ENIGMA

VINTILĂ CORBUL
MIRCEA EUGEN BURADA

GROAZA VINE DE PRETUTINDENI

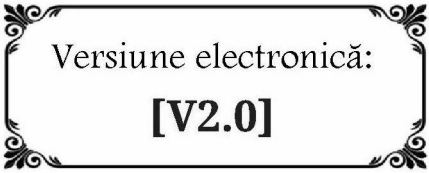

Consilier literar: H. GRĂMESCU
Coperta de: GH. BALTOC

Vintilă Corbul & Eugen Burada
La peau d'un mafioso
Presses de la Cité, 1980

Vintilă Corbul
şi Eugen Burada

Groaza vine de pretutindeni

Editura Z
Bucureşti, 1993

Omul care mi-a telefonat la miezul nopții m-a mințit.

Când m-am apropiat de fereastră şi m-am uitat în stradă, l-am văzut stând la pândă. De la mine, de la etajul al treilea, nu le pot desluşi fețele. Le zăresc doar, de sus, borurile pălăriilor închise la culoare, conturându-se pe umerii *trench-coat*-urilor alburii. Sunt doi la număr. Al treilea se află probabil în Fiatul albastru staționat lângă trotuarul de vizavi.

Un trecător grăbit, cu gulerul pardesiului ridicat şi cu mâinile înfipte în buzunare, traversează strada. Ce caraghioşi sunt oamenii văzuți de sus. Par nişte mogâldețe rotunde şi uşor turtite, de sub care țâşnesc nişte picioare scurte, în plină mişcare. Şi automobilele văzute de sus sunt caraghioase. Seamănă cu nişte gândaci de bucătărie, foarte lucioşi, care aleargă cu iuțeală uimitoare.

E ridicol să-ți treacă prin minte astfel de gânduri, când te ştii condamnat la moarte şi călăii aşteaptă să te execute. Poate că m-a oțelit contactul permanent cu primejdia, cu neprevăzutul, cu acel imponderabil în stare să dea peste cap planurile cele mai bine puse la punct.

N-aş putea spune că nu sunt emoționat. Inima îmi galopează. Îi simt zvâcnirile. Sângele pulsează violent în carotide. Poate că mă strânge gulerul cămăşii. Simt şi un nod în esofag. Doctorii spun că această senzație constituie unul din simptomele bolilor de ficat. După cum merg treburile, nu pare că voi avea timp să-mi tratez ficatul.

Oamenii îşi doresc îndeobşte o moarte rapidă, care să-i scutească de suferințe. Un atac de cord, un accident, o congestie cerebrală. Nu de mult – la un pahar de vin – făceam apologia morții fulgerătoare. Una este însă teoria şi alta practica. Acum mă aşteaptă o moarte fulgerătoare. Aşa cum mi-am dorit. E destul să cobor în stradă. Pe trotuar, în fața casei, totul se poate termina în câteva frânturi de secundă. Două rafale de pistoale automate... şi...

Instinctul de conservare e mai puternic decât cele mai convingătoare considerente filozofice. Perspectiva morții imediate îmi trezeşte toate simțurile, toate energiile latente. Sunt un pachet de nervi. Şi creierul lucrează febril. Trebuie totuşi să-i pun frână. Excesul de imaginație generează adeseori panica.

Pe unii frica îi paralizează. Mie îmi dă ghes să acționez. Să mă apăr. La nevoie, să lovesc.

În fond de ce mi-aş pierde cumpătul? Şi călăii mai sunt oameni.

Oameni ca şi mine. Şi cu oamenii am învățat să lupt. Am şi arme. Un adevărat arsenal. Un „Smith and Wesson” 38, un „Colt” 45 şi un „Lüger” P08. Le păstrez în comoda din dormitor. Am şi treizeci de încărcătoare pline. Pot susține un asediu.

Cunosc mijloacele de luptă ale oamenilor Mafiei. Am să mă apăr folosind propria lor tactică. Este adevărat că ei sunt mulți şi eu sunt singur.

Singur!...

Dacă aş telefona acum unui prieten şi i-aş cere să-mi vină în ajutor, n-ar şti cum să se descotorosească de mine. În cel mai bun caz ar invoca obligațiile familiale. Şi mi-ar închide telefonul în nas. Numai unchiul Matteo m-ar putea, eventual, ajuta. Dar nu ştiu dacă are s-o facă.

Nu-mi rămâne decât să mă descurc de unul singur. În ultimii ani m-am deprins, de altfel, să mă bizui pe propriile mele puteri şi resurse. Până acum nu m-au trădat. Şi ocazii să le verific au fost destule. Este adevărat că printre adversarii mei nu s-au numărat şi oamenii Mafiei. Camarazii mei de luptă de ieri sunt duşmanii mei de azi,

Mă uit pe fereastră,

Călăii mei îşi vorbesc, apoi unul din ei se îndepărtează. Al doilea a rămas pe loc şi se uită în sus spre ferestrele apartamentului meu. Dacă lumina de pe stradă ar fi mai puternică, l-aş putea identifica. N-ar fi exclus să-l cunosc.

În apartamentul meu luminile sunt stinse. Le-am stins după convorbirea telefonică de la, miezul nopții. Au trecut de atunci cincisprezece minute. Cincisprezece minute mai lungi decât cincisprezece secole.

Călăii ştiau că îndată după miezul nopții urma să părăsesc casa. Mă aşteptau, ca să mă curețe. Mă întreb cine i-a anunțat. Cine ştia că aveam de gând să plec de acasă? Pierpaolo, Giorgio, Claudio şi Erocle. Înseamnă că unul dintre ei a vorbit. Cu sau fără intenție.

Telefonul, de pe noptieră zbârnâie. Îl las să zbârnâie. Probabil că unul dintre călăi vrea să verifice dacă mai sunt acasă. S-au mirat că n-am coborât încă în stradă.

Telefonul zbârnâie, răscolind liniştea din apartament.

Să răspund? Poate că totuşi e vorba de o comunicare importantă. La ora actuală însă, nimic nu e mai important decât oamenii care mă pândesc în stradă.

Mă uit în jurul meu. Trebuie să părăsesc totul. Şi apartamentul

acesta confortabil, cu mobile, frumoase, achiziționate cu atâta plăcere şi garderoba înjghebată ani de-a rândul şi de care eram atât de mândru... Mi-a plăcut întotdeauna frumosul. Sub toate formele.

Telefonul a încetat să mai zbârnâie.

Liniştea din apartament e adâncă, grea, ca într-o catedrală. Sau ca într-o peşteră în care nu reuşesc să pătrundă zgomotele din afară. În peşteră clipocesc ritmic doar picăturile de apă care cad de sus în pârâiaşele minuscule ce se scurg tăcute printre pietre. În liniştea apartamentului meu nu se aud decât bătăile propriei mele inimi. Şi tic-tacul pendulei din salon. Şi unele şi altele se contopesc bizar.

Privesc iarăşi pe fereastră,

Călăii s-au reunit din nou. Se uită în sus spre ferestrele mele. Se întrebă probabil dacă nu e cazul să vină după mine.

Unul din ei se uită la ceas, apoi amândoi se îndreaptă spre intrarea blocului meu.

Iminența primejdiei a acționat asupra mea ca un calmant eficace. Emoția atât de puternică de până acum a lăsat locul unei linişti lăuntrice depline. În schimb simt cum începe să clocotească în mine o furie crescândă împotriva celor doi indivizi care mă hăituiesc. Cred că aşa se ridică lava, în preajma unei erupții, din adâncurile abisale ale pământului spre craterul care va revărsa în curând asupra oamenilor foc şi pară.

În mai puțin de un minut, indivizii vor fi sus. Nu le mai zic călăi, fiindcă acum eu voi fi călăul lor. Sunt pregătit de luptă.

Trec în vestibul. Îmi îmbrac în linişte trench-coat-ul şi îmi trag pălăria pe ochi. Sub haină, aproape de piept, simt hamul în care „Lügerul" meu aşteaptă să fie folosit.

În buzunarul vestonului am strecurat „Coltul" şi câteva încărcătoare de rezervă.

Spre deosebire de apartamentul care este cufundat în întuneric las în vestibul lumina aprinsă. Am planurile mele.

Ies pe culoar. Închid fără zgomot în urma mea uşa apartamentului, apoi o încui. Pe culoar lumina e stinsă. Nici nu mă gândesc să o aprind. Întunericul îmi serveşte de minune planurile. Cunosc foarte bine configurația etajului, aşa că fără să bâjbâi mă îndrept spre scară, urc tiptil treptele şi mă opresc pe refugiul dintre etajul meu şi cel de deasupra. Apoi aştept.

Trag cu urechea...

Pe scări, în dreptul etajului unu sau doi, se aud paşi. Foarte uşori. Dar auzul meu este fin: primejdia îmi ascute simțurile.

Paşii urcă... se apropie...

Ochii mei sunt deprinşi cu întunericul.

Cred că am văz de pisică.

Pe scara care urcă la etajul apartamentului meu, apar două siluete. Se proiectează pe peretele alb şi pe treptele întunecate.

Indivizii urcă treaptă cu treaptă, precaut.

Ajunşi pe palierul meu se opresc. Privesc pe scară în jos, pe culoar în dreapta şi în stânga, şi pe scară în sus, spre a se asigura că sunt singuri. Nu mă pot vedea, fiindcă m-am eschivat la timp de privirile lor.

Indivizii se apropie de uşa apartamentului meu. Nu aprind nici ei lumina pe culoar. Şi ei sunt prieteni cu întunericul.

Amândoi scot din buzunar pistoalele. Primul încearcă uşa, apăsând uşor pe clanță.

Acum aş putea să trag asupra lor.

Le desluşesc umbrele, dar nu suficient spre a putea ținti organele vitale.

Unul din indivizi meştereşte ceva la uşă. Lucrează atât de tăcut, încât nu-l aud.

Îmi aud numai bătăile inimii. De nu le-ar auzi şi el.

Au lăsat culoarul în întuneric fiindcă îşi închipuie că mă aflu în apartament. Nu vor să constituie o țintă precisă, proiectându-se pe un fond luminos, față de cel ce s-ar afla în vestibul.

Individul care operează la uşă a reuşit să o descuie: Cu o mişcare bruscă, o deschide, apoi o împinge cu piciorul, lipindu-se de perete astfel ca cel care s-ar afla înăuntrul apartamentului să nu poată trage asupra lui.

În clipa în care silueta s-a proiectat pe fondul luminos al vestibulului, am tras. „Lügerul" meu e prevăzut cu amortizor. Se aude un zgomot surd, ca şi când ai deschide o sticlă cu bere. Individul ridică mâinile, descrie o piruetă, scapă pistolul din mână, apoi se prăbuşeşte. Însoțitorul său aruncă în jur priviri de şobolan încolțit. Se lipeşte de perete crezând că împuşcătura provine din apartament. Cu brațele întinse, se conturează ca un crucificat pe peretele alb.

Trag iarăşi. Trei focuri în şir. Nu concep să-mi scape.

Individul alunecă în jos de-a lungul zidului, apoi aterizează cu capul pe covorul de pe culoar. Jumătatea de sus a capului e învăluită de lumina izvorâtă din vestibul.

Îi privesc chipul împietrit pe care moartea şi-a şi fixat amprenta.

Am câştigat prima manşă. Nu încerc un sentiment deosebit de satisfacție sau de exaltare. În lumea noastră, a Mafiei, moartea e ceva curent. Viața omului nu are mare preț. Am citit odată într-o revistă articolul unui critic literar iritat de cele treizeci sau patruzeci de asasinate – avusese grija să le numere – descrise într-un roman din mediul Mafiei. Ştiu că am râs atunci de naivitatea criticului. Realitatea îl depăşea cu mult pe autor, ca să nu mai vorbesc de critic...

Acum drumul meu este liber. Neutralizându-mi călăii, mi-am asigurat un avans de câteva ore. Trebuia să profit de acest răgaz ca să o şterg din Palermo. Zorile să nu mă mai găsească în Sicilia.

Prudența şi curajul trebuia să meargă mână în mână. Consecvent acestei devize, am avut grija să-mi asigur din timp o portiță de scăpare. La Cefalu am un om care pentru bani şi-ar vinde şi sufletul. Este stăpânul câtorva bărci de pescuit. Asta pentru ochii lumii. Adevărata lui ocupație e contrabanda. Cu o ambarcație de a lui pot trece în Italia. Are să mă jumulească de bani, dar merită. Îl cheamă Gervasi Volpé.

Toată afacerea este să ajung la Gervasi fără să fiu reperat. Are să fie cam greu. Important e să ies din Palermo mai înainte ca cei interesați să constate că le-am scăpat printre degete.

Fără îndoială, în acest moment ieşirile blocului în care locuiesc sunt supravegheate. Trebuia să ies, deci, prin altă parte. M-am gândit din timp şi la asta.

Urc tiptil scările care duc la pod. Mă feresc să fac zgomot. Poate că în clipa aceasta, neliniştiți de întârzierea călăilor, însoțitorii lor urcă spre apartamentul meu ca să vadă ce s-a întâmplat. N-am de gând să mă bat şi cu ăştia şi nici să risc un asediu în toată regula.

În pod, rufele şi cearşafurile atârnate pe frânghii la uscat alcătuiesc galerii paralele. Miroase a rufe opărite şi a praf umed. Degetele ploii bat darabana pe ferestrele luminatoarelor.

Luminatoarele podului sunt prevăzute cu chepenguri pentru aerisire. Acum toate sunt închise, fiindcă plouă. Deschid un luminator. Mă izbeşte un curent de aer rece şi stropi de apă. Mă strecor pe acoperiş. Țiglele sunt lunecoase. Sunt nevoit să merg mai mult în patru labe. Noroc că acoperişul nu are o înclinare pronunțată. Altfel m-aş fi dus de-a berbeleacul, peste streaşină, în stradă.

Trebuie să escaladez acoperişurile câtorva clădiri şi să cobor cât mai departe de casa mea. Sunt deprins cu acest sport. În Mafie te

deprinzi cu toate.

O țiglă se desprinde sub piciorul sting şi o ia la vale. Am prezența de spirit să întind mina, şi să o apuc înainte de a se rostogoli în stradă. Zgomotul făcut de căderea ei mi-ar fi trădat coordonatele.

Am trecut pe acoperişul casei învecinate. După un coş țâşneşte o pisică. Îi văd o clipă ochii fosforescenți. Las încă o clădire în urmă. Şi încă una. Am ajuns în sfârşit pe acoperişul casei de pe care vreau să cobor. Mă îndrept spre unul din cele două luminatoare mobile ale podului. Şi unu şi celălalt sunt închise. Trebuie să sparg un geam şi să deschid luminatorul pe dinăuntru. Am să mă străduiesc să fac cât mai puțin zgomot. Cu tocul pistolului aplic o lovitură scurtă, astfel dozată încât geamul să crape, fără să se facă țăndări. Cu o nouă lovitură, sparg o mică porțiune de geam, atât cât să pot vârî mâna până la ivărul luminatorului. De data asta câteva cioburi mici cad cu un zgomot înăbuşit. Am avut noroc. Probabil că cioburile, în traiectoria lor, au dat peste nişte rufe puse la uscat, care au amortizat şocul.

Bag mâna prin deschizătură şi caut pe pipăite ivărul. Deodată simt o tăietură în partea de jos a încheieturii.

— *Porca miseria*!

Asta îmi mai trebuia. Nu fac totuşi o tragedie din asta. Am dat peste ivăr. Îl răsucesc. Ridic fereastra luminatorului şi mă strecor în pod. Şi în casa aceasta oamenii şi-au spălat rufele. Închid luminatorul şi mă îndrept tiptil spre uşa care dă spre scară.

Apăs încet pe clanță. Uşa nu se deschide. Este încuiată. Scot un şperaclu şi meşteresc la broască. Inutil. Probabil că uşa este încuiată pe dinafară cu un lacăt. Parțial, planul meu a căzut baltă. Nu mă lamentez. Nu am timp pentru regrete şi autoimputări față de lipsa mea de prevedere.

Ies iarăşi pe acoperiş. Încheietura îmi sângerează, Mi-am pătat manşeta cămăşii.

Trag cu urechea. Pândesc toate zgomotele. Nu aud scrijelituri de țigle care să indice paşii urmăritorilor. Mă apropii precaut de marginea acoperişului şi mă uit în stradă. Fiatul albastru continuă să se afle în fața casei mele. Cu ocazia asta am putut să-mi dau seama că am parcurs o distanță bună.

Mă aflu la o înălțime de vreo douăzeci de metri. Nu e prea mult. Totuşi golul acesta mă atrage, mă îmbie, mă cheamă... Abia acum îl înțeleg pe Pepito... Bietul Pepito.

I-am văzut mai întâi părul, apoi ochii, apărând după buza streaşinii. De aolo de sus se uită la mine. N-am să uit niciodată privirea aceea mirată. N-am s-o uit, fiindcă ochii lui păstrau aceeaşi expresie de mirare şi de veselie şi de tristeţe. Când l-am întâlnit pentru întâia oară într-o bodegă din Trapani, m-a frapat minunarea naivă din privirea lui. S-ar fi zis că abia se trezise în mijlocul unei lumi care îl uluia. Abia după aceea am observat semnul de recunoaştere. Pliantul companiei aeriene ALITALIA aşezat la vedere, lângă sticla de Campari golită pe jumătate. Nu ştiu de ce, dar m-a bucurat faptul că tocmai cu el trebuia să mă întâlnesc. După aceea am lucrat împreună patru ani. Şi patru ani am fost prieteni. Într-o zi am primit ordin să-l lichidez. Pepito călcase strâmb. Această împrejurare, atât de oribilă încât atingea grotescul, ne-a pus pentru ultima oară faţă în faţă. Îl urmăream de câteva ore. Din nenorocire pentru el, oamenii mei l-au dibuit într-un pod. Când am aflat asta, mi s-a rupt parcă ceva în mine. Ştiam că pentru el nu mai există scăpare. Când i-am văzut privirea mirată, tot sângele mi s-a urcat în cap. Mascarada asta sinistră trebuia să se termine odată. Nu mai puteam să suport.

— Pepito, i-am strigat eu de jos, predă-te! Eşti înconjurat.

Pepito s-a uitat lung la mine, apoi mi-a răspuns:

— Bine, Nino. Ştiu că n-o faci cu inimă uşoară. Şi ca să nu fii obligat să mă împuşti tu, o fac singur...

S-a ridicat în picioare, a privit în adânc, apoi s-a lăsat să cadă...

Eu sunt mai viclean decât Pepito. Pe mine n-au să mă lichideze atât de uşor.

Trebuie totuşi să cobor de pe acoperiş. Trec pe versantul dinspre curtea interioară. Mă uit iarăşi în jos. Curtea asta zgârcit luminată de un bec protejat de o tulpină şi fixat deasupra capătului unui gang care răspunde în stradă. Cutii cilindrice cu gunoaie sunt aliniate de-a lungul zidului din dreapta. Curtea e pardosită cu dale de piatră, care lucesc sub ploaie. Nu departe de mine, coboară până jos un burlan, prin care apa se scurge ropotind. Cred că aş putea să mă las de-a lungul lui până în curte. Dacă s-ar rupe din cauza greutăţii mele, m-aş agăţa de unul din balcoanele pe lângă care trece. Riscul e mare, dar nu am altă soluţie.

Şi acum la treabă. Îmi scot corpul puţin în afară şi încerc cu mâna burlanul. Pare destul de solid. Încalec streaşina, apuc cu dreapta cotul burlanului şi cu braţul, stâng rămân sprijinit de streaşină. Las

piciorul drept să atârne în gol până reuşesc să-l sprijin de un piton care fixează burlanul de perete. Operaţia cea mai grea am realizat-o. Las în jos şi celălalt picior. Teoretic restul coborârii ar fi o jucărie. Numai burlanul să nu-mi joace festa. Cel mai apropiat balcon e la doi metri de mine. Cobor încetul cu încetul, folosindu-mă de pitoanele burlanului. Dacă ar trăi biata maică-mea şi m-ar vedea, ar leşina iarăşi, ca în seara aceea când m-a prins cățărându-mă pe burlanul casei în care locuiam pe atunci. Eram un copilandru. Nu prea îmi plăcea învățătura. Mama mă încuia în camera mea ca să-mi fac lecţiile. Îndată ce auzeam cheia răsucindu-se în broască, ieşeam pe fereastră şi coboram pe burlanul alăturat, două etaje, până la prietenii care mă aşteptau în curte. Alergam apoi pe un loc viran din apropiere, unde ne jucam după lăsatul serii. Apoi pe acelaşi drum mă întorceam în odaia mea... Nu ştiu de ce mi-au revenit tocmai acum în minte isprăvile astea, de care pe atunci mă mândream foarte.

O pârâitură suspectă mă face şă mă încordez. Mă uit instinctiv spre balconul de sub mine. Deodată burlanul începe să se depărteze de perete. Pitoanele se desprind unul câte unul. Toate acestea s-au petrecut în câteva secunde, care mi-au părut nesfârşit de lungi. În acel început de cădere, am prezenţa de spirit să împing cu piciorul un ornament din perete, astfel încât prin contralovitură să fiu proiectat spre balconul aflat în stânga mea. Mă agăţ de balustrada de fier a balconului, pe care o încalec, în vreme ce bucăţile de burlan desprinse din perete se prăbuşesc cu mare zgomot în curtea interioară. Faţă de starea de tensiune în care mă aflu, zgomotul acela ia pentru mine proporţii de temut. Cuprins de panică, mă uit spre ferestrele care aştept să se deschidă. Sar în balcon şi mă lipesc de perete. Se deschide o fereastră, şi încă una. Din gang iese o femeie. Prost inspirat am fost să-mi dau drumul pe burlan în jos. Mă întreb dacă tot tămbălăul n-o să-i atragă şi pe călăii mei.

În camera care răspunde în balcon se face lumină. O văd prin crăpăturile colonului. Uşa de la balcon e dată de perete. Iese un bărbat ciufulit, somnoros, în halat de noapte. De jos se aud glasuri. Bărbatul se uită în curte. Profit de ocazie. Cu muchia palmei îl pocnesc peste grumaz. Verific încă o dată efectele fulgerătoare ale tegatanei. Bărbatul se prăbuşeşte fără suflare. În aceeaşi clipă îl prind de umeri şi îl trag înapoi, ca să nu cadă peste balustradă în curte. Îl târăsc în casă, apoi închid pe dinăuntru uşa de la balcon. Mă uit în jur, să văd dacă nu se mai află cineva în apartament. În pat doarme o femeie cu faţa spre perete. Mormăie somnoroasă, fără a

întoarce capul.

— Ce s-a întâmplat, dragule? îi şoptesc neutru.

— Ssst, sst, dormi!… Nu-i nimic!

Femeia nu răspunde. O aud răsuflând liniştită. Tiptil trec în camera alăturată, o sufragerie mobilată în stil rustic. Deschid o uşă. Dau de o bucătărie. Încerc altă uşă care spre bucuria mea se deschide într-un vestibul. Aprind lumina şi mă privesc în oglindă, ca să-mi îndrept ținuta. Bag de seamă că *trenck-coat*-ul are mâneca sfâşiată. ÎI dezbrac la repezală şi îl schimb cu un pardesiu bărbătesc prins în cuier. Pardesiul e cenuşiu şi îmi vine bine. Golesc buzunarele *trench-coat*-ului şi trec lucrurile în buzunarele pardesiului. Trag cu urechea. Nu se mai aude nici un zgomot. Las să treacă vreo zece minute.

Mă întreb ce mutră va face stăpânul pardesiului, când se va trezi peste câteva ore întins pe covorul din dormitor. Deschid uşa de la vestibul şi ies pe un coridor lung, luminat de un bec mic albastru. La capătul din dreapta al coridorului văd în sfârşit o scară. Mă îndrept fără zgomot într-acolo. Cobor câteva trepte şi mă opresc înspăimântat. Treptele scârțâie îngrozitor. Mă tem să nu trezesc tot blocul. Parcă e un făcut. Tot felul de obstacole mi se pun în cale. Singura soluție e să mă las să alunec pe balustradă în jos, ca în copilărie. Dacă şi balustrada se rupe sub mine, capitulez fără condiții.

Îmi dau drumul pe acest tobogan improvizat, având grijă să frânez la curbe, fără alte incidente ajung la parter. În ciuda tensiunii mele nervoase, călătoria aceasta neaşteptată m-a amuzat copios.

Uşa care dă în gangul de jos e încuiată. În câteva clipe o descui, apoi – politicos – o încui pe dinafară. Am ajuns pe trotuar. Răsuflu uşurat. Se pare că zeii îmi sunt favorabili.

Grijuliu mă uit în jur. Fiatul din fața casei mele a dispărut. La ora asta au înțeles deci că le-am scăpat printre degete. Ehe, ce a fost până acum este o nimica toată față de ce are să urmeze. Dacă până acum am avut de-a face cu patru inşi, din acest moment voi fi hăituit de patruzeci. „Ai să ajungi într-o zi ca mine. Să fii înconjurat de duşmani şi să nu afli ajutor de niciunde…“ Ciudat! De ce mi-au venit tocmai acum în minte – după atâția ani – vorbele bătrânului Filippo Matisi?…

Stătea la tejghea şi mă privea sperios. Părul cenuşiu, creț, îi atârna de o parte şi de alta a capului rotund. Avea ochii apoşi, blânzi,

de rumegătoare. Buzele îi tremurau, îi tremurau şi obrajii moi, lăsaţi, acoperiţi cu o barbă albă înţepoşată, nerasă de trei sau patru zile. În timp ce vorbea, lustruia mecanic cu o cârpă, tejgheaua zincată.

— Nu pot să plătesc atâţia bani. E prea mult.

Pe rafturi se aflau coşuri şi lădiţe cu fructe. Banane, struguri, mere, portocale. Mai ales portocale...

Giani, care mă însoţea, stătea rezemat cu cotul de tejghea. Mă privea impasibil, ca un profesor care urmăreşte – la examen – expunerea candidatului.

Intră o clientă. O fetişcană cu o fundă în păr şi cu un coş atârnat de braţ. Era slăbuţă şi palidă.

— Bună ziua.

Cercetă fugar preţurile fructelor.

— O jumătate de kilogram de portocale, Messer Filippo. D-astea mai ieftine.

Bătrânul, trezit parcă dintr-un vis, cântări reflex marfa. Cu gesturi stereotipe o împachetă şi dădu restul la o bancnotă uzată. Fetişoara vârî punga în coş, şi după ce mă măsură cu privirea de sus până jos – îi plăceam – ieşi din prăvălie salutând.

— Nu-i păcat să pierzi aşa clientelă, Messer Filippo? l-am întrebat ironic. Ai văzut ce sânişori avea? Ca portocala ăsta, am adăugat eu, luând în mână o portocală mare, dintr-o lădiţă cu fructe de categoria întâia şi aruncând-o în sus ca pe o minge. Te distrugi singur, Messer Filippo. De unde ai să te mai aprovizionezi? Cine crezi că va mai îndrăzni să-ţi furnizeze vreo fructă? Negustorii din vecinătatea dumitale ne-au înţeles, fiindcă îşi cunosc interesul...

Am scos din buzunar un atomizor. Cu gesturi precise, am proiectat un jet de acid sulfuric pe o lădiţă cu struguri de calitate superioară. Sub acţiunea acidului, învelişul boabelor a început să sfârâie, să se înnegrească, văzând cu ochii.

Două lacrimi se scurseră din ochii apoşi ai bătrânului. Se prelinseră pe obrajii brăzdaţi de cute adânci şi se opriră în barbă.

— Bine, rosti el înecat. Plătesc.

Am întins mâna peste tejghea şi l-am bătut pe umăr.

— Eh, bravo. De acum nu mai ai nici o grijă. Eşti sub protecţia noastră. Nimeni n-o să se mai atingă de dumneata. Bineînţeles, atâta vreme, cât ai să-ţi plăteşti regulat contribuţia.

Bătrânul scoase dintr-un sertar un teanc de bancnote. Le numără, apoi mi le întinse.

— Poftim.

— Vezi că ne putem înțelege? i-am spus eu prietenos, luând banii.

Bătrânul mă privi lung.

— Ai să ajungi într-o zi ca mine. Să fii înconjurat de duşmani şi să nu afli ajutor de niciunde...

Am ieşit cu Giani din prăvălie... Giani a scos din buzunar un pachet de țigări. Mi-a oferit şi mie una.

— Te-ai descurcat bine. Şeful o să fie mulțumit. Nu e mai puțin adevărat că ai avut şi baftă. Bătrânelul a cedat uşor. Aş fi vrut să văd ce făceai dacă era mai arțăgos?

I-am răspuns cu nepăsare:

— L-aş fi desfigurat. De fapt atomizorul îl adusesem pentru el, nu pentru struguri.

Surpriza aşternută pe chipul lui Giani m-a încântat cu atât mai mult cu cât replica îmi venise pe moment. Nu avusesem intenția să-l desfigurez pe fructar. Mă lăudasem numai. Nu mi-e ruşine să spun că în aceeaşi clipă mi s-a zburlit părul la gândul că s-ar fi putut să mi se ceară aşa ceva...

Ploaia a început să mă enerveze. Plouă, plouă, plouă... Parcă se mai potolise. Acum iar şi-a dat drumul. Tocmai în noaptea asta şi-a găsit să toarne.

Bine că m-am văzut în stradă. Ca să ies din oraş, cred că cea mai bună soluție e să mă duc în port. De maşină nici nu poate fi vorba. Să ies cu Lancia mea, ar fi ca şi când aş striga în mijlocul drumului: „Veniți încoace. Aicea sunt!“

Ca să „împrumut” altă maşină ar însemna să intru într-un garaj. Şi rezultatul ar fi acelaşi. Toate garajele sunt sub controlul Mafiei. Nimănui nu-i mai convine să-şi lase maşina noaptea pe stradă. A doua zi ar găsi-o bucăți. Când te gândeşti că şi eu am fost unul dintre acei care au spintecat cauciucurile, au spart parbrize, au ciopârțit capote, au incendiat caroserii, au scofâlcit aripi şi măşti, spre a constrânge pe automobilişti să nu-şi mai parcheze maşinile noaptea în aer liber. Făceam astfel dever garajelor, mari sau mici, protejate ori administrate direct de Mafie. În acelaşi timp, Mafia avea posibilitatea să cunoască deplasările tuturor corifeilor din organizație, a tuturor ucigaşilor şi spărgătorilor, a tuturor acelora care se îndeletniceau cu traficul de stupefiante.

Aleg străzile cele mai nenorocite, cele mai întunecate, ca să mă strecor spre port. Totuşi n-ar fi exclus ca din bezna vreunui gang să-mi iasă pe neaşteptate în față „amicii” care mă urmăresc. Riscurile

sunt însă mai mici decât pe principalele artere de circulație unde aş putea fi uşor reperat. Cotesc pe o stradelă strâmbă, care coboară în pantă spre mare. Din când în când întâlnesc trepte de piatră, tocite de paşii oamenilor. De o parte şi de alta a stradelei se ridică pereții jupuiți ai unor case pe jumătate ruinate, cu ferestre chioare, balcoane strâmbe şi streşini desfundate. Spânzurate pe o frânghie aninată de două balcoane, nişte rufe uitate lasă să şiroiască jalnic apa de ploaie. În fața unei prăvălii cu obloanele trase, atârnă un felinar ofticos. La lumina lui gălbejită mă uit la ceas. Au trecut douăzeci şi cinci de minute de când am coborât în stradă. Ce înnebuniți trebuie să fie „amicii" fiindcă mi-au pierdut urma. Trebuie să mă grăbesc. Să ajung cât mai repede în port. Mă strecor pe lângă ziduri. Din când în când mă uit înapoi. Nimeni, sau poate aşa cred eu.

La capătul stradelei apar luminile portului. Dincolo de ele – beznă. Marea. Noaptea, marea m-a înfiorat întotdeauna. Infinitul, adâncurile-i necuprinse, capriciile, perfidia, ferocitatea ei, necunoscutul care se ascunde dincolo de draperiile nepătrunse ale întunericului te fac, să te simți mărunt, slab, dezarmat. Până şi în nopțile senine, când luna îi poleieşte valurile, ai senzația că marea îți rânjeşte, ademenindu-te să te aventurezi, pe cărarea scânteietoare care leagă ca un pod fantastic țărmul de zarea neagră. Aceeaşi mare, în plină lumină a zilei, e prietenoasă, veselă, caldă, afectuoasă... Ciudățeniile firii...

Acum, deşi noaptea o învăluie în lințoliul ei, mi-e mai puțin frică de mare decât de oameni. Forța ei este oarbă. Te ucide prin însăşi măreția ei. Dacă încerci să mângâi între degete o furnică, rişti să o striveşti fără voie. Valurile mării se joacă aşijderea cu muritorii de rând, zdrobindu-i adesea în îmbrățişările ei impetuoase.

Oamenii îți fac însă rău conştient. Şi-au creat tot felul de instrumente cu care să ucidă, multiplicându-şi la infinit forțele în setea lor de distrugere. Există şi oameni paşnici. Sau poate laşi. Nu ucid fiindcă nu îndrăznesc... fiindcă se tem de consecințe... fiindcă nu au curajul să-şi joace existența pe o carte...

Poate că mai sunt şi oameni buni. Eu însă n-am avut de-a face cu astfel de ființe. În sânul Mafiei – mediul în care m-am format, m-am dezvoltat, am trăit – mi s-a insuflat cultul violenței, nesocotirea vieții şi indiferența față de moarte. Am fost şi rămân de acord cu aceste principii, aplicate însă altora. Nu le accept în ceea ce mă priveşte personal. Instinctul meu de conservare este încă prea puternic. Poate

că sunt prea inteligent pentru a fi un instrument docil în mâna altora... Poate că spiritul meu critic refuză să accepte legile crude impuse de mai marii „Onoratei familii”... Din cauza asta am ajuns probabil aici... Am intrat în plină criză. Adevărata cauză nu este cea invocată de cei care au hotărât că trebuie să mor, ci îşi găseşte obârşia în propria mea neputinţă de a mă supune fără cârtire orânduirilor Mafiei... Poate că firea mea rebelă...

Tresar. În întunericul oploşit în gangul din stânga mea, am surprins o mişcare. Mă lipesc de zid şi mă strecor instinctiv într-un intrând – o fostă poartă zidită. Simt în spate asprimea cărămizilor prost tencuite. Ascult cu încordare, oprindu-mi câteva clipe respiraţia. Mişcarea din gang a încetat. Pistolul mi-a şi răsărit în mână. Reflexele mele sunt încă bune. Surprind parcă o respiraţie. Apoi câteva şoapte:

— Aldo, dacă ne prinde tata, trebuie să mă iei de nevastă.

Răspunde altă şoaptă, ceva mai şuierată.

— Gura! Nu cobi!

De undeva, de sus, se aude o fereastră deschizându-se un glas dogit:

— Amalia!

Şoapta şuierată capătă o intonaţie furioasă:

— Toanto, de ce nu mi-ai spus că e taică-tău acasă?

— *Mio caro tesóro*!

— La alţii, cu mine nu se prinde.

— Aldo! Nu pleca! Iubitule!

O siluetă neagră ţâşneşte din gang şi dispare în fugă pe stradelă în jos.

— Aldo! repetă şoapta sfâşiată de durere.

— Amalia! se aude iarăşi de sus glasul dogit.

Zâmbesc fără voie. Intermediul acesta comic m-a destins, puţin.

Ce lipsă de imaginaţie! Să se întâlnească pe ploaie, într-un gang. Incomod şi imprudent. Asta mă deosebeşte pe mine de toţi energumenii. Am idei. În escapadele mele amoroase, mi-am creat condiţii de aşa natură încât să gust cele mai răscolitoare voluptăţi, ocolind riscurile, sau în cel mai greu caz, minimalizându-le. Şi cu toate astea, într-o seară...

Ca să ajung în cameră la Giovanna, intram pe o fereastră a podului, lăsată dinadins deschisă, lângă care se afla ca din întâmplare o scară uitată acolo de cu seară. În pod era fân din

belşug. Acolo, întins pe aşternutul moale şi parfumat, aşteptam cu neastâmpăr să se culce toată lumea. După ce se făcea linişte deplină auzeam o zgârietură la uşa podului, care răspundea în casă. Era Giovanna, care venea să mă ia. Ţinându-ne de mână, înfiorați de o plăcută emoție, coboram până în camera ei, unde petreceam câteva ore de neuitat. În preajma zorilor, pe acelaşi drum ocolit, părăseam casa.

Ce frumoasă era Giovanna! Avea un corp, nişte sâni şi o gură care te înnebuneau, în schimb, când o vedeai pe soră-sa, te înnebunea groaza. O chema Camilla. Numele părea să-i fie predestinat. Era deşirată, uscată şi cocoşată ca o cămilă. Adeseori m-am întrebat cum de au putut părinții Giovannei şi ai Camillei să zămislească două ființe atât de deosebite.

Tatăl lor, Dionigi Tandoy, se îndeletnicea cu contrabanda. Era de meserie fierar. Dar numai de formă. Mai toată ziua dormea, iar noaptea o pornea în expediție. Se înapoia acasă în zori, când eu eram deja plecat de la Giovanna.

Într-o noapte, se pare că i s-au încurcat treburile, căci ne-am pomenit cu el întorcându-se acasă cu mult înainte de primul cântat al cocoşilor. Am crezut că înnebunesc. Giovanna se făcuse verde. Ne uitam amuțiți unul la altul. Emoția ne paralizase. Nu ştiu de ce, dar tocmai în clipa aceea mi-am adus aminte de una din performanțele bătrânului Dionigi, vestit pentru chipul cum nimerea pe întuneric o țintă la douăzeci de metri, aruncând cu cuțitul. Gândul ăsta m-a biciuit atât de rău, că nici nu ştiu cum am intrat în pantaloni, pe care, bineînțeles, i-am pus cu dosul în față. Am înşfăcat cămaşa şi haina într-o mâna, ghetele într-alta şi lăsând-o pe Giovanna să-şi acopere în grabă goliciunea, am pornit tiptil pe scară spre pod, cu gândul să mă îmbrac acolo.

În vreme ce-mi schimbam pantalonii astfel încât să am, cum se cuvine, nasturii în față, cătam mereu cu ochii spre uşă, temându-mă să nu apară chica hisută a lui Dionigi. Deodată, din fânul de lângă mine a țâşnit o mâna care m-a apucat cu putere de braț. Mă mir cum de m-am stăpânit să nu răcnesc de spaimă. Părul din creştet mi s-a ridicat perie, iar prin şira spinării m-a străfulgerat un curent electric. Când m-am uitat în jos, am văzut ieşind din fân capul de cămilă al Camillei care m-a fixat cu ochi de vampir. În părul ei țepos erau încurcate fire de iarbă uscată, care în semiîntunericul din pod se profilau ca şerpii Gorgonei. Printre buzele ei subțiri a ieşit un şuier pătimaş şi amenințător totodată.

— De luni de zile aştept clipa asta. În fiecare noapte te-am urmărit cum veneai şi plecai. Îmi aşteptam însî ceasul. Acum nu-mi mai scapi. Casa asta nu are decât doua ieşiri. Una pe jos, pe la tata. Alta pe aici – prin mine, a adăugat ea într-o şoaptă care voia să fie senzuală, dar care pentru mine căpăta o semnificație drăcească. Înghițeam în sec, încercând zadarnic să alung un nod care mi se cuibărise în gâtlej. Lipsit de aer, ridicam şi coboram capul spre a-mi uşura respirația gâfâită. Camilla a luat acest semn drept încuviințare. Cu o forță de care n-aş fi crezut-o capabilă, m-a tras peste ea... O jumătate de oră mai târziu părăseam podul, pe fereastră, stors ca o lămâie, ciufulit, muşcat, zgâriat, dezgustat, năuc... De atunci n-am mai călcat pervazul ferestrei podului cu pricina...

Ciudată mai este şi firea omenească. În clipele astea atât de dificile pentru mine, în loc să mă concentrez asupra încleştării în care mă aflu, mintea îmi fuge la întâmplări caraghioase. Poate că aşa este construită maşinăria omenească, cu supapele ei de siguranță. Altfel m-ar năuci spaima. Am avut odată un coşmar îngrozitor. Se făcea că eram urmărit. Am încercat atunci o senzație insuportabilă. M-am trezit din somn ud de transpirație, crispat, cu sufletul la gură. Acum parcă e mai uşor. Privesc situația în care mă aflu cu luciditate şi oarecum relaxat. Caut soluții, le găsesc şi le aplic.

Uite, am ajuns în port. Ascuns după o stivă de cherestea, privesc în dreapta şi în stânga cheiurile pustii. Trebuie să străbat un spațiu descoperit şi destul de bine luminat, ca să ajung la bărcile cu motor. Pot să mă folosesc de oricare din ele, la întâmplare. Deşi noaptea marea mă sperie, sunt un navigator bun... Ba chiar un navigator foarte bun... Am citit undeva că autosugestia contează mult în împrejurări critice.

Mă pregătesc să mă avânt spre bărci. În câteva salturi pot să ajung la prima dintre ele... Acum! Nu!... Uite o maşină care vine dinspre oraş. Pun rămăşag că este pentru mine. Se cunoaşte că am prieteni. Nu vor să mă lase singur în ploaie. Ah, cum le-aş mai găuri pielea! Unul a şi coborât din maşină. O țintă perfectă. Şi pe ceilalți dinăuntru aş putea să-i curăț uşor. Dacă însă aş trage, toată Mafia din port mi-ar cădea în câteva minute pe cap.

Iată şi un moş. De unde a mai ieşit şi ăsta? A stat probabil ascuns după stivele acelea de lăzi. Nu cumva se află şi el aici tot pentru mine! Tipul care a coborât din maşină îl întreabă ceva. Bătrânul

răspunde clătinând negativ din cap. Mă trag înapoi, în umbra stivei de cherestea, ca un melc în cochilie. Ce noroc am avut că a apărut maşina înainte cu câteva clipe de a mă fi avântat spre bărci. Altfel tipii m-ar fi surprins în plină fugă şi m-ar fi curăţat din zbor. Mă gândesc că mare parte din bandiţii ăştia care mă urmăresc au învăţat meseria de la mine. Bine că n-am apucat să le vând toate secretele.

Nu-mi rămâne decât să fac o constatare tristă. Pentru mine portul a devenit inutilizabil. Trebuia să mă aştept la asta. Dar i-am subestimat. Nu mi-am închipuit că după fuga mea vor lucra atât de repede. Straşnic organizat. Mafia tot Mafia rămâne.

În condiţiile actuale s-ar părea că trenul este unica soluţie. Dar nu un tren de călători, în care cei care mă urmăresc m-ar putea depista foarte uşor. Ar fi destul să se plimbe pe culoare şi să se uite prin compartimente. Iar o călătorie pe acoperişul vagonului sub ploaia asta... Un tren de marfă e cu totul altceva. Confort. Omul şi vagonul. Scapi de curioşi şi de ploaie. Riscul de a întâlni un vagabond sau doi e neglijabil. Într-un tren de marfă ai multă libertate de mişcare, iar noaptea găseşti un complice folositor – întunericul.

Ca să ajung la gară trebuie să traversez însă întreg oraşul, alegând străzile cele mai întunecoase.

Două faruri mătură strada. Mă arunc în intrândul uşii unei prăvălii. Alarmă falsă. Trece pe lângă mine un camion imens M.A.N. Diesel, încărcat de lăzi, care tocmai a ieşit din port. În scârţâit de frâne, camionul opreşte la trotuar, cam la vreo treizeci de paşi de mine. Şoferul coboară şi se uită la cauciucuri. Strigă către un tip, rămas înăuntru:

— Măi, Giani, ai încărcat maşina prea mult. Şi cauciucul din stânga e cam dezumflat, bă! Numai de ne-ar ţine până la gară.

Şoferul se urcă în cabina sa.

„Se pare că cineva, acolo sus, mă iubeşte" îmi zic. La bafta asta nu m-aş fi gândit nici eu. În timp ce şoferul face să cârâie cutia de viteze trecând în viteza întâia, mă reped spre camion şi, ferindu-mă de privirile celor din cabină, mă strecor între pântecele maşinii şi rezervorul de motorină. Spaţiul nu e prea larg, dar pentru ce îmi trebuie mie este excelent.

Camionul se pune în mişcare. Mastodontul ăsta se mişcă destul de repede. Motorina miroase îngrozitor. Din când în când trebuie să scot capul afară din lăcaşul meu. Altminteri aş risca să mă ameţească. Mi-am murdărit şi hainele. Îmi vine să râd. M-am strecurat pe furiş în lăcaşul asta de sub burta camionului ca atunci, la Roccanera...

Mi se încredinţase o misiune delicată, de care depindea avansarea mea în ierarhia mafiotă. O avansare măruntă, dar care pentru mine avea atunci o mare însemnătate. Mă aflam la baza piramidei. Urcasem deja o treaptă. Asta ar fi fost a doua. Făceam parte din ceata lui Davide Piave.

Primisem sarcina să convingem pe proprietarii agricoli mari şi mici din triunghiul Trapani, Calatafimi, Marsala, să accepte protecţia Mafiei. Toţi înţeleseseră folosul acestei protecţii şi se angajaseră să ne achite cotizaţiile respective. Un singur moşier făcuse excepţie. Un oarecare Adamo de Mauro, mare proprietar. Două sute de hectare teren arabil, livezi, trei mori, cinci sute capete de vite. De Mauro se credea prea puternic. Nici nu voia să stea de vorbă cu noi. Îşi înarmase toţi oamenii, şi orice străin ar fi încercat să pătrundă – fără autorizaţie – pe moşia sa, risca să se aleagă cu pielea găurită. De Mauro trebuia totuşi îngenuncheat. Altminteri ni s-ar fi suit ceilalţi proprietari în cap. Se impunea să-i dăm o lecţie lui De Mauro. Dar cum? Un asediu era exclus. Am fi făcut prea mult zgomot. Trebuia să lovim scurt şi foarte dur.

Mijloacele noastre de acţiune împotriva recalcitranţilor erau multiple. Distrugerea unor porţiuni din livezi sau din vii – după caz – constituia primul avertisment, pe care de altfel De Mauro îl şi primise. De aceea îşi mai luase măsurile de apărare de care am vorbit. Al doilea avertisment îmbrăca o formă şi mai violentă căpătând „culoarea vie a sângelui". Parte din vite erau furate, iar parte masacrate şi lăsate pe câmp, spre a-i da să înţeleagă proprietarului că „Cercul începe să se strângă în jurul lui" şi că poliţia, înştiinţată de el, nu putea să-l ajute cu nimic. Îndeobşte, aceste avertismente aveau în curând efect. Proprietarul recalcitrant renunţa să se mai împotrivească şi plătea tributul fixat de şeful Mafiei.

Dacă însă nici acest avertisment nu îşi dădea roadele incendiam sau recoltele, sau clădirile. Ultima măsură, şi cea mai gravă, o constituia suprimarea individului. Dar la aceasta se ajungea foarte rar.

În cazul lui De Mauro trebuia să trecem la al doilea avertisment. Vitele. Fiindcă spargerea cordonului de apărare prin mijloace brutale nu era de recomandat, nu ne rămânea decât să manevrăm altfel.

De Mauro dispunea de un autocamion de mare tonaj, cu care îşi transporta vitele la abatoarele din Trapani sau Palermo. Ca şi restul

oamenilor lui De Mauro, şi personalul de pe autocamion – şoferul, ajutorul de şofer şi doi însoțitori – erau înarmați.

Într-o seară, pe când autocamionul se înapoia spre casă. venind de la abatorul din Trapani, a întâlnit la un colț de stradă, destul de prost luminată, un om beat, lungit în mijlocul drumului. Cei doi însoțitori au coborât, spre a-l da pe bețivan la o parte. În timpul acestei operații, i-au aplicat şi câțiva ghionți, fără să se sinchisească de înjurăturile şi zbieretele lui.

Incidentul acesta fusese regizat de mine. Plasasem pe bețivan – unul din oamenii mei astfel încât autocamionul să fie nevoit a se opri deasupra unei guri de canal. În acea gură de canal mă aflam eu. A fost destul să dau capacul la o parte şi, profitând de hărmălaia iscată de bețivan, să ies afară şi să mă strecor spre rezervorul de motorină de sub burta maşinii. M-am vârât în locaş şi am aşteptat liniştit până ce autocamionul a pornit iarăşi la drum. După o oră de mers în poziția aceasta ghemuită începuseră să-mi amorțească picioarele. Abia le mai simțeam, încercam eu să mă răsucesc, dar îmi era aproape imposibil. Dezagrementul cel mai mare era însă mirosul de motorină şi praful. Avusesem grijă să-mi acopăr fața cu o batistă udă, ceea ce mi-a uşurat mult respirația. Clipocitul motorinei din rezervor mi-a ținut tot drumul companie.

Autocamionul nu s-a oprit decât la un post de control, la intrarea pe moşia lui Mauro. Cu ocazia asta, am aflat şi parola din noaptea aceea, lucru care avea să-mi folosească la ieşire. Autocamionul şi-a continuat drumul, oprind a doua oară în fața unui garaj încăpător şi destul de vechi. Însoțitorii maşinii au coborât şi au plecat pe la treburile lor. Din mişcarea din curte am putut să-mi dau seama că există o stare de asediu. Adevărata pază însă era afară, pe câmp. Această împrejurare mă favoriza.

Profitând de întuneric, am ieşit din lăcaşul meu. Eram atât de amorțit, încât de puțin am scăpat să nu mă întind pe jos cât eram de lung. Mi-am masat la iuțeală picioarele şi şalele, apoi am început să privesc în jur spre a mă orienta. Cunoşteam planul în mare al clădirilor. Mă documentasem înainte de a pleca în expediție.

Curând după miezul nopții, când mişcarea prin curte încetase cu totul, m-am strecurat spre staulul vitelor. Acolo în față, se afla un mare rezervor de apă pentru adăpatul animalelor. Am scos din buzunarul dinăuntru al hainei un săculeț din material plastic, plin cu o pulbere albă, darul pe care aveam să-l fac lui De Mauro. Am deşertat pulberea în rezervor. Îmi părea rău că trebuia să sacrific

atâtea animale pentru a înfrânge rezistența unui bătrân îndărătnic. Îmi îndeplinisem misiunea.

Acum nu-mi mai rămânea decât să părăsesc, moşia. Inițial prevăzusem, să ies folosindu-mă de autocamion. Să mă instalez la volan şi profitând de confuzia care avea, să se stârnească, să trec prin barajul lui De Mauro.

Am văzut însă lângă autocamion un Fiat 600 al unuia din băieții moşierului. Maşinuța era mai puțin zgomotoasă şi mai sprintenă decât namila cu care venisem.

Zis şi făcut. M-am, urcat pe tăcute în Fiat. Cheia era în contact. Am pornit fără să ambalez prea tare, şi am cotit pe după clădirea conacului, îndreptându-mă cu viteză potrivită spre poarta principală. Trei oameni făceau de pază. La apariția Fiatului au deschis poarta. Am ieşit în trombă. N-a fost nevoie nici de parolă.

La un kilometru depărtare de moşie, mă aştepta pe şosea o maşină în care se afla Piave, însuşi. Mutra pe care a făcut-o când m-a văzut în Fiatul băiatului lui De Mauro n-am s-o uit niciodată.

A doua zi pe înserat un om al lui De Mauro s-a înfă-țişat lui Piave. Bătrânul ceda pe tot frontul. Bietele vite...

„M.A.N.”-ul Diesel duduie, se hurducă, huruie şi în sfârşit se opreşte. Mă uit pe sub burta maşinii şi îmi dau seama că am ajuns la gara de mărfuri. Mai înainte ca şoferul să se fi dat jos din maşină, mă strecor afară din lăcaşul meu improvizat. Deşi picioarele amorțite mă supără, caut să mă îndepărtez de maşină cu un mers cât mai firesc, spre a nu atrage atenția.

O iau pe după o magazie. Dintr-o streaşină spartă, un şuvoi de apă cade peste mine, ropotindu-mi pe pălărie cu un zgomot surd. Înjur.

— Hei, răsună un glas lângă mine, atât de aproape încât am impresia că îi simt răsuflarea în ureche.

Tresar. Nervii mi s-au încordat gata să plesnească. Duc instinctiv mâna la pistol.

— Ai un foc? mă întreabă glasul.

Mă uit în stânga mea. Un om înfăşurat într-o pelerină de ploaie, prea scurtă pentru el, iese de sub streaşina sub care se adăpostise până atunci.

— Nu fumez, răspund eu sec şi merg mai departe.

M-au trecut toate năduşelile. Răspunsul i l-am dat automat. Nu m-am aşteptat la această apariție.

Mă strecor printre şirurile de vagoane spre gara de călători. Un tren de persoane e tras la peronul aproape pustiu. Este ultima garnitură din noaptea aceasta spre Trapani. Am sosit la timp.

Ca să ajung la trenul de Trapani trebuie să străbat un spațiu descoperit, traversând câteva şine. Dar asta implică mari primejdii. Gara este – fără îndoială – supravegheată de oamenii Mafiei. Nu-mi rămâne decât să aştept ca trenul să se pună în mişcare, şi când va trece pe lângă mine să mă agăț de un vagon. Şi operația asta comportă riscuri. Dacă trenul va câştiga până aici o viteză prea mare, am toate şansele să-mi frâng gâtul. Deocamdată nu văd altă posibilitate.

Impiegatul de mişcare străbate peronul, se apropie de locomotivă şi dă semnalul de plecare. Trenul porneşte încet, apoi iuțeala îi sporeşte. Deodată un ins, apărut de nu ştiu unde, traversează în fugă şinele, repezindu-se spre tren. În lumina palidă din gară nu i se distinge fața. Insul a ajuns din urmă ultimul vagon şi cu mâna stângă înşfacă bara scării.

În aceeaşi clipă se aud două focuri de armă. Insul se împleticeşte fără să scape bara din mână. Cade. Trenul îl mai târăşte vreo zece metri, apoi mâna i se descleştează de pe bară. Insul rămâne ca o mogâldeață neagră, nemişcată între şine.

Am înțeles. Gloanțele care l-au atins îmi erau destinate mie. Mă vâr între vagoanele de marfă. Las trenul să treacă pe lângă mine. Am renunțat la acest mijloc de evadare din oraş.

La o fereastră a ultimului vagon, un individ se uită foarte atent în urmă.

Doi carabinieri, însoțiți de câțiva feroviari, aleargă spre mogâldeață. Se aude un fluierat ascuțit.

Nu mai aştept să văd urmarea. Fac drumul întors. Mă îndrept grăbit spre gara de mărfuri. Deşi sunt ispitit să o iau la fugă, mă stăpânesc. Dacă aş alerga, aş trezi bănuieli. Omul care mi-a cerut un foc nu se mai află lângă magazie.

Trebuie să profit de agitația iscată în jurul morții insului ca să părăsesc nestingherit gara. Sunt întors pe dos. Încă o cale de ieşire din oraş, inutilizabilă.

Am ajuns în stradă. Pentru noaptea asta trebuie să-mi găsesc un adăpost. N-are rost să rătăcesc prin ploaie până în zori. Ar fi cazul să-mi schimb hainele, căci put a motorină. Trebuie să mă gândesc şi la altă soluție ca să părăsesc oraşul. Încep să am senzația că sunt un şoarece într-o cursă. Ori încotro mă îndrept, dau de zăbrele.

Cred că n-ar fi rea ideea să mă ascund în noaptea asta în magazinul „scumpului” meu unchi Spiridone. Dacă la ora asta mi-ar cunoaşte intenţia, l-ar lovi damblaua în somn. Ca să pătrund acolo nu e mare lucru. E destul să ridic fereastra luminatorului, aşa cum făceam cu vărul meu pe când eram copii. Cât eram de lipsit de griji pe atunci...

Magazinul se află aproape de gară, pe Via Dante. Pot să intru ca la mine acasă. Unchiul Spiridone nu foloseşte paznici fiindcă plăteşte tribut Mafiei, iar hoţii care ştiu acest lucru se feresc să-i dea vreo lovitură, căci şi-ar urca în cap *Onorata Familie*. Mă întreb ce mutră are să facă „neprețuitul” meu unchi când are să constate mâine că necunoscuți i-au violat sediul comerțului. Ce mutră au să facă şi mafioții! Dacă se va afla că un magazin protejat de ei a fost spart de răufăcători, toți negustorii vor intra în panică. Încrederea în garanțiile oferite de Mafie va fi serios zdruncinată.

Am ajuns în fața magazinului. Obloanele metalice sunt trase. Strada e pustie. Ploaia s-a mai liniştit. A început să bată vântul. Cred că în curând se vor risipi norii. Unchiul Spiridone este proprietarul unui magazin universal de mâna a doua, în care se găsesc tot felul de articole, dar nu de o calitate superioară. Asta însă nu-l împiedică pe unchiul Spiridone să fie foarte mândru de comerțul său.

Printr-un gang, pătrund în curtea interioară. De după o ladă de gunoi țâşnesc două pisici miorlăind îngrozitor. Traversez curtea interioară, înconjurată de ziduri înalte, cu ferestre zăbrelite ca de închisoare. Brrr! Într-o astfel de curte, ceva mai mare, îmi făceam plimbarea zilnică umblând în cerc după alți deținuți. Distracția asta am savurat-o unsprezece luni din cei zece ani programați pentru omucidere, deoarece Mafia m-a scos din închisoare înainte de termen.

Mă cațăr pe o scară de incendiu, ferindu-mă să fac zgomot. Precauțiunea este oarecum inutilă, fiindcă în jur nu sunt decât depozite, pustii la ora aceasta din noapte: încă zece trepte şi am ajuns pe acoperiş. Clădirea are trei etaje şi un pod folosit drept magazie.

Când eram copil, urcam scara asta cu vioiciunea unei maimuțe, făcând o larmă infernală. Vărul meu Tadeo era mai timorat. Se uita mereu în jos, până îl apuca amețeala apoi începea să verse în capul celor de dedesubt. Dar nimeni nu-i zicea nimic, fiindcă era băiatul patronului.

Acoperişul era plat. Circul pe el ca pe bulevard. Luminatorul cu

pricina se află în mijlocul acoperişului. Îl deschid cu uşurinţă. Zăvorul dinăuntru poate fi mişcat din afară dacă deplasezi uşor capătul tijei care fixează zăvorul în rama de metal a ferestrei. Şmecheria am învăţat-o de pe vremea când ne jucam de-a pompierii. Ridic fereastra luminatorului.

Ghinion! Nişte baloturi aşezate în stivă astupă deschiderea luminatorului. Ce idee tâmpită să le pună tocmai aici! Mă las în patru labe pe baloturi şi încep să le imprim un balans din ce în ce mai pronunţat. La un moment dat le simt că prind să se disloce. Unul din baloturi scapă de sub mine şi se rostogoleşte pe podea într-un zgomot asurzitor de sticle sparte.

Înlemnesc câteva clipe. Trag cu urechea. Din nou linişte, închid uşor fereastra luminatorului peste mine, şi folosind baloturile drept trepte, cobor în podul magazinului. Nu e nevoie să aprind lanterna de buzunar ca să-mi dau seama ce stricăciuni am făcut. Un miros puternic de coniac îmi explică zgomotul de sticlă spartă îmi astup gura şi nasul cu; batista şi o iau din loc. Altfel risc să fiu găsit mâine dimineaţă îmbătat cu vaporii de alcool.

Graţie lanternei de buzunar îmi fac drum printre cioburi, lăzi, cutii, baloturi şi tot felul de ambalaje mari şi mici. Cobor la etajul trei. Raionul de confecţii, încălţăminte şi lenjerie bărbaţi îmi atrage cel dintâi atenţia. Celelalte nu mă interesează. Am posibilitatea să mă schimb de la pantofi şi până la pălărie. Mă dezbrac la piele şi încep să-mi aleg articole vestimentare pe măsura mea. Un costum de haine cenuşiu, cămaşă de nylon, cravată vişinie, pantofi negri, *trench-coat* cenuşiu, pălărie neagră. Obiecte de duzină care nu atrag atenţia. Unchiul Spiridone ar trebui să-mi fie recunoscător că nu am ales cele mai scumpe articole.

Mă luminez cu lanterna de buzunar şi mă privesc în oglinda mare dintr-o cabină de probe. Hainele îmi vin bine. Faţa luminată de jos în sus mă face să arăt ca într-un film de groază. În ciudă situaţiei grele în care mă aflu, îmi vine să râd. Ce ochi au să facă mâine vânzătorii, când au să dea peste hainele îmbibate de motorină, aşezate pe umeraşe în locul celor luate de mine.

Mi s-a făcut foame. Am să cobor la parter unde se află raionul alimentar. Unora, emoţiile puternice, supărările le taie pofta de mâncare. Mie mi-o stimulează.

Jos, la raionul alimentar, nu am decât de ales. Sardele, şuncă, măsline, curcan în aspic şi trei sticle de Pepsi Cola.

Îmi iau achiziţiile într-un coş de autoservire şi mă transport sus, la

etajul întâi unde sunt expuse garniturile de mobilă. De data asta nu mai fac pe modestul. Mă instalez în cea mai frumoasă sufragerie. Îmi întind bunătățile pe masă şi le atac. Ce plăcut e să mănânci într-o sufragerie elegantă, cu o față de masă albă, apretată, cu tacâmuri strălucitoare şi cu un serviciu de masă de porțelan subțire ca o foaie de varză. Bună idee au negustorii ăştia care expun mese gata aranjate.

Când eram copil îl invidiam pe Tadeo. O servitoare cu şorț scrobit îi servea la cină toate bunătățile. Unchiul Spiridone se lăuda la toată lumea că îşi creşte copilul ca pe un prinț. Când se întâmpla să mă prindă ora mesei acasă la Tadeo, nu mi se făcea cinstea să fiu poftit în sufrageria mare, ci mi se dădea de mâncare în bucătărie, cot la cot cu servitorii.

Deşi mama era soră cu mătuşa Zenobia, soția unchiului Spiridone, eu nu eram tratat ca un membru al familiei. Ispăşeam greşeala mamei, care-şi scandalizase familia de burghezi înstăriți, cu vagi pretenții nobiliare, măritându-se cu un biet croitor, ale cărui singure calități erau tinerețea şi o inimă bună şi atât de largă, încât putea cuprinde toată seminția omenească. Mi s-a spus că tatăl meu fusese un bărbat chipeş după care se topeau toate femeile. Dar el nu avea ochi decât pentru mama, pe care o adora.

— Să-şi ispăşească păcatul, muncind pentru străini, spunea bunicul meu cu asprime.

Pe bunicul mi-l amintesc. Era avocat şi îl chema Federico di Girolamo. Se mândrea cu particula sa, care, spunea el, era de origine nobiliară. Cică neamul nostru s-ar îi tras dintr-un cavaler sau baron, care stăpânea domenii întinse la miazănoapte de Trapani. Bunicul era înalt, falnic, avea o barbă lungă, albă, uşor ondulată şi împărțită în două şuvițe. Semăna cu Sfântul Dionisos pictat pe perete în Capela Palatină din Palermo. Avea însă numai înfățişarea, dar nu şi blândețea unui sfânt.

În parte mama îi semăna. Era mândră ca o prințesă, deşi spăla rufe la străini. După ce bunicul a izgonit-o din casă, fiindcă se încurcase cu croitorul, n-a mai vrut să se mai ştie de familia ei. La câțiva ani după moartea tatălui meu, mama s-a îmbolnăvit grav. Răcise spălând rufe iarna, într-o spălătorie neîncălzită. Nu aveam bani pentru doctorii şi pentru doctori. O bătrână sărmană, dar miloasă, din vecinătate, care se ocupa de mama, îngrijind-o aşa cum se pricepea, m-a îndemnat în taină să mă duc la bunicul să-i cer ceva

bani. Am ascultat-o. Aveam pe atunci vreo opt ani. Țin minte că era vară. Purtam o cămaşă peticită şi nişte pantaloni ca vai de lume. Nu era de vină mama că îmbrăcămintea mea arăta întotdeauna ca vai de lume. Eram tare zurbagiu şi mă încăieram cu ceilalți copii din mahala pentru orice fleac.

Când am ajuns în fața casei bunicului meu şi am văzut clădirea aceea înaltă cu etaj şi cu opt ferestre la stradă, am simțit cum inima începe să-mi bată foarte tare. Am urcat scările intrării din față şi am sunat. A ieşit o servitoare tânără, drăguță, cu şorț alb, scrobit. M-a întrebat răstit ce vreau. I-am spus că sunt fiul Eleonorei Bellocampo şi că trebuie să vorbesc cu Signor Federico di Girolamo, bunicul meu. Servitoarea m-a privit cu neîncredere. A ridicat din umeri, a spus să aştept, apoi a închis uşa în nasul meu. Au trecut cam zece minute. Credeam că uitase de mine şi mă gândeam să plec. Deodată am auzit paşi dincolo de uşă şi zgomotul unui ivăr. Când uşa s-a deschis şi în prag a apărut bunicul, măreț, încruntat şi rece ca o statuie de gheață, mi s-a tăiat graiul. Mă uitam la el şi mă bâlbâiam, căznindu-mă să-mi amintesc cele ce aveam să-i spun.

Mi-a pus pe umăr o mână grea, albă, cu degete îngălbenite de tutun.

— Ce vrei? Cine eşti?

După câteva eforturi sterile, am reuşit în sfârşit să bâigui lecția pe care mă învățase s-o spun bătrânica cea miloasă.

Bunicul m-a privit lung, cu dezgust, apoi mi-a vorbit sec şi scurt.

— Intră!

Şi-a luat mâna de pe umărul meu şi a adăugat:

— Vino după mine.

A luat-o înainte. L-am urmat. Fata cu şorț scrobit, ivită ca o arătare, nu ştiu de unde, a închis uşa cu zgomot în urma mea. Am avut impresia că se închide o uşă grea de închisoare, şi că n-am să mai pot ieşi vreodată din casa aceea mare, întunecată şi tristă ca o mânăstire.

Bunicul mergea înainte, păşind rar şi apăsat. Din când în când tuşea scurt. Hainele cenuşii atârnau pe el. Poate că fusese altădată mai gras. Păşeam sfios, silindu-mă să nu fac zgomot. Mi-era tare frică. Servitoarea cea tânără încheia cortegiul. Am străbătut un vestibul şi o cameră mare, pardosită cu piatră, şi am intrat într-o sufragerie, tot atât de întunecată ca şi restul casei. Poate că nu era prea întunecată, dar aşa mi se părea mie, fiindcă veneam din soarele de afară.

La o masă lungă, străjuită de un bufet sculptat, uriaş, ca o catapeteasmă de biserică, erau aşezaţi mai mulţi oameni. Toţi aveau chipuri împietrite.

— Uitaţi-vă la odrasla Eleonorei şi a croitorului ei, vorbi bunicul cu glasul său aspru şi cavernos.

Toţi cei de la masă mă măsurară cu priviri scârbite, ca şi când ar fi avut în faţă un câine de pripas, năpârlit şi bănuit că ar fi râios. Nu scoteau o vorbă.

Bunicul se aşează pe scaunul cu spătar înalt din capul mesei. Suspină adânc, apoi îşi vârî mâna în buzunarul hainei. Scoase un pumn de lire. Îmi întinse banii fără să-i fi numărat.

— Ia-i, rosti el monosilabic.

I-am luat. Îi ţineam prostit în mână.

— Bagă-i în buzunar, lătră o femeie subţire, cu cap prelung, buze supte şi bărbie ascuţită. De urechile acoperite pe jumătate cu un păr cenuşiu, lucios, îi atârnau nişte cercei lungi, cu pietre albastre, care se clătinau ca limbile unor minuscule pendule.

— Mâine să vii pe la mine, să-ţi dau nişte haine. Eşti într-un hal de jerpeleală...

Se întoarse spre un băiat pirpiriu, cu o fundă mare şi albă la gât, aflat în dreapta ei,

— Să fii cuminte, Tadeo, altfel ai să arăţi ca el, zdrenţăros, jegos...

Femeia cu chip prelung se uită la mine.

— Eu aş fi fost mătuşa ta, Zenobia, şi acesta ar fi fost vărul tău, Tadeo, dacă maică-ta nu s-ar fi rupt de familia ei, măritându-se cu un...

Bunicul i -o tăie aspru:

— Zenobia!

Mătuşa Zenobia tăcu. Am băgat de seamă că toată lumea se temea de bunicul.

În dreapta lui Tadeo stătea nemişcat un bărbat chel, cu o burtă rotundă întemniţată într-o vestă nisipie, la două rânduri. Un lanţ de aur, cu verigi groase, se lăsa ca o punte de la un buzunărel al vestei la celălalt.

Bărbatul chel scoase din buzunarul dinăuntru al hainei de lustrin un carnet mititel cu scoarţe de piele neagră. Îl desfăcu, scrise ceva cu un toc rezervor de aur, rupse foaia şi mi-o întinse.

— Iată adresa mea, vorbi cu ton protector. Sunt unchiul Spiridone. Mătuşa Zenobia, soţia mea, este sora mamei tale. Ai înţeles, nu-i aşa? mă întrebă, temându-se probabil, că eram greu de cap. Mâine

să vii după haine. Când are să-ți fie foame, ai să găseşti şi o farfurie cu mâncare, adăugă el cu ostentativă mărinimie.

Am bolborosit un cuvânt de mulțumire.

— Acum pleacă, zise bunicul. Teresa are să-ți arate drumul.

Teresa, servitoarea, se îndreptă spre uşă. M-am luat după ea. Când să ies din odaie, mi-am amintit că uitasem să salut lumea. M-am oprit şi le-am urat un timid:

— *Ciao*!

— Necioplitul! exclamă mătuşa Zenobia.

Ceilalți de la masă clătinară din cap, răspunzându-mi la salut. Am ieşit. Când m-am văzut în stradă mi-am făcut cruce, apoi mi-am luat picioarele la spinare şi nu m-am mai oprit decât la prima farmacie.

Farmacista, o femeie grasă, cu buze roşii ca mărgeanul, m-a întrebat ce vreau. I-am spus că mama e răcită şi că are nevoie de nişte doctorii.

— Dă-mi rețeta, mi-a spus farmacista. Am privit-o tâmp.

— Ce rețetă?

— Bine, am să-ți dau eu ceva.

Femeia cu buze roşii a ridicat din umeri.

Mi-a împachetat o sticlă cu o doctorie, nişte pilule, şi mi le-a pus pe tejghea.

I-am întins banii făcuți ghemotoc. Farmacista a luat câțiva din ei şi mi-a înapoiat restul.

Cu banii în buzunar şi cu doctoriile în mână, am pornit-o vesel spre casă. Făcusem o ispravă bună. Locuiam, cu mama într-o cameră, mică, la etajul trei al unei clădiri dărăpănate, cu balcoane multe şi cu rufe spălate întinse la uscat, pe frânghii asemenea unui mare pavoaz pe o corabie.

Am urcat în fugă treptele până la mama. Eram bucuros că-i duc doctoriile. Când am ajuns sus, am găsit-o dormind. Respira greu. Avea obrazul galben, supt, lipit parcă de oase. Vecina cea bătrână o veghea. La intrarea mea, mama a deschis ochii. M-a privit lung, fără să-şi ridice capul de pe pernă.

Când a văzut doctoriile, m-a întrebat cu glas stins:

— De unde le ai?

I-am explicat în câteva cuvinte cum am ajuns să le cumpăr. S-a uitat la mine ciudat, fără să-mi răspundă, apoi s-a ridicat din pat.

— Dă-mi-le! mi-a spus ea cu blândețe.

Le-a luat şi s-a îndreptat împleticindu-se spre fereastră, s-a oprit, şi cu un gest plin de mânie a aruncat doctoriile în stradă.

Ultima îmbucătură de şuncă este urmată de un pahar cu Pepsi. Am mâncat destul de bine, deşi sardelele mi s-au părut cam sărate. Mai târziu au să-mi facă o sete nebună.

O oră-două de somn nu mi-ar strica. Sunt aici canapele şi paturi pe alese. Cuverturi de mătase frumos brodate acoperă paturile, încerc pe unul din ele. E moale şi te îmbie la odihnă. Sunt foarte obosit. Alergătura nocturnă şi emoţiile îşi fac simţite efectele. Dacă m-aş culca acum, nu m-aş mai trezi decât seara la ora prânzului. Trebuie să fac rost de un ceas deşteptător. La raionul cu ceasuri pot găsi câte deşteptătoare poftesc. Îmi croiesc un drum până acolo şi aleg unul mic, să încapă în buzunar. Am să-l iau cu mine. Nu se ştie când are să-mi mai folosească.

Mă întind pe un pat, potrivesc ceasul la ora şase şi îl aşez pe pernă, lângă ureche.

Sunt atât de istovit încât am impresia că stau pe o saltea de nori. În care mă cufund, mă cufund... mă cufund. Deasupra mea, cerul negru de catifea e străpuns de stele care coboară spre mine, degete de lumină. Mă ating, mă pipăie, apoi se retrag brusc – coarne de melci – în văzduhul de catifea neagră. Norii mă poartă undeva departe... Plutesc... Îmi zvâcnesc tâmplele... şi picioarele îmi zvâcnesc... Stele prind să danseze – cad, lăsând în urmă cozi multicolore, ţâşnesc în fantastice jocuri de artificii, se reped – vijelioase ferestre luminate de tren ce goneşte în noapte... Două stele lucesc puternic... Sunt stele, sau cerceii mătuşii Zenobia?... Cerceii îi poartă însă unchiul Spiridone... Poartă şi rochie, unchiul Spiridone... Pluteşte printre paturi şi mă priveşte furios... Tadeo îl trage de poalele rochiei şi râde... Unchiul Spiridone îl pocneşte peste mână... Bunicul stă ţeapăn... Sfântul Dionisos... Sunt şi alţi sfinţi în jur... Şi îngeri... Cu aripi şi coadă... Sunt îngeri şi draci?... Camilla... Camilla cu trup de cămilă... Un şarpe se încolăceşte în nisip... Şuieră... Pepito strigă de pe acoperiş: Păzea, Nino. Păzea!... Cade în gol... cad şi eu... gem... aterizez pe un munte de portocale... Ai să fii singur!... Ai să fii singur!... Ai să fii singur!... Taci, *Messer* Filipo!... Ai să fii singur!... Taci! Taci! Portocalele ard... arde şi recolta lui De Mauro... Eu am dat foc la grâne... Acum focul mă împresoară... Mamă, nu arunca doctoriile... Baba râde şi îşi arată colţii de vrăjitoare... Dau să fug, dar o ghiară mi se înfige în pulpanele pardesiului... De ce m-ai minţit? Văd că ai chibrituri. Dă-mi un foc... Fug, fug, fug... Picioarele îmi atârnă greu... abia le târăsc. Unul mă arată cu degetul... Uite-l acolo

pe acoperiş!... Mă pitesc după horn... Văzduh negru, negru, negru de catifea... Negru, negru, negru... Tot e negru... sunt orb... Tăcerea e grea ca o lespede... tăcere, tăcere... sunt surd... Vreau să rostesc un cuvânt, dar nu pot, o labă grea, ori tăcerea, mă apasă peste gură, sunt mut... Vreau să mă zbat, dar n-am putere... plutesc în neant.. sunt mort... cred că sunt mort... zbor în vid... departe spre o lumină..., două lumini... Ochii lui Giani... Spargem banca?... ruletă, *chemin de fer*, baccara... Bancă, ghişeuri, case de fier... lanterna de buzunar îşi plimbă fascicolul de lumină pe o casă de fier uriaşă..., mai înaltă decât imobilul Pirelli din Milano... mai lată decât Domul... Dă-mi aparatul, Giani!... Flacăra autogenă muşcă din carnea de oţel a blindajului... Repede, Nino! Transpir de enervare. Carnea de oţel rezistă... Pârdalnicul ăsta de aparat, nu e bun de nimic... Sună sirena!... Poliţia, Nino! Poliţia!... Mă cuprinde o spaimă cumplită, dementă... Sirena sună! Sună puternic, spărgându-mi timpanele!...

M-am trezit. Sar în capul oaselor. Sunt în pat. Deşteptătorul sună pe pernă. Mă uit la ceas. Şase fix. Somnul s-a dus. Sunt însă mai obosit decât la culcare. Cobor din pat. Soneria ceasului se opreşte. Aşa a sunat şi telefonul la miezul nopţii. De atunci trăiesc un coşmar. Poate că şi acum visez. Din nefericire sunt cât se poate de treaz. Cine mi-o fi telefonat?... Cine?... Ercole ştia că voi pleca de acasă...

Îmi îmbrac haina, *trench-coat*-ul, îmi pun pălăria, vâr ceasul deşteptător în buzunar sub mănuşi... Pistoalele sunt la locul lor şi portofelul cu bani. Şi paşapoartele... Am asupra mea patru paşapoarte... Pe patru nume diferite... Graţie lor am patru naţionalităţi. Un paşaport de american, altul britanic, al treilea italian şi al patrulea vest-german. Toate limbile astea le cunosc perfect. Mi-au prins bine la ceva şi peregrinările prin lume. Mafia mi le-a facilitat... Hm! Mafia! Mama Mafia!... Onorata Familie!... Care mă hăituie acum ca pe un lup turbat. Mi-a oferit şi satisfacţii, Mafia!... Multe satisfacţii... Datorită ei am fost puternic, temut... Cine ar fi crezut că fiul Eleonorei Bellocampo va ajunge un mafiot de seamă? N-am ştiut însă să-mi păstrez puterea! Aveam prea mulţi duşmani. M-au săpat. Pe unii îi credeam prieteni. Ercole, de pildă... De ce îmi tot vine în minte Ercole?... Ercole? Dar dacă Ercole... Ercole, dacă aflu că tu m-ai trădat, te ucid! Te ucid ca pe un câine!

M-am îmbrăcat. Las resturile de mâncare pe masă, patul răvăşit. Ce-mi pasă acum de nimicurile astea? Am să ies pe din dos. Uşa de la depozit are o broască ce poate fi uşor deschisă de dinăuntru. În

magazinul ăsta găseşti utilaje să spargi zece Bănci nu una. Scotocesc prin rafturi, mă înarmez cu câteva unelte bune şi atac broasca. În doi timpi şi trei mişcări o scot din şuruburi. Uşa se deschide.

Ies în curtea interioară fără să fiu deranjat. Traversez gangul şi iată-mă în stradă.

A încetat să mai plouă. După un nor iese soarele. Îmi ridic gulerul *trench-coat*-ului şi o pornesc pe stradă în jos. În câteva minute jumătate cerul s-a degajat de nori.

Acum am un obiectiv precis. Asta îmi dă curaj. Oameni grăbiți se foiesc pe stradă. Merg spre întreprinderile unde-i aşteaptă o zi de muncă. Mi-a fost întotdeauna groază de munca asta la ore fixe, în locuri fixe, cu condică de prezență, şefi şi supraşefi.

La stațiile de autobuze oamenii aşteaptă buluciți ca oile. Sunt somnoroşi. Pleoapele le atârnă grele... Ce-ar mai dormi. Îi aşteaptă însă datoria.

Ciudat! La ora asta sunt în stare să mă iau la trântă cu toată lumea. Cred că dacă unul din urmăritorii mei ar apare după vreun colț, i-aş repezi în burtă vreo zece gloanțe, unul după altul, fără să țin seama de lumea din jur.

Da! Am o țintă precisă. Ercole. Merg la Ercole acasă... Mă mănâncă palmele. Îmi vine să zbor. Furia îmi sporeşte energia. Aproape de casa lui Ercole nu mă mai pot stăpâni şi încep să alerg.

Ştiu că am să-l găsesc pe Ercole în pat. Îndeletnicirile lui sunt nocturne. El dirijează armata de mafioți care controlează localurile de noapte. E om mare Ercole. În câțiva ani a urcat trepte peste trepte, apropiindu-se de vârful piramidei. Când şi-a început cariera în Mafie era un pârlit de coafor într-o prăvălie de mâna a şaptea. Patronul se îndeletnicea şi cu traficul mărunt de stupefiante. Ercole i s-a vârât pe sub piele, ajungând omul lui de încredere. Mafia furniza patronului stupefiante. Ercole a fost remarcat de Onorata Familie. În curând băiatul a luat locul patronului său. L-a dat pur şi simplu la o parte. Ercole şi scrupulele nu se prea împăcau. Eu l-am cunoscut când se află pe la jumătatea drumului. Ne-am împrietenit, deşi în Mafie prietenia nu este recomandabilă. Fiecare trebuie să joace pe cont propriu. Dacă prietenul cade, te târăşte şi pe tine. Dacă eşti singur, ai grijă numai de pielea ta.

Ercole locuieşte într-o casă cu trei etaje pe Via de la Liberta. Clădire arătoasă cu apartamente frumoase locuite da oameni spălați. Doctori, profesori, avocați, negustori. *Commendatore* în sus, *Commendatore* în jos... Şi lui Ercole oamenii de serviciu i se

ploconesc, mângâindu-i vanitatea cu tiltul de *Commendatore*. Ercole îi priveşte de sus şi le dă bacşişuri grase. Ştie că acesta e cel mai sigur mijloc spre a te face agreabil, de pe vremea când primea şi el bacşişuri. Acum nu mai primeşte bacşişuri, ci „cadouri". Cei mai de sus catadicsesc să accepte „omagii". Ercole nu a ajuns încă să primească „omagii".

Intru grăbit în imobilul său. Portarul nu m-a observat. Stă de vorbă cu un poştaş. Evit şi de data asta ascensorul. Urc scara până la etajul doi. Covoare moi, calcio vecchio, uşi de panel bine lustruit, alămuri, strălucitoare, vase cu flori... Străbat coridorul, luminat la capete de ferestre mari cât peretele şi mă opresc la uşa apartamentului lui Ercole.

La ora asta sigur că doarme la sânul vreunei blonde „nimfe" proaspăt angajată în barurile controlate de el. De când a ajuns grangure peste baruri, face „începutul" tuturor fetelor care-şi aleg „cariera" de animatoare.

Apăs pe sonerie. Se aude un bâzâit plăcut ca de bondar. Lui Ercole nu-i plac soneriile stridente. Îl deranjează... Aştept. Aştept un minut-două. Ercole doarme greu. Sun din nou... Mai trece un minut. Să nu fie acasă? Dincolo de uşă târşâiesc nişte paşi. Glasul lui răzbeşte înfundat:

— Cine e acolo?

Răspund, ciocănind în uşă trei lovituri scurte şi două lungi. Codul folosit de fratele său Guido.

— Sunt eu, Guido! rostesc cu. glas scăzut, imitându-i timbrul.

— Ce dracu' vrei la ora asta imposibilă! bombăne Ercole răsucind cheia în yale şi deschizând somnoros uşa.

Îmi fac vânt în tăblia de panel lustruit. Izbit în piept, Ercole se trezeşte proiectat pe peretele vestibulului. Eu i-am şi vârât gura pistolului în pântece. Cu piciorul împing uşa înapoi, închizând-o. Ercole mă priveşte buimac. Dar nu din cauza somnului. Intrarea mea intempestivă l-a trezit de-a binelea. Nu-şi explică însă prezența mea. S-a înverzit ca un broscoi de baltă. Îl strangulează frica. Ercole n-a fost niciodată curajos. Nu se pricepe să se lupte pe față, cavalereşte. Preferă vicleşugurile reptilelor, care stau ascunse, la pândă, şi te lovesc când nici nu te gândeşti. Acum m-am folosit de propriile lui arme – vicleşugul, atacul prin surprindere. Gura lui Ercole se schimonoseşte într-un rictus care vrea să fie zâmbet.

— Ce s-a întâmplat? În loc de „bună dimineața" îmi dai cu uşa în cap? Dacă ai vrut să mă sperii, ai reuşit. Acum lasă gluma şi dă

pistolul ăsta la o parte.

Încercarea lui de a afecta inocența mă amuză. Acum când eu sunt stăpân pe situație, simt o plăcere sadică să-l chinuiesc, lăsându-l în incertitudine.

Îi zâmbesc blajin.

— Îmi plac tratamentele prin şocuri nervoase.

Mă priveşte înspăimântat.

— Cum adică?

— Ştiu că te trezeşti greu din somn. În chipul ăsta am reuşit să te zmulg din mahmureală.

Gura pistolului continuă să-i pipăie buricul.

— Nu vrei un whisky? mă întreabă,

Picături de sudoare i se scurg pe frunte. Muşchii obrazului îi joacă nervos.

— Lasă whisky-ul şi dă-i drumul spre dormitor! îi poruncesc sec. Ai grijă. Fără demonstrații... altfel...

Las fraza neterminată. După tonul meu, Ercole ştie că nu poate juca în ham. Porneşte înainte. Îl urmez, țintindu-i cu pistolul şalele. Traversăm un salonaş mobilat într-un stil Louis XV de o autenticitate îndoielnică. Scaunele sunt aurite pe toate fețele. Gust de parvenit. Sunt încântat de cunoştințele mele în domeniul decorației interioare. Relațiile cu falsificatorii de tablouri şi cu traficanții de obiecte de artă autentice mi-au împlinit lacunele unei culturi deficitare.

— Eşti singur? îl întreb eu, mai mult ca să-l verific.

— Sunt cu o damă. O blondă platinată. Dacă vrei, ți-o pasez, încearcă el să glumească.

— Ah, da? răspund eu făcând pe naivul. N-am ştiut că ai deschis bordel şi acasă.

Între timp intrăm în dormitor. Ercole n-a mințit. În pat doarme o femeie cu nasul vârât în pernă. Nu-i văd chipul. O cuvertură de mătase îi acoperă până la jumătate spatele gol. Un sân strivit de cearşaf vrea să iasă la lumină. Femeia are linii frumoase. Ercole ştie să-şi aleagă partenerele. Are şi de unde.

Ercole a simțit că îmi place fata.

— N-o vrei? mă întreabă, întorcând capul spre mine şi zâmbindu-mi şmecher.

Îi zâmbesc şi eu. Îi răspund naiv.

— Leag-o!

Ercole mă priveşte uluit.

— Cum?

— Strâns! răspund eu. Cât mai strâns.

Întăresc îndemnul, înfigându-i gura pistolului în şale. Ercole vrea să se îndrepte spre dulap.

— Ce faci? îl întreb eu.

— Să caut o sfoară, nişte fulare, bâiguie el.

— Tţţ, ţţţ, exclam eu. Ți-a pierit imaginația? Cu cearşaful, Ercole. Rupe-l fâşii. Nu trebuie să te învăț eu.

Ercole îşi muşcă buzele. Ar încerca el să se răsucească brusc pe călcâie, lovind simultan pistolul, astfel încât să-mi sară din mână, aşa cum ar acționa James Bond dacă s-ar afla într-o situație asemănătoare. Ercole ştie însă că procedeele din filme şi din romane nu se potrivesc cu cele din viața reală. Dacă ar schița cel mai uşor gest de împotrivire, plumbii i-ar găuri şalele.

— Ce idei năstruşnice îți mai vin şi ție, murmură el, continuând să blufeze.

Se apropie de pat şi apucă aşternutul de un colț. Femeia s-a trezit. Mormăie ceva, apoi se întoarce cu fața în sus. E frumoasă şi foarte tânără. Păcat de ea. Dacă a ajuns în patul lui Ercole ştiu ce o aşteaptă. Deschide ochii. Când mă vede cu pistolul în mână, tresare de parcă ar fi străbătut-o un curent electric. Uimirea, spaima fac să i se rotunjească gura.

— Dacă scoți vreun sunet, te expediez *pronto* pe lumea cealaltă, o previn eu blajin.

Fata se uită când la Ercole, când la mine. Ercole se simte rănit în vanitatea lui fiindcă trebuie să-mi execute ordinele de față cu o femeie care l-a socotit mai puternic decât Casius Clay şi mai infailibil decât Papa. Cu o silă vizibilă rupe cearşaful în câteva fâşii lungi. Cu un gest, trage cuvertura de o parte, lăsând-o pe fată goală. Ea e atât de înspăimântată, încât nu face nici o mişcare. Doar ochii îi pendulează de la mine la Ercole.

Trebuie să-l grăbesc, ca să nu-i dau timp să gândească.

— Mai repede, mai repede, îl îndemn, prea eşti molâu, Ercole.

Mă priveşte întunecat pe sub sprâncene, apoi cu o fâşie de cearşaf începe să-i lege picioarele.

— Cu noduri marinăreşti, Ercole!

Îmi execută porunca fără să crâcnească. Începe să-i lege şi mâinile. Fata îl priveşte disperată.

— De ce? îndrăzneşte ea să îngaime.

— Deocamdată nici eu nu ştiu de ce, răspunde el bombănind.

Îşi scoate delicat batista din buzunarul de sus al halatului de

mătase şi o vâră căluş în gura fetei. Cu o ultimă fâşie o leagă peste gură, făcând un nod la ceafă.

— Eşti mulţumit? mă întreabă el; Acum îmi spui poate şi mie ce rost are toată comedia asta? Explică-mi, ce s-a întâmplat?

— Nu ai impresia că tu eşti cel care trebuie să-mi explici ce s-a întâmplat?

— Ce să explic?

— Ah, nu ştii nimic!

— Nu ştiu.

— Eşti inocent.

— Da, sunt inocent.

— Nu ştii că „Onorata Familie" m-a condamnat la moarte?

— Nu.

— Aha, nu ştii că de la miezul nopţii sunt hăituit?

— Nu.

— Nu ştii că toate căile mele de a ieşi dim oraş sunt tăiate?

— Habar n-am.

— Atunci am să-ţi pun o întrebare la care cred că ai să-mi poţi răspunde. Cât ai luat ca să mă vinzi?

Ercole face o mutră ofensată.

— Visezi. Iar dacă glumeşti, ai început să mă plictiseşti. Oricât am fi de prieteni... toate au o limită...

Nu mai prelungesc jocul. Nu are rost. Mă plictisesc încercările lui Ercole de a mă convinge de nevinovăţia sa.

— Trebuie să te îmbraci, îi spun. Ai să mă însoţeşti într-o mică excursie.

— Am treburi azi de dimineaţă, îmi răspunde el.

— Ai să le amâni pe altă dată Ercole.

Ercole ridică din umeri.

— Mă execut fiindcă sunt silit s-o fac. Sunt curios până unde ai să mergi. Nu cred însă că ai ales soluţia cea mai bună. Dacă eşti într-adevăr condamnat, ar fi înţelept să te ascunzi în gaură de şarpe. Să te faci nevăzut şi neauzit trei ani şi o zi. Nu să dai buzna peste oameni şi să-i ameninţi cu pistolul.

Încearcă iarăşi să se facă persuasiv.

— Adună-ţi minţile, Nino, şi cântăreşte bine lucrurile. Ştii că îţi sunt prieten. Aş putea să te ajut...

— Asta vreau şi eu. Să mă ajuţi. Dar cum îmi convine mie, nu cum gândeşti tu. Şi acum ai să te îmbraci. Ce costum vrei? îl întreb eu, deschizând cu mâna liberă dulapul cu haine şi continuând să-l ţin pe

Ercole sub ameninţarea pistolului.

Nu puteam să risc, lăsându-l să umble singur în dulap. Chiar dacă ar fi avut un pistol ascuns printre haine şi ar fi încercat să-l întoarcă asupra mea, tot eu aş fi tras cel dintâi. Ercole n-ar fi avut nici o şansă. Dar acum n-am interesul să-l omor.

— Mi-e indiferent ce costum am să port, bombăne Ercole.

Îi arunc pe pat o cămaşă de nylon, albă cu dungulițe albastre. Nu ştiu de ce am ales-o tocmai pe aceasta din vraful de cămăşi. Ciudat! Cămaşa asta îmi aminteşte ceva! Da, da. O astfel de cămaşă albă, cu dungulite albastre, purta cadavrul lui Giuseppe Ciccio, când poliția l-a găsit în plin câmp. Capul lui arăta ca un dovleac sfărâmat...

Trei ani şi o zi trebuia să stea ascuns Giuseppe Ciccio ca să i se anuleze sentința de condamnare la moarte, pronunțată împotriva sa de Tribunalul Mafiei. Dar cine poate realiza performanța de a scăpa trei ani şi o zi de răzbunarea Onoratei Familii? Nimeni n-a reuşit să se bucure de grațierea care intervine automat la sfârşitul acestui termen. N-a reuşit fiindcă Mafia are oamenii ei şi în lumea de pe stradă, şi în spitale, şi printre clerici, şi în poliție, şi printre soldați, şi în furnicarul piețelor de consum, şi la țară, şi printre marinari, adică pe uscat şi pe mare, în aer şi sub pământ. Şi asta nu e o figură de stil, ci o realitate.

Giuseppe Ciccio fusese un mafiot de mâna a şaptesprezecea. De când l-am cunoscut, ceva îmi spunea că nu va avea nici un viitor în organizație. Într-o zi părerea asta a devenit certitudine. Ne înapoiam la sediu după ce colectasem banii proveniți, de pe urma pariurilor falsificate la cursele de cai. Eu căram geanta cu recolta din ziua aceea, iar Ciccio îmi asigura pază. Mergea alături de mine, purtându-şi cu trufie capul de antropoid, cu frunte îngustă şi teşită, invadată aproape în întregime de un păr scurt şi țepos ca peria. Mesteca gumă, deplasându-şi nefiresc maxilarul dinainte înapoi, într-un fel de mişcare de translație. Ochii îi jucau în cap, cântărind sânii, pulpele şi fesele tuturor femeilor pe lângă care treceam.

— Ce buci obraznice! exclamă el întărâtat. Ce le-aş mai...

Mie numai de bucile fetelor nu-mi ardea, când ştiam că am atâția bani la mine. Şi eu eram cu ochii în şaisprezece, dar ca să pot riposta cât mai prompt în caz că am fi fost atacați.

Ciccio mă înghionti cu cotul. Interpretând gestul lui drept alarmă, de puțin am scăpat să nu scot pistolul din haină.

— O vezi pe muieruşca asta? îmi şopti el din colțul gurii, făcând să

țâşnească simultan un scuipat subțire şi lung care ocoli expert pantalonul unui trecător. Facem pariu că diseară o să-mi încălzească cearşaful?

N-am apucat să-i răspund, că a şi şters-o de lângă mine. Din câteva salturi a ajuns-o din urmă şi cu o rotire scurtă a brațului, a şi plesnit-o peste crupă.

Incidentul n-ar fi avut urmări serioase, dacă dama n-ar fi fost însoțită de un tip în haine fistichii care tocmai atunci cumpăra două înghețate de la o tonetă. Țipătul ei scurt a declanşat drama. Înghețatele tipului cu haine fistichii, s-au lățit pe mutra radioasă a lui Ciccio. Până să se dezmeticească Ciccio, tipul l-a înşfăcat de umeri şi i-a aplicat cu genunchiul o lovitură puternică în fund, catapultându-l spre tonetă. Ciccio, toneta şi cofetarul ambulant s-au trezit în mijlocul străzii într-o învălmăşeală de bidoane, capace şi înghețată pe jumătate topită. Ciccio s-a ridicat de jos mânjit groaznic. Cu un răget furios s-a repezit asupra tipului în haine fistichii.

Ce-a urmat am aflat abia a doua zi, căci în clipa încăierării m-am şi făcut nevăzut. Nu puteam risca un milion şapte sute de mii de lire, intervenind în ajutorul lui Ciccio.

De atunci n-am mai lucrat cu el. Nesăbuința asta, şi multe altele l-au împiedicat să urce în ierarhia mafiei, în general, incartadele i se iertau sau i se aplicau pedepse uşoare, fiindcă era un executant capabil, care făcuse unele servicii câtorva din căpeteniile „Onoratei Familii".

Doi ani mai târziu – ajunsesem între timp şef de ceată – am primit ordin să organizez execuția lui Ciccio. Am rămas foarte surprins. Mă întrebam ce faptă gravă putuse săvârşi omul ăsta spre a-şi atrage cea mai severă condamnare: pedeapsa capitală. Foarte curând am aflat şi acest lucru. Cu un an în urmă, Giuseppe Ciccio se înhăitase cu nişte derbedei, frații Matteo şi Remo Aquino, Valerio Battaglia şi Stefano Aldisio. Lucrau pe cont propriu. Se deghizau, trăgându-şi peste cap nişte saci de hârtie, cu deschizături pentru ochi şi gură, apoi atacau cârciumi şi stații de benzină izolate. După ce erau jefuite, victimele erau bătute până la sânge şi desfigurate. Într-o noapte, au săvârşit greşeala de a ataca un garaj, proprietatea frații lor Carnevale, afiliații Mafiei. În timpul luptei care s-a iscat, unul din proprietari a fost ucis. De data asta Mafia a intrat imediat în acțiune. Banda a fost depistată iar frații Aquino şi Valerio Battaglia împuşcați. Stefano Aldisio a fost ars cu acid şi lăsat mort pe câmp, spre a servi de învățătură celor care ar fi avut tentația să-i urmeze exemplul. Numai Ciccio a reuşit

să scape. Un an de zile a trăit, strecurându-se din ascunziş în ascunziş, şi căutând un „avugot” care să „medieze” iertarea lui de către Mafie. Toţi cei cărora li s-a adresat au refuzat să-i pledeze cauza. În ultimele trei luni îşi găsise adăpost într-o mânăstire, unde ştia că este ferit de răzbunarea noastră. Firea lui nestatornică şi bătăioasă l-a împins să părăsească acest refugiu sigur şi să facă în secret o vizită lui Mario Rosso, mafiot cu greutate din Monreale, spre ai solicita medierea. Rosso s-a adresat căpeteniilor tagmei, care s-au întrunit imediat în şedinţă. Spre nenorocirea lui Ciccio, din consiliu făcea parte un unchi al fraţilor Carnevale care s-a împotrivit categoric unui act de clemenţă, pretinzând execuţia exemplară a vinovatului. Ciccio a fost ridicat chiar din casa lui Rosso. Misiunea asta, încredinţată oamenilor mei, din ordinul căpeteniilor tagmei, a fost dusă la îndeplinire cu toată străşnicia.

Lui Ciccio i s-au zdrobit membrele şi craniul cu zeci de lovituri de ciomag. Apoi cadavrul lui a fost lăsat pe câmp – ca şi în cazul lui Aldisio – spre a servi drept pildă. Acolo l-am văzut şi eu pe Ciccio, după execuţie. Am constatat că oamenii mei lucraseră bine.

N-am să uit cămaşa lui albă cu dungulițe albastre. Singurul obiect după care a mai putut fi identificat.

Ercole s-a îmbrăcat. Cămaşa albă cu dungulițe albastre se vede printre reverele vestonului bej, bine croit. Pantalonii de un gris deschis, pantofii „mocassini”, cravată albă cu picouri bej şi albastre îi dau un aer sportiv. Mă minunez şi eu cum de găsesc timp, în momentele astea de tensiune, să admir ansamblul vestimentar al lui Ercole. Adevărul este că în primii ani ai prieteniei noastre, l-am invidiat pentru eleganţa sa. Încercam să-i copiez croiala hainelor, culoarea stofelor, să-i imit gesturile; gesturile lenevoase cu care îşi aprindea ţigara la flacăra brichetei, aerul cuceritor cu care îşi plimbă privirile asupra formelor apetisante ale femeilor tinere, calmul ostentativ în împrejurări grave, familiarismul dezarmant cu care-i trata pe şefi, toate acestea mă uimeau la culme. Mai târziu, când am cunoscut şi eu lumea, am putut să-mi dau seama că eleganţa lui Ercole păcătuia prin stridenţă, că nepăsarea sa era afectată şi că în sinea lui nu era mai calm decât alţii.

Chiar în clipa asta surprind spaima care se ascunde sub pojghiţa calmului de paradă al lui Ercole. Îmi cere voie să îşi aprindă o ţigară. Îi arunc tabachera mea şi o cutie de chibrituri. Mâna lui Ercole nu tremură când flacăra aprinde vârful ţigării, îmi înapoiază tabachera şi

chibriturile. Pare uimitor de calm. Eu însă îl cunosc. Pielea obrazului îi e cenuşie. Respiră ceva mai greu decât ar trebui. Se scarpină după ureche. Semnele acestea sunt pentru mine elocvente. Lui Ercole îi este frică.

— Să-mi iau mai mulți bani asupra mea? mă întreabă el.

— Nu, nu e nevoie, îi răspund. Mă scoți din oraş, iar peste o oră te înapoiezi la Palermo. N-ai nevoie nici să cumperi benzină. N-ai să parcurgi cu mine mai mult de douăzeci, maximum treizeci de kilometri. Să mergem! îi poruncesc. Ia-o înainte. Coborâm la garaj, îți iei maşina şi ieşim din Palermo prin Passo di Rigano. Dar te previn. Fără şmecherii. Dacă faci vreo mişcare nepotrivită, îți găuresc țeasta.

Ercole ştie că nu glumesc. Se uită încă o dată spre dama care zace legată în pat, ridică din umeri, apoi se îndreaptă spre uşă.

Traversăm apartamentul şi ieşim pe culoar. Nimeni. Este o oră la care funcționarii au plecat deja la birouri, iar rentierii au ieşit după cumpărături. Coborâm cu ascensorul. Prefer să nu risc o întâlnire nedorită pe scări. În hol ne încrucişăm cu o femeie grasă, încărcată cu două plase înfundate cu legume şi fructe. Nu ne acordă nici o atenție.

Îl observ pe Ercole cum aruncă o privire piezişă spre uşa portarului. Pe un bilet prins cu o pioneză de tăblie, desluşim un scris stângaci: „Sunt la țigări. Mă întorc imediat”.

Ieşim în stradă. Intrarea în garaj se află în stânga intrării blocului. Îmi acopăr fața cu batista, pretextând că îmi suflu îndelung nasul. Cealaltă mână nu se dezlipeşte de patul pistolului, aflat în buzunarul *trench-coat*-ului. Degetul arătător stă în permanență pe trăgaci. Arsura de la rană mi-a mai trecut.

Pătrundem în garaj. B.M.W.-ul 1800 al lui Ercole se află lângă intrare. Alte trei limuzine îşi aşteaptă stăpânii. Un individ îmbrăcat într-un combinezon de lucru spală o maşină ridicată pe o rampă. Când îl vede pe Ercole îl salută.

— Buon giorno, Commendatore. V-am spălat maşina.

— Grazie, Tonio.

Tonio îşi continuă treaba.

Ercole se urcă la volan. Eu mă instalez pe bancheta din urmă.

— Dă-i drumul! îi poruncesc.

Se execută. B.M.W-ul porneşte lin. Iese din garaj.

— Ştii pe unde s-o iei, adaug eu. Faci la stânga, apoi la dreapta pe Via Dante.

B.M.W.-ul se încadrează în şiragul de automobile. Ercole conduce

bine. Îmi dau seama că sub calmul aparent e un pachet de nervi. Abia reuşeşte să şi-i stăpânească.

Circulaţia nu e prea intensă. Întâlnim mulţi turişti, plecaţi dis-de-dimineaţă la drum, ca să nu piardă nici o clipă din vacanţă, fără s-o valorifice la maximum.

Trecem pe lângă magazinul unchiului Spiridone. Cumpărătorii ies şi intră, ca o turmă bezmetică. În mulţimea aceasta îl observ pe unchiul Spiridone, care conduce pe doi tipi la o maşină parcată în faţa magazinului. Unul din ei mi-e vag cunoscut. Unchiul gesticulează, exprimându-şi iritarea sub o formă care totuşi să nu-i supere. Aş pune rămăşag că le vorbeşte despre spargerea din cursul nopţii.

Îmi pare rău că nu pot să văd continuarea. B.M.W.-ul trece mai departe. Depăşim gara Lolli. Intrăm în suburbii. Ercole conduce cu viteză constantă. La ieşirea din Noce, întâlnim primul „post de control" al Mafiei. I-am văzut de departe. Trei inşi stau lângă un Alfa-Romeo staţionat pe dreapta. Un al patrulea se preface că umblă la motor. În felul ăsta nu atrag atenţia poliţiei. Cei trei care stau în picioare rumegă „chewing-gum" şi privesc, cu aparentă indiferenţă, pasagerii automobilelor care trec prin faţa lor. Unul stă rezemat cu cotul de aripa maşinii, într-o tipică postură „Chicago-Roaring-Twenties". În mână ţine un aparat portabil de emisie-recepţie prin care transmite ceva.

Mai mult ca sigur că semnalează celui de-al doilea baraj automobilele care-i par suspecte. Nu cred însă că le trece prin minte să bănuiască maşinile mafioţilor cu mare greutate, cum e cazul lui Ercole.

Sunt cu ochii în patru. Înainte de a mă lăsa să alunec pe banchetă în jos, astfel încât să nu fiu văzut de cei trei arguşi, îl previn încă o dată pe Ercole.

— Fără şmecherii, Ercole... ştii ce te aşteaptă! Trecem în trombă pe lângă baraj, fără să se întâmple nimic. Respir. Ridic încet capul şi mă uit în urmă prin geamul din spate. Mafioţii stau pe loc şi urmăresc din priviri maşinile care continuă să defileze prin faţa lor.

— Mulţumit? mă întreabă scurt Ercole.

— Asta ai să afli la urmă.

La circa un kilometru după primul post de observaţie, întâlnim adevăratul baraj.

Trei maşini sunt oprite la margine de drum şi cercetate de un grup de cinci mafioţi, al căror „Fiat 1800" îi aşteaptă în apropiere. Alte

două Fiat-uri, înțesate cu oameni ai „Onoratei Familii”, stau gata să intre în acțiune, în caz că vreuna din maşinile suspectate, semnalate de avan-post, ar refuza să se oprească.

Repet manevra, lăsându-mă în jos.

B.M.W.-ul lui Ercole trece şi de acest baraj. Stratagema mea a reuşit. Pentru moment pericolul este îndepărtat. Ştiu că tactica noastră nu prevede – în general – mai mult de două baraje.

— Şi acum? mă întreabă Ercole.

— Şi acum ce? Te-ai plictisit?

— Nu... dar...

— Atunci taci din gură şi vezi-ți de treabă.

B.M.W.-ul se angajează pe serpentinele di Morto, atacându-le cu mare viteză, luând curbele pe două roți. Îmi dau seama că Ercole urmăreşte să provoace un accident nu prea grav, care să-i imobilizeze maşina, astfel încât să nu mai fie obligat să continue drumul cu mine.

— Fără cascade, Ercole, rostesc eu printre dinți. Şi încetineşte, fiindcă în curând o să oprim.

Caut din ochi un loc mai singuratic şi o văgăună năpădită de vegetație. Peste circa două sute de metri găsesc decorul ce-mi trebuie. Şoseaua este ascunsă după un povârniş stâncos. Muchia povârnişului o fereşte de vederea maşinilor care eventual ar coborî. Din jos nu vine nimeni.

— Opreşte! îi poruncesc.

Ercole stopează prompt.

— Trage-o mai pe dreapta.

Se execută fără să discute.

— Coboară! ordon iarăşi.

Ercole deschide portiera din dreptul său şi se pregăteşte să coboare.

— Nu pe acolo.

Ercole îşi întrerupe mişcarea şi se uită mirat în ochii mei.

— Pe aici, îi arăt eu portiera din dreapta. Mai iute! Nedumerit şi neliniştit, se execută. Deschid şi eu pe aceeaşi parte, ținându-l tot timpul în bătaia pistolului.

— Nu simt nevoia să mă uşurez în şanț, glumeşte Ercole. Dacă tu ai nevoie, te aştept.

Îmi zâmbeşte cu forțată veselie.

Rânjesc şi eu.

— Şi mie mi s-a proorocit că am să mor cu zâmbetul pe buze.

Trag. Trei gloanțe se înfig în pântecele lui Ercole. Su-râsul îi îngheață pe buze. Se holbează la mine, îşi duce mâinile la pântece, se frânge de mijloc şi se prăbuşeşte pe marginea şoselei... Îmi proptesc piciorul în coapsa lui şi îl împing cu putere spre văgăună. Cadavrul se rostogoleşte de două ori, alunecă pe buza văgăunii, apoi se duce de-a berbeleacul pe povârniş în jos, îngropându-se în vegetație.

Mă uit în jur. Nimic. Singurul martor – soarele- s-a ascuns precaut după un nor. Mă instalez la volan. Verific dacă actele maşinii se află în seif-ul de la bord. Le găsesc într-un plic de material plastic. Ercole era un tip ordonat. Demarez. B.M.W.-ul porneşte lin. Astăzi îl pot folosi fără grijă. N-au să dea curând de cadavrul lui Ercole. Trebuie totuşi să mă grăbesc. Dama lui ar putea să vorbească. Nu ştie cine sunt. Dar nu i-ar fi greu să dea semnalmentele mele poliției sau Mafiei; care din ele va ajunge mai întâi în locuința lui Ercole.

De acum înainte trebuie să mă feresc şi de poliție. Îmi merge din ce în ce mai bine. Nu pot să mă plâng.

B.M.W.-ul escaladează uşor ca un fulg serpentinele capricioase. Conca d'Oro, văzută de pe înălțimile Scalei, te ameţeşte cu splendoarea ei. Dincolo de culmile de fildeş ale caselor din Palermo, marea îşi desfăşoară valtrapul albastru, împodobit cu paiete aurii. În curând Conca d'Oro va dispare după culmea înălțimilor pe care le escaladez. Mă întreb dacă am s-o mai văd vreodată. Încep să devin melancolic. Nu-mi place. Trebuie să-mi păstrez netocit spiritul combativ.

B.M.W.-ul aleargă ca un cal de curse. Aceeaşi vigoare, aceeaşi suplețe, aceeaşi eleganță. Ercole ştia să-şi aleagă maşinile. Eu preferam maşinile americane. Lungi, somptuoase, grele, bătătoare la ochi. Mai ales, bătătoare la ochi. În America, un Cadillac, un Chrysler Imperial, un Thunderbird, deşi sunt maşini de înaltă clasă, nu fac mare impresie. Lumea este deprinsă cu automobilele vaste ca nişte yahturi pe roate. În Sicilia scoteam însă ochii oamenilor cu Lincolnul meu Continental. Lumea se oprea pe stradă să mă urmărească cu priviri încărcate de invidie. Când opream la câte un colț de stradă, copii şi tineri se adunau roată în jurul maşinii. O admirau, o pipăiau, îi cântăreau posibilitățile, şi se lăsau pradă viselor. Când vor avea şi ei o asemenea minunăție? Aşa mă extaziam şi eu pe vremuri în fața maşinilor americane ale turiştilor blazați şi bine îmbrăcați, care se legănau pe pernele moi ale banchetelor în tovărăşia celor mai frumoase fete şi a celor mai frumoşi băieți din Sicilia. Îi cumpărau, aşa cum am fi cumpărat noi, italienii, o batistă sau o cravată,

Comparația nu este tocmai exactă. Cravata ar fi fost mult mai scumpă pentru pungile noastre anemice.

Visam şi eu pe atunci o maşină somptuoasă. Visam aşa cum femeile lipsite de mijloace se opresc şi visează cu ochii deschişi în fața vitrinelor cu bijuterii. Ştiu că diamantele, rubinele şi perlele albe sau negre, etalate în cutii deschise, tapisate cu catifea roşie, albastră sau verde, le sunt inaccesibile. În veci inaccesibile. Cu toate astea stau în fața vitrinei şi le admiră. Se împodobesc – în închipuire – cu tiarele, colierele şi brățările scăpărătoare ca nişte sori în miniatură. Când se satură de privit sau când îşi aduc aminte că riscă să întârzie la serviciu, ori că țâncii famelici le aşteaptă acasă, se smulg din visări şi o pornesc iarăşi grăbite la drum.

Şi eu îmi doream o maşină lungă şi grea, cu alămuri strălucitoare şi vitezometre care să indice două sute de kilometri la oră. Pe atunci n-aş fi crezut că voi fi vreodată proprietarul unei astfel de maşini, chiar dacă vreo babă care ghicea în cărți sau în cafea mi-ar fi proorocit că voi stropi şi eu pe alții cu noroi la volanul unui bolid american cu opt faruri şi cu stopuri late şi strălucitoare ca nişte imense rubine.

Datorită Mafiei am reuşit să posed tot felul de limuzine, de cupeuri ori de convertibile super-sport. Este drept că acum Mafia îmi scoate pe nas toate aceste satisfacții. Şefii mei, din Sicilia, nu vedeau cu ochi buni luxul acesta pe care-l etalam cu o ostentație de parvenit. Îmi reproşau că atrag atenția poliției, a opiniei publice. Un mafiot, spuneau ei, trebuia să treacă neobservat: să aibă bani, să fie puternic, să dispună de viața altor oameni, dar să stea în umbră. N-am înțeles niciodată teoria asta. Ce rost are să nu mai ştii ce să faci cu banii, dacă cei din jur habar n-au de acest lucru. Când ai fost un pârlit o viață întreagă, simți o nevoie fizică să strigi tuturor că ai reuşit să ajungi un personaj de frunte, că te joci cu dolarii, cu francii şi cu lirele sterline, că îți poți satisface cele mai năstruşnice gusturi, că e destul să ridici un deget şi cele mai frumoase fete îți cad la picioare.

Unchiul meu, abatele, îmi propovăduia modestia, umilința creştinească, iubirea aproapelui, sacrificiul propriei avuții în folosul celor neajutorați de dumnezeu şi de oameni. Cine avea timp să-l asculte? Teoriile astea nu le mai respectă nimeni. Dreptcredincioşii intră în biserică, se roagă de Atotputernicul îi cerşesc bogății, sănătate, putere, viață lungă, bucurii, femei, câte şi mai câte. Când ies din lăcaşul Domnului, leapădă o băncuță – dacă nu sunt prea

zgârciți – în poala vreunui vagabond urduros, ori a vreunei babe chioare şi uscate. Apoi, până în duminica următoare, uită de cuvântul Domnului. Trăiesc în cel mai abject desfrâu – soțiile îşi înşeală bărbații şi viceversa – fură, înşeală, înjură, clevetesc, fac intrigi, pun la cale tot felul de blestemății, dar când întâlnesc un preot în odăjdii, care se îndreaptă spre casa unui muribund, îngenunche şi îşi fac semnul crucii.

Îmi vine să scuip! Nu mai am nici o încredere în oameni. Ce încredere să mai am când propriii mei prieteni din Mafie, inşi cu care am luptat cot la cot, pe care i-am salvat din mari încurcături, îmi doresc moartea. Nu numai că mi-o doresc, dar mă şi hăituiesc ca pe un vânat ales.

Sunt, într-adevăr, un vânat ales. Un personaj de mare anvergură în „Onorata Familie". Un tip greu, care a făcut pe mulți să tremure. Ca să mă poată suprima, au declanşat cel mai perfecționat aparat copoiesc realizat până în prezent în Sicilia.

Am însă satisfacția că le-am scăpat printre degete. Le-am jucat cea mai formidabilă festă. Nino Bellocampo a reuşit să zădărnicească toate eforturile „Onoratei Familii". Partida nu s-a încheiat încă, dar ce a fost greu a trecut. Odată ce am ieşit din Palermo, situația se limpezeşte. Pot evolua cu uşurință sporită.

Sunt inteligent şi inventiv. Ei, da. Sunt foarte inteligent, de vreme ce Mafia întreagă mă urmăreşte cu limba scoasă, fără să-mi poată veni de hac. Bietul Ercole a trebuit să plătească oalele sparte. Bietul? M-a trădat şi şi-a primit pedeapsa. Mai sunt şi alții care trebuie pedepsiți. Şi îi voi pedepsi. Fără cruțare.

Exult! Sunt inteligent şi abil. Mai inteligent şi mai bogat în resurse decât *Don* Mariano, şeful suprem al Mafiei siciliene. Căpetenia venerabilă, iubită, respectată şi temută nu numai de mafioți, dar şi de întreaga insulă încremenită în vârful cizmei italiene.

Don Mariano. Eram copil pe vremea când cuvântul lui *Don* Mariano avea putere de lege. Americanii debarcați în Sicilia fascistă, în 1913, îi recunoscuseră autoritatea şi îl impuseseră şef ocult al insulei.

Don Mariano, şeful necontestat al Mafiei, ajuns pe culmea gloriei şi a puterii, a trebuit să se ascundă într-un camion cu varză ca să scape de urgia banditului Vincenzo Guarini, care se răsculase împotriva autorității lui. Să plezneşti de râs, nu altceva. Este adevărat că ceva mai târziu, bietul Guarini a plătit cu capul rebeliunea sa. *Don* Mariano a trecut însă printr-o spaimă pe care nu

avea să o uite până la moarte... Hm! *Don* Mariano...

Străbat cu mare viteză Partinico. În târguşorul ăsta nu cred să se fi dat încă alarma. Parcurg drumul până la Alcamo în mai puțin de douăzeci de minute. B.M.W.-ul zboară. Aş putea să forțez tempo-ul, dar mă feresc să atrag atenția poliției.

Alcamo mă întâmpină cu străzile lui strâmte, cu casele de piatră, lipsite de podoabe şi reci ca nişte temnițe, cu bisericile severe la înfățişare.

În copilărie aveam frică de Dumnezeu. Mama era foarte credincioasă. Pe un perete, deasupra patului, aveam un crucifix, în fața căruia mă rugam în genunchi, seara, înainte de culcare. Mai târziu credința mea a început să slăbească. A fost o vreme când l-am negat pe Dumnezeu. Acum însă, nu ştiu de ce, dar simt nevoia să mă îndrept din nou spre El.

La capătul unei străzi apare bisericuța San Tomaso. O cunosc bine, fiindcă în bisericuța asta a oficiat un timp şi unchiul meu, abatele. Clădirea, durată în piatră, pare să fie foarte veche. Cinci secole, spun unii. Criticii de artă afirmă că bisericuța San Tomaso ar fi o bijuterie a artei gotice târzii din Sicilia. Înfățişarea ei e foarte prietenoasă. Poate vechimea o face să fie mai apropiată de sufletele oamenilor.

Opresc în dreptul ei. Nu mă întrebați de ce am făcut-o. Nu pot nici eu să-mi explic. Orice întârziere îmi poate fi fatală. Cu toate astea m-am oprit. Uşile bisericuței sunt deschise. În semiobscuritatea dinăuntru, câteva lumânări ard sfios, împrăştiind o lumină, plăpândă, aurie. Mă invită parcă să intru, să fac pace cu Dumnezeu.

Cobor pe trotuar. Doi copii slabi, rahitici, se holbează la mine. Urc cele două trepte de piatră de la intrare. Sunt tocite de tălpile dreptcredincioşilor. Liniştea din biserică e balsam pentru nervii mei surescitați de evenimentele din ultimele douăsprezece ore. Simt un fior de plăcere pornind din ceafă spre creştetul capului. Ca pe vremuri când mă mângâia mama pe frunte, înainte de a mă culca.

Un Christ crucificat, încrâncenat de suferință, mă priveşte din înaltul altarului. Obrazul lui e palid, picături de sânge i se scurg pe frunte. Ochii îi sunt însă blânzi, mângâietori.

„Sufăr şi pentru tine", pare să-mi spună Christ.

O femeie bătrână, aflată într-o strană, se ridică, face semnul crucii şi se îndreaptă spre ieşire. Nu mi-a aruncat nici o privire.

În urechi îmi răsună un cor divin. O simplă închipuire, dar atât de puternică încât pare să fie aievea.

Mă şterg la ochi. Mă înşeală vederea? O umbră oficiază în faţa altarului. Silueta unchiului meu, abatele. Sau este umbra unei coloane proiectată asupra altarului?

Unchiul meu, abatele! Pietro di Girolamo! Un sfânt rătăcit în lumea materialistă a secolului douăzeci. Unchiul Pietro... Mă întreb cum de l-a zămislit bunicul meu, avocatul. Nu se pot concepe fiinţe mai deosebite. Bunicul era autoritar, mândru, apucător, sever, sumbru, răzbunător. Fiul său, Pietro, era umbra, lui Christ pe pământ. Nu săvârşesc o blasfemie. Spun un mare adevăr.

Să vă istorisesc cum l-am cunoscut pe unchiul Pietro.

Mama murise, roasă de tuberculoză, de mizerie şi de inaniţie. Au îngropat-o vecinii. Eu am rămas singur. Aveam pe atunci vreo paisprezece ani. Plini de compătimire faţă de durerea mea, vecinii îmi dădeau să mănânc. Cu rândul. Erau şi ei săraci. Nu şi-ar fi putut îngădui o gură în plus la fiecare masa. O dată pe săptămână puteau să-şi rupă un dumicat de la gură şi să mi-l dea mie.

Dormeam în odaia în care murise mama. Proprietarul nu mă dăduse afară, fiindcă chiria era plătită pe o lună înainte. Mai aveam câteva zile până la expirarea acestui termen.

Într-o seară m-am pomenit cu bunicul ivindu-se în pragul odăii. Tocmai mă culcasem. Când m-a trezit zgomotul paşilor săi, am căscat ochii cât cepele. Numai la bunicul nu m-aş fi gândit să-l văd intrând în casa în care murise mama.

— Îmbracă-te şi hai cu mine! a rostit cu asprime.

Avea obrazul întunecat şi ochii pe trei sferturi ascunşi sub desişul sprâncenelor.

Îl priveam năuc, fără să-l înţeleg. A trebui să-şi repete porunca. Am coborât din pat şi mi-am tras pantalonii peste cămaşa pe care o purtam zi şi noapte.

— Te muţi la mine, mi-a spus el.

Mă împleticeam. Ochii îmi erau cârpiţi de somn. Am dat să-mi adun câteva boarfe.

— Lasă zdrenţele astea. N-ai ce face cu ele.

M-a luat de mână şi am plecat împreună.

Abia mai târziu am aflat că o vecină mai rea de gură, care locuia în aceeaşi clădire cu mine, dăduse buzna peste bunicul şi îl făcuse cu ou şi cu oţet.

— Eşti om cu stare şi îl laşi pe băiatul fetei dumitale să trăiască din pomana vecinilor. Ruşine!

Bunicul nu ripostase. Îşi rumegase mânia şi după plecarea femeii venise să mă ia cu el.

Am trăit în casa lui aproape un an. Mâncam la bucătărie şi trăiam într-o cămăruță amenajată în pod. Când veneau rude în vizită, şi asta se întâmpla foarte des, nu mă chema şi pe mine la masă. Nu-mi putea ierta faptul că eram fiul croitorului.

În casa bunicului l-am cunoscut pe fiul său, Matteo, avocat stabilit la Trapani. Unchiul Matteo nu era om rău. Venea însă foarte rar şi nu prea avea timp pentru mine. Am impresia că nu se prea înțelegea cu bunicul. Motivul zavistiei l-am aflat câțiva ani mai târziu. Unchiul Matteo făcea parte din Mafie, iar bunicul era un adversar înverşunat al acestei organizații.

Mătuşa Zenobia, soția unchiului Spiridone, se uita la mine cu scârbă ca la un gunoi. Îmi dădea însă hainele care rămâneau mici fiului ei Tadeo... Unchiul Spiridone mă poftea din când în când să mă joc cu Tadeo. Ne supraveghea însă tot timpul. Se temea să nu-l molipsesc pe Tadeo cu deprinderile mele.

Adevărul e că multe deprinderi rele le-am căpătat eu de la vărul meu. Tadeo, deşi avea numai cincisprezece ani, se culca în taină cu servitoarea şi mai avea şi alte obiceiuri. Dacă făcea vreo năzdrăvănie, pacostea cădea tot pe mine. Eu eram oaia neagră a familiei.

Într-o zi – memorabilă pentru mine – unchiul Pietro, abatele, a venit să-l vadă pe tatăl său. Bunicul avea mare respect pentru acest fiu, care renunțase la toate bunurile şi plăcerile lumeşti, spre a se dedica bisericii şi filantropiei. I-a pregătit în ziua aceea o masă mare şi îmbelşugată, cu cele mai bune vinuri de Marsala, Moscato şi Corvo.

Toți membrii familiei, precum şi rudele mai îndepărtate, au fost poftite la zaiafet. Toți sărbătoreau cu toată cinstea sosirea unchiului Pietro.

Ca de obicei, n-am fost chemat la masă. Printre altele, s-a vorbit şi despre moartea mamei mele. Unchiul Pietro habar nu avea. A vărsat câteva lacrimi şi a făgăduit să facă un serviciu religios pentru odihna sufletului ei. Când a auzit că de pe urma bietei sale surori a rămas un orfan, exilat la bucătărie şi în pod, şi-a împreunat consternat mâinile.

La stăruințele lui, bunicul a acceptat să mă cheme în sufragerie. Servitoarea m-a spălat, m-a îmbrăcat cu hainele cele mai bune – care erau atât de mici încât plesneau pe mine, apoi m-a dus în fața

ilustrului areopag.

Unchiul Pietro a sărit de pe scaunul său, m-a îmbrățișat, a vărsat lacrimi amare, de compătimire şi înduioşare, apoi a declarat că se va ocupa personal de educația mea.

Bunicul a încrețit din sprâncene. Mătuşa Zenobia şi unchiul Spiridone s-au înverzit de invidie. Unchiul Pietro nu se arătase niciodată atât de afectuos față de Tadeo. Celelalte rude manifestau simțăminte similare. Nu-şi îngăduiau să aibă o atitudine contrară bunicului, şeful familiei. Numai unchiul Matteo îmi zâmbea cu simpatie.

Bunicul a încercat să-l determine pe unchiul Pietro să nu se încarce cu o povară, care, nu merita osteneala.

— Din prăpăditul acela de croitor care mi-a sedus fiica, nu poate să iasă decât o poamă rea.

Unchiul Pietro ridicat privirile spre cer.

— Căile Domnului sunt nepătrunse, a rostit cucernic.

A doua zi am plecat cu unchiul Pietro, la parohia lui din Monreale.

Anii pe care i-am petrecut lângă acest om au fost cei mai fericiți din viața mea. Preocupările unchiului Pietro, desprinse de nimicurile lumeşti, îmbrățişau doar vastul domeniu al spiritului. În mijlocul lumii civilizate, trăia ca un anahoret. În inima pustiirilor s-ar fi simțit, cred, în culmea fericirii.

Găsea totuşi timp şi pentru mine. M-a dat la şcoală. Avea încredere în însuşirile mele morale şi intelectuale. Mă îndemna să mă dedic bisericii. Era încredințat că voi urca treptele unei strălucite cariere sacerdotale, că voi ajunge episcop sau chiar cardinal.

Unchiul Pietro! Era un idealist incorigibil, rupt de realități, care şi-ar fi avut locul în lumea mânăstirilor Evului Mediu. În zilele noastre rezultanta însuşirilor lui era o sfântă şi nesfârşită naivitate.

Sacerdoțiul nu mă ispitea. Am manevrat astfel încât să mă înscrie la o şcoală laică. Cu mare regret în suflet s-a supus dorinței mele. Spera că timpul îmi va fi un bun povățuitor şi că mai târziu voi accepta să păşesc pe drumul indicat de el.

Iarna mi-o petreceam la Palermo, într-un internat în care elevii – majoritatea înstăriți – erau bine tratați. Mă bucuram de oarecare prestigiu. Eram nepotul unui cleric cu reputație de sfânt şi asta îmi conferea prin reflex o onorabilitate de care mă grăbeam să profit. N-aş putea spune că aveam înclinări spre rău. Dar după mizeria din primii ani ai copilăriei, simțeam şi eu nevoia să zburd, să fac şotii, să mă smulg din anonimat. Cred că eram vanitos. Pe atunci nu-mi

dădeam seama, dar acum, dacă mă analizez retrospectiv, nu mai am nici o îndoială în această privință. Eram îmbrăcat frumos, şi pentru mine însemna, foarte mult. Înainte nu purtasem decât zdrențe. Unchiul Pietro, care-şi neglija cu desăvârşire propria persoană, nu se dădea înapoi de la nici un sacrificiu spre a-mi cumpăra haine de o stofă bună, potrivite vârstei mele. Cred că în acea vreme am început să cad în păcatul cochetăriei.

La şcoală mi-am făcut câțiva prieteni. Majoritatea erau băieți de bani gata. Mă cooptaseră în grupul lor spre a-şi da un aer de respectabilitate, care impunea profesorilor şi pedagogilor.

Duminica mă duceam la Monreale. Unchiul Pietro era încântat să-şi petreacă sfârşitul de săptămână în compania mea. După serviciul religios pe care-l oficia cu beatitudine, mă scotea la plimbare. De fiecare dată, plimbarea se încheia cu o vizită la mânăstirea benedictină, alipită Domului din Monreale. Uneori ne urcam până la străvechea mânăstire San Martino delle Scala. Grație unchiului meu, îi cunoşteam istoricul pe de rost. Ştiam, de pildă, că fusese ridicată de San Gregorie Mango al IV-lea, că arabii o distruseseră în 826, că prea-fericitul Angelo Sinesio o reconstruise în 1348, şi multe altele. Informațiile astea nu mi-au folosit la nimic. Dar unchiul Pietro mi le turna, convins că îmi îmbogățeşte bagajul cunoştințelor.

Câțiva ani am dus astfel un trai lipsit de zguduiri. Eram bine îmbrăcat, bine hrănit, respectat de dascăli, simpatizat de colegi. Viața mea luase o întorsătură senină. Poate că până la urmă aş fi îmbrăcat haina sacerdotală.

A intervenit însă nenorocirea, aceea cumplită, care a determinat o cotitură hotărâtoare în firul existenței mele...

Părăsesc bisericuța şi mă urc iarăşi la volan. Nu am timp să-mi depăn amintirile. Dacă uneori acestea mă asaltează, îmi defilează fulgerător prin minte, ca într-un vis, care te face să trăieşti în câteva clipe episoade aparent foarte lungi. Numai bătrânii au timp să viseze, să îşi trăiască viața lent, să se oprească în jurul anumitor reminiscențe, să le prefire, să le guste, să se reîntoarcă asupra lor, după ce le-au savurat o dată sau de două ori. După cum merg lucrurile, nu mă văd ajungând la o vârstă matusalemică.

Mă întreb dacă n-ar fi cazul să părăsesc undeva, la margine, de drum, automobilul acesta roşu, care atrage atât de mult atenția. Este adevărat că la bordul lui sunt temporar în siguranță. Cei care mă văd trecând cu mare viteză, şi nu-mi pot desluşi trăsăturile înapoia

ochelarilor de soare cu lentile mari, cenuşii, pe care-i port, îşi închipuie că sunt Ercole. Cine nu cunoaşte în Sicilia apuseană B.M.W.-ul lui Ercole?

Când se va descoperi însă că a fost răpit, iadul se va năpusti pe urmele conducătorului maşinii roşii. Mă întreb dacă tipesa lui Ercole a reuşit să-şi scoată căluşul. Nu cred. I l-a fixat după toate regulile artei. Biata fată! Ce şi-o mai fi blestemând ziua când l-a cunoscut pe Ercole. Când a ajuns în patul lui şi-a închipuit că l-a apucat pe Dumnezeu de picior. Avea toate motivele să privească viitorul cu încredere. Ercole era cineva în Mafie. Influența lui atârna greu în balanță. Grație lui avea să cunoască gloria scenei, să poarte blănuri, bijuterii, să se plimbe în automobile luxoase, să frecventeze hotelurile de lux... Deodată, un ins căzut din neant, o adevărată pacoste, i-a răpit protectorul şi a lăsat-o legată fedeleş şi cu un căluş în gură, în patul care-i oferise până atunci voluptăți şi visări trandafirii.

Şi Ercole! Ercole zace acum în nişte bălării, cu ochii deschişi spre cer. Iată-mă poetizând o situație sordidă. Ochii lui sunt mai degrabă receptaculul furnicilor şi al muştelor. Muşte i se plimbă şi pe obraz, şi pe mâini, şi pe sângele care i-a îmbibat în câteva locuri vestonul. Cred că Ercole a sângerat ca un porc. Poate că au dat şi ceva câini peste el. Câini flămânzi, care-i ling obrazul, apoi – stârniți de mirosul sângelui, de imobilitatea personajului – îşi înfig colții în carnea care a început să se răcească şi să capete duritatea morții. Doctorii o denumesc „rigor mortis”. În meseria mea am avut adeseori de-a face cu acest „rigor mortis”. Direct sau indirect, am sporit fluxul de cadavre care se înghesuie pe mesele de marmură ale morgilor. Amploiații acestora ar trebui să-mi fie recunoscători. Nu vor rămâne şomeri şi nu vor crăpa de foame atâta vreme cât oamenii de calibrul meu vor împânzi lumea...

Destul însă cu filozofia. Întâi să-mi scap pielea. După ce mă voi strecura nevătămat prin grindina primejdiilor şi voi ajunge la liman, voi avea tot timpul să mă odihnesc, să visez şi să-mi scriu – de ce nu? – memoriile. Ar fi amuzant să-mi recitesc aventurile imortalizate într-o carte. Dacă volumul ar apare în timpul vieții mele, ar trebui să păstrez multe isprăvi sub obroc. Altfel m-ar umfla Interpolul. Dacă ar vedea lumina zilei după moartea mea, ar putea să dezvăluie totul. Dar la ce folos, dacă n-aş mai fi spre a mă bucura şi eu de glorie?

Mi-e sete. Mi s-a uscat gâtlejul şi limba îmi e aspră ca la pisici. Îmi zgârie cerul gurii. Trebuie să beau ceva. Apă? Fântânile sunt rare pe meleagurile astea. Un pahar cu vin, un Pepsi-Cola? Ar trebui să intru

într-o cârciumă. Şi asta ar implica primejdii. În ciosvârta asta apuseană a insulei oamenii Mafiei colcăiesc ca viermii într-un cadavru. Mafia e soră şi mamă, amantă şi stăpână, viaţă şi... moarte. Mafia te protejează, îţi călăuzeşte paşii, te umple cu daruri, te foloseşte... şi după ce te-a golit de substanţă, te aruncă la gunoi. Apoi alţii îţi iau locul...

După o cotitură a şoselei apare un sat atât de prăpădit, încât nu are nici placă indicatoare care să-l smulgă din anonimat, Drumul şerpuit se strecoară printre case jupuite ca de lepră. La ferestre obloanele sunt trase. O cârciumă, adăpostită într-o clădire întru totul asemănătoare cu suratele ei, îşi anunţă existenţa printr-o firmă jerpelită. „Draghi d'Oro". Pricăjiţi dragoni! Au năpârlit. Solzii de vopsea au căzut, lăsându-i chei ca nişte ţeste bătrâne.

Înainte de circiumă, o străduţă se deschide spre dreapta. Am să parchez maşina pe străduţa asta. Am să intru apoi în cârciumă, am să beau o Pepsi-Cola, o Coca-Cola sau ce dracu' se va găsi în gaura asta infectă. Odată setea potolită, am s-o pornesc pe jos până la prima staţie de autobuz. B.M.W.-ul are să mă aştepte mult şi bine.

Când carabinierii vor remarca îndelungata lui prezenţă, eu voi fi departe.

Aşa şi fac. Cotesc pe străduţă şi parchez maşina pe dreapta. Reglementar. Nu vreau să atrag atenţia. Ies apoi în şosea şi fără grabă mă îndrept spre cârciumă.

În săliţa joasă, cu tavan afumat, e aproape întuneric. Ochii mi se obişnuiesc treptat cu semiobscuritatea.

— Cu ce să vă servesc?

Glasul cârciumarului, care şi-a sprijinit mâinile de tejghea şi mă priveşte curios, sună hârâit..

— Pepsi-Cola.

— N-avem, Signor.

— Coca-Cola?

— Nici. Îmi pare rău.

— Ce aveţi?

— Vin.

Îşi duce la buzele ţuguiate trei degete împreunate.

— O adevărată minune. Moscato. Rece, de la beci.

— Fie. Un pahar cu Moscato.

Nu-mi place să beau alcool când conduc. Dacă, aş fi cerut apă, aş fi trezit bănuieli. În Sicilia numai copiii beau apă.

Îmi serveşte vinul într-un pahar de sticlă inferioară, Curăţenia e

îndoielnică. Îndoielnică este şi calitatea vinului.

— Nu sunteți de prin partea locului, Signor, îmi zâmbeşte el, dornic să închege o conversație.

L-a plictisit probabil singurătatea. Numai sticlele din rafturi şi mesele goale îi țin companie. Nu pare să-i meargă prea bine.

— Nu sunt de pe aici, răspund sec.

— Vasăzică am ghicit bine. Veniți de departe?

— De la Messina.

— Messina! exclamă el extatic, Messina! Ce oraş frumos! Acolo mi-am făcut armata. Am cunoscut şi o fată. O chema Felicia. Ce-o mai fi făcând acum Felicia? rosteşte el meditativ.

După burta şi chelia lui, pot lesne să deduc vârsta actuală a Feliciei. Desigur că e mamă de familie, poate bunică. În mintea sa, cârciumarul o vede tânără, frumoasă, excitantă, ca pe vremea când el îşi îndeplinea serviciul militar.

Îi întrerup reveria, aruncând pe tejghea un pumn de lire.

— *Grazie, Signor*, se ploconeşte el.

Ies din circiumă. În loc s-o iau spre stânga, unde mă aşteaptă B.M.W.-ul roşu, cotesc spre dreapta. Ceva mai departe se vede indicatorul unei stații de autobuze.

— He, *Signor*! He!

Cineva mă strigă din urmă. Mă răsucesc pe călcâie ca ars.

Un tip ciolănos, în haine negre, de țară, cu pălăria lăsată pe ceafă, face gesturi largi.

— Luați-vă maşina din fața casei mele. Nu pot să-mi scot cărucioara.

Înjur printre dinți. Ciolănosul mi-a stricat toate socotelile. La nevoie, m-ar putea identifica.

Mă înapoiez la B.M.W.-ul lui Ercole, care mă priveşte ironic cu farurile lui rotunde. „Ai vrea să scapi de mine, da nu ți-a mers" pare el să spună. În clipa asta îmi vine să-i dau un şut în mască. Mă abțin, deşi tentația a fost foarte puternică.

Mă aşez la volan. Ies în şosea. În clipa aceea un autobuz trece spre Trapani. Opreşte în stație. Un țăran cu un coş atârnat de braț coboară. Autobuzul sforăie, tuşeşte, se îneacă, sforăie din nou, se cutremură, scoate fum şi o ia din loc.

Ce ocazie am pierdut.

Apăs pe accelerator. B.M.W.-ul îl depăşeşte cu uşurință.

O idee salvatoare îmi luminează mintea. Cine mă poate împiedica să nu las maşina undeva, pe şosea, să aştept autobuzul, să-l opresc

şi să-mi continui la bordul lui drumul spre Trapani? Aş înfrunta un risc apreciabil folosind un asemenea mijloc de transport. Dar riscul e şi mai mare la volanul B.M.W.-ului.

Fără să-mi dau seama, am început să fluier. Un cântec american, pe care l-am auzit prima oară la Las Vegas. În viață trebuie să ai îndrăzneală.

Străbat un ținut arid, cu smocuri de vegetație încâl-cită. Pe stânga observ un pâlc de arbuşti care ar constitui un minunat paravan pentru B.M.W.-ul meu. Cei care ar trece pe şosea nici nu i-ar bănui prezența. Părăsesc şoseaua şi mă avânt pe după pâlcul de arbuşti. Maşina saltă ca o capră pe pietrele ascuțite.

Frânez brusc. În fața botului maşinii a apărut o mogâldeață ca în basme. Cu două capete, patru mâini şi patru picioare. Mogâldeață se destramă. Un bărbat tânăr şi o fată îşi acoperă înfrigurați goliciunea, apoi se ridică speriați în picioare.

Fac marşarier. Săltând vesel. B.M.W.-ul iese în şosea. Motorul lui toarce ca o pisică. „Te servesc atât de bine, şi tu vrei să mă părăseşti, ingratule!" îmi şopteşte el. Ar fi comic dacă situația n-ar fi atât de tragică. Autobuzul apare, departe, în urmă. Încă o ocazie ratată.

B.M.W.-ul înghite spațiile. Zburdă literalmente. Performanțele lui îmi răscolesc nervii. Apăs pe accelerator, ridic brusc piciorul de pe pedală, iarăşi apăs. Chinuiesc maşina ca pe o ființă vie. Dar nu-i pasă. Răspunde cu deliciu la cele mai nesăbuite comenzi, Țâşneşte, stopează brusc, face slalomuri, se repede iarăşi, servindu-mă cu o bunăvoință care mă scoate din sărite. Silința cu care-mi satisface toate capriciile are ceva diabolic.

Am să-i fac vânt într-o văgăună cu vegetație multă, unde să nu poată fi descoperită prea devreme. Să împărtăşească soarta lui Ercole. Îi pun la cale pieirea, şi maşina zburdă ca şi când toată lumea ar fi a ei. E asemenea acelor femei frumoase, dar cu reputație dubioasă, a căror companie te compromite. Omul cu cărucioara, perechea de amorezi, cârciumarul îmi pot da cu uşurință semnalmentele. Condițiile în care mi-au văzut mutra nu li se pot şterge uşor din minte. În special amorezații. Mă întreb dacă şi-au reluat ocupația după brusca mea apariție şi dispariție? N-aş crede. Emoția i-a tăiat – desigur – tânărului tot elanul. Va mai trece oarecare timp până să-şi revină. Îmi pare rău că le-am stricat plăcerea. Altădată întâmplarea aceasta m-ar fi amuzat. Dar acum...

B.M.W.-ul ăsta s-a încleştat de mine ca femeile crampon de care nu mai e chip să scapi.

Am renunțat la ascunzișuri verzi, la prăpăstii, la deznodăminte spectaculoase. Maşina îmi dejoacă toate planurile. N-ar fi exclus ca spiritul lui Ercole să-şi fi găsit sălaşul în mecanismele ei. Am s-o las undeva, în margine de drum. La vedere, s-o ia cine va voi. Hoțul ei mi-ar face un serviciu. Aş fi dispus să-l recompensez.

Şoseaua se desfăşoară dreaptă. Singuratică, arsă de soare şi roasă de vânturi. Până la prima cotitură mai sunt de parcurs doi sau trei kilometri.

Opresc. Las cheile în contact. Cobor din maşină şi o pornesc pe jos. Mă uit în urmă. Farurile B.M.W.-ului mă privesc cu reproş. Ai zice că a îndurerat-o dezertarea mea. Ochii rotunzi mă cheamă. „Cu mine, înghiți spațiile... nici nu ştii când trec kilometrii. Singur ai să te chinuieşti, numărând exasperat stâlpii de telegraf care trec încet pe lângă tine, înşiruiți pe sârmele negre. Ai să oboseşti, ai să te umpli de praf, ai să-ți blestemi soarta de pieton".

Apelurile maşinii nu au nici o putere. O disprețuiesc.

Merg înainte, fără să-i mai arunc o privire. Cu mâinile înfundate în buzunare, cu gulerul pardesiului ridicat, merg, merg, merg... Străbat metru după metru. Autobuzul are să mă ajungă din urmă.

Dintr-un şanț se ridică o siluetă neagră, şi încă una, şi încă una... Patru sau cinci la număr. M-am oprit brusc din mers. Mâna mi s-a încleştat pe pistol.

Siluetele se diferențiază. Un bărbat tânăr, o femeie gravidă, trei copii mărişori, orânduiți în scară. Bărbatul îşi smulge şapca din cap şi se aşează în drumul meu. Ochii îi sunt rugători.

— Luați-mă şi pe mine şi pe familia mea până la Trapani. Prego, Signor. Faceți-vă milă de Baldassare. Baldassare e copilul din burta soției mele. Ştiu că e băiat.

Râde prietenos, angajant.

— Agostina nu-mi plămădeşte decât băieți. Nu-i aşa, Agostina? Ce-i drept, cu ajutorul meu. Specialitatea noastră, Signor, sunt băieții. Frumoşi, isteți, jucăuşi şi... mâncăcioşi... mai ales mâncăcioşi. Să vi-i prezint, Ruggero, Benedetto şi Domenico. Salutați-l pe Signor! îi îndeamnă el.

Nu am timp să scot o silabă. Vorbele lui mă potopesc, mă împresoară, mă acoperă...

Ruggero, Benedetto şi Domenico mă salută cu respect şi teamă. Agostina mă priveşte umilă, rugătoare. Speră să-i iau cu maşina.

— Sicilieni cu frica lui Dumnezeu, continuă bărbatul. Copiii mei cred în Dumnezeu şi în oameni, pentru că şi ei sunt buni şi curați la

suflet. Când v-am văzut, le-am spus. Domnul acesta are inima bună. Are să ne ducă la Trapani. N-are să ne lase în singurătatea asta...

— V-aş duce, dar mi s-a stricat maşina.

Bărbatul ridică încântat mâinile.

— De ce nu mi-ați spus mai repede? Dumnezeu m-a scos în calea dumneavoastră. Sunt mecanic. Mecanic de automobile. Nimeni nu mă întrece.

Fără să aştepte încuviințarea mea, o ia la picior spre maşină. Ridică la repezeală capota. Examinează motorul. Trece la volan. Face contactul. B.M.W.-ul începe să toarcă.

Mecanicul mă priveşte descumpănit.

— Aşa face întotdeauna, îi explic eu. Are un contact defect.

— *Capisco*, răspunde mecanicul. Instalația electrică. Se întâmplă. V-o pun imediat la punct.

Nu ştiu dacă motivarea mea l-a convins. Mă socoteşte poate un ageamiu în motoare. Mă urc la volan şi îi poftesc în maşină. Mecanicul s-a aşezat lângă mine. Să-mi fie de ajutor la nevoie. Nu-i spun că sunt în stare să demontez o maşină, piesă cu piesă, şi să o remontez cu ochii închişi. Acesta e de altfel adevărul. Adevărurile nu sunt întotdeauna recomandabile.

Fac pe prostul.

— Nu sunt prea priceput la maşini.

Mecanicul râde.

— Orice meserie se învață, cu puțină bunăvoință. B.M.W.-ul porneşte viforos. Îl strunesc. Nu vreau să arăt că sunt un conducător bun. Pe bancheta din spate Agostina, Ruggero, Benedetto şi Domenico stau înghesuiți, dar plini de fericire. Îi privesc prin retrovizor şi îmi aduc aminte că şi eu am avut odată vârsta lor.

Ne încrucişăm cu autoturisme şi camioane. Autoturismele sunt modeste. Fiaturile 600 abundă. B.M.W.-ul roşu trece pe lângă ele ca un ambasador într-o uniformă încărcată cu broderii de aur pe lângă nişte mici burghezi în haine modeste. Ruggero, Benedetto şi Domenico exultă fiindcă sunt văzuți într-o astfel de maşină, şi eu sunt mulțumit. Pasagerii mei suplimentari adorm orice bănuieli. Cine şi-ar putea închipui că proscrisul Nino Bellocampo fuge de urmăritorii lui în compania unei familii numeroase, care normal ar fi să constituie o povară şi nu o pavăză.

Primejdia rămâne totuşi mare. Dama din apartamentul lui Ercole poate să dea în orice moment alarma. Dacă, bineînțeles, va fi descoperită de cineva.

Nu trec de şaptezeci de kilometri pe oră. Alura asta de plimbare este cea mai indicată. Ne depăşesc câteva maşini, spre deziluzia copiilor de pe bancheta din spate. Îmi pare rău pentru ei, dar e mai prudent aşa.

Ne întrece şi o dubă. O dubă cu puşcăriaşi. Se îndreaptă spre Trapani. Maşinile astea le cunosc dintr-o mie. Şi eu am intrat într-o astfel de dubă, pe sub portalul închisorii Ucciardone din Palermo. Nu aveam pe atunci mai mult de douăzeci de ani. Cred că nici nu-i împlinisem. Se spune că în închisoare tinerii îşi însuşesc cele mai urâte deprinderi. Cred că aşa şi este. Eu însă nu prea mai aveam ce învăţa în privinţa asta, fiindcă în colonia de corecţie pentru copii din insula Pantellaria mă familiarizasem cu toate viciile. Sau aproape cu toate. În colonie, numai drogurile lipseau. Restul însă prisosea...

Păşisem pragul închisorii din Palermo spre a ispăşi o pedeapsă de zece ani pentru o crimă pe care în realitate nu o săvârşisem. Nu eram victima unei erori judiciare. Acceptasem în mod deliberat să îmi asum paternitatea unui asasinat comis de un mafiot cu un înalt rang, care trebuia ferit de neplăcerile unui contact forţat cu justiţia. Gestul meu nu se ridica la nivelul unui sacrificiu măreţ, care să-mi atribuie un nimb de martir. Asemenea operaţii se făceau în mod mai mult sau mai puţin curent. Tânărul care accepta temporar rolul de ţap ispăşitor ştia că va fi eliberat după câteva luni, cel mult un an, răstimp pe care adevăratul făptuitor îl folosea spre a-şi găsi un adăpost sigur ori spre a se refugia în străinătate. Bineînţeles, toate acestea se făceau sub patronajul Mafiei, care avea grijă şi de întemniţat, şi de asasinul în libertate.

Presupusa mea victimă era un cizmar din Monreale, pe nume Cesare Carmello, care fusese împuşcat în cap, seara, pe când închidea atelierul. Lăsase tocmai oblonul vitrinei şi se pregătea să încuie lacătul, când un glonte tras de la o fereastră îl nimerise în ceafă, perforându-i creierul mic. Se prăbuşise pe trotuar. Moartea fusese instantanee. Cercetările poliţiei băteau pasul pe loc. Asasinul nu putea fi descoperit, La un moment dat, Interpolul a intervenit, Se zicea că Cesare Carmello ar fi făcut parte dintr-o vastă reţea de traficanţi de stupefiante. Investigaţiile poliţiei se îndreptară pe altă pistă. Scurt timp după această schimbare de orientare a cercetărilor, poliţia a primit un denunţ care mă desemna drept autor al crimei. Motivul? O veche răfuială din cauza unei fete. Crima căpăta astfel coloratura unei banale răzbunări, metodă curentă pentru lichidarea

conflictelor pasionale în Sicilia. Se încerca astfel derutarea poliției.

Arestat, mi-am recunoscut imediat vina. Am descris în chip convingător împrejurările omorului. S-au găsit până şi martorii, ale căror declarații coroborau cu ale mele. Am fost judecat expeditiv şi condamnat la zece ani închisoare. Nu ştiu dacă Interpolul s-a lăsat înşelat. Ziarele însă, care începuseră să facă larmă în jurul traficului cu droguri, au scăzut tonul. Moartea lui Carmello a fost – oficial – dată uitării. Interpolul şi-a continuat probabil investigațiile, dar lipsa probelor nu i-a îngăduit să obțină vreun rezultat palpabil.

Singura urmă a acestui asasinat rămânea persoana mea, pusă la poprealã între zidurile închisorii Ucciardone.

N-aş putea spune că lunile acelea au fost cele mai nefericite din viața mea. Mă aflam într-un fel de vacanță forțată. În închisoare mă bucuram de un tratament excepțional. Primeam din afară pachete de mâncare, țigări, cărți de citit şi toate acele mărunțişuri care-ți fac viața mai suportabilă. Nu-mi lipseau nici sticlele cu alcool şi nici femeile. De atunci lucrurile s-au schimbat în închisoarea Ucciardone. Directorul, personalul administrativ şi paznicii, care se arătaseră atât de indulgenți față de deținuții cu influență – mă refer la membrii Mafiei care pentru un motiv sau altul îşi făceau concediul de odihnă după gratii – au fost între timp anchetați şi destituiți. Nu ştiu dacă s-au mai luat şi alte măsuri împotriva lor. Mafia le-a purtat, cred şi lor de grijă.

Pe vremea când mă aflam la închisoare, domnea o eră de aur. Mafioții purtau pe sub uniformele vărgate cămăşi de mătase, aveau buzunarele doldora cu pachete de țigări americane, iar sub saltea păstrau sticle cu whisky, cutii cu Ness café şi reviste pornografice. Deținuții erau repartizați în celule potrivit preferințelor, astfel încât să aibă întotdeauna o companie plăcută.

Cei care se aflau în situația mea ştiau că familiile lor nu duceau lipsă de nimic, deoarece Mafia le asigura întreținerea. Înainte de a fi arestat nu avusesem pe nimeni în subzistență, aşa că, în ceea ce mă privea, „Onorata Familie" a realizat economii.

Colegul meu de celulă din ultimele luni era un tip foarte amuzant, îl chema Teofilo Genco. Făcea parte din tagma călugărilor cerşetori. Nu ştiu cum se strecurase în Mafie. Nu l-am întrebat şi nici nu mi-ar fi trecut prin minte s-o fac. În privința asta Teofilo – în general mai limbut decât o coțofană – ştia să-şi țină gura ferecată. Teofilo îşi făcea stagiul la Ucciardone fiindcă descăpățânase pe paznicul unei mânăstiri, care se făcuse vinovat de „infamie". Vorbise – adică – mai

mult decât trebuie. Teofilo era un călugăr *sui generis*. Trăncănea numai despre femei. Îmi împuiase capul. Încolo era foarte cumsecade. Ştia anecdote cu duiumul. În lunile pe care le-am petrecut în compania lui, mi-a turnat mii, şi tot nu-şi golise sacul. Cred că le inventa pe loc, căci prea era prolific. Dacă s-ar fi făcut romancier, ar fi câştigat o groază de parale. Am aflat că la scurt timp după eliberarea mea a evadat. Nu ştiu dacă a fost ajutat de Mafie sau dacă a făcut-o din proprie inițiativă. În orice caz, nu s-a mai auzit nimic despre el. Poate că i-au făcut de petrecanie, fiindcă devenise jenant.

În închisoare nu eram lipsit de ocupație. Deținuții făceau un intens trafic de pături, lămpi electrice, cearşafuri, luate din depozitul închisorii şi plasate în afară. Eu mă specializasem în traficul cu țigări de contrabandă. Gardienii numai de la mine se aprovizionau.

Autoritatea Mafiei era acolo mai puternică decât a directorului. „Piesele de 90", adică mafioții de rang înalt, dirijau totul cu o disciplină de fier. Întemnițații care încercau să joace în ham erau bătuți până la sânge. Când ajungeau la infirmerie, se găseau martori care să jure că i-au văzut căzând pe scări. Cazurile de căzături pe scări se numărau cu zecile. Culmea este că scările se aflau într-o stare foarte bună. Treptele erau late şi nu prea înalte. Orb să fi fost şi tot le-ai fi putut folosi fără primejdie.

Un doctor, surprins de aceste repetate accidente, a întreprins o anchetă personală. Neobservat de nimeni s-a pus la pândă. A constatat astfel că faimoasele căzături nu erau în realitate decât rezultatele corecțiilor aspre aplicate deținuților recalcitranți de către Mafie. Mândru de descoperirile sale, s-a plâns direcției. A urmat o anchetă care a muşamalizat totul. Medicul s-a ales mai târziu cu o chelfăneală turbată. Surprins pe un coridor, în absența paznicilor, s-a pomenit cu o pătură în cap şi cu o ploaie de pumni încasați pe înfundate. După aceea, zece zile încheiate a zăcut la infirmerie. Pățania aceasta i-a pecetluit gura.

În închisoare l-am cunoscut pe *Don* Ugo Alcesi, „piesă de 90", care în acea perioadă dirija activitatea Mafiei din închisoare. Avea un chip blajin de prelat îşi o burtă rotundă, impunătoare, care s-ar fi asortat de minune cu rasa călugărească. În viața civilă, *Don* Ugo se îndeletnicea cu agricultura. Avea o prosperă plantație de lămâi şi portocali. Fructele recoltate de el erau atât de frumoase, încât se bucura de o foarte bună apreciere în străinătate. Lăzile lui cu lămâi şi portocale ajungeau până în Germania, în Franța, în Elveția şi chiar

în Statele Unite. Printre fructele naturale erau strecurate şi altele, din material plastic, care ascundeau în pântecele lor heroină în stare pură. *Don* Ugo făcuse netulburat acest comerț ani şi ani de-a rândul. Interpolul şi Comisia O.N.U. pentru stupefiante îi stricaseră socotelile, dezvăluindu-i matrapazlâcurile.

Don Ugo era un filozof. Intrase în închisoare zâmbind. Ştia că nu are să stea mult după gratii. Afară de aceasta, la Ucciardone nu îi lipsea nimic. I se aduceau din afară până şi prostituate care să-l distreze de trei ori pe săptămână.

Aventurile astea extraconjugale l-au costat scump pe *Don* Ugo. Nevastă-sa, o scorpie siciliană, geloasă ca un maur, a aflat, nu ştiu pe ce cale, că soțul ei o înşeală. Turbată de mânie şi setoasă de răzbunare, a profitat de prima vizită la închisoare ca să-l înjunghie între coaste pe *Don* Ugo, cu un briceag pe care-l ținuse ascuns în poşetă.

Făceam pe atunci de serviciu la infirmerie. L-am îngrijit pe *Don* Ugo ca pe un părinte. Îl iubeam realmente. Poate că vedeam în el pe tatăl meu, pe care nu apucasem să-l cunosc. Psihiatrii vorbesc despre asemenea simțăminte refulate, care se cristalizează mai târziu sub cele mai năstrușnice forme. Nu ştiu dacă folosesc un limbaj tehnic consacrat. Am citit ceva din Freud, dar la repezeală şi destul de distrat. Era interesant, dar mai puțin palpitant decât un roman de Mickey Spillane.

Don Ugo mi-a dat tot felul de povețe bune, care mi-au folosit mai târziu în cariera mea de soldat al „Onoratei Familii". M-a şi sprijinit efectiv în ascensiunea mea mafiotă. Căci *Don* Ugo a fost eliberat la scurt timp după ieşirea mea din închisoare. S-a întors la nevastă-sa, căreia i-a iertat violența. Încercarea ei de a-l ucide nu fusese decât o mărturie a dragostei înflăcărate. Se purtase ca o adevărată fiică a Siciliei.

După unsprezece luni de închisoare, am fost eliberat, în urma unui nou proces care a stabilit deplina mea inocență. Mi se fabricase între timp o serie de alibiuri imbatabile. Când m-a întrebat judecătorul de ce mi-am recunoscut vina la primele cercetări şi în cursul procesului care a urmat atunci, i-am răspuns cu seninătate că poliția mă înspăimântase atât de tare, încât aş fi fost gata să recunosc chiar şi incendierea Reichstagului.

Am părăsit închisoarea binecuvântat de *Don* Ugo, şi plâns de Teofile...

Îmi dovedisem credința față de orânduirile „Onoratei Familii".

Ascensiunea mea abia începea.

B.M.W-ul îşi vâră botul printre primele case din Trapani. În sfârşit, mă apropii de destinaţie. Credeam că drumul acesta n-are să se mai termine.

Mecanicul mă roagă să opresc.

— Coborâm aici, îmi spune el. Nu vreau să vă mai supărăm.

Suspin uşurat. „În sfârşit, scap de ei", îmi zic. Stopez pe dreapta.

Mecanicul coboară urmat de întreaga turmă. Şi Agostina, şi Ruggiero, şi Benedetto, şi Domenico, şi invizibilul Baldassare.

— Nu ştiu cum să vă mulţumesc, zău că nu ştiu, se porneşte prea fericitul şi prea volubilul tată. V-am pofti la un pahar cu vin...

— Lasă, lasă, îi spun eu. Altădată.

— Să vă dăm adresa noastră... Ne-ar face mare cinste... Şi Agostina...

Demarez în trombă, lăsându-l cu fraza neterminată. Îmi pare rău că nu i-am putut face plăcerea de a bea un pahar de vin în tovărăşia lui. Mecanicul ăsta face parte din acea categorie de oameni care ţin neapărat să-şi manifeste recunoştinţa. Simt o adevărată voluptate să-ţi mulţumească, să te laude, să te măgulească...

Mă apropii de centru. Nu mi se dă o atenţie deosebită. În oraşul acesta vizitat de turişti străini, maşinile exotice nu constituie o raritate... Cotesc pe Corso Vittorio Emanuele. Trotuarele sunt înţesate de pietoni. Vremea frumoasă a scos lumea pe stradă. Opresc pe dreapta, aproape de Chiesa Nazionale. Cobor pe trotuar. Am să las maşina aici şi am să mă pierd în mulţime. N-apuc să fac doi paşi, că un imperios apel mă ţintuieşte locului.

— *Signore*!

Un agent de circulaţie mă salută politicos.

— Staţionarea este interzisă. Vă rog să parcaţi maşina în altă parte.

Îi zâmbesc cu forţată amabilitate.

— N-am observat. Plec imediat.

Mă urc în maşină. Nu reuşesc să scap de B.M.W.-ul ăsta blestemat. Vrea să mă ţină la bordul lui, până voi fi prins. Încearcă să-l răzbune pe Ercole.

Câteva sute de metri mai departe întâlnesc un „par-king". Caut din ochi un loc liber. Văd un Fiat 1800 care tocmai pleacă. Mă reped şi parchez în locul lui, tăind calea unui „Alfa Romeo", care ţintea acelaşi loc. Vâr maşina la milimetru între două Fiaturi pricăjite. Abia reuşesc

să ies prin spațiul rămas.

O fată în taior albastru mi se proțăpeşte în față.

— Taxa pentru parcare, vă rog.

Mă scormonesc în buzunare şi scot un ghemotoc de lire. De când am intrat în Trapani, am reuşit să mă fac remarcat de mai mulți inşi. Dacă vor fi interogați în legătură cu B.M.W.-ul roşu, vor da cu precizie semnalmentele mele. Lua-o-ar dracu! de treabă.

Mă îndepărtez de maşina roşie fără să mai întorc capul. Cred că am scăpat definitiv de acest spectru mecanic al lui Ercole. Mă amestec printre pietonii de pe Corso Vittorio Emanuele.

Soarele pripeşte plăcut. O femeie tânără şi frumoasă trece pe lângă mine. Seamănă cu Claudia Cardinale. Mă priveşte în ochi şi îmi zâmbeşte. Lasă în urmă o dâră de parfum puternic, franțuzesc. Dacă n-aş fi în situația în care mă aflu aş urmări-o.

O fată foarte tânără, probabil o liceană, stă de vorbă în fața unei vitrine cu trei tineri, care o privesc cu în-cântare. E foarte drăguță. Un mini-jupe crem expune farmecul unui picior lung, sculptural, prins într-o cizmă înaltă, până deasupra genunchiului. Corpul subțire, cu mlădieri studiate, vădeşte o experiență vastă; buzele-i umede, de un cărămiziu palid, ochii şăgalnici, cu gene lungi ca nişte franjuri, mă ispitesc tantalic. Adolescenta mă priveşte lung, în vreme ce îşi continuă conversația cu tinerii ei prieteni.

Umbra unui surâs – adresat evident mie – face să-i înflorească în obraji gropițe care cer a fi sărutate.

Simt o poftă nebună să mă opresc, să răspund apelului ei, să o salut ca pe o veche cunoştință şi cu complicitatea ei tacită să o smulgă din mijlocul tinerilor. Mi s-au mai întâmplat asemenea aventuri, încheiate cu două sau trei ore de dragoste.

Am trecut de ea. Am citit în acelaşi timp în ochii fetei o mustrare mută. Îmi reproşează parcă trădarea.

Mă opresc în fața unei vitrine, şi mă uit înapoi, spre adolescenta care se luminează la față. M-am hotărât. Am s-o acostez. Ştiu că fac o nebunie, că toate eforturile mele ar trebui îndreptate spre împlinirea unui singur țel: ieşirea mea din Sicilia.

Mă îndrept spre ea. O salut zâmbindu-i larg.

— *Mio caro tesoro*, nu mă aşteptam să te întâlnesc la câteva ore după sosirea mea la Trapani. Ți-am adus nişte cadouri din Elveția. Ce mai fac ai tăi?

Tinerii mă privesc cu vădită indispoziție. Le sunt îngrozitor de antipatic. O simt. Şi noi, bărbații, avem antenele noastre.

Fata intră în joc cu o magistrală dezinvoltură.

— Ce surpriză, unchiule Dario? Te aşteptam să te întorci abia peste două săptămâni.

Titlul de „unchi" nu mă prea încântă. Îmi aminteşte că nu mai sunt în prima tinereţe. Când ai treizeci şi şapte de ani şi ţi se spune candid unchiule, încerci un fior rece, ca şi când ar trece pe lângă tine un vânt îngheţat, ieşit din cine ştie ce cavernă cu iz de moarte.

Nu e încă momentul să mă formalizez pentru atâta lucru. Fata s-a folosit probabil de cel mai potrivit mijloc spre a mă impune prietenilor ei.

— Mama era foarte îngrijorată, fiindcă ai plecat fără să-i dai de veste, continuă ea.

Face apoi prezentările.

— Unchiule Dario, aş vrea să cunoşti pe Tonino, pe Roberto şi pe Mario, prietenii mei. Am să te rog să nu-i spui mamei că m-ai întâlnit stând la taifas pe Corso. Ştii că nu-i place. Unchiul Dario e ziarist, explică ea băieţilor.

Vorbeşte cu o naturaleţe de admirat.

Tinerii mă privesc cu invidie şi cu un respect în care desluşesc o masivă doză de ură. Invidie fiindcă adolescenta este atât de intimă cu mine, respect şi ură, fiindcă sunt mai bătrân decât ei şi totuşi le fac concurenţă.

— Ce mai face Carolina?

Fata mă ia de braţ.

Se întoarce spre tinerii ei prieteni.

— Carolina e ameninţător de frumoasă. Ştii că îţi seamănă, unchiule Dario.

Iată-mă blagoslovit şi cu o fiică. S-ar zice că adolescenta îmi demonstrează cu rafinat sadism cât sunt de vârstnic pentru ea. Totuşi mă acceptă. Altfel nu s-ar fi pretat cu atâta promptitudine la complotul meu.

— *Ciao ragazzi*! le zâmbeşte ea seducător, fluturându-şi mâna în semn de adio. Ce bucuroasă are să fie mama când are să te vadă, îmi gângureşte ea.

Plecăm împreună. Cei trei tineri au rămas plantaţi lângă vitrină. Dacă privirile ar putea să te transforme într-o stană de piatră, cred că la ora asta aş fi monument pe Corso Vittorio Emanuele.

Adolescenta mă ţine posesiv de braţ.

— Să ştii că la hotel nu merg, îmi spune ea. În oraşul asta mă cunoaşte toată lumea. Eşti cu maşina?

B.M.W.-ul lui Ercole revine pe tapet. Începe să mă exaspereze.

— Nu-mi place să fac amor pe bancheta unui automobil, răspund. Detest incomoditatea.

Fata râde ironic.

— Domnul e pretenţios. Dac-ai fi fost mai tânăr...

Iar îmi aduce aminte de vârstă.

— Dacă-aş fi fost mai tânăr? repet iritat oarecum de vorbele ei.

— Te-ai fi arătat mai puţin năzuros.

A simţit că m-a înţepat. Vrea să mă îmbuneze.

— Dacă n-ai nimic împotrivă, poţi să vii la mine acasă.

— Locuieşti singură? o întreb surprins.

— Părinţii mei au plecat la Roma pentru o săptămână. La o binecuvântată înmormântare.

— Binecuvântată?

— Desigur. A murit o mătuşă bogată care ne lasă moştenitori. Pe de altă parte, mi-a prilejuit şi câteva zile de libertate. Ah, nu ştii ce înseamnă să-ţi faci mendrele în toată casa... Să nu te supravegheze nimeni... Să primeşti pe cine vrei...

Cinismul ei mă impresionează.

— Nu faci cumva paradă? o provoc.

— Dacă aş vrea să par ceea ce nu sunt, nu te-aş pofti la mine acasă. Dacă ţii neapărat, îţi spun şi figurile care-mi plac.

Fata asta m-a dat gata. Credeam că pe noi, mafioţii, nu ne mai poate speria nimic. Întâlnirea asta mi-a dovedit contrariul.

— Cum te cheamă? o întreb.

— Veronica. Şi pe tine?

Aleg un nume de pe afişul unui film de cinema.

— Fabrizio.

— Şi mai cum?

— Parenze.

— Eşti însurat?

— Nu.

Veronica râde.

— De data asta te cred. Nu-ţi văd pe deget urma de verighetă.

— Ai stofă de detectiv, Veronica!

— Se poate. Nu cred, de pildă, că te cheamă Fabrizio.

— De ce?

— Când te-am întrebat cum te cheamă, am observat cum ţi-ai aruncat ochii pe afişele de la cinema. Scria pe ele cu litere mari: Franco Fabrizi. Dar nu importă. E suficient că îmi placi.

Conversația asta m-a destins. Compania Veronicăi este tonică. Prezența ei mă odihneşte. Asta nu înseamnă că nu sunt atent la tot ce se petrece în jur. Nu văd încă nimic suspect. Se spune că cel mai bun ascunziş este în mijlocul mulțimii. Am verificat adeseori acest adevăr. Merg printre tot felul de oameni. Toți îşi văd de treburile lor. Printre ei sunt desigur şi mafioți. Cine şi-ar putea însă închipui că un ins condamnat la moarte se plimbă liniştit la brațul unei fete? Trec şi pe lângă un carabinier. Cască plictisit. Dacă ar şti că în preajma lui se află un asasin, ar sări ca muşcat de şarpe.

Mă plimb incognito. Eu şi capetele încoronate.

Veronica e adorabilă. Salută diverse persoane mai vârstnice şi e salutată de mulți tineri. E o fată educată şi în acelaşi timp cu multă trecere la bărbați. Privirile lor o urmăresc lacom, o dezbracă...

Cotim pe o stradă la dreapta. Ajungem în fața unei case mari. Stilul e composit. Are însă o înfățişare nobilă. Veronica scotoceşte în servieta ei de şcolăriță şi scoate o cheie mare. O vâră în broască şi o răsuceşte. Întreb:

— Nu ți-e teamă că ar putea să dea cineva peste noi? Râde cu nepăsare.

— N-are cine. Jupâneasa e la spital. Naşte. Un bastard sicilian. Bucătăreasa e bătrână şi surdă. Când nu trebăluieşte în bucătărie, doarme.

Intrăm într-un vestibul, o scară de marmură cu câteva trepte, străjuită de doi arabi de bronz. Oglinzi, cuiere. Urcăm scara. Pătrundem într-un hol întunecat. Covoare moi, fotolii îmbrăcate în piele, mobile grele, stucaturi aurite. Interior bogat, cu un vag parfum, „fin de siĕcle".

Sunt cu ochii în patru. Pentru orice eventualitate. Veronica nu are fason de Dalila. O cursă mi se poate totuşi întinde oricând. Pe Veronica am agățat-o însă pe stradă: întâlnirea a fost absolut întâmplătoare.

Casa este pretențioasă, îmi poate servi drept adăpost. Cel puțin câteva ore.

Urcăm o altă scară interioară, care duce la etaj. Treptele de stejar scârțâie. Străbatem un coridor larg, împodobit cu statui de bronz. Cavaleri medievali, zeități din Olimp, animale sălbatice în poziție de atac. Pe pereți atârnă tablouri. Majoritatea – mediocre. Mă pricep la pictură. M-am ocupat într-o vreme cu contrabanda obiectelor de artă. Am trecut atunci prin câteva aventuri palpitante. Cunoşteam pe un pictor neîntrecut în copierea tablourilor semnate de marii maeştri ai

penelului. Era un timp interesant. Odată...

— Poftește! mi se adresează Veronica după ce deschide o ușă. Camera mea.

— După tine, Veronica, răspund politicos.

— Prietenii mei sunt mai puțin galanți. Îmi zâmbește ispititor.

Intră. Îi văd picioarele excitante, păşind pragul.

— Trebuia să te faci model, Veronica, îi spun. Ai fi concurat-o serios pe Shrimpy. Dacă aş fi Cardin, te-aş angaja imediat.

— Dezbracă-te, îmi porunceşte ea.

Îşi desface rapid nasturii taiorului. Veronica e superbă. Un corp de o suplețe admirabilă.

Îmi arunc pardesiul şi vestonul pe un scaun. Îmi scot cravata. Pe măsuța joasă din preajma studioului ei se află un telefon. Aparatul îmi aminteşte că mă aflu la Trapani pentru treburi importante.

— Îmi dai voie să telefonez? o întreb.

— Te rog.

Mă priveşte uimită.

Formez numărul unchiului Matteo. La celălalt capăt al firului, telefonul zbârnâie. Zbârnâie, zbârnâie, fără ca cineva să ridice receptorul. Plasez încet telefonul în furcă. Absența unchiului Matteo nu mă alarmează. Poate că la ora asta se află la tribunal, sau la vreo cafenea, cu prietenii. Ştiu că obişnuieşte să-şi ia prânzul acasă.

Veronica mă aşteaptă. Un fior de frig o face să-şi încrucişeze brațele, acoperindu-şi cu mâinile umerii. Am dezamăgit-o destul.

Mă uit la ceas. Douăsprezece şi un sfert.

Veronica a adormit cu capul pe pieptul meu. Respiră liniştit ca un copil. Este atât de tânără... şi are atâta experiență... M-a uimit... Poziția asta e oarecum incomodă pentru mine. Brațul cu care o sprijin a început să-mi amorțească. Nu mă mişc însă, ca să nu o trezesc. Prea doarme frumos... Într-o zi se va mărita. E în ordinea firească a lucrurilor. Mă întreb dacă îşi va face soțul fericit.

Gândul îmi fuge iarăşi la unchiul Matteo. Trebuie să ajung la el. Este o chestiune de viață şi de moarte. În romane am întâlnit adeseori fraza asta. Atunci am trecut peste ea. Abia acum îi înțeleg cu adevărat sensul... Sunt momente cruciale, când întreaga existență a omului atârnă de un fir de păr. Când neprevăzutul răstoarnă totul...

Neprevăzutul a fost elementul care a determinat o mare cotitură în viața mea. O cotitură care a hotărât ireversibil direcția pe care aveam

s-o urmez.

Printre colegii mei de clasă, la internatul din Palermo, se aflau şi doi băieţi de bani gata: Catone Matisi şi Gaetano Frenna. Catone era reversul tizului său Catone Cenzorul din Roma Antică. Expresia „puşlama" i se potrivea ca o mănuşa. În primul rând era cel mai vârstnic din clasă. Putea strâmba o potcoavă în mâini şi susţine pe un singur braţ, întins la orizontală, un băiat de greutate mijlocie. Faptul că era şi păros ca o maimuţă îi ridica prestigiul la înălţime ameţitoare. Gaetano Frenna era mic ele statură, pirpiriu, şmecher, intrigant, fumător şi mare amator de jocuri de noroc. Se zvonea că trişează la pocker. Nimeni nu îndrăznea să afirme deschis acest lucru, deoarece ar fi avut de-a face cu pumnii cu Catone, gata oricând să apere reputaţia bunului său prieten.

Catone şi Gaetano îmi arătau o prietenie deosebită. Nu fiindcă m-ar fi simpatizat cu adevărat. Eu însă, cu prestigiul meu de nepot al unui „sfânt", le împrumutam o onorabilitate de care aveau multă nevoie. De la Catone am învăţat să mă bat şi de la Gaetano să trişez la pocker. Mai târziu, cunoştinţele astea urmau să-mi prindă bine. Până atunci însă, băieţii aceştia aveau să mă vâre într-o nenorocire ale cărei urmări mi-au schimbat hotărâtor drumul în viaţă.

Adevărul este că nici eu nu eram o poamă bună. Altfel n-aş fi fost atât de receptiv la influenţele lor. Catone şi Gaetano aveau întotdeauna mulţi bani asupra lor. Cum şi-i procurau? E o enigmă. Părinţii lor îi ţineau din scurt. Nu le dădeau decât foarte puţini bani de buzunar, fiindcă nu voiau să-i înveţe cheltuitori. Gaetano fuma cele mai fine ţigări. Catone bea numai whisky. Ţigările şi băutura intrau în şcoală prin contrabandă. Gaetano fuma în closet, iar Catone golea câte o jumătate de whisky în fiecare seară, după stingere. Cumpăraseră cu bani grei complicitatea unui portar chior, care le furniza tot ce le trebuia.

Băieţii aceştia aveau un singur subiect de discuţie. Fetele. Aventurile lor amoroase – imaginare probabil – se ridicau la cifre impresionante. Se lăudau că violaseră o duzină de şcolăriţe. Cred mai degrabă că experienţa lor în acest domeniu se rezuma la frecventarea unui bordel din apropiere. Oricare ar fi fost adevărul, eram literalmente fascinat de isprăvile lor.

De obicei, duminica erau consemnaţi în internat. Ispăşeau năzdrăvăniile din timpul săptămânii.

Şi Catone, şi Gaetano sufereau de carii dentare. Dulciurile cu care se îndopau zilnic erau poate de vină. Dentistul internatului, care îi

trata, se îmbolnăvise de gripă, cu complicații serioase, care amenințau să-l scoată vreme îndelungată din funcție. Direcția şcolii admisese ca Gaetano şi Catone să-şi continue tratamentul – care nu permitea să fie întrerupt – la un competent dentist din oraş. În zilele respective, băieții se duceau la doctor însoțiți de un pedagog. Iată însă că şi pedagogul căzu lovit de virusul gripei, care bântuia cu furie.

Fiindcă nici un membru al corpului didactic ajutător nu era liber, dirigintele clasei a hotărât să-i însoțesc eu pe băieți. Fusesem de curând înscăunat monitor, aşa că prezentam unele garanții de seriozitate.

Curând după prânz am părăsit internatul, îndreptându-ne spre cabinetul dentar. Burnița. Toamna târzie şi umedă aşternuse pe caldarâm o mâzgă mai lunecoasă decât un patinoar. Am ajuns la medic la orele trei. Am zăbovit în sala de aşteptare, care gemea de clienți, aproape două ore. Tratarea cariilor a durat circa douăzeci de minute. Cert este că am părăsit casa medicului, pe înserat. Toamna, întunericul se lasă foarte repede.

Ne îndreptam, spre şcoală.

— Ce-ar fi să ne oprim la cârciuma aia să ne clătim gâtul cu câte un coniac? propuse Catone.

— Şi aşa am întârziat destul, am protestat.

— Dacă are să fie întrebat, dentistul are să confirme că am aşteptat mult la rând. Crezi că s-a uitat la ceas când am plecat, spre a putea indica ora dacă eventual i s-ar cere?

Argumentul avea greutate. M-am supus.

Am intrat în cârciumă. Patronul îl cunoştea pe Catone, aşa că ne-a servit coniac, deşi purtam uniforma şcolară. Catone şi Gaetano au dat peste cap vreo trei păhărele, în timp ce eu abia l-am golit pe primul. Catone a cerut apoi whisky. Coniacul abia îi deschisese pofta. Am ridicat iarăşi obiecții, măturate cu nepăsare de colegii mei. Fiindcă nu aveam ce le face, m-am resemnat să rămân cu ei. Am băut şi un pahar cu whisky. N-aş putea spune că mi-a plăcut îndeosebi. Mai târziu aveam să nu mă mai pot lipsi de el. Dar asta e altă poveste.

Whisky-ul şi coniacul au avut darul să mă dispună colosal. Nu eram obişnuit cu băuturile alcoolice, aşa că efectul a fost fulgerător. Aveam senzația că păşeam pe un aşternut de nori. Trotuarul părea moale şi elastic, burnița mai veselă şi mai seducătoare decât un concert de harpe, acompaniate de clopoței.

Catone se ținea drept ca un ofițer pensionar. Gaetano cânta pe nas, ca abatele internatului.

Pietoni zgribuliți se încrucişau cu noi, privindu-se cu reproş. Asta mi-a cam tăiat extazul, dar nu de ajuns. Automobile cu faruri, aprinse alunecau pe asfalt, ca nişte târlii, stropind lumea cu noroi. O maşină americană grea şi lungă, un vis nu altceva, a trecut pe lângă noi, amețindu-ne cu susurul motorului, cu sfârâitul cauciucurilor pe asfaltul ud, cu banchetele lui vişinii, pe care se lăfăiau un tip blond şi o tipesă cu ochi migdalați. I-am văzut bine, fiindcă lumina puternică a unei vitrine s-a proiectat fugitiv asupra lor.

— Ce m-aş mai plimba şi eu cu o maşină? exclamă Catone. Mă mănâncă palmele să răsucesc un volan.

— Ştii să conduci? l-am întrebat.

— Şi încă cum. Am participat chiar la un raliu.

— Taci din gură.

— Nu mă crezi? La Monte Carlo s-a întâmplat asta.

— Ar trebui să-i arăți, intervine Gaetano.

— Ideea nu e rea, răspunde Catone, dar de unde maşină?

Chiar în clipa aceea apăru în fața noastră o maşină albastră, foarte lungă, cu alămuri strălucitoare, staționată la marginea trotuarului.

— Chrysler Imperial, rosti cunoscător Catone. Cu o maşină ca asta am cucerit trofeul raliului.

— Te lauzi, i-am ripostat, impresionat totuşi de siguranța cu care-mi debitase toată istoria.

În maşină nu se afla nimeni.

— Dacă aş putea să intru înăuntru ați vedea minunea minunilor.

Într-o doară, a pus mâna pe clanța portierei. Clanța a cedat şi uşa s-a deschis. Ca în poveşti. Catone m-a privit surprins. A dat să închidă portiera.

— Te-am prins cu minciuna, am zis.

— Crezi că n-am curaj? a rostit cu sfidare.

A deschis portiera şi a pătruns în maşină, aşezându-se la volan.

— Intrați, a poruncit oarecum răguşit de emoție. Gaetano s-a executat de îndată, aşezându-se pe bancheta din față.

— Fricosule!

Apostrofa lui Catone m-a usturat ca o şfichiuire de bici.

Gaetano mi-a făcut loc.

— Tustrei încăpem comod.

M-am aşezat lângă el. Eram amețit. Aveam impresia că visez. Spre

uimirea şi admiraţia mea, Catone şi-a pus mâinile şi picioarele în mişcare, făcând să demareze maşina. La plecare, Chrysler-ul s-a smucit puţin, dar n-am dat importanţă.

Automobilul s-a urnit, luând-o razna printre maşini Spun, „luând-o razna", fiindcă gonea cam zănatec.

— Mai încet, Catone! îl îndeamnă Gaetano.

Am desluşit în glasul lui o umbră de teamă, care m-a împanicat. Brusc, mi-am dat seama că făcusem o mare prostie. Beţia mi se risipise ca prin farmec.

— Opreşte! i-am strigat lui Gaetano.

Spaima mea i-a stimulat vanitatea.

— Vezi să nu faci pe tine de frică.

Automobilul gonea de parcă l-ar fi urmărit o haită de furii. Se strecura printre maşini ca o şopârlă. Luminile farurilor, ale vitrinelor, ale reclamelor luminoase dansau pe asfaltul ud.

Deodată, în faţa botului maşini, a apărut o fată. Nu ştiu de unde a apărut. Ne-am pomenit cu ea în faţa noastră. S-a oprit din mers, s-a uitat la noi şi a ridicat mâinile înspăimântată. Toate astea s-au întâmplat într-o secundă. Am auzit un scârţâit de frâne. Fata izbită în plin de botul maşinii, a făcut o voltă prin aer, apoi a căzut sub roţi. Am simţit, cum maşina trece peste un obstacol. Aproape neglijabil.

— Ai omorât-o, băigui Gaetano. Dă-i drumul. Dacă pun mâna pe noi, ne-am ars...

Chrysler-ul a ţâşnit ca o săgeată.

Am auzit fluieratul strident al unui agent de circulaţie. Catone a cotit pe o stradă ceva mai întunecoasă. Deşi cunoşteam bine oraşul, mă simţeam atât de dezorientat încât n-aş fi putut spune unde mă aflam. Un nou viraj, de data asta spre stânga.

— Cred că am scăpat, zise Gaetano. Să lăsăm maşina undeva şi să fugim.

Abia terminase de rostit ultimul cuvânt, că de pe o stradă laterală a ieşit un autocamion gigantic. L-am văzut la lumina farurilor noastre, preţ de o secundă. Apoi am simţit o bufnitură...

M-am trezit pe un pat de spital. Aveam o mână în ghips, iar capul îmi era bandajat cu un turban de tifon. În patul din stânga mea se afla Catone. Volanul îi rupsese două coaste. Am aflat că Gaetano nu păţise nimic. Mare norocos şi băiatul ăsta.

Medicii şi surorile ne priveau ciudat. Un tip în haine civile, închise la culoare, stătea în dreptul patului meu şi mă fixa gânditor. Avea părul tuns perie, obrajii şi fruntea pline de şanţuri, bărbia pătrată.

Nu avea nevoie de eticheta de polițist ca să-ți dai seama că asta era meseria Iui.

Inima îmi bătea cu putere. Polițiştii nu mi-au plăcut niciodată. Ştiam ce avea să urmeze. Îmi aminteam cu limpezime accidentul. N-aş fi putut însă preciza dacă se întâmplase ieri, alaltăieri, sau acum o jumătate de oră. Habar n-aveam cum ajunsesem în patul ăsta de spital. Apariția autocamionului aceluia uriaş era ultima imagine care-mi revenea în minte.

— Ați dat de bucluc, zise el, adresându-se şi lui Catone şi mie. Dracu' v-a pus să furați maşina! Ați omorât o fată, ați distrus maşina şi ați făcut stricăciuni serioase unui autocamion. Pentru tine are cine plăti, vorbi el lui Catone. Părinții tăi sunt bogați. Au să achite pagubele. Cu moartea fetei are să fie mai greu.

Se uită la mine cu milă.

— O nenorocire nu vine niciodată singură. Unchiul tău, abatele, venea să te vadă la spital. I se anunțase accidentul. Era probabil prea surescitat. A traversat neatent strada...

— Şi? l-am întrebat cu inima strânsă într-un cleşte.

— L-a călcat maşina. L-a omorât pe loc. Ți-am spus-o fiindcă tot trebuia să afli. Menajamentele nu-şi mai au rostul. Față de ceea ce te aşteaptă, moartea unchiului tău e un fleac.

Brutalitatea cu care-mi vorbea mă năucise. Nu-mi venea să cred că unchiul Pietro nu se mai afla printre cei vii. Murise din cauza mea. Dacă n-ar fi venit într-un suflet la spital, nu l-ar fi zdrobit maşina.

Un nod mi se urcase în gât. Îmi venea să plâng, dar făceam eforturi eroice să mă stăpânesc.

— Acum povestiți-mi şi mie cum ați ajuns să furați maşina. Şi cum s-a întâmplat accidentul. Începe tu, Matisi.

Ne vorbea blajin, ca şi când ar fi făcut cu noi o simplă conversație. Mă aşteptasem să înceapă cu un interogatoriu în toată regula, aşa cum am citit în cărțile polițiste.

Şi Catone şi eu am spus tot ce era de spus. Îndrăzneala lui Catone se topise ca un bulgăre de zăpadă pus pe o sobă încălzită. Arăta jalnic. Istorisi bâlbâit toată pățania. Versiunea mea nu s-a îndepărtat de a lui. Mărturisirile noastre luminau în mod deosebit situația. Toate probele – şi erau destule – pledau împotriva noastră.

După ce doctorii ne-au vindecat, ne-au luat polițiştii în primire. Şi judecătorul de instrucție. Catone săvârşise un cumul de infracțiuni. Furt, distrugere şi omor prin imprudență. Gaetano şi cu mine eram complici la furt. Am ajuns în sfârşit în fața tribunalului de minori.

Afacerea făcuse multă vâlvă. Catone şi Gaetano erau feciorii unor oameni cu vază. Eu eram nepotul unui cleric cu reputaţie de sfânt. Moartea lui, intervenită în chip atât de tragic, a sporit elementul de senzaţie al procesului. S-au amestecat şi ziarele. A curs atunci multă cerneală. Pe lângă multiplele comentarii asupra cazului nostru, gazetarii atacau problema tineretului în general. Mi-a căzut şi mie în mâna un astfel de articol. Era intitulat „Generaţia pierdută“. Pierdut eram eu, pierduţi erau Catone şi Gaetano. Ceilalţi colegi îşi vedeau nestingheriţi de treburile lor.

La dezbateri, mi s-a fixat un avocat din oficiu. Un ins pirpiriu, bătut în cap, cu ochelari şi cu pantaloni veşnic căzuţi în vine. Turul lor era atât de lăsat, încât ai fi zis că purta şalvari.

Avocatul era pesimist. Spunea că faptele noastre – deplin dovedite – sunt atât de grave, încât numai indulgenţa juriului ne poate salva. Eram foarte abătut, fiindcă ştiam că mă paşte închisoarea.

Bunicul meu, Federico di Girolamo, nici nu voia să ştie de mine. Am aflat lucrul ăsta de la unchiul Spiridone care m-a vizitat într-o zi la arestul preventiv. Mi-a ţinut un logos moralizator, mi-a lăsat o pungă cu bomboane, apoi a plecat. Aş fi preferat să-mi fi angajat un avocat mai priceput decât ochelaristul meu.

În preziua procesului eram cătrănit rău. Îmi pierdusem orice speranţă. Plimbarea aceea intempestivă cu maşina, care mi se păruse pe atunci o simplă ştrengărie, căpăta acum în ochii mei adevărata şi grava ei semnificaţie. Aveam moralul scăzut la zero, când mi s-a anunţat vizita unchiului Matteo. Unchiul Matteo era cel mai vârstnic dintre fraţii mamei. Nu se afla în relaţii tocmai cordiale cu unchiul Pietro. Cauza n-am aflat-o decât mai târziu. Unchiul Matteo era un mafiot de seamă. Unchiul Pietro, ca şi bunicul, dezaproba această apartenenţă la o organizaţie pe care o socotea foarte primejdioasă pentru întreaga societate.

Unchiul Matteo făcea avocatura la Trapani. Nu-l cunoşteam personal. Nu-şi frecventa fraţii, iar în casa bunicului călca foarte rar. Şi el, şi bunicul aveau caractere tari. Şi cum două săbii nu încap într-o teacă, unchiul Matteo prefera să stea cât mai departe de tatăl său. Unchiul Spiridone şi mătuşa Zenobia nu vorbeau niciodată despre el. Am auzit mai târziu că se certaseră din pricina unei moşteniri.

Unchiul Matteo era mare cât un taur. Avea părul creţ, faţa lată, nasul cârn, gâtul gros şi scurt, torsul pătrat, braţele şi picioarele vânjoase. După ce a intrat în celulă, s-a aşezat pe patul meu şi mi-a

zâmbit.

— Cum ai ajuns aici, năpârstocule? m-a întrebat fără nici o introducere.

Am izbucnit în plâns.

— Lacă văicărelile, m-a dojenit Eşti fată sau băiat? Povesteşte-mi mai bine cum s-a întâmplat!...

Mi-am şters ochii şi nasul cu mâneca hainei. În arest, uitasem de manierele frumoase cu care unchiul Pietro se străduise să mă deprindă. I-am povestit totul de la a la z. N-am omis nimic. Fapta în sine era atât de simplă, încât nici n-aş fi avut ce ascunde.

După ce am terminat, m-a privit lung.

— Mare ghinionist eşti, măi băiete. Singurele ființe care te-au iubit şi s-au ocupat de tine, Eleonora – maică-ta –, tatăl tău, al cărui nume nici nu l-am ştiut vreodată, şi Pietro – unchiul tău – şi-au luat zborul către vămile cereşti, lăsându-te să te războieşti singur cu viața. Mă întreb dacă nu le-ai purtat tu ghinion, căci prea s-au dus unul după altul.

Îl priveam pleoştit, neînțelegând ce vrea să spună.

— Poate că ai să-mi porți şi mie ghinion, rosti el după un răstimp. Căci am de gând să mă ocup de tine.

A tăcut o clipă, s-a uitat la vârful pantofilor lui perfect lustruiți, a suspinat, apoi a ridicat iarăşi ochii spre mine.

— Să ştii că n-am avut nimic cu maică-ta. Am fost împotriva căsătoriei ei, fiindcă taică-tău, Dumnezeu să-l ierte, nu era de nasul Eleonorei. Am sfătuit-o să nu facă pasul ăsta dar nu m-a ascultat. Am rupt atunci cu ea orice legătură, deşi în sinea mea am admirat-o oarecum fiindcă îndrăznise să se împotrivească despotismului tatei. În sfârşit, ce a fost a fost. Timpul nu mai poate fi dat înapoi. Trecutul şi morții sunt iremediabil pierduți. Mâine am să te apăr la proces. Am să fiu avocatul tău. N-am să pot smulge achitarea, deoarece omorul săvârşit de Catone vă complică serios situația. Cu distrugerea maşinii m-aş fi descurcat eu. Plăteam despăgubiri şi încheiam socoteala. Şi furtul maşinii ar fi putut căpăta altă calificare. În fond, totul a pornit de la o copilărie. Dacă n-ar fi uciso pe fata aceea nevinovată, v-aş fi garantat achitarea. Am să obțin pentru tine, şi implicit pentru Gaetano, o pedeapsă minimă.

Unchiul Matteo s-a ținut de cuvânt. La proces a apărut măreț în roba lui neagră de avocat. S-a războit ca un leu, cu procurorul, cu avocații părții civile, cu imbecilitatea avocaților apărării...

Până la urmă m-am ales cu un an de internare la un institut de

corecție. Gaetano a căpătat aceeaşi pedeapsă. Catone a nimerit-o însă tare rău. Cinci ani avea să-i pe74treacă în dosul gratiilor. Până la majorat – într-un institut de corecție ca şi noi, iar după aceea – la închisoarea de adulți. Pedeapsa fusese atât de grea fiindcă tribunalul voise să dea un exemplu tinerilor tentați să ne imite isprava. Delincvența juvenilă lua de la o vreme proporții atât de alarmante, încât spre a o stăvili, autoritățile hotărâseră să aplice cele mai draconice pedepse.

Am stat şase luni la institutul de corecție. Mai bine i s-ar zice Institutul de Incorecție, sau mai pompos Institutul de pregătire al delincvenților de mâine. Am învățat acolo tehnica furtului, a şantajului, a violenței, a minciunii... Am cunoscut toate viciile, începând cu beția rece şi terminând cu sodomia. Traficul cu marijuana se făcea în mod curent, pe sub nasul supraveghetorilor, a căror vigilență era înşelată cu o măiestrie nebănuită. Se aflau acolo tot felul de băieți, cu un palmares de moravuri ce i-ar fi lăsat în umbră pe foarte mulți adulți. Hoți, sadici, huligani, morfinomani, traficanți de stupefiante, brute, făceau schimb de experiențe într-o promiscuitate de nedescris. Băieții mai mari exercitau o adevărată tiranie asupra celor mici. Ca şi la închisoarea Ucciardone, exista un tribunal alcătuit din căpătenii, care judeca şi aplica pedeapsa celor care îndrăzneau să nu respecte regulile stabilite de „veteranii" şcolii.

N-aş putea spune că cele învățate în Institutul de Corecție nu mi-au servit mai târziu. Pe atunci eram înnebunit de frică. Fiindcă nu m-am supus unei huidume cu apucături foarte stranii, am mâncat o bătaie atât de cumplită, încât am stat zece zile la infirmerie. Interogat de supraveghetori, am declarat cu seninătate cum aş fi căzut de-a berbeleacul pe scări. Explicația era plauzibilă, deşi sunt convins că nimeni nu i-a dat crezare.

După şase luni de şedere în acest infern, reuşisem să mă adaptez întrucâtva mediului. Un găligan din ultima clasă mă luase sub protecția lui.

Între timp unchiul Matteo nu stătuse cu mâinile în sân. Spre deosebire de bunicul, care mă socotea mort, unchiul Matteo hotărâse să mă scoată din Institut. Motivul era lesne de înțeles. Eram un di Girolamo. Şi păcatul meu cădea asupra întregii familii Era penibil să se spună – de pildă – că respectabilul avocat Matteo di Girolamo avea un nepot pensionar al unui Institut de Corecție.

Unchiul a răsturnat deci cerul şi pământul, a obținut o rejudecare a procesului, şi după dezbateri furtunoase şi destul de lungi, a reuşit

să mă scoată bazma curată.

La vechiul meu internat nu mă mai puteam întoarce. Unchiul Matteo m-a luat pe lângă el. Cam un an de zile mi-a făcut educația, vorbindu-mi despre ce e bine şi despre ce e rău. Mi-am dat toată silința să-l ascult, să-i fac pe plac. Mă scosese doar din Institut şi deci pentru asta trebuia să-i fiu recunoscător. N-o să mă credeți când vă voi spune că uneori mă gândeam cu un fel de nostalgie la cele şase luni petrecute la Institut.

Când unchiul Matteo a socotit că educația mea era oarecum desăvârşită, m-a luat de o parte, m-a tratat cu un pahar de whisky şi a început prin a-mi spune că a sosit timpul să avem o explicație de la om la om. Mi-a declarat că îmi datoram libertatea Mafiei, care pusese în mişcare toate influențele ei spre a mă reda societății. Unchiul Matteo însuşi era unul din stâlpii acestei organizații. Continuă, spunându-mi că mă socotea vrednic să fiu inițiat în tainele „Onoratei Familii". M-a întrebat solemn dacă sunt gata să păşesc în rândurile acestei puternice armate, care conducea destinele Siciliei. I-am răspuns cu entuziasm că nu-mi doream nimic mai mult. Auzisem până atunci atât de multe în legătură cu „Onorata Familie", încât abia aşteptam să intru în rândurile ei. Ziarele, care bombardau publicul cu articole în cadrul cărora denunțau invincibila forță ocultă a Mafiei, îi făceau indirect o reclamă formidabilă. Tinerii dornici de o promovare rapidă ştiau că numai prin intermediul Mafiei îşi puteau realiza idealul.

Pe scurt, am devenit mafiot. Am început de jos. Am îndeplinit sarcinile cele mai umile. Superiorii mei mi-au recunoscut însă calitățile. Mi-au dat prilejul să urc treaptă cu treaptă. Ascensiunea mea a fost înceată, dar sigură...

Prânzesc în compania Veronicăi. Frigiderul este plin cu bunătăți. Înainte de plecare, părinții fetei i-au făcut o îmbelşugată aprovizionare. Şi cămara este plină cu brânzeturi. cu conserve de peşte, de carne, cu dulcețuri şi compoturi. Sunt acolo şi sticle de Pepsi-Cola şi Coca-Cola. Veronica preferă însă băuturile mai puține inocente. Şi-a procurat o cheie dublă a barului folosit teoretic numai de tatăl ei. Mă tratează cu câteva cocktailuri admirabil preparate. Veronica are remarcabile talente de barman.

Situația îmi convine de minune. Beneficiez de o ascunzătoare prevăzută cu tot confortul, inclusiv îmbrățişările Veronicăi.

Mă gândesc la cei care mă caută cu limba scoasă. Desigur că

turbează de furie. Cred că la ora asta s-a dat alarma în toată Sicilia. Mă întreb dacă s-a găsit cadavrul lui Ercole? Dar dama lui? Cum s-o mai fi simțind?

Şase şi treizeci. Ce repede trece timpul când îl foloseşti în mod plăcut...

Veronica are în camera ei un televizor. Îl pun în funcțiune. Rulează un film, „Călărețul singuratic", cu Kirk Douglas. Povestea cowboy-ului urmărit în creierii munților de forțele reunite ale poliției şi ale aviației îmi aminteşte propria-mi situație. Sfârşitul bietului călăreț şi al calului său, zdrobiți de civilizația nesățioasă, mă indispune. Aş fi preferat un happy end, care să mă remonteze.

Mai beau un cocktail. Băutura alcoolică îmi încălzeşte plăcut măruntaiele şi îmi înseninează gândurile.

Urmează un film cu desene animate. O răsuflătură cu Felix Cotoiul, din vremuri imemoriale.

Formez din nou numărul de telefon al unchiului Matteo. Aud zbârnâiturile repetate de la celălalt capăt al firului. Unde naiba o mai fi umblând şi unchiul Matteo? Poate că se află încă la tribunal. Pledează în vreun proces interminabil... Am să telefonez peste o oră.

În casă e plăcut şi cald. Veronica se alintă în brațele mele ca o pisică.

Aş fi în stare să stau aşa ani de-a rândul. Până s-ar scurge termenul fatidic, şi aş putea ieşi la lumină fără să mă mai tem de răzbunarea Mafiei...

Din nefericire, părinții Veronicăi trebuia să se înapoieze de la Roma. Mâine, sau cel mai târziu poimâine. Păcat!

Telefonul sună.

Veronica întinde mâna spre-receptor.

— *Pronto*?

Fruntea i se luminează. Gropițele îi apar iarăşi în obraji.

— Ciao, carissima! Ascultă răspunsul, zâmbeşte.

— Bine, te aştept.

Plasează receptorul în furcă.

O privesc alarmat.

— Aştepți pe cineva? N-aş vrea să fiu văzut!

— Ți-e teamă să nu-ți strici reputația, râde ea, petrecându-şi degetele prin părul meu. Mă gâdilă la ceafă. Mi se pare mie că eşti însurat şi te temi să nu afle nevasta. Poți să fii liniştit. Corina ştie să păstreze o taină.

— Cine e Corina? o întreb nervos.

— Cea mai bună prietenă a mea. Este cu doi ani mai mare decât mine. A terminat liceul. Abia a intrat în facultate.

— N-aş vrea să o întâlnesc, declar ritos.

— Ți-am mai spus că ştie să tacă. Dacă n-ar şti, poate că nu m-aş mai afla acum în brațele tale. Vorbele ei enigmatice mă neliniştesc.

— Ce vrei să spui?

— Nimic. Ai să afli mai târziu.

Ridic din umeri. Misterele acestea ale fetelor nu au nimic serios. Prefer totuşi să rămân în umbră,

— Am să te rog, Veronica, să nu-i vorbeşti despre mine. Ascunde-mă în alta cameră până pleacă. La rigoare pot ieşi în oraş. Mă înapoiez după plecare ei.

Nici nu mă gândesc să ies înainte de vreme din această ascunzătoare. Vreau să văd cum reacționează Veronica.

— Prostii, îmi spune ea, lăsându-se pe pieptul meu.

Aud soneria de la intrare.

— A venit, îmi spune Veronica.

Se desprinde din brațele mele şi sare în picioare.

— Aşteaptă-mă cuminte. N-o să-ți pară rău, îmi spune ea din prag.

Iese. Rămas singur, mă reped la haină. Dacă mi se întinde o cursă?

Mi-am pus pe mine haina, când uşa se deschide. În prag apare Veronica, urmată de o fată superbă. Parcă m-aş afla într-o superproducție revuistică made în Hollywood.

— Îți prezint pe Fabrizio, îi spune Veronica, arătându-mă cu un gest.

Noua venită îmi întinde fără jenă mâna. Nu s-a sfiit deloc că m-a găsit singur cu prietena ei.

— Fabrizio, poți să te dezbraci. Corina nu se formalizează.

Situația asta a început să mă enerveze. N-am venit la Trapani ca să fac dragoste în trei. Le cunosc eu pe fețele astea. Mâine, întreg grupul lor are să afle aventura. Veronica şi Corina îşi vor trâmbița isprava. Iar eu n-am nevoie de publicitate. De nici un fel de publicitate. Continui să mă îmbrac.

— Prietenul tău e foarte pudic, Veronica, mă ironizează Corina.

Are părul castaniu. Îmi aminteşte de Ann Margaret. Veronica ridică din umeri.

— Are să se deprindă şi cu asta.

Am înțeles aluzia. Îmi reproşează că sunt vârstnic şi nu mă acomodez cu moravurile tinerilor de azi.

— Vă aduc ceva de băut, adăugă ea.

Mă lasă singur cu prietena ei, care mă priveşte zâmbind ironic. Se joacă cu mănuşile-i de piele de căprioară. N-am fost niciodată timid faţă de femei. Siguranţa Corinei mă irită. Simt nevoia să-mi aprind o ţigară. Vâr mâna în buzunarul în care ţin ţigările. Corina mi-a ghicit gândurile. Scoate din buzunarul pardesiului său din păr de cămilă un pachet de „Lucky Strike" şi mi-l întinde.

— O ţigaretă, Fabrizio.

Mi-am scos şi eu pachetul. Nu pot totuşi să o refuz. Iau o ţigară. Îşi alege şi ea una. Îi ofer foc cu bricheta mea. Aspiră cu voluptate fumul, apoi îl expiră provocator în obrazul meu. Zâmbesc. Ştiu eu ce i-ar trebui.

Veronica intră, aducând o sticlă de whisky şi trei pahare. Ne serveşte cu îndemânare de amfitrioană experimentată. Gesturile ei scurte, precise, vădesc o cunoaştere precoce a vieţii.

Corina îşi degusta băutura.

— Bun, apreciază ea cu aerul unui cunoscător. Mâine de dimineaţă plec la Messina.

— Singură? întreabă Veronica.

— Singură.

— Cu trenul?

— Nu. Iau Fiatul mamei.

— Ce va spune prietenul ei?

— *Je m'en fous*, răspunde Corina.

Sunt uimit de nepăsarea cu care fetele astea discută despre amantul mamei uneia din ele. Se pare că am îmbătrânit rău, de vreme ce le înţeleg atât de puţin. Chestiunea cu Fiatul e interesantă. Dacă nu fac nici o treabă cu unchiul Matteo, aş putea folosi portiţa asta de scăpare.

Arunc o nadă.

— N-ar fi exclus să ne întâlnim la Messina. S-ar putea ca tot în cursul zilei de mâine să plec şi eu într-acolo.

Chipul Corinei exprimă brusc un viu interes.

— De ce n-am merge împreună?

— Ei, aveţi impresia că sunteţi singuri? ne ameninţă a în glumă Veronica.

Corina îşi aranjează cu stereotipă cochetărie părul la ceafă.

— Scumpo, în felul ăsta ai siguranţa că n-o să se culce decât cu mine.

Se întoarce spre mine.

— Atunci, cum rămâne? Trec mâine să te iau? Sau mergi din seara asta la mine?

— Asta în nici un caz, se împotriveşte vehement Veronica. Până mâine poți să aştepți.

— Am glumit, carissima.

— Ce iei cu tine?

— Taiorul roşu; taiorul alb, un complet de sport, două-trei rochii de stradă, două sau trei de seară, vizonul, haina de căprioară, pardesiul verde, iar pentru interior – două kimonouri.

— Pijamale?

— De pijamale n-am nevoie.

— Şi cât stai acolo?

— Trei zile. Apropo, nu poți să-mi procuri nişte..

Lasă fraza neterminată. După câteva clipe continuă.

— Mi s-a terminat stocul. Giorgio m-a lăsat în pană. Cred că vrea să mărească prețul.

— Ți-am spus eu că Giorgio e un speculant, ripostează Veronica... Eh, am să-ți dau. Nu pot să te las aşa.

Veronica iese din dormitor. Corina îmi zâmbeşte oarecum stingherită. Veronica intră. Ține ceva ascuns în mâna. Ia geanta Corinei, o deschide şi strecoară înăuntru un tub. Gesturile ei au fost rapide. Are obişnuință.

Corina se ridică în picioare. Ia geanta şi îşi sărută cu efuziune prietena.

— Grazie, carissima. Ciao!

Îmi întinde mâna. I-o sărut.

— Atunci pe mâine.

Iese condusă de Veronica.

Pentru mine scena la care am asistat este elocventă. Veronica i-a strecurat prietenei stupefiante. Aşteptarea înfrigurată a Corinei, satisfacția intensă emanată prin toți porii când Veronica i-a vârât tubul în poşetă m-au lămurit.

Profit de ocazia că am rămas singur. Formez din nou numărul de telefon al unchiului Matteo. Soneria de la celălalt capăt al firului zbârnâie, zbârnâie, zbârnâie. De ce nu-mi răspunde nimeni. Trebuie să dau de unchiul Matteo. Trebuie! Cu orice preț.

Veronica se înapoiază. Fredonează un cântec la modă. L-am auzit la Festivalul de la San Remo. Nu-mi amintesc însă numele. N-am avut niciodată memoria titlurilor.

Se îndreaptă spre un raft de cărți, plasat deasupra unui birou mic,

încărcat cu caiete, creioane, gume, sticle de cerneală, rigle, echere, toate într-o dezordine cumplită. Trusa unui compas stă deschisă, ca şi gura unui crocodil care, aşteaptă să-i pigulească păsările carnea rămasă între dinți. Veronica scoate din raft o carte. O deschide, apoi se adânceşte într-un fotoliu.

— Mă ierți, îmi spune, mă apuc să învăț la istorie. N-am notă. Mă tem să nu mă asculte. De o lună mă freacă. A ascultat aproape întreaga clasă. Abia dacă mai sunt vreo trei fete fără note. Un porc bătrân. Mi-a făcut odată o propunere şi l-am respins. De atunci mă urmăreşte întruna. Vrea să mă lase corigentă. Dar nu-i merge cu mine. Îl am pe director de partea mea.

Se cufundă în lectură. M-a uitat, de parcă nici n-aş fi existat. Stau pe pat cu mâinile cruce sub cap şi privesc în tavan. Mă gândesc la treburile mele. Până în noaptea trecută m-am socotit un om norocos. Toate îmi mergeau din plin. Până şi eşecurile creau condiții optime pentru desfăşurarea ulterioară a activității mele. Eram într-o plină şi continuă ascensiune, ca un balon, mai mult decât atât, ca o rachetă cosmică. Şi deodată, norocul m-a lăsat, cum l-a lăsat şi pe Napoleon la Waterloo. Nu merg până acolo cu îndrăzneala încât să mă compar cu Napoleon. Cariera mea, păstrând proporțiile, nu s-a îndepărtat totuşi prea mult de a lui. Am plecat de jos şi am ajuns un mare „boss". Un foarte mare „boss". Aş putea spune că norocul a început să-i facă mutre lui Napoleon mai înainte de Waterloo. De pildă, când l-a făcut să se poticnească în zăpezile din Rusia. Atunci Napoleon nu şi-a dat seama că a început să intre în vrilă. Dacă reflectez mai bine, ajung la concluzia că neşansa a început să cocheteze cu mine când am acceptat să particip la acea consfătuire de la Phoenix, Arizona. Acum însă nu e momentul să mă cufund în retrospecții şi să plâng pe ruinele Atenei. Am alte lucruri mai arzătoare de rezolvat...

Veronica strigă din fotoliul ei:

— Phii, ce măcel!

Ciulesc urechile.

— Măcel? Care măcel? Ce s-a mai întâmplat?

M-am gândit la vreo reeditare a. măcelului din seara Sfântului Valentin, când oamenii din banda lui Al Capone, deghizați în polițişti, au expediat pe lumea cealaltă – cu acompaniament de mitraliere – pe şapte din cei mai înrăiți adversari ai săi, care se aflau adunați în garajul Carthage din North Clark Street, Chicago.

— Noaptea Sfântului Bartolomeu, precizează Veronica. Ştii, hughenoții, Carol al IX-lea, Catherina de Medicis...

M-am lămurit. Veronica îmi vorbea de măcelul din cartea ei de istorie. Se cufundă iarăşi în lectură.

— Istoria e mai palpitantă decât romanele lui James Hadley Chase! exclamă ea.

Măcelul din Noaptea Sfântului Bartolomeu a durat câteva ore şi s-a terminat. În Sicilia domneşte o perpetuă noapte a Sfântului Bartolomeu. Nu ştiu dacă măcelul se va sfârşi vreodată...

L-am cunoscut pe cochetul Carmelo Mangano, cu costumele lui croite după ultimul jurnal şi cu cravatele lui pictate de mână: pe Lucio Casabella, cu ochii lui albaştri şi naivi de adolescent întârziat, pe frumosul Vincenzo Montesante, care-şi înregistra succesele feminine pe un carneţel legat în piele de fecioară – cel puţin aşa pretindea el; pe Andrea Scalisi, cu colecţia lui de fotografii pornografice; pe Gasparino Vizzanti, cu azilul lui de câini vagabonzi; pe bubosul Nicosio Scuzzulato; pe cuviosul Giani Minasola, care plătea din buzunarul său câte o slujbă religioasă în memoria fiecărui ins pe care-l curăţa; pe Mario Gevernale, care nu pierdea ocazia de a-şi povesti multiplele escapade amoroase, deşi toţi ştiau că e impotent; pe Ciro Capra, prea norocosul jucător de pocker...

Carmelo Mangano a căzut răpus de o rafală de mitraliera, în uşa unui magazin cu articole bărbăteşti din Palermo. Pachetul cu cravate, proaspăt achiziţionate, s-a desfăcut în cădere, iar cravatele s-au întins pe trotuar ca nişte şerpi. Lui Lucio Casabella, fiind bolnav de gripă, i s-au administrat în loc de aspirine câteva gloanţe, sub ochii îngroziţi ai soţiei sale; Vincenzo Montesante, curtezanul, a fost găsit printre bălării, pe un loc viran. Avea capul despicat, şi în deschizătură era înfipt celebrul său carnet, legat în piele de fecioară. Andrea Scalisi a ieşit în balconul casei sale, spre a lua puţin aer, l-a inhalat odată cu un glonte care i-a pătruns în gură şi i-a ieşit prin ceafă. Într-o seară întorcându-se acasă, Gasparino Vizzanti şi-a găsit toţi câinii otrăviţi. Douăzeci şi patru de ore mai târziu le-a împărtăşit şi el soarta. L-a trăznit o doză de stricnină servită într-o ceaşcă de cafea, în cea mai mare cofetărie din oraş. Sufletul lui Nicosio Scuzzulato şi-a luat zborul dintr-un trup împănat cu alice de patru milimetri. Nici un buboi nu-i mai rămăsese întreg. Giani Minasola a fost găsit împuşcat pe mormântul ultimei sale victime, căreia tocmai îi adusese flori. Lui Mario Gevernale, impotentul, i s-a făcut o ultimă plăcere. L-au ucis sub felinarul roşu de la intrarea unei case de *rendez-vous*. Glontele destinat lui Ciro Capra s-a oprit într-un pachet

de cărți de joc, vârât în buzunarul de la piept al hainei. A doua oară cărțile de joc nu i-au mai fost de folos, căci a sărit în aer cu automobilul lui cu tot...

Lucio Napoli, proprietarul unei întreprinderi de pompe funebre, a fost ucis, împreună cu prietenul său Mario, de o rafală de mitralieră, trasă dintr-un automobil care trecea în plină viteză. Gloanțele i-au retezat capul. Antonino Aprile l-a căsăpit pe Pino Rizzotto. Nicola, fratele lui Rizzotto, l-a lichidat pe Aprile. Nino d'Alessandro, vărul lui Aprile, l-a ucis pe Camillo, un biet adolescent, fiul lui Pino Rizzotto. Pino a exterminat pe Nino d'Alessandro şi pe cei trei frați ai săi. Şirul crimelor continuă...

Vanni Sacco, personaj de seamă în Mafia din port, a fost împuşcat în vreme ce se îndrepta spre cafeneaua sa preferată. Giovanni Sciortino, din ceata paznicilor din Palermo, a căzut răpus de un cartuş dum-dum, care i-a sfârtecat intestinele şi ficatul...

Şi toate asasinatele astea nu reprezintă decât o infimă parte din măcelul perpetuu care însângerează Sicilia...

Nopții Sfântului Bartolomeu nu-i mai rămâne decât să se ascundă ruşinată în tomurile istoriei...

Veronica şi-a terminat lecțiile. Şcolărița silitoare îşi pregăteşte servieta pentru a doua zi. Cărțile, caietele, compasul, o trusă de culori şi o riglă. Nu uită şi un mic pachet de țigări.

— Tare aş mai merge la un bar, suspină ea. Dar nu se poate. Dacă află mama, mă împuşcă... Săracul de tine... Te scrifici să-mi ții de urât...

Îmi zâmbeşte cu afecțiune.

— Mă duc să pregătesc ceva de mâncare, adăugă.

Iese.

Veronica îmi este recunoscătoare, iar eu pozez în victimă. În cameră domneşte o linişte profundă. Ferestrele răspund într-o curte interioară, un fel de *patio*, cu o fântână arteziană înconjurată de flori ofilite. Liniştea asta îmi place. Mă simt în deplină siguranță. Ce bine ar fi fost dacă părinții Veronicăi şi-ar fi prelungit şederea la Roma.

Las imaginația să galopeze. Cochetez cu ipoteza că aş rămâne mai multă vreme singur cu Veronica. O săptămână, o lună, un an... Aş fi în stare să stau claustrat în casa asta trei ani încheiați. Fără nici un contact cu lumea din afară. Numai eu cu Veronica. Închisoare ideală. O fată frumoasă, băutură, mâncare, cărți, reviste, un magnetofon cu muzică „hot". Din când în când Corina ar fi venit să ne țină de urât. Hm! Poate că după, un timp aş fi început să mă plictisesc. În ceea ce

mă priveşte n-am fost niciodată în stare să prind rădăcini într-un loc. Neastâmpărul acesta, împletit cu o inepuizabilă sete de parvenire, m-au adus aici. Dacă m-aş fi mulţumit cu puţin, aş fi fost azi un funcţionar oarecare, un ins incolor, mediocru, cu o nevastă gălăgioasă ca mai toate italiencele şi cu o turmă de copii răzgâiaţi. N-aş fi avut decât grija asigurării subzistenţei lor. N-aş fi cunoscut moartea decât prin intermediul ziarelor, al emisiunilor de radio şi televiziune, care mi-ar fi turnat veşti din toată lumea. Războaie, accidente, cutremure, uragane, crime, molimi, cu tot cortegiul lor de victime anonime. Seara, înainte de culcare, le-aş fi trecut în revistă, în vreme ce pleoapele mi s-ar fi lăsat grele. Aş fi închis apoi lumina de la căpătâiul patului şi aş fi dormit legănat de sforăielile nevestei. Mi-ar fi plăcut o asemenea viaţă? Mă îndoiesc. Nu-i înţeleg pe familiştii care se devotează copiilor, care se sacrifică lor renunţând la independenţă, la farmecul neprevăzutului sub orice formă – femei mereu altele, prietenii variate, preocupări multiple, plăceri de tot felul, călătorii hotărâte în ultimul moment – neprevăzut permis numai holteilor.

Dacă aş fi pus în situaţia de a-mi relua viaţa de la început, nu cred că aş alege, alt drum. Chiar şi ameninţarea aceasta cu moartea, care pluteşte asupra mea are farmecul ei. Am văzut odată un film cu traiul vieţuitoarelor din adâncurile mărilor şi oceanelor. Totul se reducea la o luptă cumplită pentru existenţă. Vieţuitoarele mari se înfruptau sfâşiindu-le pe cele mici, iar vieţuitoarele mari piereau ucise de cele şi mai mari. Lupta aceasta sălbatică se desfăşoară zi de zi în Sicilia, în Calabria, în Levant, în Statele Unite şi oriunde Mafia şi-a impus prezenţa. Lumea asta frământată, rapace, a constituit mediul în care aveam să mă dezvolt, să mă împlinesc. Am ucis ca să nu fiu ucis. Am săvârşit tot felul de păcătoşenii, ştiind că numai în chipul ăsta pot parveni, în cel mai scurt timp. Marile averi nu se fac economisind ban cu ban. Reţeta asta e bună pentru naivi. Dacă vrei să te îmbogăţeşti repede, trebuie să furi. Nu furtişaguri şi nici jafuri la drumul mare. Să furi sistematic, folosind procedee de mare anvergură, astfel încât să ajungi a te impune prin forţa bogăţiei tale, chiar şi acelora care prin atribuţiile lor ar trebui să te urmărească, să-ţi descopere loviturile şi să te arunce în temniţă...

Veronica aduce o tavă încărcată cu delicatese de tot felul, sticle cu băuturi fine şi fructe de o calitate superioară. Ne înfruptăm din bunătăţi şi bem pe întrecute. Veronica are o capacitate remarcabilă de a goli paharele şi de rezista la alcool.

Tom Jones cântă pe bandă de magnetofon. Tolănită pe pat, Veronica ascultă cu încântare. Mă apropii de ea, dornic să o sărut. Mă împinge cu mâna.

— Prefer să fumăm o țigară.

Scoate din sertarul măsuței de la căpătâiul patului un pachet de Malboro Longhorn. Îmi aprinde o țigară cu bricheta ei de aur. Din aceeaşi cutie mai scoate o țigară pe care i-o aprind eu. Îi aspiră cu deliciu aroma. Simt în nări fumul dulceag al marijuanei. Veronica îşi închipuie că nu i-am surprins taina. Fumează extatic, ținând ochii întredeschişi. Cunosc simptomele.

O las în visele ei şi trec în camera de baie. Îmi schimb bandajul de la mână. Tăietura a început să se vindece. Am un organism sănătos. Rănile mi s-au închis întotdeauna foarte repede. Şi tăietura asta tot la brațul stâng am făcut-o. Bieul meu braț stâng, tare chinuit a mai fost. Degetul mare de la mână rupt la un meci de hand-ball. Cotul luxat într-un accident de automobil. Clavicula fracturată la un antrenament de karaté. Umărul perforat de un glonț, calibrul 38. Glonțul acesta îl păstrez şi acum asupra mea, ca pe un „porte-bonheur". Mi-a purtat noroc? Până la un punct – da. Ce-mi rezervă viitorul? Nu ştiu... Glonțul acesta mi-a străpuns umărul, apoi s-a strivit de peretele din spatele meu. L-am găsit mai târziu jos, lângă zid. L-am luat cu mine ca pe un câine de pripas. Afacerea asta s-a petrecut în Liban, la Beirut, pe când îl urmăream pe căpitanul Spandakis...

Avea o mutră ciudată. O frunte înaltă şi o bărbie imensă. Gura, nasul, ochii erau striviți între frunte şi bărbie. Aducea vag cu faimosul erou al filmelor desenate, Poppey Marinarul. Sub o înfățişare de clovn, ascundea o viclenie de diavol. Era atât de hoț, încât ar fi fost în stare să fure şi nimbul care pluteşte deasupra capului Maicii Domnului, fiindcă luceşte viu, ca aurul. Veşnic umbla într-o uniformă ponosită, roasă în coate şi la tivuri, iar galoanele şi nasturii erau atât de înnegriți de umezeală încât s-ar fi zis că arborează doliu. Deşi câştiga bănigrei, trăia mizerabil, hrănindu-se mai prost decât ultimul hamal din port. Nu bea, nu-i plăcea să joace cărți şi. nici nu se ținea după femei. În felul lui era un ascet. Dacă n-ar fi furat, ar fi putut figura printre sfinți.

Căpitanul Spandakis era proprietarul unei nave „Serapis", tot atât de prăpădită ca şi el. Culmea este că vasul ăsta îi adusese foare mulți bani. Spandakis îi tezauriza cu o zgârcenie neobosită. Nava, un

cargobot pe jumătate putred, se afla sub pavilion liberian. Navigația sub acest pavilion îi îngăduia să ocolească legislația fiscală din țara sa de origine, mult mai aspră în ceea ce priveşte reținerea taxelor şi impozitelor, acordându-i totodată o libertate deplină în domeniul tranzacțiilor comerciale. Avea şi alte avantaje. Plătea salarii de nimic marinarilor – o adunătură pestriță de derbedei, de vicioşi, de declasați şi de certați cu justiția. Normele de securitate erau neglijate. Nimeni nu-i cerea socoteală. Căpitanul Spandakis era încântat de această indulgență a autorităților. Spre deosebire de alți oameni setoşi de celebritate, se ferea cât mai mult de ochii lumii. Activitatea lui îi impunea o discreție desăvârşită. Şi iată de ce Spandakis lucra de mai mulți ani pentru „Onorata Familie" din Sicilia. Oficial transporta mărfuri inofensive, care constituiau paravanul adevăratei şi fructuoasei lui îndeletniciri – traficul de stupefiante. Din porturile Orientului Mijlociu încarcă prin contrabandă haşiş şi opiu, pe care îl debarca în Italia. Acolo opiul era prelucrat şi trimis, sub formă de heroină, în Europa Occidentală şi în Statele Unite.

„Onorata familie" hotărâse să mă trimită la Beirut pentru a înlocui un agent, Antonio Spagnolo, care tot umblând cu stupefiante, căzuse la patima lor. Tonio era un băiat tânăr care promitea să ajungă departe. N-aş putea să spun prin ce întâmplare ajunsese un narcoman. Faptul era cu atât mai surprinzător cu cât oamenii Mafiei sunt instruiți să se ferească de tentațiile beției albe.

După sosirea mea la Beirut, Tonio m-a pus în contact cu rețeaua de agenți, intermediari şi furnizori, cu care aveam să lucrez, apoi potrivit ordinelor „Onoratei Familii" s-a îmbarcat pentru Palermo. N-a ajuns la destinație. Într-o noapte fără lună, în vreme ce vaporul naviga prin preajma insulei Creta, Tonio a încălecat parapetul punții superioare, aruncându-se în mare. S-a dat alarma. Vaporul a stopat şi s-au coborât bărci de salvare. Corpul lui Tonio n-a mai fost găsit.

M-am acomodat repede la Beirut. De altfel peste tot unde mă duc mă acomodez repede. Locuiam într-o vilă înconjurată de o grădină frumoasă cu fața spre Corniche, bulevardul care domină marea, pe toată lungimea Beirutului. Casa aceasta era foarte potrivită pentru ocupațiile mele. Puteam primi pe oricine, fără să trezesc bănuieli. Dacă aş fi stat la hotel sau într-un bloc cu apartamente, aş fi avut de înfruntat privirile curioase ale portarilor şi ale personalului de serviciu localnic.

Căpitanul Spandakis era singurul meu colaborator libanez care nu călcase niciodată pragul vilei. Mai bănuitor decât o vulpe, evita să

intre în ceea ce numea el „văgăuna şerpilor”. Îmi dădea întâlnire în cârciumi, în holuri de hotel sau de cinema, în sala de aşteptare a gării, ori a clădirii poştei. În grădini publice, în saloanele muzeelor sau chiar pe câte o alee de cimitir. Luxul acesta de precauțiuni mă amuza. Era tot atât de ciudat ca şi firea căpitanului.

Localul lui preferat rămânea însă o bodegă slinoasă de pe Rue Georges Picot. Chelnerițe fanate serveau pe consumatori, în vreme ce un tonomat urla tot felul de cântece americane. La o masă adăpostită într-un fel de compartiment lateral, stăteam de vorbă cu voce joasă şi puneam afaceri la cale. Nici un magnetofon din lume n-ar fi putut să ne înregistreze conversația în vacarmul din bodegă.

Ultima dată când l-am văzut pe Spandakis, am căzut de acord să transporte în Sicilia latex de mac, presat în cărămizi, din care avea să se prepare în laboratoarele noastre morfină şi heroină. Cantitatea de latex era destul de mare. Opt sute de kilograme a câte şase sute de dolari „per kilo”. Spandakis avea pe bordul navei sale ascunzători pe care nici o poliție din lume nu reuşise să le dibuiască. Fiecare transport era însoțit de câte doi oameni de-ai mei. Aveam încredere în Spandakis, care efectuase numeroase transporturi pentru noi, dar afacerile sunt afaceri. Măsurile de precauțiune sunt indispensabile.

În ciuda bizareriilor sale, bătrânelul ăsta îmi devenise foarte simpatic, cu atât mai mult cu cât Tonio mi-l vorbise numai de bine.

Înaintea plecării lui, i-am strâns mâna cu multă căldură, urându-i vânt prielnic şi „călătorie liniştită”. Eram nerăbdător să mă despart de el. În barul hotelului Saint-Georges, aveam întâlnire cu o tipesî formidabilă – nevasta unui diplomat.

Două zile după plecarea lui Spandakis, mă aflam cu dama la un hotel din stațiunea de munte Bayt Miri. De pe terasa hotelului priveam Beirutul care se profila în vale pe fundalul violet al mării. În mijlocul milionarilor care se relaxau la Bayt Miri mă simțeam şi eu milionar. Întotdeauna am avut slăbiciune pentru milioane. În mediul acela luxos mă simțeam mai frumos, mai cuceritor. Se aflau pe acolo câteva fetişcane superbe, însoțite de „play-boys” argintați la tâmple, dar cu „Cadillacuri” la scară; se aflau şi băieți frumoşi şi foarte tineri cu dame răscoapte aşteptate tot de „Cadillacuri“ lungi la scară. Fetişcanele îmi aruncau, ocheade, dar nu le puteam răspunde, deoarece tipesa mea era de o gelozie demnă de originea ei spaniolă. Pentru motivul ăsta prefera probabil să mă țină mai mult în cameră.

Într-o noapte, câteva bubuituri în uşă m-au tulburat dintr-o ocupație foarte plăcută. Am fost atât de surprins, încât nu ştiam ce

să apuc mai întâi, pistolul sau pantalonii. În cele din urmă lucrurile s-au lămurit. Primisem un telex cifrat de la Palermo. Textul m-a împietrit. „Serapis scufundat. Bănuim Spandakis. Cercetați. Urgent”

Mafia e mare şi puternică deoarece copiii ei îi răspund la chemare, lăsând totul de o parte, fără şovăire. Şi eu mi-am lăsat dama plantată la Bayt Miri şi am şters-o la Beirut.

În toiul nopții m-am dus la locuința lui Spandakis. O cameră mobilată, într-o casă sordidă, cu chiriaşi aflați în cea mai abjectă mizerie. Proprietăreasa – o bătrână boită, cu bigudiuri în părul vopsit – pe care am trezit-o din somn, a încercat să-mi trântească uşa în nas. Am înfipt însă piciorul drept între uşă şi glat, iar cu mâna dreaptă i-am întins o hârtie de douăzeci şi cinci de dolari. Argumentul ăsta a îmblânzit-o pe loc. La întrebarea mea, a clătinat din cap.

— Căpitanul Spandakis? Dacă dă pe aici de trei ori pe an e mare lucru.

Am plecat cătrănit. În noaptea aceea mi-am mobilizat toți oamenii.

— Să-mi scoateți adresa lui Spandakis din pământ, din iarbă verde, de unde veți şti...

A doua zi de dimineață am cumpărat toate ziarele. Pe cele mai multe din ele figura ştirea precedată de titluri grase: „Catastrofa cargobotului Serapis”. „Naufragiul lui Serapis”. „Scufundarea vasului Serapis la cincizeci de mile de coastele Ciprului”, „Dezastrul lui Serapis. Optsprezece oameni au pierit în valuri”. Amănuntele lipseau. Se ştia doar că nava fusese înghițită de valuri în mai puțin de zece minute. Probabil o explozie a rezervoarelor de motorină. Numai aşa se putea explica marele număr de victime.

La Beirut, oamenii mei răscoleau cartierele din centru şi de la periferie, în căutarea domiciliului real al lui Spandakis. Trebuia să dau de o urmă care să mă ducă la el.

Au trecut zile. Interesul ziarelor în jurul cazului „Serapis” începuse să scadă. Un trauler grecesc reuşise să salveze câțiva naufragiați. La Beirut autoritățile au publicat lista celor salvați. Numele celor doi oameni ai Mafiei care însoțiseră transportul de latex nu figurau pe listă. Spandakis scăpase cu viață. Acum nu mai aveam nici o îndoială. Spandakis îşi scufundase vasul – o navă bună doar pentru fiare vechi – spre a pune mâna pe încărcătura de latex şi a-i da altă destinație, precum şi spre a încasa asigurarea lui „Serapis”.

Ştiam că vor urma zile grele pentru mine. De la Palermo aveam să fiu bombardat cu mesaje furioase. Mă gândeam că n-ar fi fost exclus

să mi se ceară socoteala pentru cele întâmplate. Aveam un singur argument, Spandakis nu era omul meu. Îl moştenisem de la Tonio Spagnolo. Afară de asta, Spandakis lucra de multă vreme cu Mafia şi se bucura de încrederea ei. Nu-i încredinţasem transportul de latex din proprie iniţiativă. Executam ordinele organizaţiei. Folosirea navei lui Spandakis intrase în rutină.

Eram sigur că omul ăsta se va face nevăzut şi că mai târziu, după ce va aprecia că naufragiul a fost dat uitării, va apare iarăşi la lumină, undeva, prin vreun port din Orientul îndepărtat. Spandakis trebuia să îşi reia activitatea. Nu era în stare să stea departe de mare şi de navigaţia maritimă.

Trecuse o săptămână de la naufragiu. Îmi continuam treburile timorat oarecum de repetatele indicaţii ale Mafiei, care îmi recomanda o prudenţă sporită şi o nouă verificare a tuturor indivizilor care colaborau în Liban şi în Turcia.

Mă aflam la un restaurant cu bucătărie franceză, „Chez Pierrot“, unde se poate mânca bine şi ieftin. Stăteam la o masă lângă fereastră şi mă uitam distrat la lumea care forfotea pe stradă.

Deodată, Spandakis a apărut în rama ferestrei şi, cu nasul lipit de geam, mi-a zâmbit, făcându-mi prietenos semn cu mâna. Mă uitam la el ca un tâmpit. Nu-mi venea să cred ochilor. M-am smuls din uluială şi m-am ridicat de pe scaun, pregătindu-mă să mă reped în urmărirea lui. Când, cine credeţi că apare în pragul sălii mai vesel şi mai prietenos ca niciodată? Spandakis. Cu mâna întinsă s-a apropiat de mine. I-am strâns-o mecanic. S-a aşezat fără jenă la masa mea. Nici n-a aşteptat să-l poftesc.

— Ai văzut ce pacoste mi-a căzut pe cap? a rostit oftând.

Adoptase brusc o schimă îndoliată.

— „Serapis” era toată averea mea. Tot ce aveam mai drag pe lume. Trebuie să fii marinar ca să înţelegi dragostea ce se leagă între un căpitan şi nava sa.

Oftă din nou.

— Am pierdut totul. Barem dacă n-aş fi avut transportul acela la bord. Şi să vreau n-aş avea de unde să-i despăgubesc pe amicii de la Palermo. Ştii bine că latexul nu putea fi asigurat. Pierderea lor este astfel imposibil de recuperat. Bieţii oameni... îi plâng şi pe ei, dar mai mult mă plâng pe mine...

Îşi tampona cu batista ochii umezi de emoţie.

— Mai bine mă înecam şi eu o dată cu „Serapis”, o dată cu marinarii mei... Dar aşa mi-a fost scris... Să-mi duc singur calvarul...

Chelner, o bere!

Îşi vârî batista în buzunar, în vreme ce chipul său căpătă o expresie vicleană.

— Nu m-ar mira ca duşmanii să-mi pună în spate cine ştie ce mârşăvie...

Am sorbit puţin vin din pahar. Mă stăpâneam să nu-i ripostez. Era mai înţelept să-l las să-şi termine povestea.

— Vă aşteptaţi, de bună scamă, să nu mă mai întorc la Beirut, zice el privindu-mă cu sfruntare în ochi. Iată că m-am întors. Asta e dovada sincerităţii mele. Dacă „Serapis" s-a scufundat, nu mă mai interesează ce are să se întâmple cu mine. Puteţi să mă credeţi sau să nu mă credeţi. Nu-mi pasă!

Mi-a venit să zâmbesc. Neruşinarea lui era uluitoare.

— Măi Spandakis. povestea ta e destul de curgătoare. Eu trebuie să dau un telefon. Spune-mi unde te găsesc peste o jumătate de oră?

— Aici. Te aştept.

M-am ridicat şi am întins-o. Trebuia să dau un telex la Palermo, spre a cere instrucţiuni. Cazul era prea grav ca să hotărăsc de unul singur. Ştiam că Spandakis nu mai putea să-mi scape. Doi oameni ai mei care se aflau în restaurant, la o masă alăturată, aveau să-i supravegheze fiecare mişcare.

Când am ieşit din restaurant îndreptându-mă spre telex, am observat că un tip s-a luat după mine. Era scund, gras şi avea un mers legănat de marinar. După primul colţ de stradă, am făcut stânga împrejur şi i-am ieşit prin surprindere în cale.

— Ai treabă cu mine? l-am întrebat fixându-l în ochi.

— Aha! Şi încă multă, mi-a răspuns el fără să se tulbure. Am să-ţi spun ceva, după care îţi arde buza. Dar costă.

— Despre ce e vorba?

— Două miare... americăneşti... şi băiatul îşi descarcă sacul.

— Dolarii sunt scumpi, i-am răspuns eu.

— Şi marfa mea e scumpă. Un singur cuvânt îţi spun şi ai să mă crezi.

Se uită în jur. apoi îmi şopti:

— „Serapis".

L-am înşfăcat de braţ şi am intrat cu el în prima cârciumă. Ne-am aşezat la o masă retrasă. Am comandat de două ori Campari.

— Vorbeşte! i-am poruncit eu grăsunului, după ce chelnerul ne-a adus băutura.

— Fără bani? Plata înainte.

I-am zâmbit.

— Nu ştiu dacă îți dai seama cu ce te joci. Aş putea să-ți smulg informațiile pe gratis. Îți dau cinci sute de dolari. Nici un sfanț în plus, Şi dă-i repede, fiindcă sunt grăbit.

— Bine. Sunt sigur că ai să mai îmi dai cinci sute, după ce termin spovedania.

Am scos din portofel cinci sute de dolari şi i-am pus pe masă. Grăsunul a luat banii,

— Naufragiul lui „Serapis" n-a fost un accident, rosti el.

— De unde ştii?

Mi-a zâmbit.

— Eu sunt omul care a făcut să explodeze rezervorul de motorină. Din ordinul lui Spandakis.

— Altceva mai ştii? l-am întrebat.

— Aş putea să-mi mai aduc aminte, zise el uitându-se la buzunarul meu.

Am mai scos încă cinci sute de dolari.

— Tot eu şi cu încă doi oameni am descărcat... cărămizile... în Cipru.

— Ştii locul?

— Păi nu le-am dus eu acolo?

L-am privit lung.

— Mâine ai să pleci cu oamenii mei în Cipru. Să ridicați marfa. Două mii de dolari ajung?

— Pentru banii ăştia plec şi acum.

Mă rodea o curiozitate.

— De ce l-ai turnat pe Spandakis?

— Am nevoie de bani. Cu ce am luat de la el şi cu ce îmi dați dumneavoastră, mă retrag din afaceri. De azi înainte am să dorm şi eu liniştit.

Motivarea lui nu era lipsită de logică. Îi admiram cinismul. Nu eram convins că avea să se bucure de liniştea pe care o dorea. Ştia prea multe. Şi cei care ştiu prea multe devin adeseori supărători. Am stabilit condițiile în care avea să lucreze cu oamenii mei. Nu mai era nevoie să iau legătura cu Palermo. Acum ştiam ce aveam de făcut. Să recuperez încărcătura de latex, să-l trag în țeapă pe Spandakis, apoi să raportez despre executare şefilor „Onoratei Familii".

M-am înapoiat la restaurant. Spandakis mă aştepta, delectându-se cu nişte stridii. Calmul lui mă amuza. Dacă mi-ar fi cunoscut gândurile, cred că i s-ar fi oprit stridiile în gât. M-am aşezat la masă.

— Am vorbit, Spandakis, cu Palermo. Situația ta s-a limpezit. Ar trebui să-mi mulțumeşti pentru felul cum ți-am pledat cauza. Ai noroc că îmi eşti simpatic. Acum te las. Dacă ai vreun necaz, ştii unde să mă găseşti.

M-am ridicat de la masă şi i-am întins prietenește mâna. Mi-a strâns-o cu un zâmbet plin ele recunoştință.

— N-am să uit niciodată ce ai făcut pentru mine, mi-a vorbit el cu căldură.

Am cerut chelnerului nota de plată.

— Te rog, achit eu consumația, s-a oferit Spandakis cu un zâmbet larg.

Culanța lui m-a făcut să râd în sinea mea. Îi convenea să facă pe galantul cu banii Mafiei.

Am ieşit din restaurant, având grijă să fac semn cu ochiul unuia din oamenii mei. Fără să se facă remarcat, s-a luat după mine. L-am aşteptat în stradă.

— Când iese din restaurant, îi dați un brânci în maşina voastră şi îl aduceți la vilă. Pe mine mă găsiți acolo.

Omul a dus degetul la pălărie şi s-a răsucit pe călcâie, pornind spre restaurant.

Am plecat cu maşina spre vilă. Socoteam cazul ca şi încheiat. Spandakis urma să-şi primească pedeapsa, iar căpeteniile „Onoratei Familii" aveau să mă felicite pentru abilitatea cu care rezolvasem cazul, recuperând cu cheltuieli minime întreaga cantitate de latex.

În drum spre casă m-am abătut pe la hotelul Saint-Georges, ca să mă răcoresc cu un *bourbon on the rocks*. Mă înnebuneam după băuturile americane. Totodată aveam sî dau şi un telex, anunțând demascarea lui Spandakis.

La bar am găsit un loc liber, lângă o blondă cu un *minijupe* afriolant, care-i dezvăluia toate comorile. Avea nasul obraznic şi o gură ultra-apetisantă. Blazată, sorbea printr-un pai un „*Barbary Coast Cocktail*". Apariția mea i-a trezit curiozitatea. Vorbea o limbă nordică. În ceea ce mă priveşte, nu cunosc nici o limbă nordică, dar le identific după accent.

Mă delectam cu bourbonul meu. Suedeza mi-a zâmbit. Pentru mine toate nordicele sunt suedeze. I-am zâmbit şi eu. Cred că idila ar fi continuat în camera ei, dacă nu m-ar fi reținut cazul Spandakis. Suedeza a scos din poşetă un carnețel, a scris ceva pe o foaie, a rupt-o, apoi mi-a întins-o să alunece pe tejghea. Îmi dăduse numărul ei de telefon. L-am strecurat în buzunar, mulțumindu-i cu o înclinare a

capului. I-am făgăduit prin semne că îi voi telefona.

Suedeza a coborât de pe scaunul ei înalt, m-a salutat drăgălaş, fluturându-şi mâna, apoi s-a îndreptat spre ieşire, îi urmăream pofticios din ochi mersul sprinten şi legănările şoldurilor când privirile mi-au căzut asupra damei cu care petrecusem noaptea la Bayt Miri. Stătea la o masă şi mă fixa sumbru. Îmi dădeam seama că o insultasem grav, părăsind-o pentru Spandakis. Faptul că mă văzuse schimbând promisiuni mute cu suedeza îi sporea mânia. Detest femeile geloase, care fac scene bărbaţilor. Socoteam că dama asta va păstra o oarecare discreţie, fiindcă era soţie de diplomat şi trebuia să evite scandalurile.

Fixitatea privirilor ei, tremurul mâinilor, jocul muşchilor feţei prinseră a-mi da de gândit. Aş fi pus rămăşag că era drogată. Iar drogaţii au reacţii imprevizibile.

Prudent, am achitat consumaţia şi m-am îndreptat spre ieşire. M-am prefăcut că nu aş fi observat-o. O urmăream cu coada ochiului.

Mă angajasem printre uşile automate, când dama s-a ridicat de la masa ei şi s-a luat după mine. Am coborât precipitat scările şi m-am repezit spre maşina care mă aştepta în parking. M-am urcat la volan şi am luat-o rapid din loc.

Am respirat uşurat. Scăpasem ieftin. Deodată am simţit că îngheţ. În oglinda retrovizoare am zărit Lincolnul decapotabil al damei, care mă urmărea. Am sporit viteza, m-am vârât nebuneşte printre maşini, am ocolit pe câteva străzi lăturalnice. N-a fost chip să scap de ea. Dacă aş fi continuat această cursă zănatică, aş fi intrat ca un bolid în vreun automobil.

Cu un ultim efort am trecut pe roşu, la o intersecţie foarte aglomerată, strecurându-mă printre maşinile care circulau spre stânga. Agentul de circulaţie a început să fluiere, învinețindu-se. Eu eram însă departe. Şi dama rămăsese în urmă.

Am răsuflat. În sfârşit, scăpasem de ea. Cel mai înţelept lucru era s-o şterg cât mai repede din Beirut. Nu aveam nevoie de complicaţii.

Mă îndreptam spre vila mea, gândindu-mă la recepţia pe care aveam să i-o fac lui Spandakis. Ştiam că nu va mai apuca ziua de mâine.

Am oprit în faţa vilei şi am coborât din maşină. Mă îndreptam spre intrare, când dinspre stânga apărut ca o trombă Lincolnul decapotabil. Dama a micşorat viteza în dreptul meu. În acelaşi timp a ridicat mâna. Am zărit luciul metalic al armei. M-am aruncat la pământ, în vreme ce gloanţele îmi şuierau pe la ureche. Am simţit o

arsură în umărul stâng. Mă atinsese cățeaua.

Lincolnul decapotabil a sporit viteza şi a dispărut după un colț al bulevardului. Ca prin minune, nimeni nu asistase la această scenă. Trotuarul era pustiu. M-am ridicat de jos şi ținându-mi cu mâna dreaptă umărul lovit, am intrat în vilă.

Şefilor mei de la Palermo le-am raportat a doua zi că fusesem atacat cu focuri de armă de necunoscuți. Probabil oamenii lui Spandakis.

O săptămână mai târziu părăseam Libanul.

Mă uit la Veronica. Dormitează legănată de visele ei. Fetița asta îmi trezeşte mila. Ştiu ce o aşteaptă. Viața pe care o duce şi drogurile o vor împinge la nebunie, sau la sinucidere. Şi nu pot să fac nimic...

N-are însă nici un rost să o compătimesc. Situația mea e mai grea decât a ei.

Fac din nou numărul de telefon al unchiului Matteo.

La capătul celălalt al firului aud iarăşi zbârnâitul acela repetat, care nu mai conteneşte. Doamne! Cineva ridică receptorul din furcă. În sfârşit!

Îmi răspunse o femeie. Recunosc glasul Veturiei, menajera unchiului Matteo.

— Vreau să vorbesc cu *Don* Matteo.

— Cine întreabă?

Şovăi să-i spun cine sunt. Poate că unchiul Matteo a aflat că sunt proscris. Poate că nu are să vrea să-mi răspundă. Pe de altă parte, am înțeles din tonul Veturiei că nu are de gând să-mi răspundă la întrebare dacă nu-i satisfac curiozitatea.

— Eu sunt, Nino.

— Ah, Signor Nino, se bucură ea, mă gândeam că o să telefonezi. Azi de dimineață a întrebat cineva de dumneata.

— Cine?

— Manfredo, Manfredi, sau cam aşa ceva.

Nu cunosc pe nici un Manfredo. Desigur că numele este de împrumut. Mafioții bănuiau că am să ajung la unchiul Matteo. Au vrut să mi-o ia înainte.

— Vreau să vorbesc cu unchiul Matteo.

— Îmi pare rău. Nu este în Trapani. A plecat aseară cu trenul.

— Nu ştii unde?

— Ştiu, cum să nu ştiu, îmi răspunde ea cu mândrie fiindcă e în cunoştință de cauză. A plecat la Termini Imerese. Chemat de un

client. Pentru un testament, sau cam aşa ceva.

— Ştii cum îl cheamă pe client? Şi unde stă?

— Maurizio Gamba. Am auzit de Piazza del Duomo.

— I-ai pomenit şi lui Manfredo de Termini?

— Sigur. Spunea că are o treabă urgentă cu *Don* Matteo, sau cam aşa ceva.

Nu sunt proşti mafioţii. Ştiu acum cu precizie încotro am s-o pornesc, dacă vreau să ajung la unchiul meu.

— Dacă telefonează Signor Manfredo, ce să-i spun? mă întrebă Veturia.

— Să-i spui că n-ai nici o veste de la mine. Ai înţeles? Nici o veste. Încă o întrebare. Ştii când se întoarce unchiul de la Termini?

— Pe luni sau marţi. S-ar putea să se oprească şi la Palermo o zi sau două. Altceva?

— Îmi pare rău că nu l-am găsit.

— Nu-i laşi vreo vorbă?

— Nu. Mulţumesc. Bună seara.

Închid telefonul. Cred că Veturia a rămas nedumerită de sfârşitul brusc al convorbirii noastre. De obicei o întrebam de sănătate. Ştiam că îi făcea plăcere.

Fluier a pagubă. Înseamnă că am făcut pe degeaba drumul până la Trapani. Mai bine încercam să fug din Sicilia. Am pierdut un timp preţios.

Îmi umplu un pahar cu whisky şi îl beau în ciudă. Nu mai îmi arde de nimic. Mă culc lingă Veronica. O las să îşi depene visele şi mă cufund în gândurile mele. Pleoapele mi se îngreunează. Mi s-a făcut somn. Voi mai avea cândva parte de un pat bun ca ăsta? Şi de o noapte atât de liniştită?...

Zbârnâitul unui ceas deşteptător mă trezeşte din somn. Soarele poleieşte ferestrele. Am dormit fără vise. Totuşi mai sunt obosit. Nu am nici un chef. Seninul de afară nu reuşeşte să-mi împrăştie negura din suflet.

S-a trezit şi Veronica. Mă priveşte ca şi când m-ar vedea pentru prima oară.

— Cine eşti? Şi ce cauţi în patul meu? Dacă nu mă săruţi strig după ajutor.

O sărut. Facem şi dragoste, dar la repezeală, căci trebuie să plece la şcoală. Aleargă apoi până la bucătărie şi aduce micul dejun şi jurnalele de dimineaţă. În vreme ce se înfruptă dintr-un ou fiert, eu deschid primul jurnal.

Un titlu cu litere groase, etalat pe pagina întâi îmi taie pofta de mâncare. „Misterioasa crimă din Via della Liberia”. Dedesubt, portretul damei din dormitorul lui Ercole. Articolul este lung şi plin de amănunte senzaționale, care să satisfacă pe amatorii de „suspense”. Îl citesc cu lăcomie, în esență nu spune decât că femeia de serviciu a lui Ercole, venind să-i deretice ca de obicei apartamentul, a descoperit în dormitor cadavrul unei dansatoare de cabaret, legată de mâini şi de picioare şi cu un căluş în gură.

Fluier consternat.

— Ce s-a întâmplat? mă întreabă Veronica.

— „Internazionale Milan“, echipa mea preferată, a mâncat bătaie de la „Real Madrid“.

— Vai, ce nenorocire! mă persiflează Veronica. Prefer popicele.

Reiau lectura. Anchetatorii, continuă articolul, sunt în posesia unor informații care sporesc misterul. În dimineața crimei, Ercole Audisio, proprietarul apartamentului, a fost văzut de un mecanic auto, care lucra în garajul imobilului, plecând în oraş la bordul unui „B.M.W.” roşu în compania unui tânăr blond, scund dar foarte voinic.

Mă scarpin în cap. Semnalmentele însoțitorului lui Ercole sunt diametral opuse semnalmentelor mele. Eu sunt brun, înalt, suplu. Am înțeles. Mafia şi-a vârât coada. Nu vrea ca poliția să se avânte pe urmele mele. Mecanicul auto a învățat bine lecția. În încheiere, autorul articolului se întreabă ce rol are Ercole Audisio în această crimă.

Parcurg şi celelalte ziare. Toate spun cam acelaş lucru. Variază doar tonul, ceva mai polemic la presa de stânga.

Între timp Veronica şi-a terminat micul dejun.

— Mă duc să fac o baie, îmi spune ea. După aceea plec la şcoală. În jurul orei zece, are să vină Corina să te ia. De femeia de serviciu să nu ai grijă. Azi e ziua ei liberă. La plecare tragi uşa. Se închide cu yale.

Dispare în baie. Sunt bucuros că pot rămâne singur cu gândurile mele. Moartea dansatoarei mă surprinde. Căluşul pe care i l-a pus Ercole nu putea să o înăbuşe. De asta sunt sigur, înseamnă că altcineva i-a făcut de petrecanie. Mafia? Fără îndoială. Dansatoarea ar fi putut da poliției semnalmentele mele. Şi Mafia nu a vrut să se petreacă acest lucru. Decât să-şi mai complice existența învățând-o ce să spună, a preferat să o suprime. Explicația e plauzibilă.

Veronica iese în grabă din baie. Sunt atât de preocupat de problemele mele încât goliciunea ei mă lasă rece. Din fericire nici ea

nu are timp de fleacuri. A întârziat. Se îmbracă la repezeală, ca un pompier. Nu-şi găseşte nici timp să se fardeze. Remarc că e mai drăguță aşa.

Îşi înhață servieta, făcută de cu seară, mă sărută pe gură, apoi o zbugheşte trântind uşa.

Am rămas singur. Până la zece mai am la dispoziție două ore şi un sfert. Pot să fac şi eu o baie.

Mă cufund cu încântare în apa fierbinte. Zgârietura de la mâna stângă mă jeneazã. Mă săpunesc conştiincios. Nu ştiu când voi mai avea ocazia să mai fac o baie. După ce mă bălăcesc o jumătate de oră în apă, mă vâr sub un duş rece, înviorat mă şterg cu un prosop moale, care păstrează parfumul Veronicăi. Îmi dezinfectez din nou zgârietura şi o acopăr cu un plasture. Mă privesc în oglindă, E cazul să mă bărbieresc. Trebuie să caut un aparat de bărbierit prin casă. Pornesc în investigație. Spre norocul meu, toate uşile sunt descuiate. În camera de baie a părinților Veronicăi găsesc o maşină de ras electrică. Îmi fac rapid toaleta, apoi mă întorc în dormitorul fetei şi mă îmbrac.

S-a făcut ora zece fără un sfert...

Zece fără şapte...

Zece fără cinci...

Zece...

Începe să mă furnice nerăbdarea. Zece şi cinci... Zece şi zece...

Corina întârzie. Ce-ar fi să-mi facă figura şi să nu mai vină? M-am bizuit atât de mult pe ea încât am neglijat să-mi fac alt plan de bătaie.

Zece şi un sfert...

Telefonul zbârnâie. Întind mâna spre furcă, însă mă opresc la timp. Dar dacă mă sună Corina? Sunt în mare dilemă. Aparatul zbârnâie, zbârnâie, zbârnâie... Transpirația îmi umezeşte fruntea... Îl las să sune...

Aşa zbârnâia telefonul din dormitorul lui Ingrid Se-ylers când am găsit-o înjunghiată pe covor, lângă fereastră. Murise. Mocheta albă, somptuoasă, era îmbibată de sânge. Pata aceea avea o formă ciudată, care aducea cu un semn de întrebare. Semnul acela de întrebare nu şi-a găsit nici până azi dezlegarea.

Ingrid Seylers era o ediție revăzută şi adăogită a celebrei Rosemarie Nitribitt, imortalizată în film de un producător dornic să arunce pe piață pelicule de scandal.

Am cunoscut-o la St. Moritz. Eu veneam de la Geneva. Supravegheasem trecerea unui important transport de stupefiante în Franța şi trebuia să contactez la St. Moritz pe un tip greu din Kuweit, care sub paravanul afacerilor de petrol, dirija o vastă rețea de traficanți de stupefiante cu ramificații până în Orientul îndepărtat.

Ingrid sosea de la Frankfurt. Părăsise intempestiv Germania, fiindcă pentru ea terenul de acolo era „minat". Avea o ocupație foarte bănoasă. Şantajul. Nu împlinise încă douăzeci şi trei de ani, dar avea un strălucit palmares în acest domeniu. După cum am aflat mai târziu, în cartea de telefon a oraşului Frankfurt – acest mic Chicago al Germaniei – era înscrisă drept „Film Produzentin". Sub această firmă, inofensivă în aparență, era una dintre cele mai scumpe curtezane. Printre clienții ei se numărau tipi cu suprafață din lumea marii finanțe. Bancheri, directori de întreprinderi, mari industriaşi, consilieri comerciali, dornici să se destindă în compania unei femei superbe.

În momentul lor de abandon, stimulați de excesele sexuale sau bahice, unii bărbați scapă confidențe. Sub patul lui Ingrid, un magnetofon funcționa ori de câte ori clienții interesanți erau primiți în aşternutul divei.

Cuvintele lor de dragoste, exclamațiile, interjecțiile lor erau înregistrate fidel pe banda magnetică. La momentul oportun, Ingrid ştia să le întrebuințeze. Insul amenințat a i se divulga tainele de alcov plătea oricât i se cerea, spre a-şi asigura discreția partenerei de ocazie.

Ingrid avea un Mercedes alb şi altul roşu. Când circula în Mercedesul alb, însemna că era liberă. Amatorii cu carnete de cecuri bine aprovizionate în bănci, îi puteau solicita deschis bunăvoința. Când era văzută în Mercedesul roşu, eventualii candidați ştiau că Ingrid este ocupată şi că trebuiau să-şi aştepte rândul.

Ingrid era o minune de fată. Blondă cu ochii albaştri, mari, mângâietori, cu buze roşii, senzuale, ten de o albeață mată, şi un corp suplu, unduios, de o voluptate inimaginabilă. Victimele alese de ea nu-i puteau rezista. Îi cădeau în mreje, pierzându-se iremediabil.

Afacerile astea cu substrat sexual îi aduseseră beneficii substanțiale. Avea un important cont în bancă, o casetă cu bijuterii şi o impozantă colecție de blănuri.

Un client mai recalcitrant îi stricase socotelile, refuzând a se lăsa jumulit. Ceva mai mult, – angajase un asasin plătit care să-l descotorosească de prezența jenantei dive. După al doilea atentat

nereuşit, încercat de altfel chiar în centrul oraşului, Ingrid socotise că e mai cuminte să dispară pentru un timp din Germania. Nu voia să împărtăşească soarta bietei Rosemarie Nitribitt.

Aşa ajunsese la St. Moritz, unde am cunoscut-o eu, în împrejurări oarecum senzaţionale. Ieşea de la Grand Hotel şi se pregătea să treacă strada, îndreptându-se spre un chioşc de ziare. Un B.M.W. negru, care cobora cu mare viteză dinspre St. Moritz Dorf, s-a repezit asupra ei, gata s-o prindă sub roţi. Eu treceam tocmai pe acolo. Am observat manevra B.M.W.-ului. În ultimul moment m-am repezit apucând-o în braţe şi trăgând-o pe trotuar.

Automobilul s-a făcut nevăzut. Ingrid mi-a mulţumit cu recunoştinţă. A acceptat să o reconfortez cu un coniac la barul hotelului. Era extrem de emoţionată, deşi se străduit să trateze toată afacerea ca pe un simplu accident. Până la urmă a băut trei coniacuri duble, care i-au dezlegat limba. În aceeaşi seară am cinat împreună la un mic restaurant de pe malul lacului. Am continuat petrecerea până dimineaţa, în camera ei de la hotel.

Făcusem dragoste şi stăteam întinşi pe pat, spre a ne reface forţele, când mi s-a părut că aud un zumzet slab sub pat. O scurtă investigaţie mi-a îngăduit să-mi dau seama că Ingrid înregistrase noaptea noastră de dragoste pe bandă de magnetofon.

Am scos rola din aparat, am privit-o zâmbind, apoi i-am aruncat-o lui Ingrid în poală.

— Poţi s-o păstrezi, i-am spus ironic. Nu sunt nici însurat şi nici nu deţin un mare post directorial, care să mă oblige a afecta faţă de societate o anumită poză morală. Te asigur însă că dacă voi mai fi pus în situaţia să te scap de sub roţile unui automobil, n-am s-o mai fac. Nu-mi plac trădătorii.

M-a privit câteva clipe cu ochii ei mari, albaştri, apoi s-a ridicat de pe pat şi mi s-a aruncat în braţe. Plângea în hohote. Mi s-a destăinuit că este urmărită de asasini plătiţi de un ins care voia să o suprime.

— Lasă-mă să merg cu tine, m-a implorat printre lacrimi. Mă zgâlţâia de reverele pijamalei. Mi-e frică să rămân singură. Mi-a intrat în cap că voi avea sfârşitul lui Rosemarie Nitribitt.

Mi-am făcut un rapid calcul mintal. Ingrid se pricepea să-i facă pe bărbaţi să vorbească. Acesta era un fapt indiscutabil. De ce nu i-ar face să vorbească şi în folosul meu! În schimbul protecţiei mele, îmi va folosi prin unele informaţii culese din surse autorizate.

I-am spus cam ce aş aştepta de la ea în cazul că aş accepta să o iau sub aripa mea. A pecetluit imediat târgul printr-o îmbrăţişare

pasionată. Primise cu atât mai vârtos contraoferta mea, cu cât nu-i cerusem bani.

După o foarte fructuoasă întrevedere cu pseudo-pe-trolistul din Kuweit, am plecat la Roma, însoțit de Ingrid. Aveam nevoie de un agent în capitala Italiei. Mă înapoiasem nu de mult din Statele Unite, de unde fusesem expulzat laolaltă cu alte căpetenii ale faimoasei „Cosa nostra". Nu mă bizuiam prea mult pe prietenii din Mafia siciliană. Ştiam că mafioții veniți din America nu erau priviți cu ochi buni de elementele conservatoare din „Onorata Familie".

Ingrid avea să-şi dovedească foarte curând utilitatea. O instalasem într-un apartament de pe Corso Vittorio Emanucle II. Mă temusem că va avea unele neplăceri cu poliția, dar Ingrid o neutralizase, câştigând prietenia subprefectului poliției din Roma.

În acea epocă mă ocupam şi cu contrabanda de arme. Furnizasem puşti automate, mitraliere, grenade şi mortiere secesioniştilor din Katanga, realizând beneficii modeste de circa 3.000%. Am vândut arme şi în Kenya, şi în Sudan, şi în Yemen, şi în Indonezia. Biafra avea să-mi furnizeze cele mai fantastice beneficii. La început am întâmpinat unele dificultăți. Unul dintre rivalii mei, care întreținea strânse relații cu oficialitățile secesioniste din Enugu, îmi făcea o concurență turbată. Îl chema Adolf Schröder şi era supranumit „căpitanul Roberts" Un grup de capitalişti din Germania de Vest şi din Spania, cu serioase ramificații în lumea furnizorilor de arme. Îi procurau mitraliere grele şi uşoare, puşti automate şi mortiere la prețuri care sfidau concurența. Armele erau fie rămase de pe urma combatanților din cel de-al doilea război mondial, fie de proveniență mai nouă, dar cu marca de fabrică a Germaniei hitleriste. Se urmărea astfel înlăturarea concurenților grupului Schröder printr-un adevărat *dumping* de armament. Eu aveam în spate Mafia, de asemenea o forță de temut. Din nefericire, abordasem domeniul acesta într-o vreme în care traficanții de arme îşi creaseră surse de aprovizionare, debuşeuri şi căi de scurgere ale armamentului de contrabandă de la furnizor la client.

Intrarea mea în joc a stricat multe socoteli, cu atât mai mult. cu cât spoream dificultățile unor operațiuni şi aşa destul de complicate.

În lumea traficanților de arme se lucrează după principii aparte, care nu au nimic comun cu regulile morale aflate la baza comerțului legal. Asasinatul, atentatele, jaful, pirateria sunt monedă curentă.

Ca să înfrâng concurența grupului Schröder, trebuia să mă folosesc de mijloace violente. Un procedeu curent era – cum am

arătat mai sus – pirateria. Navele încărcate cu arme de contrabandă erau atacate în largul mării de vase comerciale, straşnic înarmate de grupurile concurente. În larg se desfăşurau adevărate bătălii navale, care rămâneau încă necunoscute atât autorităţilor legale cât şi marelui public Nici atacaţii şi nici atacatorii nu aveau interesul să dezvăluie operaţii care sfidau legile internaţionale. Astfel armamentul îşi schimba adeseori stăpânul. Clientul nu se preocupa de proveniența armelor. Pe el nu-l interesa decât obținerea lor.

Operaţiunile piratereşti nu erau însă atât de uşoare pe cât s-ar părea. Traficanţii de arme, mai circumspecţi după aceste triste experienţe, îşi învăluiau operaţiunile – în special transporturile – în cel mai strict secret. Agenţii mei din Spania îmi semnalaseră iminența îmbarcării unui transport de arme dirijat de Schröder către Biafra. Pe aceste arme trebuia să pun eu mâna. Spania însă are multe porturi. Este imposibil să le supraveghezi pe toate. Afară de asta, armele puteau fi ascunse în lăzi cu portocale, cu sticlărie ori cu cine ştie ce mărfuri inofensive în aparență. Agenţii mei nu-mi mai puteau aduce informaţii suplimentare.

Atunci, m-am gândit la Ingrid. Am pus-o pe urmele lui Adolf Schröder. Eram sigur că ea va reuşi să-i smulgă datele de care aveam nevoie. Nu mi-a fost greu să dau de urmele lui Schröder. Oficial, ducea o viaţă de rentier bogat, care-şi permitea să se plimbe de la un capăt la celălalt al lumii spre a-şi mai alunga plictisul. În acel timp se afla la Madrid şi îşi stabilise reşedința la hotelul Palace. Potrivit instrucţiunilor mele, Ingrid s-a şi urcat la volanul Mercedesului ei alb şi după două zile de drum a sosit în capitala Spaniei. Pentru Ingrid a fost o jucărie să-l cucerească pe Schröder. În curând tipul s-a înfierbântat ca un tânăr amorez. Nu se mai putea lipsi de prezența ei. Erau văzuţi împreună prin restaurantele de lux, la teatru, prin baruri şi cluburi de noapte, la muzeul Prado, pe aleile parcului Buen Retiro, ori cutreierând după cumpărături prin magazinele de pe Caile de Fuencarral, Preciados, Montera, Principe sau Serano. Ingrid se comporta ca o Juliettă îndrăgostită de Romeo. Un Romeo tomnatec, dar cu atât mai aprins.

Ajunsese să-l însoţească pretutindeni. Chiar şi la reuniunile de afaceri. În vreme ce el discuta cu partenerii săi, Ingrid îl aştepta cuminte în maşină, frunzărind un roman poliţist, ascultând emisiunile de radio, sau urmărind programele de televiziune la aparatul instalat la bord. În realitate era numai ochi şi urechi. Într-o seară a anunţat-o că vor face o scurtă plimbare până la Pontevedra.

Toate discuțiile lui cu Ingrid îmi ajungeau la ureche prin intermediul unui radioemițător miniaturizat pe care ea îl purta într-un cercel.

Eu locuiam în acest timp la hotelul Plaza, în raza de acțiune a postului de emisie. Pentru mine, plimbarea până la Pontevedra avea o semnificație precisă. De la Pontevedra urma să plece nava cu armament spre Biafra.

Presupunerile mele s-au dovedit exacte. Armele, încărcate în lăzi cu conserve de peşte destinate Republicii Sud-Africane, au fost depozitate în calele cargoului „Hasperia" sub pavilion panamez. Aflasem ceea ce voiam să ştiu. „Hasperia" nu mai putea să-mi scape.

Într-o noapte, în largul coastelor Liberiei, trei vedete rapide înarmate au încadrat nava. Echipajul de pe „Hasperia" n-a opus rezistență. Dezechilibrul de forțe era prea mare. Comandantul navei nici nu a încercat să semnaleze prin radio atacul a cărui victimă căzuse. Ştia că în asemenea cazuri, disputele se lichidează între părți, fără nici un amestec din afară. Armele au fost transportate pe bordul vedetelor rapide, iar „Hasperia" a fost lăsată şă îşi continuie drumul. Repurtasem o victorie răsunătoare. Armele şi-au schimbat destinația, ajungând în Angola, Am realizat cu acest prilej beneficii de 10 000%.

Înainte de a fi abordată „Hasperia", Ingrid se făcuse nevăzută, lăsându-l pe Schröder mofluz. Am sărbătorit înapoierea ei la Roma cu o cină copioasă la „Hosteria Dell'Orso".

Biata Ingrid! Cred că era îndrăgostită de mine. Am folosit-o de atunci şi în alte operații. Toate reuşite, afară de ultima...

Telefonul a încetat să mai zbârnâie. În schimb începe să bâzâie soneria de la intrare.

Cobor în vestibul şi mă uit prin vizor. O văd pe Corina, care aşteaptă să deschid. O las să intre. Corina se comportă ca un camarad.

— Unde îți sunt bagajele?

— Nu plec niciodată la drum încărcat de bagaje. Dacă am nevoie de ceva, cumpăr, în ceea ce mă priveşte, sunt gata. Când vrei plecăm.

— *Andiamo*! mă invită ea.

Coborâm la maşină. Am avut grijă să încui casa. Mă gândesc cu un fel de nostalgie la casa pe care abia am părăsit-o.

Mă uit în susul şi în josul străzii. Aparent, nimic suspect. Un Fiat Dino, bej metalizat, aşteaptă pe trotuar. Îi cunosc caracteristicile. Corina se pricepe la maşini. Fiatul ăsta atinge uşor două sute de

kilometri pe oră, ceea ce pentru mine este esențial. E adevărat, pe şoselele siciliene nu prea poți realiza asemenea performanțe, dar un mânuitor priceput al volanului se descurcă la nevoie făcând tururi de forță imposibile altora.

— Îmi dai voie să conduc eu? o întreb. Mi-ar face plăcere să o încerc.

— În comparație cu Ferrari-ul dumitale, are să-ți pară un car cu boi. Poftim. Treci la volan.

Corina este o bijuterie de fată. Nu e una din acele fandosite care caută să te epateze cu performanțele lor sportive, sau de altă natură. Mă instalez la volan. Corina se aşază lângă mine. Fiatul porneşte într-un susur de motor care creşte odată cu iuțeala maşinii. Excelent demaraj. Trec în viteza a doua, apoi într-a treia. Caut să ies cât mai repede din oraş.

Pe tabloul de bord al maşinii, sub parbriz, văd o pereche de ochelari ai Corinei. Au lentile aurii, rotunde, de dimensiuni exagerate, aşa cum se poartă actualmente. Îi iau şi îi pun la ochi.

— Foarte odihnitoare culoare, spune ea.

În realitate mă gândesc că îmi modifică oarecum fizionomia. Mă privesc în oglinda retrovizoare. Sunt încântat. Lentilele astea disproporționate mă fac de nerecunoscut. La ieşirea din oraş remarc câteva maşini oprite la mari distanțe unele de altele. Îmi par suspecte. Mă întreb în care din ele se află urmăritorii mei.

— Te-ar deranja dacă am trece prin Corleone? Aş vrea să văd pe cineva, îi spun Corinei.

Scopul meu este să ocolesc Palermo. Corleone este un centru al Mafiei siciliene, dar la ora actuală reprezintă pentru mine o primejdie mai mică decât Palermo.

— N-am nimic împotrivă, îmi răspunde Corina vesel. Ai cârma în mână, aşa că faci ce vrei cu ea.

Parcurgem cei treizeci de kilometri până la Calata-fini în mai puțin de douăzeci de minute. La drum întins Fiatul Dino face minuni. Străbatem Calatafini şi o cotim spre Alcamo. Lăsăm pe stânga ruinele templului şi teatrului grec de la Segesta.

Corina nu o deloc volubilă. A observat probabil că sunt gânditor şi mă lasă în pace. Dă însă dramul la radio. Cade pe un post cu muzică de dans. Cântă Tom Jones – „Help yourself". În general, muzica mă stimulează. Optimismul lui Tom Jones îmi dă aripi. Chiar şi titlul cântecului îmi este un imbold. „Help yourself" – „Ajută-te-singur". Până acum nu se poate spune că nu am răspuns acestei devize. M-

am ajutat singur şi încă destul de eficient. M-a servit în mare măsură şi fizicul meu. De obicei plac femeilor. Ce m-aş fi făcut dacă nu m-aş fi bucurat de acest privilegiu? În viesparul de la Trapani, am trăit o noapte ca un prinț, grație Veronicăi. Iar grație Corinei am ieşit din oraş netulburat de nimeni. În mod normal, în clipa de față ar fi trebuit să mă aflu găurit de gloanțe pe masa de marmoră rece a unei morgi.

Trecem prin Alcamo şi Partinico, apoi părăsim şoseaua care duce la Palermo, luând-o la dreapta spre Corleone. S-a mai scurs o jumătate de oră. Dacă păstrăm tempo-ul acesta, în mai puțin de două ore suntem la Termini.

Față de ziua de ieri atât de zbuciumată şi plină de peripeții ziua de azi îmi pare enervant de liniştită. Sunt atent la curbe şi la întretăieri să nu-mi iasă înainte vreo maşină, care să-mi taie drumul. Privirile îmi fug mereu la oglinda retrovizoare. Nici un autovehicul nu se află în urma mea. Circulația este destul de redusă. De la Partinico încoace n-am întâlnit decât vreo trei autoturisme, un autobuz şi câteva autocamioane. Şoseaua şerpuieşte printre dealuri şi viroage. Peisajul e variat. Ar trebui să mă distreze. Dar acum nu am timp de aşa ceva.

Deodată tăcerea Corinei, atât de nefirească la femei, începe să mă sâcâie. O simt cum stă pe locul ei, sprijinită molatec cu brațul drept de suportul fixat înlăuntrul portierei, şi mă priveşte. Mai mult decât atât. Mă studiază. Îi văd cu coada ochiului surâsul bizar care-i pluteşte pe buze.

— De ce zâmbeşti? o întreb.

— Am observat că te preocupă tot ce se întâmplă în urma noastră, îmi spune ea cu un ton uşor ironic. Eşti urmărit? Şi cine te urmăreşte?

Râde.

— Fii sincer. Poliția sau... Mafia?

— Nevasta. Îi răspund brusc.

— În cazul acesta nu pot să te ajut, îmi spune. Cuvintele ei sunt enigmatice. Ştie ceva? Sau a vorbit la întâmplare?

Fiatul înghite cu lăcomie panglica şoselei. Nu mai avem mult de mers până la Corleone.

O pocnitură îmi întrerupe şirul gândurilor. Maşina trage brusc spre dreapta. Hait! Mi s-a spart un cauciuc. E şi asta o întâmplare, sau...?

Opresc pe dreapta. Cobor din maşină şi mă uit în jur. Ne aflăm în

fundul unei văgăuni. Vegetația sălbatecă creşte pe versantul din stânga al şoselei. Pe dreapta se deschide albia strâmtă a unui pârâu umflat de ploi. Un loc cum nu se poate mai bun spre a ți se întinde o cursă. Un ins ascuns în hățişurile din stânga ar putea să te trăsnească în frunte cu un foc de armă, apoi să dispară neobservat.

Îmi pipăi pistolul din hamul de la piept. Pentru orice eventualitate. Nu îmi fac însă iluzii. Dacă aş fi atacat, n-aş avea nici o şansă să scap cu viață.

Mă aştern pe lucru. Scot din portbagaj roata de rezervă, apoi încep să deşurubez roata defectă. Pentru asta mi-am scos pardesiul şi l-am lăsat pe bancheta din spate a maşinii. Lucrez repede, de parcă m-ar mâna de la spate toți dracii din iad. Din când în când mă uit spre hățiş. Simt de fiecare dată cum mă trece un fior. Mă uit şi în susul şi în josul şoselei. Când apare câte o maşină inima aproape că încetează să-mi mai bată. Portiera Fiatului e deschisă. Cu picioarele scoase afară din maşină, Corina mă priveşte. În alte împrejurări, picioarele astea lungi şi frumoase, descoperite generos de mini-jupe complice, m-ar fi ispitit să le mângâi. Acum – nu ştiu de ce – mă irită.

La un moment dat ridic ochii spre Corina. Îngheț. Tine în mână un pistol, ațintit spre mine.

— Ți-a căzut din pardesiu, îmi spune ea zâmbind. La început am crezut că este brichetă. Ce te făceai dacă apăsam pe trăgaci, ca să-mi aprind țigara?

Ironia ei este fățişă.

Îmi vine să râd. Am trecut printr-o emoție zdravănă.

Am terminat de înlocuit roata. Vâr roata defectă în portbagaj, apoi mă urc la volan. Demarez. Abia acum respir uşurat. Episodul ăsta mi-a pus la grea încercare nervii.

Peisajul se face tot mai sălbatic. Ne apropiem de Corleone. Rocca Bussambra îşi înalță spre cer pantele repezi. Trecem pe lângă o cărucioară trasă de un măgar. Cărucioara e pictată cu sfinți. Înainte de intrarea în Corleone, o femeie îmbrăcată în negru ne întinde un coş cu mere. Corina îmi cere să opresc. Cumpără pe alese, câteva mere roşii, frumoase. Îmi oferă şi mie unul. Îşi înfige dinții albi în mărul mustos. O invidiez pentru liniştea ei sufletească. Pe ea nu o aşteaptă nimic rău.

Intrăm în Corleone. Străzi strâmte, întortocheate, localnici curioşi, care se uită lung după fiecare maşină aflată în trecere prin târguşorul lor, babe cernite în pragurile caselor, tineri pimpanți pe trotuare, copii zgomotoşi, indivizi cu mutre ciudate, care nu-mi prevestesc

nimic bun.

— Să oprim la poştă, îmi spune Corina. Vreau să trimit o telegramă.

Propunerea nu mă încântă. Dar nu mă pot împotrivi. Cum aş justifica refuzul meu de a opri în Corleone, când eu însumi i-am sugerat să trecem prin localitatea asta?

— În timp ce eu dau telegrama, dumneata poți să te duci unde ai treabă, adăugă ea.

Opresc în fața poştei.

— Eu termin repede, îi explic. Trebuie să caut pe cineva. Un prieten m-a rugat să transmit un mesaj.

Corina pătrunde în clădirea poştei. O văd printr-o fereastră cum trece în fața unui ghişeu. Cobor şi eu din maşină şi îmi fac de lucru, intrând în prima cârciumă. Ochelarii cu lentile mari ca două farfurioare mă fac să nu mă tem că aş putea fi recunoscut.

— Un coniac! comand tipului burtos de la tejghea.

Câteva mese sunt ocupate de inşi îmbrăcați în negru, de parcă ar fi în doliu. Cu şepcile pe cap, fără cravate, cu mutre stâlcite de natura care şi-a bătut joc de ei, se cinstesc cu câte un pahar cu vin. Sunt atât de urâți, încât mă întreb dacă există femeie care să se fi uitat vreodată la ei. Unii poartă verighete. Bietele neveste! Cu ce pocitanii îşi împart patul şi viața!

Am impresia că trei inşi de la o masă mă fixează mai insistent decât s-ar cuveni. Şi curiozitatea are margini. Una e să te uiți la un om, aşa în treacăt, fiindcă mutra lui îți atrage atenția prin cine ştie ce ciudățenie, şi alta e să te zgâieşti la el ca la o cămilă scăpată într-o biserică.

Îmi beau coniacul fără să mă grăbesc, plătesc, apoi părăsesc dezinvolt cârciuma. Cei trei tipi m-au urmărit cu privirile până ce am ieşit pe uşă. Să mă fi recunoscut? N-aş crede. Nu-mi închipui ca Mafia să fi trimis fotografia mea în tot cuprinsul Siciliei. Iar prin Corleone n-am trecut decât o dată, sau de două ori în viață. Şi atunci foarte fugitiv.

Cu mâinile în buzunare, mă îndrept agale spre maşină. Mă stăpânesc să nu grăbesc pasul. Privirile trecătorilor aproape că mă frig.

În acelaşi timp o văd şi pe Corina ieşind din clădirea poştei. Un tânăr bubos, cu chică creață, o acostează. E însoțit de un alt neisprăvit, cu nişte favoriți care-i ajung până la gâlci. Corina încearcă să treacă pe lângă ei, fără să riposteze. Bubosul o apucă de braț.

Rânjeşte încântat de el, de parcă ar fi făcut cine ştie ce ispravă. Tipul cu favoriți scapă o vorbă urâtă. Corina încearcă să-şi smulgă brațul din mâna lui, dar nu reuşeşte.

Hotărăsc să intervin, deşi îmi dau seama că nu e de dorit să atrag atenția asupra mea.

Mă înfățişez lângă bubosul care nu ştiu ce-i şopteşte Corinei şi îl cârpesc de i se răsuceşte capul ca la un titirez. Intervenția mea e salutară. Dă drumul Corinei, dar se repede asupra mea. Îi aplic un *upper-cut* care-l trimite de-a-ndăratelea, făcându-l să aterizeze pe scara poştei. Prietenul lui vrea să intervină, dar în ultimul moment renunță. Nu-i convine să se măsoare cu mine, după demonstrația pugilistică la care a asistat. Lumea s-a şi adunat în jurul nostru. Unii mă aprobă, alții nu ştiu despre ce e vorba, câțiva îmi sunt ostili. Nu pot admite ca un străin să bumbăcească pe unul de-al lor.

O iau repede pe Corina de braț şi o trag spre maşină. Am reuşit să deschid portiera şi să o împing pe banchetă, când un ins cu mutra lui Carnera mă înşfacă de umăr. Nu stau pe gânduri şi îl pocnesc în bărbie, repezindu-l peste curioşii din spatele său. Gestul ăsta a indispus pe toată lumea. Aud câteva bubuieli. Carnera îşi revine şi vrea să se arunce din nou asupra mea.

— Urcă-te în maşină! îmi strigă Corina, care s-a instalat la volan.

Camera mă ţinteşte cu pumnul său greu ca un baros. Eschivez, îl pocnesc cu dreapta în plex, şi când se închirceşte gemând, îi reped genunchiul în bărbie. Se prăbuşeşte ca un copac trăsnit. Profit de ocazie şi mă arunc în maşină. Corina demarează ca la un sprint de raliu.

Am scăpat. Aud din urmă un cor de huiduieli şi vociferări. Cotim pe o stradă la dreapta apoi pe alta la stânga. Corina are un simț de orientare remarcabil. În mai puțin de cinci minute ieşim din Corleone. Noroc că nu se află vreun carabinier prin apropiere care să ne oprească. Muntele Busambra se ridică în fața noastră ca o imensă barieră. S-ar zice că vrea să ne împingă înapoi, spre Corleone. Şoseaua îl ocoleşte însă pe stânga.

Mulțumesc Corinei pentru intervenția ei.

— Dacă n-ar fi fost prezența ta de spirit, mi-aş fi lăsat penele la Corleone, îi spun zâmbind.

— Eu trebuie să-ți mulțumesc, fiindcă ai sărit în ajutorul meu, îmi răspunde Corina. Ai fost magnific, Fabrizio!

Până acum a condus cu peste o sută douăzeci de kilometri pe oră. Micşorează viteza. Era şi timpul. Şoseaua e plină de cotituri, de

suişuri şi coborâşuri. Ai senzaţia că te afli pe un tobogan.

— Îţi datorez o recompensă. Îmi spune ea, după un timp. Ştii ce am scris în telegramă?

O privesc întrebător.

— Ce-ai scris?

— Am trimis vorbă mamei că îmi amân cu două zile sosirea la Messina. Rămân cu tine două zile la Termini. Două zile şi două nopţi.

Vestea mă plezneşte drept în moalele capului. Asta mai îmi trebuia. Corina m-a scos dintr-o încurcătură, dar mă bagă într-alta. Totuşi gestul ei mă înduioşează. N-ar fi exclus ca până la urmă să-mi folosească. Să joace în continuare rolul de paravan. Iar dacă va fi să îmi iau tălpăşiţa fără veste, am s-o fac fără remuşcări. Pentru ea prezenţa mea e mai mult decât incomodă. Pentru moment mă place. În ciuda semnelor de întrebare pe care comportarea mea a făcut-o desigur să şi le pună. Dar cât va mai dura acest lucru?

Ciudat! În general nu mă las încurcat de scrupule. Corina însă îmi trezeşte sentimente pe care le credeam de multa vreme atrofiate. Tendinţa de a o feri de primejdii, de a răspunde cu un gest frumos încrederii pe care mi-o arată. Trebuie să ies cât mai curând din viaţa ei. Să nu-i mai complic în continuare existenţa, mai mult decât atât, să nu i-o mai primejduiesc, aşa cum am făcut-o până acum.

Ajungem la Termini când soarele este încă sus. Împrejurarea asta îmi permite să port ochelarii colorați. Căutăm găzduire la un motel. În situaţia mea, prefer motelurile hotelurilor. Dintr-un motel te faci mai uşor nevăzut, într-un hotel, căile de ieşire în caz de primejdie sunt limitate.

— Mi-e teribil de foame, îmi spune Corina. după ce ne instalăm într-un pavilion confortabil cu dormitor, living-room, chicinetă şi baie. Ferestrele privesc spre mare. Când văd marea, simt că respir mai în voie. În localităţile din interiorul Siciliei am senzaţia că mă sufoc.

Proprietarul motelului lipseşte. Ne serveşte soţia lui, o tipesă voinică, foarte brunetă, cu o umbră de mustaţă deasupra buzelor cărnoase, vizibil rujate. Înfăţişarea noastră îi smulge accente lirice.

— Ce drăguţă pereche! Desigur, proaspăt căsătoriţi. Ah, tinereţea! De ce nu mai am şi eu douăzeci de ani?

O ciupeşte pe Corina de bărbie, apoi îmi face semn cu ochiul.

— Ţi-ai ales o fată dulce ca siropul de trandafir. Ce vă pregătesc de mâncare? Specialitatea casei este „pasta can la sarde” Avem şi „melanzane alia siciliana”, „canneloni” şi „coratello o carciofi”.

— Din fiecare câte două porții, exclamă Corina, înghi-tinând în sec. De dimineață şi până acum n-am mâncat decât un măr.

— Biata fetiță! exclamă patroana mângâind-o matern. Răule! mi se adresează cu reproş. Fetele nu se hrănesc numai cu dragoste.

Adaugă apoi cu ton profesional:

— Avem şi nişte vinuri fără seamăn în Sicilia. Corvo, Malvesia, Marsala... Vă putem servi şi băuturi străine...

— Alege dumneata băuturile, îi spun.

— Prea bine, răspunde patroana încântată. Vă pregătesc o masă pe cinste. În douăzeci de minute sunteți serviți cu toate bunătățile.

Face o bezea Corinei, mie îmi zâmbeşte complice, apoi iese.

Corina se uită în jur. Camera e înveselită de perdelele de creton, de cuvertura de pe pat şi de îmbrăcămintea pastelată a fotoliilor. Temperatura e scăzută.

— E cam frig aici, îmi spune Corina. Dar ne încălzim noi repede.

Mă uit la ceas.

— E patru şi jumătate. Mă duc până la cineva şi mă întorc, înainte de a se servi masa.

Chipul Corinei se înnourează.

— Mă laşi singură?

— Nu lipsesc decât o jumătate de oră, îi spun.

— Ia maşina ca să le întorci mai repede. Nu poți să laşi treaba pentru mai târziu?

O sărut pe gură, înăbuşindu-i obiecțiile, şi o şterg spre uşă.

— Avem două zile la dispoziție, scumpa mea. Să ne tot saturăm de iubire, îi strig din prag, apoi ies din pavilion.

Minunată fată Corina! îmi zic în vreme ce mă îndrept spre maşină. Dacă n-aş fi avut pe cap nenorocita asta de încurcătură, aş fi petrecut în compania ei o săptămână încheiată, fără să ies din casă.

Mă arunc în maşină şi cârmesc spre Piazza del Duomo. Străzile din Termini sunt aproape pustii. Am impresia că mă aflu într-un oraş mort. E şi firesc. Sezonul s-a închis de mult.

Nu mi-este greu să dau peste casa lui Maurizio Gamba. Se pare că în oraşul ăsta toată lumea îl cunoaşte. Poate că joacă şi el un rol de frunte în sânul Mafiei locale. Casa e arătoasă. Are coloane şi un balcon vast cât un teren de tenis. Bat în uşă. Îmi deschide o servitoare bătrână şi chioară. E îmbrăcată în negru şi poartă bonetă scrobită. În ceea ce mă priveşte, n-aş ține în serviciul meu o femeie cu o asemenea mutră, chiar dacă m-ai omorî. Când mi-ar servi prânzul sau cina, mi-ar strica pofta de mâncare.

Abia aştept să dau ochii cu unchiul Matteo.

— Ce doriți? mă întreabă servitoarea încreţind fruntea.

— Aş dori să vorbesc cu *Don* Matteo di Girolamo. Mi s-a spus că îl pot găsi la dumneavoastră.

Servitoarea mă măsoară cu privirea din cap până în picioare.

— Cine sunteți dumneavoastră?

— Un client al lui *Don* Matteo. Trebuie să-mi pledeze un proces...

Explicația îi pare plauzibilă.

— A plecat, îmi spune.

— Când a plecat?

— Azi, la prânz. Cu o maşină.

Mi se urcă sângele în cap. Simt că încep să-mi fiarbă creierii.

— Nu vă simțiți bine? mă întreabă servitoarea cu milă.

— Unde a plecat? gâfâi eu.

Femeia ridică din umeri.

— Nu ştiu. Să întreb pe *Don* Maurizio.

Dispare, închizând uşa în urma ei. Îmi vine să urlu. Aştept. Un minut, două...

Uşa se deschide iarăşi. Servitoarea scoate capul.

— *Don* Maurizio spune că *Don* Matteo e în seara asta la Palermo. Mâine dimineață are un proces la tribunal, apoi pleacă la Trapani. Bună seara.

Îmi trânteşte uşa în nas.

Dacă nu m-aş stăpâni, cred că m-ar apuca nebunia. Am făcut degeaba tot drumul până la Termini. Este adevărat că nici în casa Veronicăi n-aş mai fi putut rămâne. Mi-aş fi găsit însă o ascunzătoare.

Nu-mi rămâne decât să-mi petrec noaptea la motel, iar mâine de dimineață să plec la Trapani. Şi toate drumurile astea, sub ochii mafioților care abia aşteaptă să pună mâna pe mine.

Mă urc la volan şi pornesc spre motel. Merg fără să mă grăbesc. Trebuie să reflectez serios înainte de a mă înapoia la Corina. În brațele ei n-am să mă pot concentra asupra unor soluții care trebuiesc găsite repede.

Rătăcesc pe străzi. Au trecut douăzeci de minute. Nu trebuie să întârzii prea mult. O iau spre motel. Cerul s-a acoperit brusc de nori. Ziua, pe sfârşite e ostilă, cenuşie, ca şi sufletul meu.

Intru în incinta motelului. Deodată mi se taie respirația. În dreptul intrării pavilionului în care am lăsat-o pe Corina e adunată multă lume. Aud țipete jalnice. Recunosc glasul patroanei.

— Mama mia, mama mia! Tocmai mie să mi se întâmple una ca asta! Mama mia!

Parchez Fiatul lângă intrarea motelului. Să pot ieşi mai repede, la nevoie. Mă îndrept fără grabă spre pavilion. Toate simțurile mele sunt în alertă.

Mă amestec printre curioşi. Trag cu urechea.

— Mama mia, mama mia, se văietă patroana.

Uşa pavilionului e dată de perete. Şi înăuntru e lume. Un bătrânel cu gentuță de medic apare în prag. Ținând gentuța sub braț, îşi pune mănuşile.

— Rolul meu s-a încheiat, *signora* Stoppa, se adresează el patroanei, pe care o văd prin uşa deschisă cum îşi frânge mâinile. Chemați poliția.

— De unde era să ştiu că vinul e otrăvit, vorbeşte patroana printre sughițuri de plâns. Am luat sticla din raft... Eu am luat-o, eu am dus-o până la pavilion, eu am destupat-o... A băut din paharul spălat de mine... Mama mia, mama mia! Ce-o să zică bietul tânăr când are să se întoarcă din oraş... Vai, vai, vai...

Curioşii adunați în fața pavilionului comentează cu aprindere. Toate privirile sunt ațintite spre uşa deschisă. Nu mai aştept să aud restul. Mă retrag pe nesimțite. Lumea nu are timp de mine. Pot să o şterg neobservat. Mă strecor în Fiat. Închid portiera fără zomot şi demarez. Ies din incinta motelului fără să fiu deranjat.

Explicația pe care patroana o caută cu disperare este pentru mine mai limpede decât apa de izvor. Vinul otrăvit era destinat mie. Dacă n-aş fi plecat după unchiul Matteo, acum aş fi zăcut pe podeaua pavilionului, alături de Corina. Biata fată! O am pe conştiință. Din toată afacerea asta se desprinde o concluzie alarmantă. Mafia a ştiut că mă aflu în acest motel şi a lucrat în consecință. Cine a încunoştințat-o? Cei trei inşi cu mutre stâlcite din cârciuma din Corleone? Patroana motelului? Altcineva? Nu cred să se afle vreodată cheia acestui mister. Aşa cum nu s-a aflat nici chipul în care a fost otrăvit Giuseppe Galatolo...

Îmi ispăşeam pedeapsa la închisoarea Ucciardone, pentru pretinsa mea crimă, când Giuseppe Galatolo a fost întemnițat – la cererea lui – într-o celulă izolată, spre a nu fi asasinat de oamenii Mafiei.

Țin minte că sosirea lui Galatolo la închisoare a făcut mare vâlvă printre deținuți; cu atât mai mult cu cât aceştia erau întotdeauna perfect informați asupra a tot ce se întâmpla în afara zidurilor

temniței.

Eram de jurnă în ziua aceea la măturatul culoarelor, când Galatolo a trecut pe lângă mine, escortat de o adevărată armată de gardieni. Era scund, subțire, plăpând, cu fruntea joasă şi teşită, cu obrazul brăzdat de cute adânci în ciuda tinereții sale. Nu avea mai mult de patruzeci de ani, dar părea de cincizeci. Dacă l-ai fi văzut pe stradă, ai fi zis că e învățător sau contabil. Ştiam că omul acesta fusese locotenentul lui Vincenzo Guerini, şeful uneia din cele mai temute bande care bântuise vreodată Sicilia. În timp ce eram judecat pentru crima pe care o săvârşisem, se vorbea mult în presă despre Galatolo. Se spunea că omul acesta deținea secrete formidabile în legătură cu activitatea Mafiei şi că era dispus să-şi descarce sacul în fața autorităților.

Pe vremea aceea eram însă destul de preocupat cu procesul meu ca să mă mai intereseze şi încurcăturile altora. Mafia mă vârâse în închisoare – ca să-l scot basma curată pe un grangure, piesă de 90 –, Mafia avea să mă întoarcă printre cei liberi la momentul ales de ea. Se spunea că Galatolo avea să dea peste cap „Onorata Familie" şi asta mă cam îngrijora. Eram încă un novice. Nu credeam că Mafia poate fi înfrântă, mai mult, eram convins că orice lovitură va primi, la urmă va cădea tot în picioare, ca pisica. Totuşi...

După ce am terminat măturatul şi m-am înapoiat în celulă, tovarăşul meu din patul de dedesubt m-a întrebat în şoaptă, rotind ochii spre a se asigura că nu ne aude nimeni. Precauție inutilă, fiindcă eram singuri între cei patru pereți.

— L-ai văzut?

— Pe cine?

— Pe Galatolo.

— L-am văzut, i-am răspuns.

— Nu mai are mult de trăit, mi-a şoptit tovarăşul meu de celulă.

Îl chema Pietro Sciortino. Era un tip bicisnic, să-l culci la pământ cu un bobârnac. Asta nu-l împiedicase să curețe vreo trei oameni cu puşca lui cu țeava tăiată. Era sigur că vă scăpa uşor, cu fața curată, fiindcă omorâse din ordin.

— Părea sănătos, i-am răspuns.

— Prost eşti, mă, mi-a râs în nas Pietro. Ăsta nu moare de moarte bună. Mafia îi face de petrecanie.

Am clătinat din cap cu neîncredere.

— E păzit bine. Dacă l-ai fi văzut cum îl înconjurau gardienii...

— Hm! a exclamat Pietro în derâdere.

Mă îndoiam de vorbele lui Pietro. De câte ori măturam culoarul din faţa celulei lui Galatolo, puteam să-mi dau seama cât era de bine păzit. Un gardian făcea în permanenţă de veghe la uşa celulei. Din trei în trei ceasuri, gardianul-şef venea să se asigure că totul e în ordine.

— Ai să vezi că nu scapă, îmi spunea invariabil Pietro.

— Ştie într-adevăr atât de multe? l-am întrebat.

— Ştie. Ştie foarte multe lucruri. Ar putea să arunce în aer Mafia. Dar sunt prea numeroşi cei care vor să-i închidă gura. N-are nici o şansă. Nici o şansă. Ai să vezi...

Ajunsesem să urmăresc cu pasionat interes lupta surdă dintre Galatolo şi Mafia.

De la Pietro am încercat să aflu amănunte despre Galatolo. Pietro nu s-a sfiit să mi le furnizeze. Mafioţii îşi spun multe între patru ochi. Devin tăcuţi numai când au de-a face cu autorităţile.

— Într-o vreme, mi-a spus el, Sicilia era bântuită de tâlhari. Bandalamanti, Turrisi, La Marca, Linzzo, Alfano, Baiamonte, Labruzzo, Giuliano, Avila, Renna şi alţii. Vreo douăzeci de bande îşi împărţiseră Sicilia în zone păzite cu străşnicie. Îşi băteau joc şi de autorităţi, şi de Mafia. Era după război. Mafia nu se aşezase încă bine pe picioarele ei. Banda lui Guarini era cea mai puternică. Iar Galatolo era mâna dreaptă a lui Guarini. Ucidea cu sânge rece, dar şi cu o cruzime care îi atrăsese porecla de „Fra Diavolo", de „Giuseppe hiena" şi de „Giuseppe palermitanul". Guarini, spre deosebire de Galatolo, era un bărbat spătos falnic, cu o mutră fioroasă, care te îngheţa. Eu nu l-am văzut decât o dată. Făceam parte din garda unui emisar al Mafiei, trimis să ducă tratative cu Guarini. Guarini ăsta era un tip straşnic. Ca să-şi facă prieteni cât mai mulţi, împărţea parte din pradă săracilor, care ajunseseră să vadă în el un sfânt. Oamenii ăştia îşi plăteau datoria lor de recunoştinţă aducându-i informaţii, ascunzându-l la nevoie, acoperindu-i urmele. Galatolo avea un văr mafiot de seamă. Prin vărul lui Galatolo, Mafia a încercat să intre în legătură cu Guarini. Şi a reuşit. Galatolo a ajuns astfel să mijlocească o colaborare strânsă între „Onorata Familie" şi cel mai puternic şef de bandă din Sicilia. Mafia şi Guarini s-au înţeles să-şi unească forţele spre a zdrobi bandele independente şi a se face stăpâni asupra insulei. Adevărul este că Mafia voia să-l folosească pe Guarini ca unealtă. După lichidarea bandelor, avea să se descotorosească şi de el. Guarini gândea la fel despre Mafia. Prietenii de azi trebuiau să se încaiere mâine. Şi unii şi alţii ştiau lucrul ăsta,

dar până atunci se îmbrățișau prietenește.

În clipa aceea Pietro a fost chemat la vorbitor, așa că a trebuit să lase povestea neterminată.

Când m-am dus să mătur coridorul prin fața celulei lui Galatolo, am tras cu ochiul într-acolo. Se făcuseră schimbări. În celula fostului locotenent al lui Guarini fusese instalat un om bătrân. Am aflat mai târziu că era tatăl lui Galatolo, care executa în acel timp o pedeapsă privativă de libertate.

Gardianul care făcea de pază mă privea bănuitor. Când m-am apropiat, măturând, de ușa celulei cu pricina, m-a poftit să-i dau mai repede și să mă îndepărtez de acolo.

Seara, Pietro și-a continuat povestirea.

— Curând după încheierea pactului dintre Guarini și Mafia, asasinatele au început să curgă. Căpeteniile bandelor independente cădeau pe rând în cursele întinse. Informatorii lui Guarini și oamenii Mafiei făceau treabă bună. Turrisi și opt din bandiții săi au fost găsiți uciși într-un hambar. S-a spus că i-ar fi împușcat carabinierii, dar nu era adevărat. Fiul lui Baiamonte a pierit ciuruit de gloanțe, lângă o căpiță de fân. Tatăl său i-a împărtășit soarta, după o săptămână. Cadavrele arse ale lui Renna și ale altor patru oameni din banda sa au fost găsite într-o casă cuprinsă de flăcări. Liuzzo, Taravello și Chifolo și-au încheiat isprăvile în fundul unei prăpăstii, după o luptă înverșunată. Avila a fost împușcat într-o noapte, pe când cobora tainic din munți la nevastă-sa. Callo și Mazzaresa au căzut seceraţi de gloanțe de pistol mitralieră. Dar în corpurile lor s-au găsit și alice trase din puști de vânătoare cu două țevi. Asta a dat multora de gândit. În același timp erau atacați și oameni care n-aveau nici o legătură cu bandele independente. Moșieri, negustători, fermieri înstăriți, adversari ai Mafiei. Se dezlănțuise un măcel pe care carabinierii se străduiau zadarnic să-l stăvilească. Și din rândurile acestora au căzut mulți oameni.

Pietro se încălzise vorbind. Își petrecea mâna peste față și exclama din când în când:

— Măi băiatule, era prăpăd! Curgeau râuri de sânge. Noaptea nimeni nu mai îndrăznea să iasă din casă. După apusul soarelui, străzile se pustiau de parcă holera ar fi bântuit târgurile și satele. Lupta asta cumplită, pe viață și pe moarte, a durat câțiva ani. Una câte una, bandele erau măturate de pe fața pământului. Apoi numai banda lui Guarini și Mafia au rămas să-și împartă puterea. Dar Sicilia e ca un fel de teacă în care nu încap două săbii. După un timp

au început să cadă şi oameni de-ai lui Guarini. Erau ucişi fie de carabinierii informaţi de necunoscuţi asupra locurilor unde puteau fi găsiţi bandiţii, fie atraşi în curse şi măcelăriţi. Cădeau şi mafioţi, însă mai puţini, fiindcă erau bine organizaţi şi se bucurau uneori şi de protecţia autorităţilor. Lupta surdă dintre Guarini şi Mafia a căpătat încetul cu încetul înfăţişarea unui război deschis. Când şi-a dat seama că a fost înşelat, Guarini a întocmit un document în care a dezvăluit toate combinaţiile lui cu şefii „Onoratei Familii". A dat documentul în păstrare unui om de încredere, Aloisio Sciacca. În caz că Guarini ar fi fost ucis, Sciacca avea sarcină să predea hârtia autorităţilor. Între timp lupta se încrâncena tot mai mult. Într-o noapte, Guarini şi câţiva din cei mai apropiaţi oameni ai săi au căzut într-o ambuscadă şi au fost ucişi până la unul. Nu se ştie nici până azi cine i-a căsăpit. Lumea spune că Galatolo ar fi fost autorul. Cică l-ar fi cumpărat Mafia. Se prea poate, fiindcă în noaptea în care a fost lichidat Guarini, a trecut în lumea drepţilor, cu un glonte tras în ceafă, şi Aloisio Sciacca. Cu ocazia asta documentul a dispărut. Lui Galatolo i se făgăduise marea cu sarea. Bani mulţi, iertarea tuturor păcatelor şi un bilet pentru Statele Unite. Asta era preţul trădării, într-o noapte însă, pe când Galatolo se întorcea de la o nuntă, s-a tras asupra lui de pe acoperişul unei case. N-a fost nimerit. Şi-a dat seama că „Onorata Familie" avea de gând să-l cruţe. Ştia prea multe. Îşi jucase rolul, aşa că putea să dispară. Galatolo s-a prezentat atunci autorităţilor. A declarat că e în stăpânirea unor dovezi care pot vârî la închisoare, pentru mulţi ani, pe mai toate căpeteniile Mafiei... Asta e povestea lui Giuseppe Galatolo. După cum vezi omul trebuie să moară, înainte de a apuca să vorbească. Şi va muri, în ciuda măsurilor de prevedere pe care şi le ia.

Convingerea cu care vorbea Pietro mă impresionase. Pe de altă parte, mă încolţise teama. Dacă Giuseppe Galatolo va izbuti să doboare Mafia, ce se va întâmpla cu mine? Cine mă va mai scoate din închisoare? Nu voi rămâne să ispăşesc crima altuia? Începusem să nu mai dorm noaptea. Celula lui Galatolo mă atrăgea ca un magnet. Abia aşteptam să mătur prin faţa uşii sale, ca să mai trag cu urechea.

Într-o zi, pe când făceam curăţenie pe culoar, gardianul care-l păzea pe Galatolo m-a privit pieziş.

— Hai, mişcă mai repede! Ce te tot învârteşti pe aici.

Tocmai atunci a venit în inspecţie şi gardianul-şef. Nu ştiu ce i-a raportat gardianul de serviciu superiorului său, dar am putut să

deduc după cele ce s-au întâmplat mai târziu.

Terminasem de măturat şi mă înapoiasem în celula mea, când m-am pomenit cu trei gardieni că dau năvadă şi după ce m-au percheziționat corporal, l-au luat şi pe Pietro Sciortino la puricat. Au întors apoi celula cu fundul în sus. N-au găsit nimic, fiindcă nici nu aveau ce găsi. După plecarea lor, Pietro mi-a rânjit triumfător.

— Socoteau că vor găsi otravă sau vreo maşină infernală. Prostii! Galatolo n-o să apuce ziua procesului. Ai să vezi.

Credeam că n-o să mai fiu pus să mătur prin fața celulei lui Galatolo, dar m-am înşelat. A rămas să-mi văd mai departe de corvoadă. După percheziția aceea, probabil că mă socoteau inofensiv.

Am putut să observ ce lux de precauțiuni se luau pentru paza lui. Bucătarul-şef al închisorii îi prepara personal mâncărurile. Galatolo era autorizat să le miroasă, să le guste, şi dacă i se părea ceva suspect, să le refuze. I se pregăteau imediat altele. Avea în celulă farfuriile, ceştile, paharele şi tacâmurile lui. Şi le spăla singur. Tot în celulă păstra zahăr şi cafea, de care nici el şi nici tatăl său nu se puteau lipsi.

Într-o după-amiază – țin minte că se întunecase devreme şi că cerul plumburiu amenința cu ninsoarea – mă aflam în celula mea. Pietro se îmbolnăvise de ocluzie intestinală şi era internat în infirmeria închisorii. Fusese operat, dar nu se ştia dacă va scăpa cu viață.

În locul lui Pietro, mi se adusese un nou tovarăş de celulă. Un călugăr Teofilo Genco.

Deodată am auzit o mare forfotă pe culoare. Gardienii alergau de colo până colo de parcă i-ar fi lovit strechea.

Prin telegraful nostru, al deținuților, am aflat marea veste. Giuseppe Galatolo murise. Pregătise cafea în ibricul său personal, cu cafeaua şi zahărul propriu. Umpluse apoi trei ceşti – spălate în prealabil tot de el – una pentru tatăl său, a doua pentru gardianul de serviciu şi a treia pentru el însuşi. Abia sorbise câteva înghițituri, că îl apucaseră nişte colici violente. Se repezise la o sticlă cu ulei pe care o ținea pe masă. Se spune că uleiul provoacă vărsături care ajută la eliminarea otrăvii pe cale bucală.

N-a mai avut puterea să-l înghită. Sub ochii îngroziți ai tatălui său şi ai gardianului de serviciu, s-a zvârcolit de câteva ori, urlând de durere, apoi şi-a dat sufletul.

În zațul din ceaşca lui Galatolo s-au găsit urme de nitrat de stricnina. În celelalte două ceşti nu s-a constatat prezența vreunei

otrăvi.

Cum a ajuns stricnina în cafeaua lui Galatolo? Cine poate şti? Au trecut de atunci cincisprezece ani. Nimeni n-a reuşit să facă lumină asupra modului în care a fost otrăvit locotenentul lui Guarini. O dată cu moartea lui a dispărut şi documentul menit să compromită pe marile căpetenii ale Mafiei. „Onorata Familie" ştia să-şi păstreze secretele...

Sfârşitul Corinei m-a impresionat mult. Mă simt vinovat de moartea ei. Dacă n-aş fi târât-o în aventura asta, acum ar fi fost în viaţă.

Nu-mi pierd totuşi vremea lăsându-mă pradă gându-rilor negre. Regretele mele nu o pot ajuta cu nimic. S-a întunecat. Trebuie să scap de Fiatul Corinei, îl cunosc oamenii Mafiei şi în curând îl va urmări şi poliţia.

În faţa unui restaurant de pe via del Tribunali sunt staţionate câteva automobile. Opresc şi eu Fiatul în spatele ultimei maşini. Mă uit în jur. Nu văd nici un paznic. Terenul e liber. Trebuie să schimb Fiatul cu altă maşină. Dar cum am să reuşesc? Nu am asupra mea chei potrivite cu care să deschid portiera. Trebuie să mă bizui pe noroc. Poate că voi găsi vreun geam lăsat, sau vreo portieră descuiată. În lumea asta sunt destui uituci.

Cobor din Fiat. Mă apropii de prima maşină. Cu aerul cel mai firesc din lume, îi încerc portiera. Dacă m-ar vedea cineva în afară de proprietar, şi-ar închipui că umblu la maşina mea, atât sunt de liniştit şi de sigur de mişcări, încerc portierele celei de-a doua maşini. Iarăşi încuiate. Am ghinion. Nu-mi pierd calmul. În clipa aceea, în spaţiul liber dintre două maşini – aflat chiar în faţa mea – opreşte un Fiat 600 cenuşiu, stropit cu noroi. Din maşină coboară doi îndrăgostiţi. Se privesc în ochi şi se ţin de mână. Nu-şi vorbesc, dar se înţeleg perfect din priviri. Se mai găsesc pe lume şi asemenea exemplare.

Bărbatul e atât de îndrăgostit încât a uitat să-şi încuie maşina. Poate că nu o încuie nici în împrejurări normale. Pe cine să tenteze un Fiat 600, cenuşiu, care după înfăţişare pare să aibă multe zeci de mii de kilometri la activ. Pe mine însă mă tentează.

Perechea de îndrăgostiţi intră în gangul casei. Le aud paşii călcând pe pardoseala gangului. O uşă se deschide scârţâind, apoi nimic.

Aştept mai bine de un minut. Ca să nu dau de bănuit, mă prefac că vreau să-mi aprind o ţigară, dar că vântul îmi joacă festa,

stingându-mi chibrit după chibrit. Mă mai uit o dată în susul şi în josul străzii, apoi deschid fără grabă portiera Fiatului 600 şi mă instalez la volan. Demarez. Schimbătorul de viteză cârâie. Maşina e uzată. Sper că n-are să mă lase pe drum. Cu oarecare regret las în urmă Fiatul Dino, care executa cu atâta fidelitate comenzile. Ca să circul mai departe cu maşina Corinei ar fi echivalent cu o echilibristică pe un butoi cu dinamită şi cu fitilul aprins.

Mă grăbesc să ies din Termini. S-a întunecat de-a binelea. Mă uit din când în când prin oglinda retrovizorului. Până mâine se pare că nu voi fi deranjat. Cred că am reuşit să mă strecor prin găurile plasei în care mafioţii au nădăjduit să mă prindă.

Simt în buzunar, la piept, ochelarii cu lentile mari, colorate, ai Corinei. Îi păstrez. Poate au să-mi mai servească.

O iau spre Villafrati. Mă păleşte deodată o foame grozavă, îmi aduc aminte că de dimineaţă şi până acum n-am mâncat nimic în afară de un măr. Am plecat din Termini atât de precipitat, încât am uitat să-mi cumpăr măcar o bucată de pâine. Am să repar neglijenţa aceasta la Villafrati. În port-sculele de sub bord găsesc un mic aparat de radio cu tranzistori. Singura mea legătură cu lumea. O lume de care nu ştiu cum să fug mai repede.

Bezna îmi înconjoară maşina. Numai în faţă, farurile, destul de slabe, luminează mediocru şoseaua. Culmea ar fi să mă lase acumulatorii. Benzină am destulă până la Villafrati.

Dau drumul la radio. Muzică populară. Cântă Adriano Celentano. Urmează ştirile. Declaraţiile primului ministru şi greva salariaţilor din transporturi mă lasă rece. Mă amuză relatarea amănunţită a unui *hold-up* la Milano. Deodată, o altă ştire mă face să ciulesc urechile. Cadavrul lui Ercole a fost găsit de un păstor. Carabinierii fac cercetări. N-au decât. Nu vor fi în stare să-mi dea de urmă. Mafia va avea grijă să încurce pistele. Nu vrea să amestece autorităţile în răfuiala cu mine, N-are interesul să iau contact cu poliţia. Îmi vine să râd. Singur împotriva Mafiei! Un bun titlu de roman. Dacă scap cu viaţă am să mă apuc de literatură. De ce nu? Papillon s-a făcut milionar cu romanul evadărilor lui. Eu am multe de spus. Dacă aş aşterne pe hârtie tot ce ştiu, ar sări în aer nu numai „Onorata Familie" siciliană, dar şi întreaga „Cosa Nostra" de dincolo de ocean. Numele meu ar figura în toate vitrinele librăriilor. Lumea şi-ar smulge cartea. Aş deveni celebru peste noapte. Celebru? E puţin zis. Preşedintele Statelor Unite s-a luat la trântă cu „Cosa Nostra" fără să o poată clinti. Eu aş putea s-o dau peste cap. Ar fi destul să spun

câteva cuvinte. Declarațiile lui Joe Valachi ar rămâne un fleac față de ceea ce ştiu eu. N-am fost pe degeaba un *boss*. Da, da, un adevărat boss. Am dispus de atâta putere încât era de ajuns să doresc ceva ca să obțin totul. Aveam în solda mea nu numai mafioți, gata să-mi execute orbeşte ordinele, ci şi polițişti, politicieni, avocați, medici, bancheri. Un adevărat stat în stat. Puteam să dobor un întreg consiliu municipal, să invalidez alegerea unui judecător, să intoxic cu stupefiante o universitate, să împănez cu tripouri şi bordeluri orice stat din Uniune, să organizez manifestații şi contramanifestații, să finanțez pe rasişti şi pe filo-negri, numai să creez haos, dezordine, nemulțumiri. Am fost mare şi puternic. M-am războit cu mai toate polițiile din lume. Cu F.B.I-ul, cu Interpol-ul, cu Scotland-Yard-ul, cu faimoasa *Sureté* din Franța, cu poliția din R.F.G. şi din Spania, din Mexico şi din India, din Brazilia şi din Republica Sud-Africană. Fiecare treaptă pe care am urcat-o în ierarhia Mafiei a fost legată de oameni şi de evenimente care îmi revin acum în minte cu o forță şi o frecvență din ce în ce mai mari. Uneori trecutul şi prezentul ajung să se confunde, halucinant. E ca şi când aş trăi un vis. Oameni care au murit de mult şi oameni vii se înlănțuiesc într-un dans macabru, mă înconjoară, contorsionându-se grotesc, îmi râd în nas, îmi dau cu tifla, se strâmbă la mine... E îngrozitor... Țâşnesc din beznă, se materializează în lumina farurilor, plutind, legănându-se în aer asemenea unor figurine atârnate în chip de *porte-bonheur* la parbrizul maşinilor. Uneori siluetele sunt atât de bine cunoscute încât apăs instinctiv pe frână, ca să nu le iau în botul Fiatului. Oboseala sau tensiunea nervoasă îmi joacă festa. Nu trebuie să mă las pradă fantasmelor. Morții n-au ce căuta printre cei vii. Şi eu sunt viu. Primejdios de viu pentru acei care vor să mă ucidă. Eu, hăituitul, am suprimat până acum pe trei dintre duşmanii mei. Cei doi inşi care au venit să mă execute, la miezul nopții, şi Ercole. Dacă va fi nevoie voi mai înscrie şi pe alții pe răbojul morților. Care pe care...

Eu sau Alberto?

Din clipa în care am dat ochii cu Alberto la Calcutta, am ştiut că între mine şi omul acesta se va angaja o luptă pe viață şi pe moarte. Sunt anumite premoniții care nu te înşeală. Se trezesc probabil în noi instincte ancestrale pe care civilizația şi cultura le-au tocit, le-au atrofiat, dar nu au reuşit să le suprime.

După încheierea misiunii mele în Liban, mi s-a încredințat o sarcină nouă, de încredere. *Don* Ugo Alcesi, a cărui prețuire o

câştigasem încă din închisoare, veghea asupra mea aşa cum vegheasem eu la căpătâiul său după ce nevastă-sa, înnebunită de gelozie, îl înjunghiase în vorbitorul închisorii. Trebuia să-l secondez pe Alberto Mariano Nocera, şeful unei vaste reţele de traficanţi de aur şi de stupefiante, care operau în Asia Mică şi în India, având ramificaţii până la Macao, Hong Kong şi Tokio. Organizaţia lui Nocera era subordonată Mafiei siciliene.

Înainte de a părăsi Palermo, *Don* Ugo mă chemase la el acasă. În faţa unei cafele stropită cu rom Bacardi, îmi vorbise confidenţial.

— În India să fii cu ochii în patru. Îl bănuim pe Nocera că joacă pe două tablouri. Avem în orice caz indicii că ar fi purtat discuţii secrete cu doi emisari ai Mafiei americane. „Cosa mostra" vrea să ne ia locul în India şi în Orientul îndepărtat. Nu avem de gând să ne lăsăm înşelaţi de Nocera.

Don Ugo îmi înmânase un cifru.

— Acesta e codul tău personal. Numai tu şi cu mine ştim de existenţa lui. Te foloseşti de el ori de câte ori ai să-mi raportezi ceva important în legătură cu jocul dublu al lui Nocera. Pentru orice alte comunicaţii, întrebuinţezi codul de serviciu.

Am debarcat pe aeroportul Dum Dum din Calcutta într-o dimineaţă la ora şapte. Călătoria – cu un Boeing 707, al societăţii Lufthansa – se desfăşurase în condiţii ideale. Făcusem două escale, la Cairo şi la Karaci. Survolasem piramidele în asfinţit, iar curând după miezul nopţii mă delectasem cu priveliştea luminilor capitalei pakistaneze. Mă simţeam odihnit şi bine dispus. O stewardesă foarte amabilă, pe care o cunoşteam, căci mă servise în câteva rânduri pe rutele europene, mî tratase în reprize dese cu toate bunătăţile aflate la bord.

Când rosteam în copilărie cuvântul India îmi imaginam un furnicar cu sute de milioane de oameni, bântuiţi de molime, reptile, foamete, secetă şi mai ales de thugi. Lepra şi thugii mă înspăimântau mai mult decât toate celelalte calamităţi. Îmi mai închipuiam că soarele străluceşte veşnic pe cerul Indiei.

Pe aeroportul din Calcutta am încercat prima surpriză. Ploua. O ploaie caldă, spulberată de vânt, ca un duş ţâşnind dintr-o rozetă rotitoare. A doua surpriză a fost de altă natură. La coborârea din avion nu mă aştepta nimeni, deşi sosirea mea fusese anunţată.

Am aşteptat două ore în holul aerogării. La început timpul a trecut uşor, căci mă amuzam privind lumea aceea exotică şi foarte colorată. Pe măsură ce minutele treceau, începeam să-mi pierd răbdarea.

Nesocotea oare Nocera prezența mea la Calcutta? Încerca să-şi arate colții?

La sfârşitul celor două ore de aşteptare, am cerut la biroul de informații al aerogării adresa unui hotel de categorie superioară. Mi s-a recomandat hotelul „Great Eastern". Mi-am urcat bagajele într-un taxi şi, după un sfert de oră de mers printr-o ploaie antediluviană am debarcat la caravanseraiul indicat.

Am găsit o cameră bună. Îndată după instalare, am coborât în hol ca să dau un telex la Palermo. În vreme ce traversam holul, am avut senzația netă că sunt urmărit. Când ai o ocupație ca a mea, instinctele ți se ascut. Am schimbat direcția. M-am apropiat de un ghişeu cu ilustrate şi am început să caut ostentativ câteva cărți poştale cu vederi mai interesante. Ghişeul era încadrat de nişte oglinzi, care îmi permiteau să trag cu ochiul la tot ce se petrecea în spatele meu.

Un tip arămiu – levantin după toate aparențele – consulta de formă un orar al avioanelor PANAM, urmărindu-mi în acelaşi timp fiecare mişcare.

Am cumpărat trei cărți poştale, apoi m-am îndreptat fără grabă spre Telex. Levantinul mă urmărea de la distanță.

Am dat un telex cifrat, prin care îl anunțam pe *Don* Ugo de primirea caldă care mi se făcuse.

— Domnişoară, m-am adresat fetei care transmisese comunicarea mea, dacă soseşte răspunsul mai devreme de o jumătate de oră, mi-l trimiți la bar.

— Prea bine, domnule.

Am plecat spre bar. Când am traversat holul, am observat că levantinul face un semn discret unui ins cu mutră vag mongoloidă, care s-a şi topit printre oameni.

Am intrat în bar, am comandat un Dauquiri, şi după ce l-am băut, am ieşit în hol, îndreptându-mă spre ascensor. Levantinul n-a mai aşteptat să vadă dacă mă urc în ascensor, şi s-a repezit într-o cabină telefonică. Am înțeles imediat că telefona mongoloidului – care în clipa aceea îmi scotocea desigur prin bagajele din cameră – că trebuie să o şteargă. Am făcut stânga împrejur şi m-am repezit pe urmele levantinului. L-am prins tocmai când cerea la telefon camera mea.

Am intrat în cabină peste el, şi în vreme ce apăsam cu stânga furca aparatului, i-am înfipt cu dreapta în pântece pistolul pe care-l țineam în buzunarul de jos al sacoului.

— Ce-i mai telefonezi, i-am spus eu, haidem sus.

Rostogolea nişte ochi terorizaţi. Îl luasem prin surprindere.

— Nu înţeleg ce vreţi cu mine, a bâiguit el.

— Ai să înţelegi imediat, am replicat.

L-am apucat cu stânga de braţ. Era mai mărunt şi mai pirpiriu decât mine. L-am împins pe scări în sus. Era atât de buimăcit de ceea ce i se întâmpla, încât nici n-a încercat să se împotrivească.

Am urcat împreună până la etajul doi. Când am ajuns în faţa uşii camerei mele, i-am vârât iarăşi pistolul între coaste.

— Intră! i-am poruncit.

A şovăit o clipă, apoi s-a executat. A deschis uşa. În clipa în care a intrat, un tip care stătea ascuns după uşă l-a doborât cu o lovitură de Karate aplicată peste grumaz, Levantinul n-a apucat să scoată un geamăt. S-a prăbuşit cât era de lung pe covor.

În aceeaşi clipă, am înşfăcat mâna tipului şi l-am tras brusc spre mine, izbindu-l cu faţa în plin de canatul uşii. L-am împins brusc înapoi şi i-am proiectat un pumn în nasul din care sângele începuse deja să ţâşnească. Mongoloidul a căzut de-a berbeleaca peste levantin.

Am intrat în cameră şi am încuiat uşa. Am început apoi să-i prelucrez. Le-am deşertat buzunarele de arme. Levantinul era în nesimţire. N-am lăsat însă nimic la voia întâmplării şi i-am mai aplicat una în ţeastă, cu patul pistolului, ca să-i prelungesc somnul. După aceea l-am luat la rost pe mongoloid. Fiindcă zăcea pe covor, l-am apucat de un braţ şi i l-am răsucit până l-am trezit din leşin. Când a început să geamă, am slăbit strânsoarea.

— Vorbeşte! l-am sfătuit.

Ceda mai greu decât levantinul. Îşi strânsese buzele şi mă privea cu un fel de sfidare. Am accentuat răsucirea. Stropi de sudoare au început să-i apară pe frunte. Făcea eforturi să nu urle.

— Cine te-a trimis? l-am întrebat. Cine? Dă-ţi drumul la viers, că de mine tot nu scapi!

Când şi-a dat seama că orice rezistenţă e inutilă şi că prelungirea tăcerii putea să-l coste ruperea braţului, şi-a dezlegat limba.

— Nocera! a bolborosit.

— Ce-a vrut?

— S-a temut să nu fii un spion al poliţiei.

Era limpede că îmi servea o minciună gogonată. Nocera ţintise să pună mâna pe cifrul meu, ca să afle mai târziu tot ceea ce aveam să comunic celor din Sicilia.

L-am pleznit pe mongoloid peste bot.

— Minți! m-am răstit, şi i-am răsucit încă puțin brațul.

— Cifrul! gemu el.

L-am apucat de ceafă şi l-am ridicat în sus ca pe un cățel. Era foarte uşor. I-am ars două palme zdravene, ca să-l năucesc şi să nu mai încerce să-mi reziste. Mi-am scos batista scrobită din buzunarul de la pieptul hainei şi i-am pus-o în mâna.

— Când coborâm în hol, să ții batista la nas. Să nu fii văzut plin de sânge. Nu e cazul să mă compromit aici în hotel.

— Unde mergem? mă întrebă el.

— La şeful tău. La Nocera.

Pe levantin l-am lăsat în cameră. După trezire, n-avea decât să-şi ia valea. Nu mă mai interesa.

Peste douăzeci de minute intram însoțit de mongoloid într-o clădire foarte arătoasă de pe Lindsay Street. În stânga intrării, scria pe o placă de marmură roşie: „Officio exportazione Asia". Am traversat un hol mare, cu ghişeuri, dar cu o clientelă foarte redusă – oficial nu era decât un paravan pentru adevărata activitate a organizației –, am urcat o scară respectabilă, cu trepte de marmură, şi după ce am străbătut un culoar străjuit de uşi de stejar lustruit, am intrat într-o încăpere cu un birou la care lucra o secretară.

La apariția mea şi a mongoloidului, secretara s-a ridicat uluită de pe scaun.

— Pe cine să anunț?

— Mă anunț singur, am rostit. Nocera e aici?

— E în conferință cu reprezentantul unei firme din Hong Kong.

Am deschis cu putere uşa de la cabinetul lui Nocera. L-am împins pe mongoloid înaintea mea, apoi l-am îmbrâncit peste biroul patronului său. În cădere, tipul a răsturnat o călimară monumentală vărsând cerneala peste hârtii dactilografiate.

— Ce înseamnă asta? a sărit de pe fotoliul din dosul biroului un tip voinic ca un taur, cu părul creț, lăsat în franjuri pe frunte, cu nasul borcănat şi fălci proeminente.

Tipul sclivisit, în haine gris de şantung, care stătea pe o canapea, în dreapta fotoliului, mă privea cu nişte ochi rotunzi, de broscoi.

— Îți întorc vizita pe care oamenii tăi mi-au făcut-o la hotel, i-am răspuns eu şefului.

M-am aşezat într-un fotoliu, în vreme ce mongoloidul se ridica jalnic în picioare şi încerca să facă ordine pe birou.

L-am arătat cu mâna pe tipul în haine de şantung:

— Termină cu dumnealui. Pe urmă să putem sta de vorbă în

liniște...

Ce faruri puternice! Mă orbesc!

Reduc accelerația.

Din direcția opusă se apropie un mastodont cu şase faruri. Trece pe lângă mine duduind. Din puțin am scăpat să nu mă vâre în şanț. Camionagiii ăştia sunt îngrozitori! Conduc aiurea.

Apăs moderat pe accelerator. Nu am nici un interes să merg prea repede. Luminile lui Villafrati apar după o cotitură a şoselei. Deşi nu e prea târziu, orăşelul e pe jumătate adormit. Intru într-o cârciumă şi îmi cumpăr două sandvişuri. Beau şi un pahar cu vin roşu. Toate operațiile astea le-am făcut expeditiv. Mă urc în maşină şi plec mai departe în noapte.

După un sfert de oră de mers, ochesc pe stânga şoselei o pădurice, în care trag maşina. E mai mult o perdea de pomi la adăpostul căreia garez. Aici am să-mi petrec noaptea. Vremea s-a răcit. O pătură mi-ar fi prins foarte bine. Mănânc sandvişurile cu mare poftă. Ridic gulerul *trench-coat*-ului, trag pălăria pe nas, apoi mă ghemuiesc pe banchetă, închid ochii. Înainte de a adormi, recapitulez evenimentele zilei. Nu am nici un motiv să privesc lucrurile în roz. Dau drumul la radio. Înainte de culcare simt nevoia să-mi spăl creierii de gândurile prea cenuşii, cu puțină muzică de dans.

Ce deosebire între confortul de ieri noapte – un pat larg şi moale, băuturi şi țigări fine, iar ca supliment, corpul Veronicăi – şi condițiile incomode de acum. O banchetă strâmtă, capul rezemat de volan, genunchii aproape de gură.

Mi-e somn...

Mi-e foarte somn...

Mă trezesc în zori. Sau cel puțin aşa gândesc eu, ghidându-mă după lumina cenuşie filtrată printre coroanele copacilor pirpirii. Burnițează. Când mă uit la ceas, constat că s-a făcut ora opt şi jumătate.

Am dormit foarte greu, Mi-au amorțit spatele şi picioarele. M-a pătruns frigul. Cobor din maşină şi fac câteva mişcări de înviorare. Trag în piept aerul curat.

Ce surpriză îmi va mai rezerva şi ziua asta?

Trebuie să-mi omor timpul până diseară. Nu am de gând să intru în Trapani înainte de asfințitul soarelui.

Mi s-a făcut iarăşi foame. Să mă înapoiez la Villafrati, sau să-mi cumpăr de mâncare la Corleone?... Cred că e mai prudent să fac

drumul întors. La Villafrati nu mă cunoaşte nimeni. La Corleone sunt prea deocheat. Mai ales după scandalul de ieri. Nu am deloc poftă să mă întâlnesc cu tinerii pe care i-am cotonogit. Mi-aş urca oraşul în cap. Mă urc la volan. Scot maşina dintre copaci şi pornesc agale spre Villafrati. Vremea asta închisă mă indispune grozav.

După un sfert de oră intru în orăşel. Opresc maşina în centru, dar într-un loc mai retras. Fac câțiva paşi până la prima cârciumă deschisă. Mă înfrupt cu două ouă fierte, cu câteva felii de şuncă şi cu puțină brânză, nu prea faimoasă. Stropesc totul cu două pahare de vin alb. Îmi prepar şi câteva sandvişuri pentru prânz. Poate că n-am să mai pot face halte prin oraşe.

Plătesc. Sătul, ies în stradă. Maşina mă aşteaptă cuminte. În preajma ei, trei copii se joacă gălăgios cu o minge. De nu mi-ar sparge vreun geam. Pe vremea asta câinoasă, nu e plăcut să circuli cu fereastra deschisă.

Unul din băieți trage un şut în minge. Al doilea țânc se aruncă să o prindă, în stilul unui portar cu aere de profesionist. O scapă însă şi mingea se rostogoleşte sub maşină.

O explozie face să se cutremure pământul şi să se spargă geamurile clădirilor din apropiere. Fiatul meu a sărit în aer. Copiii, doborâți de forța undei de şoc, au căzut la pământ. Sunt însă nevătămați, căci peste câteva clipe se ridică de jos şi o iau la goană, urlând. La ferestrele caselor, în pragul uşilor, au apărut mutre înspăimântate, dar curioase.

Oamenii încep să se adune.

Fac stânga împrejur şi mă îndepărtez de locul exploziei. Nu am interesul să fiu văzut prin apropiere. Observ doi carabinieri care se îndreaptă în pas alergător spre rămăşițele bietului Fiat.

Pentru mine afacerea e simplă. În timp ce mă aflam la cârciumă, cineva a fixat sub maşină o bombă magnetică. Mingea a lovit-o întâmplător, declanşându-i înainte de vreme mecanismul.

Înseamnă că am fost recunoscut în Villafrati. Semnalmentele mele au fost desigur transmise în toate colțurile Siciliei. Situația mea se complică din clipă în clipă.

Merg strecurându-mă pe lângă ziduri. Trag cu coada ochiului spre toate ferestrele caselor. Caut să surprind vreo mişcare suspectă.

Am ajuns într-o piațetă.

Un autobuz se apropie hurducându-se şi trosnind din toate încheieturile. Se opreşte în stație. Coboară o femeie bătrână, cu un coş atârnat de braț şi doi tineri. O fetişcană, gătită ca de sărbătoare

se urcă. Mă urc şi eu tocmai când autobuzul se pune în mişcare. Autobuzul merge spre Corleone. Destinaţia îmi convine, căci mă apropie de Trapani. Maşina nu e prea încărcată. Vreo zece inşi, majoritate ţărani. Se vede că sunt de prin partea locului, după felul cum discută între ei şi cum schimbă glume cu şoferul. Două femei vorbesc despre costul legumelor. Un copil plânge. Huruitul motorului se îmbină cu murmurul conversaţiilor.

Cred că la ora asta cei de la Palermo au aflat de eşuarea atentatului din Villafrati. Acum pun la cale alte atentate. Nino Bellocampo trebuie să crape. Numai că Nino Bellocampo nu vrea să crape. N-au decât să crape alţii. Nino are zece vieţi. Ca şi Kurt Buchalter...

Pe Kurt Buchalter l-am cunoscut la Hamburg. Se ocupa cu comerţul de arme. Un comerţ exercitat în umbră, fiindcă şi furnizorii şi clienţii fugeau de lumină ca bufniţele. Buchalter avea şi o activitate care se desfăşurase la lumina zilei. Comerţul cu arme de vânătoare. Sub paravanul acestei firme inofensive, furniza armament uşor şi semi-greu amatorilor serioşi, dispuşi să-i plătească generos serviciile.

Şi eu am achiziţionat arme de la Buchalter. Am încheiat, datorită lui, câteva afaceri bune. Ingrid mi l-a prezentat. Îl cunoscuse şi ea într-un cerc de industriaşi care nu evitau combinaţiile dubioase, dacă acestea le procurau beneficii grase, proporţionale cu riscurile înfruntate.

Buchalter era jovial, simpatic, glumeţ, cu siluetă de sportiv şi maniere de gentilom. Fruntea desfrunzită îi dădea un aer de intelectual rafinat. Înapoia acestei faţade mondene, acţiona un om dur, care nu-şi alegea mijloacele. Foarte punctual şi strict în angajamentele sale, pretindea o comportare corespunzătoare din partea clienţilor. Dacă vreunul din ei întârzia să-şi onoreze obligaţiile, represaliile nu se lăsau aşteptate. Multe crime rămase nedescoperite îşi găseau cheia în seifurile lui Buchalter. Îmi amintesc de pildă de cazul unui algerian, Yussuf Absulem, al cărui cadavru a fost găsit plutind, umflat ca un burduf, pe apele Rhinului, printre nişte şlepuri ancorate lângă podul Severin din Köln. Cercetările poliţiei n-au dat nici un rezultat. Întâmplător am aflat, mai târziu, că Yussuf lucrase cu Buchalter şi că Buchalter fusese nemulţumit de comportarea algerianului.

Aceste, procedee i-au creat lui Buchalter numeroase inamiciţii. Era şi firesc. Într-o zi o bombă de cinci kilograme, camuflată într-un

extinctor, a explodat în anticamera biroului lui Buchalter, care se afla în acel moment în conferință cu trei oameni de afaceri. Unul dintre aceştia a fost ucis, iar altul – grav rănit. Buchalter a scăpat neatins.

A doua oară, duşmanii i-au plasat o bombă sub masa din sufragerie. Bomba trebuia să explodeze în momentul în care întreaga lui familie avea să se adune în jurul mesei, spre a sărbători Paştele. Înainte de a intra în sufragerie, Buchalter a avut o idee. Să-şi fotografieze familia în grădină. În vreme ce îşi încerca talentele de fotograf, bomba a explodat, distrugând jumătate din casă. Dărâmăturile au rănit două din persoanele aflate în curte. Buchalter a scăpat iarăşi neatins.

A treia oară i s-a pus o bombă în automobil. Buchalter plănuia să plece în oraş împreună cu mama şi cu soția sa. În ultimul moment soția a renunțat să mai plece. Buchalter s-a instalat la volan, plasându-şi mama alături de el, pe bancheta din față. Când a făcut contactul, bomba a explodat. Bătrâna doamnă a fost ucisă pe loc. Buchalter s-a ales cu o uşoară emoție.

A patra oară, Buchalter circula cu o sută patruzeci de kilometri pe oră pe culoarul din mijloc al autostrăzii Hamburg – Lübeck. Un foc de armă, tras dintr-un gard viu de pe marginea autostrăzii, a făcut să explodeze un cauciuc din față. Maşina lui Buchalter a capotat, rostogolindu-se de câteva ori. Imediat, un mare număr de curioşi s-a adunat în jurul automobilului accidentat. Toată lumea era încredințată că şoferul pierise strivit sub carcasa de fiare îndoite şi rupte. Spre surprinderea generală, Buchalter a ieşit de sub sfărâmături, întreg şi nevătămat.

De atunci nimeni n-a mai încercat să-l suprime. Adversarii lui au înțeles că orice încercare de a-l ucide era sortită eşecului.

Toată povestea asta pare neverosimilă. Totuşi nu se îndepărtează cu o iotă de la adevăr. Poate că şi mafioții, descurajați de repetatele lor eşecuri, vor renunța la încercările de a-mi face de petrecanie.

Dar nu trebuie să mă hrănesc cu iluzii. Mafioții au altă mentalitate...

Autobuzul s-a oprit în plin câmp. Pană de motor? Incidentul m-a trezit din gânduri. Oamenii încep să coboare din maşină. Coboară şi femeile. Şi copilul a încetat să mai plângă. Mă uit nedumerit pe geam. Nu se vede nici o casă în jur, nici o stație de benzină, nici un stâlp care să indice un punct de oprire obligatorie.

Înaintea maşinii nu văd nimic, fiindcă oamenii care coboară pe uşa

din față îmi maschează parbrizul.

— Ce s-a întâmplat? îl întreb pe şofer.

Nu-mi place toată mişcarea asta.

Şoferul întoarce, spre mine nişte ochi rotunzi, speriați. Un om în haine negre mă priveşte de asemenea speriat. Deodată înțeleg totul.

În dreptul uşii din față a maşinii, un ins cu o puşcă de vânătoare în mână supraveghează pe cei care coboară. Sar de pe banchetă şi mă reped spre şofer care se pregăteşte să-şi părăsească volanul. În afară de mine şi de şofer, se mai află în maşină doar-trei oameni care îşi aşteaptă rândul să coboare.

În fața botului maşinii s-a pironit un alt individ, înarmat cu o puşcă de vânătoare. În câmpul meu vizual apare şi un al treilea, de asemenea cu o puşcă de vânătoare.

Nu mai aştept urmarea.

Scot pistolul şi îl înfig în ceafa şoferului.

— Porneşte maşina, că de nu îți zbor țeasta.

Se uită terorizat, când la individul din fața maşinii, când la mine. Răceala țevii pistolului îi inspiră, de bună seamă, mai multă frică decât puştile de vânătoare ale oamenilor de jos.

— Închide uşa! îi ordon iarăşi.

Şoferul se execută. Demarează, în vreme ce uşa se închide cu zgomot sec, metalic. Ultimii doi oameni n-au mai apucat să coboare.

Tipul din fața botului maşinii sare în ultimul moment, în lături, spre a nu fi strivit de autobuzul care a luat-o brusc din loc.

Aud două focuri de armă. Jumătatea din dreapta a parbrizului sare în țăndări. Unul din pasageri – un bărbat între două vârste, nebărbierit – îşi duce mâna la obraz. Când şi-o îndepărtează şi şi-o priveşte, degetele îi sunt pline de sânge.

Mai aud alte două focuri. Două geamuri pleznesc, zăngănind. Proşti ochitori. Nu s-au aşteptat ca autobuzul să plece.

Ne îndepărtăm cu mare viteză. Motorul autobuzului geme. Şoferul e galben ca o lămâie.

Privesc în urmă. Pasagerii care au coborât stau grupați ca o turmă de oi, pe marginea şoselei. Cei trei inşi cu arme de vânătoare se agită loviți de streche. Sunt furioşi fiindcă le-am scăpat. Au încetat să mai tragă. Ştiu că la distanța asta armele lor devin inutile.

Această ultimă încercare a lor de a-mi veni de hac îmi pare atât de copilăroasă, încât îmi vine să râd. Probabil că au intrat în panică, de vreme ce au ajuns să se folosească de asemenea mijloace ieftine de luptă.

Autobuzul urcă anevoie o pantă. Şoferul conduce crispat. Mă tem să nu intre în şanţ. Cei doi oameni mă privesc terorizaţi. Au văzut pistolul din mâna mea. Obrazul rănitului e plin de sânge. Sângele i se scurge şi pe gât, şi pe fular, şi pe haine.

Când ajungem pe culmea dealului, poruncesc şoferului să oprească. E atât de speriat încât frânează brusc repezindu-ne pe toţi în parbriz. În ultima clipă am reuşit să-mi recâştig echilibrul, agăţându-mă de o banchetă. Cei doi ţărani s-au lovit rău de bord.

— Coborâţi cu toţii! ordon iarăşi.

Şoferul şi pasagerii nu aşteaptă să repet porunca. Se execută supuşi. Sunt încântaţi că au scăpat cu atât. Trec la volan şi demarez. Nu am nevoie de martori la ceea ce va urma.

Am rămas singur în autobuz. Deprins să conduc turismele, mă împac anevoie cu volanul greoi şi cu schimbătorul de viteze care hârâie ori de câte ori îl folosesc.

În vreme ce mânuiesc volanul, încerc să îmi fac un plan de luptă. Nu pot intra în Corleone singur în acest autobuz. Aş atrage atenţia nu numai a Mafiei, dar şi a carabinierilor.

Când ajung cam la cinci kilometri de orăşel, stopez autobuzul pe dreapta. Am să-l las în plata Domnului. Cobor şi o iau la picior spre Corleone. Sunt atent la toate maşinile care vin din urmă. Drumul e mărginit de tufe, care-mi oferă un bun ascunziş ori de câte ori trec camioane şi automobile. Evident, n-am să circul pe jos prin Corleone. Ar însemna să-mi bag capul în gura leului.

Dintr-un drumeag lăturalnic iese o căruţă cu roatele pline de noroi, trasă de un cal jigărit. Un tinerel cu trei tuleie în barbă ţine hăţurile. Fiindcă a început să plouă, şi-a pus pe cap o prelată veche. Când trece pe lângă mine, în pasul calului, îl întreb cu afectată voie bună.

— Unde mergi, flăcăule?

— La Corleone, îmi răspunde.

— Locuieşti în Corleone?

— Nu chiar. Avem o fermă cam la doi kilometri dincolo de Corleone.

Îi zâmbesc prietenos.

— Nu vrei să mă iei şi pe mine? Autobuzul a avut o pană.

Flăcăul mă priveşte fără entuziasm. Scot din buzunar un pumn de lire. Nu prea multe, ca să nu-i trezesc bănuielile, dar suficiente spre a-l ispiti. Înclină din cap.

— Suie-te sus.

Mă cațăr pe leagăn, lângă el. Înşfacă lirele şi le bagă în buzunar. Darul meu nu numai că l-a îmbunat, dar i-a şi dezlegat limba.

— De unde vii? mă întreabă.

— De la Roccapalumba. Am acolo nişte neamuri.

— Eşti de prin locurile astea?

— Sunt din Palermo. Mai precis din Monreale.

— Frumos oraş Palermo, clătină el din cap. Foarte frumos. Şi acum unde mergi?

— La Alcamo, la alte rude.

Sunt dispus să-i furnizez cele mai bogate informații fictive. Asta nu mă angajează la nimic îi captez în schimb simpatia.

— Cunosc şi eu o fată din Alcamo. O cheamă Tina. Tina Albano, spune el.

I s-a luminat fața. Aş pune rămăşag că e îndrăgostit de Tina. Îi cânt în strună.

— În Alcamo sunt fete frumoase.

— Da, da, întăreşte el. Cele mai frumoase din Sicilia. Expresia ochilor i se întunecă. Tata nu o place pe Tina. Cică e prea săracă.

— Vrei să te însori cu ea?

— Vreau... Adăugă cu tristețe: Dar nu se poate. Sunt încă minor. Tata nu mi-ar da încuviințarea nici dacă m-ar vedea pe năsălie.

— De ce nu te-ai înțeles cu ea să te aştepte, până ai să-ți iei majoratul?

— I-am spus eu treaba asta, dar nu s-a prins. Tatăl ei vrea să o mărite cu unul bogat. Tot din Alcamo.

— Tina asta nu e fata lui Albano? îl întreb eu.

— De unde ştii? exclamă el vădit interesat.

— Ştiu că Albano are o fată foarte frumoasă.

În realitate habar n-aveam de existența acestui Albano. Flăcăul îmi dăduse numele ei de familie. Era însă atât de amorezat, încât uitase acest amănunt.

— Sunt puțin rudă cu Albano, îi spun. Mama mea este vară a doua cu mătuşa cumnatului lui Albano. Aş putea să pun o vorbă bună pentru tine.

Flăcăiaşului ăstuia credul i-am devenit deodată foarte simpatic.

— Faci dumneata asta pentru mine?

— De ce nu? Mi-ar plăcea să intri în neamul nostru. Ploaia s-a întețit. Îmi ridic gulerul şi îmi înfig şi mai adânc mâinile în buzunar.

— A dracului ploaie, exclam. Te pătrunde până la oase.

— Nu vrei să intri sub prelată? mă îndeamnă tânărul, foarte

serviabil.

Abia aşteptam această invitație, pe care, de altfel, tot eu am provocat-o. Intru sub prelată. Învelişul acesta comun creează o atmosferă de intimitate. Flăcăiaşul îmi vorbeşte de Tina, de tatăl ei, de frații şi surorile ei, îmi vorbeşte apoi de propriul său tată, de maică-sa şi de alți membri ai familiei. Îl ascult cu răbdare. Tot ce mi-a vorbit despre Tina şi despre neamurile ei îmi poate servi mai târziu, ca să-i captez şi mai vârtos încrederea...

Rău am ajuns. Caut să intru în placul unui băiețandru şi sunt fericit că mi s-a oferit adăpost sub o prelată veche. Este adevărat că nu puteam găsi o deghizare mai perfectă. Cine şi-ar închipui că un ins vânat de toate forțele Mafiei siciliene se află sub o prelată, într-o căruță trasă de un cal ce merge agale, clămpănindu-şi copitele pe asfalt.

Trece pe lângă noi, spre Corleone, o maşină, încă una, şi încă una. Apoi câteva camioane şi iarăşi un turism. Un Fiat 1800, roşu. Pe bancheta din față, lângă şofer, îl recunosc pe Lucio Carmello, şeful gorilelor marelui *boss*. Carmello poartă pălăria trasă adânc pe ochi. Nici nu se uită spre căruță. Unul din oamenii lui îşi întârzie însă privirile asupra noastră. Suficient ca să mă facă să-mi încordez brațul şi mâna să caute sub haină pistolul. Dar Fiatul goneşte mai departe. Flăcăiaşul ăsta îndrăgostit de Tina mi-a salvat viața.

Ne apropiem de Corleone. Primele case răsar în margine de drum. Trecem pe lângă o stație de benzină. Doi oameni, foarte mari la înfățişare, care s-au adăpostit până la apariția noastră sub streaşină cabinei vânzătorului din stație, ne ies în întâmpinare.

— N-ați văzut pe şosea un om cu pardesiu cenuşiu?

— Nu, răspund scurt.

Băiatul nici nu i-a auzit. Îmi vorbea tocmai despre chipul în care a cunoscut-o pe Tina la un bal din Corleone. Tina venise cu maică-sa la o rudă, care nu o ducea prea bine cu sănătatea. Sperau să o moştenească.

Cei doi bărbați cu înfățişare neutră au rămas în urmă. S-au adăpostit iarăşi sub streaşina cabinei.

Căruța străbate Corleone în pasul domol al calului. Trecem pe strada principală. Ploaia a gonit lumea pe la casele lor. Câte un om zgribulit se grăbeşte să scape de vremea asta câinească şi să intre mai repede la căldură.

Fiatul 1800 roşu, este oprit în fața unei case cu pereți de piatră, ca o cetățuie. Grile cu ornamente de fier forjat protejează ferestrele

înalte. Se vede cât de colo că este locuința unui personaj însemnat. Sigur că înăuntru are loc o consfătuire în legătură cu persoana mea. De două zile le procur mari dureri de cap.

Calul merge înainte, legănându-şi capul în ritmul mersului.

— N-ai putea să mă duci până la San Cipirrello? îi spun flăcăului. Nu-s până acolo nici douăzeci de kilometri.

— Sunt mai mult de douăzeci de kilometri, şi calul meu e obosit. Toată ziua a tras în ham. Avem însă un vecin cumsecade. Şi băiatul lui o cunoaşte pe Tina. Are o camionetă cu care face transporturi. Mi se pare că în seara asta pleacă la Carini. Poate să te ia şi pe dumneata până la San Cipirrello.

Îi îmbrățișez cu entuziasm ideea. Flăcăiaşul e încântat de faptul că poate să mă servească. Restul drumului îmi vorbeşte numai de iubita lui. Băiatul ăsta mă înduioşează. Şi eu am fost îndrăgostit...

Ajungem la fermă când ziua se îngână cu noaptea. Plouă mărunt şi rece. Plouă, plouă, plouă...

Părinții flăcăiaşului mă primesc cu bunăvoință. Îmi dau să mănânc ce se găseşte. Vinul este bun. Sau poate aşa mi se pare mie, fiindcă mi-e foame, iar setea mi-a uscat gura. Țăranii sunt mai cumsecade decât orăşenii, în concepția lor, ospitalitatea e sfântă. În vreme ce înfulec, flăcăiaşul a plecat la vecinul cu camioneta.

Se întoarce după un timp şi mă anunță fericit că în seara asta vecinul pleacă la Carini.

— Ai noroc, îmi spune. Ar fi trebuit să plece de ieri, dar i se descărcase acumulatorul. L-a dat la încărcat, aşa că peste vreun ceas să te pregăteşti de drum.

Nu las să treacă decât o jumătate de oră, ca să nu pierd ocazia. Îmi iau rămas bun de la gazde şi înainte de plecare, le cadorisesc cu un teanc de lire. Tatăl le primeşte fără fasoane. Mama mă binecuvântează. Flăcăiaşul mă conduce prin ploaie până la casa vecinului. Camioneta, un Fiat vetust, aşteaptă în curte.

Şi vecinul e cumsecade. Înainte de plecare mă tratează cu un pahar de vin şi cu o bucată de plăcintă.

Peste o jumătate de oră plecăm. Flăcăiaşul îmi face semn cu mâna, urându-mi drum bun. Ieşim pe şosea. E o noapte atât de adâncă, încât ai impresia că te afli într-o peşteră. Ştergătorul electric se plimbă ca limba unui metronom pe parbrizul zebrat de şuvițe minuscule de apă. Un singur ştergător funcționează, celălalt zace paralitic.

Încerc să străbat cu privirile întunericul din jur, dar nu reuşesc.

Cu excepția fascicolelor de lumină gălbuie ale farurilor, bezna atârnă asupra noastră grea, ca un linţoliu. De la o vreme am predilecție pentru comparațiile macabre.

Vecinul e vorbăreț. Îmi spune că îl cheamă Antonio Carnevale, că în afară de cei trei copii pe care i-am văzut acasă, mai are trei fete la oraş. Una e elevă într-un internat, celelalte au serviciu la un magazin de confecții din Palermo. Cred că fetele astea mai au şi alte ocupații marginale, căci tatăl este uimit de câştigurile lor. Nu-mi spune ce transportă cu maşina lui şi nici nu-l întreb. Sporovăieşte apoi despre tinerețea lui. E tare mândru de isprăvile sale din trecut. Îmi vorbeşte şi despre serviciul militar, pe care l-a făcut la infanterie. M-a amețit vorbind. Monologul lui are proprietăți de somnifer.

Trecem de San Cipirrello. Mai avem de parcurs vreo zece kilometri până la Partinico. Îi întrerup poliloghia şi îl întreb dacă nu vrea să facă un ocol până la Alcamo. Îi spun că sunt gata să-l despăgubesc pentru timpul pierdut.

Îmi răspunde că m-ar servi, dar că înainte de miezul nopții trebuie să fie la Carini. Camioneta e atât de veche, încât nu poate să facă drumuri prea lungi şi nici să meargă cu viteză mare.

A renunțat să mai vorbească. Şi-a deşertat probabil sacul şi acum are poftă de fluierat. Fluieră de îmi scrijeleşte auzul.

— Nici un tânăr din Corleone nu mă întrece la fluierat, se laudă. Fluieram serenade mai plăcut decât o orchestră de chitare.

Îl las să vorbească. Gândurile mele urmează alt făgaş. Camioneta asta mi-ar prinde foarte bine. Aş putea să merg cu ea până la Trapani. Are un aspect atât de neutru, încât ar trece neobservată. Mă gândesc să scot pistolul, să-l silesc pe Antonio să coboare din maşină, apoi să trec la volan şi să plec mai departe. Gestul n-ar fi tocmai frumos, dar scopul scuză mijloacele. În definitiv nu aş face decât să-i împrumut maşina şi să-l las să umble pe jos câțiva kilometri până la Partinico.

Dar Antonio nu-mi dă ocazia să săvârşesc o acțiune care mi-ar fi repugnat. Opreşte camioneta.

— Am mâncat cam multă fasole în seara asta. Mă ierți o clipă.

Coboară din maşină, sare şanțul şi se lasă pe vine, la câțiva metri de şosea. Profit de ocazie şi mă instalez la volan. Scot din buzunar un teanc de lire, le fac sul şi le arunc afară.

— Chiria pentru camionetă, îi strig lui Antonio. Ai s-o primeşti înapoi în aceeaşi stare, peste o zi sau două, *Arrivederci*, Antonio.

Cu pantalonii în vine, Antonio se repede spre maşină. Nu are timp

să mă ajungă. Camioneta a şi pornit. Aud protestele şi înjurăturile lui. Bietul om! Acum nu mai am nici o grijă. Lui Antonio îi va trebui cel puțin două ore ca să ajungă pe jos până la Partinico. Până să anunțe pe carabinieri, până să se dea alarma, intru în Trapani. Las camioneta într-un colț pe stradă. Are s-o găsească poliția. Iar eu mă înfățişez unchiului Matteo.

Nu pot să mă plâng că soarta mi-a fost potrivnică. Încep să cred că am norocul lui Buchalter. În fond, de ce nu l-aş avea?

Motorul camionetei trage destul de bine. Iau benzină din Partinico şi o cotesc la stânga, spre Aleamo. Ploaia măruntă continuă să se cearnă. Bietul Antonio!...

Şoseaua asfaltată îşi deapănă linia albă, mediană, ca un fir al Ariadnei. Motorul duduie astmatic. Tacheții fac gălăgie, clănțănind pe întrecute...

Aşa clănțăneau şi tacheții jeepului care mă ducea, de la Alahabad spre nord-vest, de-a lungul Gangelui. Apoi am părăsit şoseaua, luând-o spre stânga, de-a dreptul peste câmpul nisipos, cu iarbă săracă.

Mă aflam de trei luni în India. Făcusem pace cu Nocera. Un fel de pace înarmată, premergătoare războiului. Nocera îşi dăduse seama că nu poate scăpa de mine, iar eu ajunsesem la concluzia că trebuia să lucrez cu mult tact, spre a-l înlătura.

Nocera nu mă putea suferi. De mult ar fi încercat să mă lichideze, dacă nu s-ar fi temut de un conflict deschis cu Mafia. Nocera nu se putea lipsi însă de colaborarea „Onoratei Familii". Mafia îi procura aurul pe care Nocera îl introducea prin contrabandă în India, realizând beneficii imense. În locul aurului, obținea rupii indiene, a căror ieşire din țară era de asemenea interzisă. Dar contrabandiştii nu țineau seamă de aceste oprelişti. Aurul continua să intre şi rupiile să iasă peste graniță într-un continuu du-te-vino. Cu rupiile astfel obținute, cumpăram stupefiante din Iran. Stupefiantele luau apoi drumul Americii de Nord, via Europa Occidentală.

În ultima vreme, Nocera fusese nenorocos. Pierduse câteva transporturi de aur, unele confiscate de vameşii şi de poliția indiană, altele furate de bande rivale. Aceste pierderi repetate puseseră pe gânduri pe căpeteniile „Onoratei Familii", care mă trimiseseră să fac ordine.

Trei luni m-am documentat. Am străbătut India de la Bombay la Calcutta şi de la Delhi la Madras. Am călătorit cu trenul şi cu

avionul, cu automobilul şi cu caravanele de cămile. Am făcut apoi un salt până la Macao şi Hong-Kong, spre a tatona modul de lucru al poliţiei, al vameşilor, al Interpolului.

Nocera nu exagera când afirma că intrarea aurului prin contrabandă în India întâmpina dificultăţi sporite. Cantităţi importante de aur erau interceptate de autorităţi nu numai în porturi, dar şi pe aerodromuri. Contrabandiştii, care purtau pe sub haine corsete împănate cu câte treizeci sau patruzeci de kilograme de aur, erau prinşi tot mai des. Aurul intra în India şi sub alte forme. Automobile cu diferite piese turnate din aur, valize diplomatice încărcate cu aur, nave cu bărci de salvare căptuşite cu aur, extinctoare montate în aur, frigidere care în realitate nu erau decât receptacule de aur. Aurul era ascuns şi în lăzile cu gunoi, şi în cosciuge, şi în lădiţe cu etichete „instrumente chirurgicale". Rupiile ieşea ceva mai uşor.

După cercetări intensive, am ajuns la concluzia că era ceva putred în reţeaua lui Nocera.

În primul rând, am hotărât să folosesc mijloace noi, îndrăzneţe, care să-mi permită a introduce în India masive cantităţi de aur. Unul din aceste mijloace era pirateria aeriană. Pe unul din avioanele de călători care făceau curse Londra-Paris-Beyruth-Karaci-New Delhi-Bangkok-Hong-Kong, m-am gândit să încarc două mii kilograme de aur, în cutii având eticheta „instrumente optice", cu destinaţia Singapore. În mod curent aurul transportat cu avioanele ajungea mai întâi la Hong-Kong sau la Singapore. Acolo era fracţionat şi dirijat prin diferite mijloace spre India.

Eu am simplificat problema. De ce să facem asemenea ocoluri, când aurul ar putea fi debarcat direct în India? În vreme ce avionul ar zbura deasupra Indiei, un grup de comando l-ar deturna spre un punct fixat în prealabil. În acel punct – îndepărtat de centrele populate sau de arterele de mare circulaţie – pilotul ar fi silit să aterizeze forţat. Aurul avea să fie transbordat în autocamioane – concentrate din timp la locul convenit – apoi cărat rapid la Delhi, Alahabad sau Calcutta, pe sub nasul poliţiştilor. Când autorităţile, alertate, aveau să ajungă la locul aterizării, aurul s-ar fi aflat deja la loc sigur.

Când i-am vorbit prima oară lui Nocera despre proiectul ăsta, m-a făcut nebun. În cele din urmă am reuşit să-l conving. Beneficiile pe care le-am fi recoltat ar fi fost atât de importante, încât numai un imbecil s-ar fi împotrivit executării planului meu.

L-am pus deci în practică.

Am ales un loc propice pentru aterizarea forțată, a avionului cu încărcătură de aur, m-am instalat sub o umbrelă, în mijlocul oamenilor mei de încredere şi m-am pregătit de aşteptare. Parcă aş fi fost un general în fruntea statului său major.

Fixasem toate amănuntele acestei operații. Studiasem din timp nenumărate ipoteze. Drumul avionului de la Londra la Karaci se desfăşurase fără nici un incident. La miezul nopții decolase de pe aeroportul capitalei Pakistanului, îndreptându-se spre Calcutta, unde trebuia să aterizeze trei ore mai târziu. Aproximativ în jurul orei două urma să survoleze împrejurimile Alahabadului.

Terenul de aterizare, ales de mine, era plasat în mijlocul unei regiuni aride, aproape pustii. Am jalonat terenul cu lanterne electrice. Aproape de ora două am dat dispoziție să fie aprinse luminile. Zbârnâitul îndepărtat al unui avion a făcut să-mi bată inima cu putere. Dacă reuşeam, prestigiul mi-ar fi crescut vertiginos nu numai în ochii Mafiei, dar şi ai lui Nocera. Dacă dădeam greş, mă compromiteam iremediabil. Nocera, un tradiționalist convins în operațiile sale de contrabandă, m-ar fi acuzat că l-am sabotat cu inovațiile mele. Mă întrebam dacă grupul de comando reuşise să dea lovitura. Ştiam că paza avioanelor era mult mai severă de când cu numeroasele atentate politice săvârşite împotriva aeronavelor abisiniene şi israeliene.

Deodată, Saki, tânărul meu adjutant – un indian cu ochi migdalați şi siluetă şerpuitoare de dansator – a început să strige triumfător.

— Am stabilit legătura cu grupul de comando de pe avion.

În microradioemițătorul său se auzea glasul şefului grupei.

— Allo, Bengal, allo Bengal, aici Gangele, aici Gangele. Văzut luminile de balizaj. Coborâm. Gata.

Saki formulă îndată răspunsul.

— Allo Gangele, allo Gangele! Aici Bengal, recepționat mesajul. Totul e în ordine. Direcția vântului Est-Est-Sud către West-West-Nord. Aterizați.

Zece minute mai târziu, Boeingul 707 ateriza pe burtă într-un fantastic nor de praf. Avusesem grijă să stropesc terenul cu o substanță ignifugă.

Am respirat uşurat. Uriaşa aeronavă nici nu a capotat, nici nu a luat foc. Autocamioanele grupate dincolo de balize s-au apropiat de avion. Transbordarea aurului s-a efectuat în cincisprezece minute, sub ochii pasagerilor şi echipajului, care stăteau buluciți la ferestre.

Nu-i lăsasem să coboare ca să nu ne încurce treburile. După ce am transportat ultima lădiță de aur, mi-am urcat oamenii în maşini şi ne-am îndepărtat de avion. Grupul de commando avusese grijă să distrugă aparatele de radio de la bordul aeronavei.

În seara următoare, în vreme ce serbam succesul în compania lui Nocera, golind o sticlă de şampanie, Saki mi-a adus jurnalele de seară.

— Se vorbeşte despre noi, *boss*.

Pe prima pagină a tuturor ziarelor, era relatată cu lux de amănunte aterizarea forțată a avionului Boeing 707, deturnat de la ruta sa normală de un grup de terorişti. Nu se vorbea despre aurul intrat prin contrabandă în India. Autoritățile nu cunoşteau încă adevăratul conținut al lădițelor cu „instrumente optice", sau aflaseră despre aur dar ascundeau acest fapt în interesul cercetărilor, în definitiv acest lucru mă interesa prea puțin. Esențial era faptul că introdusesem o mare cantitate de aur în India, fără să suport nici o pierdere.

— Figura asta cu deturnarea avionului n-o s-o mai putem folosi a doua oară, i-am spus lui Nocera. Pe viitor am de gând să utilizez alte procedee. Voi amenaja în junglă piste de aterizaj pentru avioanele noastre.

Nocera m-a înghiontit familiar cu cotul.

— Şmecherule, nu eşti deloc original. Traficanții de stupefiante din America de Sud folosesc de multă vreme piste secrete de aterizaj, în plină junglă.

Deşi nu înceta să-şi manifeste admirația pentru ceea ce numea el „trăznelile" mele, mi-am dat seama că mă ura mai mult ca niciodată. Colaborarea noastră părea foarte strânsă. În realitate, oamenii lui mă urmăreau fără încetare. A mai încercat o dată să mă suprime, dar nu a reuşit. Avusesem grijă să-mi iau măsuri de precauție. Nu ieşeam niciodată singur din casă, mă hrăneam numai cu mâncăruri preparate de bucătarul meu personal, şi ajunsesem să port pe sub haine un pieptar garantat împotriva gloanțelor. Nu ştiu dacă ar fi făcut față unei rafale de mitraliere, aşa cum pretindeau reclamele şi modul de folosire al pieptarului. M-a ferit însă de un cuțit, pe care un necunoscut – neidentificat nici până azi – mi l-a aruncat în spate, în vreme ce ieşeam dintr-un local de noapte, escortat de oamenii mei.

Curând după acest atentat nereuşit, am primit vizita unui american cu mutră severă de cleric. După ce am schimbat câteva cuvinte, mi-am dat seama că era mai scelerat decât Belzebuth. Tipul,

pe nume John Armstrong – am aflat mai târziu că numele, ca şi înfăţişarea erau de împrumut – mi-a făcut o propunere interesantă.

— De ce nu ai renunţa pe viitor la colaborarea cu Sicilia? Dacă ne-ai prefera pe noi, ai realiza beneficii sporite de pe urma traficului de stupefiante. În loc să le expediezi în Statele Unite pe ruta obişnuită – Orientul Mijlociu, Mediterana, Franţa –, le îndrumi tot spre Statele Unite, dar prin Hong-Kong şi Hawai. Scurtezi drumurile şi micşorezi riscurile.

Formula nu era lipsită de raţiune. Dar nu o puteam accepta, fără să mă asigur în prealabil că John Armstrong nu este un agent provocator din partea Mafiei siciliene sau a lui Nocera.

— Ai discutat şi cu şeful meu? l-am întrebat.

— Care şef? a rostit Armstrong.

— Adolfo Nocera.

Armstrong şi-a şters cu batista lentilele ochelarilor înrămaţi cu metal.

— Nocera nu ne interesează. Omul ăsta este ca şi terminat. Te previn că cochetează cu organizaţia Doamnei Wong. În ziua în care va încheia un acord cu Doamna Wong, poţi să-ţi iei adio de la viaţă. În clipa în care va rupe punţile cu Mafia siciliana, nu va mai avea nevoie să te menajeze. Te va înlătura ca pe o măsea stricată, fiindcă nu se va mai teme de represalii.

— Cine e Doamna Wong?

— Satrapul unei foarte puternice organizaţii piratereşti, cu aria de activitate în mările şi oceanele Extremului Orient. Doamna Wong se ocupă şi cu stupefiantele.

Americanul cu mutră de cleric m-a privit lung.

— Dacă ţii la viaţă, să nu te încurci cu organizaţia Doamnei Wong. Noi îţi oferim condiţii cinstite de colaborare.

— Pentru moment, Mr. Armstrong, nu sunt dispus să-mi schimb orientarea.

Americanul m-a fixat prin ochelarii săi strălucitori.

— Nici o supărare, Mr. Bellocampo. Sunt dispus să aştept. Organizaţia mea oferă condiţii care sfidează orice concurenţă. Şi încă o chestiune. Pentru aliaţii noştri suntem loiali până la moarte. Pe rivali îi urmărim tot până la moarte.

— Este o ameninţare, Mr. Armstrong?

— Oh, nu. O simplă informaţie, Mr. Bellocampo. Poate că ai să te răzgândeşti. În orice caz, oferta noastră rămâne deschisă.

Şi-a luat pălăria, m-a salutat, apoi a plecat demn, ca un pastor...

O cireada de vite îmi taie drumul. Farurile luminează o pădure de coarne, ochi blânzi şi catifelaţi de rumegătoare, sarici lăţoase. Am oprit. Animalele se scurg pe lângă maşină ca o uşă tumultoasă. Şoseaua se liberează iarăşi. Pe asfaltul ud vitele au lăsat un noroi vâscos, care face să derapeze cauciucurile.

Capul mi s-a golit de gânduri. Urmăresc automat goana şoselei pe sub roţile autocamionetei. Am senzaţia că maşina stă pe loc. Numai bornele fug, fug şi copacii rari de pe marginea şoselei, fug şi curbele şi o căruţă cu coviltir, care merge de-a-ndăratelea cu cai cu tot. Senzaţia asta de nemişcare, de amorţire, de imponderabilitate, mă nelinişteşte. Nu mai sunt stăpân pe nervii mei? Opresc maşina. S-au oprit şi şoseaua şi pomii, şi bornele. Ochii mei obosiţi înregistrează totuşi o mişcare, care nu există. Peisajul se deplasează încet, ca şi când m-aş afla pe o scenă care execută o foarte lentă mişcare de rotaţie.

Cobor din maşină, în ploaie. Îmi scot pălăria şi ridic obrazul spre cer. Picăturile reci de apă îmi răcoresc fruntea dogorită. Le simt cum cad pe pleoapele închise, îmi trec mâna prin părul ud. Gestul ăsta familiar mă trezeşte din transă.

Deschid ochii. Copacii, şoseaua, bornele au încremenit. A încremenit şi timpul. Sunt singur în imensitatea beznei, a ploii, a firii...

Mă urc la volan. Camioneta porneşte, tuşind ca o babă scuturată de o bronşită cronică. Mi-am revenit. Am iarăşi noţiunea timpului care fuge.

Fuge şi camioneta. Mă apropii de Trapani. Ce primire îmi va face unchiul Matteo? Poate că îmi va închide uşa în nas. N-ar fi imposibil. Unchiul Matteo are disciplina în sânge. Sunt sigur că mă dezaprobă. Am încălcat legile de fier ale „Onoratei Familii". Glasul sângelui nu va pleda însă în favoarea mea? Unchiul Matteo m-a apărat în faţa instanţelor penale. Pe atunci eram un biet minor oropsit de soartă şi de oameni. Azi sunt un om în toată firea. Se presupune că am discernământ. Că am cunoscut gravitatea faptelor care mi-au atras condamnarea la moarte. Poate că mă va apăra şi acum. Nu-mi fac iluzii. E mai bine să te aştepţi la rău şi să dai de bine, decât să se întâmple invers.

Intru în Trapani. Ora târzie şi ploaia au golit oraşul de locuitori. Nu se văd lumini la ferestre. În dosul uneia din aceste ferestre se află Veronica. Poate că la ora aceasta visează. Datorită somnului sau

stupefiantelor? De azi noapte şi până acum s-a scurs un secol. Şi eu trăiesc un vis. Un vis urât, care nu se mai termină.

Casa unchiului Matteo a apărut la capătul străzii. Las camioneta în faţa unei cârciumi. Cine o va vedea acolo, va spune că şoferul se află în cârciumă, la un pahar cu vin. Îmi continui drumul pe jos. Merg cu pas sigur, ca şi când aş fi un ins paşnic care se întoarce acasă de la un spectacol.

Nu văd nici o siluetă suspectă. Intrarea principală a casei unchiului Matteo e luminată în plin de un lampadar. Dacă aş suna ca să mi se deschidă, aş constitui o ţintă ideală pentru un ins ascuns în umbra caselor de vizavi. Clădirea este înconjurată de o curte mare. După câte ştiu, poarta de fier este întotdeauna deschisă. Unchiul Matteo nu se teme de hoţi. Care hoţ ar îndrăzni să facă o spargere în casa uneia dintre căpeteniile Mafiei siciliene.

Mă strecor în curte, cu teama în suflet că de undeva ar putea să mă trăznească o ploaie de gloanţe. Curtea e cufundată în beznă. Câţiva copaci cu coroane bogate, vaste umbrele de verdeaţă, împiedică razele lampadarelor din stradă să lumineze peronul de piatră din jurul casei. Merg repede pe lângă zid, fără să fac zgomot. Am ajuns la intrarea din dos. Apăs încet clanţa. Uşa se deschide. Mă strecor într-un culoar şi închid uşa în urma mea. Ce-ar fi să mi se întindă o cursă, tocmai aici, în casa unchiului Matteo? În subsolul ăsta m-ar putea împuşca fără să se audă din stradă detunăturile. Un loc ideal pentru o execuţie tainică. Urc scara de serviciu la parter. Pătrund în alt culoar, împodobit cu tablouri şi covoare persiene. O lampă orientală cu ciucuri de sticlă colorată aruncă o lumină slabă.

Uşa cabinetului de lucru al unchiului Matteo se află la capătul culoarului. Mă apropii în vârful picioarelor şi o deschid. În cabinet e lumină. Canatul deschis al uşii nu-mi îngăduie să văd toată încăperea. Perdelele groase de catifea roşie, cu ciucuri negri, acoperă ferestrele. O măsuţă orientală, de abanos încrustat cu fildeş, o sofa, câteva fotolii, dominate de biblioteca imensă cu volume de drept, covoarele orientale creează o atmosferă molcomă, *fin de siĕcle*. Închid uşa. Acum pot să văd şi restul odăii. Unchiul Matteo se află la biroul său. Mă priveşte nemişcat. Imobilitatea mă face în primul moment să cred că este mort.

— Bună seara, Nino, îmi spune el. Te aşteptam.

— Bună seara, unchiule Matteo.

Îmi scot pălăria şi o arunc pe sofa. Resimt, deodată, toată oboseala acumulată în ultimele zile. Îmi dezbrac şi pardesiul şi îl asvârl peste

pălărie. Mă aşez într-un fotoliu.

— Sunt istovit, şoptesc.

— Cred, răspunde unchiul Matteo.

— M-am temut să nu fiu împuşcat în preajma casei îi spun.

— În Trapani nu ai a te teme. Te afli sub protecţia mea. Cel puţin pentru un timp. Ştiam că ai să vii. De aceea am şi lăsat Veturiei adresa din Termini. Îmi pare rău că nu m-ai găsit.

— Ştii de ce sunt acuzat?

— Ştiu. E foarte grav. Am şi încercat să vorbesc cu *Don* Calò. Nu s-a lăsat înduplecat. Mi-a spus chiar că îl indispune insistenţa cu care am pledat în favoarea ta. Acum trebuie să ne gândim la o soluţie.

Unchiul Matteo îşi împreună mâinile. Mă priveşte gânditor. Ce mult a îmbătrânit unchiul Matteo. Părul i-a albit, faţa i s-a brăzdat de şanţuri, i-au apărat cearcăne întunecate. Odată cu vârsta, a căpătat o distincţie care îi lipsea în tinereţe.

— Fapta ta e foarte gravă, repetă el. Foarte, foarte gravă. Trebuie totuşi să te apăr. Din nefericire posibilităţile mele sunt limitate.

— O împăcare rămâne deci imposibilă? îl întreb.

— Imposibilă, răspunde încet unchiul Matteo.

Face o pauză. Scoate dintr-o cutie de metal filigranată o havană.

— Nu-ţi ofer havane, fiindcă ştiu că nu fumezi aşa ceva, îmi spune.

Îi decapitează vârful cu o ghilotină minusculă. Şi-o aprinde.

— Din cauza ta, Nino, mă aflu la o mare răscruce. Nu pot să uit că eşti nepotul meu. Nu pot să uit nici faptul că datorez credinţă Mafiei.

Expiră fumul havanei.

— Ce aş putea face pentru tine? formulează el o întrebare care nu-mi este adresata mie, ci lui însuşi. Meditează profund. *Don* Caló mi-a pretins să nu mă mai amestec, adaugă el după câteva clipe.

Aruncă un rotocol de fum, care se înalţă încetişor spre tavan şi se încurcă în braţele candelabrului de bronz.

— Aş putea să te strecor într-o mânăstire, unde te-ai bucura de dreptul de azil. Ştiu însă că te-ai simţi mai rău ca la închisoare. În sfârşit, am să mă mai gândesc. În noaptea asta ai să dormi în odaia oaspeţilor. Veturia ţi-a pregătit un pat bun şi o cină suculentă. Cred că eşti înfometat.

Mă ridic din fotoliu, îmi iau pardesiul şi pălăria.

— Îţi mulţumesc, unchiule Matteo, pentru tot ce ai făcut pentru mine. Cred totuşi că ar fi mai bine să plec. Nu vreau să-ţi creez neplăceri.

Unchiul Matteo zâmbeşte.

— Nu-mi purta mie de grijă, Nino. Dacă am ajuns la concluzia că trebuie să te apăr, înseamnă că am cântărit bine argumentele pro şi contra. Du-te şi te culcă, în noaptea asta poți să dormi liniştit.

I-am mulțumit din nou, mi-am luat rămas bun, apoi am părăsit cabinetul de lucru. În camera de oaspeți o găsesc pe Veturia, care se învârteşte în jurul unei mese acoperită cu bunătăți. În special peşte şi vânat, preparate aşa cum numai ea ştie să prepare. Sunt şi două sticle de Moscato şi o sticlă de Marsala. Veturia a îmbătrânit mai rău decât stăpânul ei. Este albă ca o oaie, s-a încrețit la față, s-a cocoşat, dar continuă să trebăluiască, plină de vioiciune, aşa cum o ştiu din copilărie. Veturia se arată foarte bucuroasă de vizita mea. Dacă ar şti ce de complicații are să genereze prezența mea, cred că n-ar mai fi atât de încântată.

Mă aşez la masă şi fac cinste bunătăților servite. La desert îmi aduce portocale, banane şi curmale. Ştie că îmi plac fructele, şi mai ales bananele...

Ori de câte ori desfac coaja unei banane, îmi aduc aminte de vărul meu Tadeo.

— Aşa cum despoi banana asta de coajă, aşa despoi femeile îmi spunea el, în vreme ce smulgea fâşie cu fâşie învelişul chihlimbariu al unei banane atât de bine coapte, încât începeau să i se întunece uşor muchiile zemoase.

Dacă îmi analizez bine faptele, sunt un răufăcător. Am terorizat, am şantajat, am făcut contrabandă, am ucis. Sunt însă un răufăcător de înaltă clasă. E şi asta o consolare. Fărdelegile mele mi-au adus celebritatea. Tadeo, la schimb, era un răufăcător de mică anvergură. Un ins meschin, laş, ipocrit, linguşitor. Față de cei mai slabi decât el, era tiranic. Față de cei puternici, se târa cu burta de pământ. Specialitatea lui este violul. Şi-a început cariera batjocorind slujnicuțele angajate de maică-sa. Unchiul Spiridone şi mătuşa Zenobia făceau haz de isprăvile lui. „Abia a împlinit cincisprezece ani, dar se comportă ca un bărbat în toată firea", obişnuiau ei să spună cu mândrie.

Dacă fata rămânea gravidă, o dădeau pe mâna unei moaşe cu experiență, care o uşura de sarcină, apoi o concediau, având grijă să-i încredințeze o frumoasă scrisoare de recomandație.

Mai târziu i-au luat lui Tadeo un Fiat 850. „Să aibă băiatul cu ce să se distreze". Deşi abia împlinise douăzeci de ani, Tadeo începuse să se îngraşe. Avea o piele de o albeață bolnăvicioasă, pernițe de

grăsime pe şolduri, burta manifesta o supărătoare tendință spre rotunjire, iar părul prinsese să i se rărească.

Pe vremea aceea începusem să mă bucur de o oarecare notorietate la Palermo. În afară de faptul că eram nepotul lui Matteo di Girolamo – o reputată piesă de nouăzeci – îmi dovedisem meritele într-o serie de lovituri îndrăznețe. *Don* Ugo Alcesi mă recomandase călduros însuşi şefului suprem al Mafiei siciliene.

Într-o seară, întorcându-mă de la un spectacol – mă înnebuneam după filmele de cinematograf – l-am găsit în fața casei mele pe Tadeo care – după cum mi-a spus chiar el – mă aştepta cu înfrigurare de câteva ore. Era înspăimântat. Avea în ochi o expresie rătăcită şi îi tremurau mâinile.

— Trebuie să-ți vorbesc, Nino. Am dat de dracul.

L-am poftit în casă. Locuiam pe atunci într-un mic apartament pe Via San Cristoforo. Tadeo tremura atât de tare, încât i-am dat să bea trei coniacuri, pe nerăsuflate. Asta l-a mai calmat puțin.

— Acum spune-mi ce s-a întâmplat, l-am poftit, după ce mi-am degustat coniacul.

— Sunt urmărit de doi derbedei care mă şantajează. Mi-au stors până acum sume importante.

Apoi Tadeo s-a avântat într-o poveste incoerentă, întretăiată de suspine şi exclamații tipic italieneşti. Am putut să înțeleg că Tadeo, împreună cu doi prieteni ai săi, ieşeau la plimbare cu Fiatul. Pofteau în maşină pe câte o biată fată, agățată cine ştie de pe unde, o plimbau în împrejurimile oraşului, iar când ajungeau în vreun loc pustiu, o coborau cu sila din maşină, o batjocoreau pe rând, apoi plecau, lăsând-o să se întoarcă singură acasă. Isprava se repetase de mai multe ori. Fetele nu reclamau. Poate că le era ruşine. Ultima oară însă, lui Tadeo i se încurcaseră socotelile. O fată, mai îndrăzneață decât celelalte, se plânsese la poliție. Medicul legist de serviciu o consultase, eliberând un certificat de constatare a violului. Afacerea luase amploare. Se amestecase parchetul. Fata avea doi martori. Nişte vagabonzi, care se odihneau într-un desiş, din apropiere. Nu numai că văzuseră totul, dar luaseră şi numărul maşinii.

— Tata nu ştie nimic, mi s-a destăinuit Tadeo. Dacă ar afla, m-ar omorî.

Deodată, a îngenuncheat în fața mea.

— Scapă-mă, Nino, scapă-mă! Sunt disperat. Nu ştiu ce să mă fac.

Frica din ochii lui avea ceva abject. L-am poftit să se ridice.

— E ruşinos să te milogeşti, Tadeo, Aş vrea să te ajut. Dar cu

poliția şi cu procurorii nu stau tocmai bine.

Tadeo m-a privit cu viclenie.

— Ar exista un mijloc. Să dispară martorii.

— Cum adică?

Tadeo mi-a zâmbit servil.

— Dacă i-ai suprima tu?

— Eşti nebun, am replicat. Să risc munca silnică pe viață, ca să te scap de doi martori supărători!

Tadeo a început să-şi frângă mâinile.

— Dacă martorii nu sunt împiedicați să vorbească, mă paşte închisoarea.

Puțin îmi păsa dacă Tadeo avea să facă sau nu închisoare. Relațiile noastre de prietenie nu fuseseră tocmai strânse.

— De ce nu te adresezi unchiului Matteo? l-am întrebat. Are, în orice caz, mai multe relații decât mine.

— Unchiul Matteo e în Elveția de două săptămâni. Nu ştiu când are să se înapoieze.

— Băiatule dragă, du-te la un avocat, l-am sfătuit. Nu ai altceva mai bun de făcut.

În noaptea aceea a plecat distrus.

A doua zi, de dimineață, m-au trezit din somn unchiul Spiridone şi mătuşa Zenobia. Mi-am aruncat un halat pe mine şi i-am primit în salonaş.

Unchiul Spiridone era vânăt. Mi-a declarat că abia aflase de pacostea căzută pe capul fiului său. Mătuşa Zenobia avea ochii plânşi, iar cerceii cu ciucuri de aur pendulau mai violent ca altădată. Amândoi m-au implorat să le salvez fiul. Să nu las a fi pătat numele familiilor di Girolamo şi Trabona. Dacă unchiul Matteo ar afla că am stat cu mâinile în sân, m-ar blama cu siguranță.

Plictisit de rugămințile lor, am acceptat să mă ocup de această afacere. Adevărul este că nu mi-a fost prea greu să soluționez criza. Prin oamenii mei am dat uşor de urma celor doi vagabonzi. Le-am oferit să aleagă: sau o sumă rezonabilă de bani şi dispariția voluntară din Palermo, sau un cuțit între coaste şi somnul cei de veci. Cum era şi firesc, vagabonzii au ales prima variantă. Au luat banii şi s-au făcut nevăzuți. La termenul de judecată, Tadeo şi prietenii săi au fost achitați din lipsă de probe.

Unchiul Spiridone şi mătuşa Zenobia mi-au jurat recunoştință veşnică. Veşnicia a durat exact patru săptămâni. La sfirşitul acestui interval de timp, m-am înfățişat unchiului Spiridone şi i-am solicitat

un împrumut. Voiam să mă lansez într-o afacere pe cont propriu. Pe vremea aceea nu o duceam strălucit cu banii. Cheltuiam mult, căci petreceam noapte de noapte, dornic să recuperez timpul pierdut la şcoala de corecţie şi la închisoarea Ucciardone.

Spre surprinderea mea, unchiul Spiridone a refuzat să mă ajute, sub cuvânt că negoţul stagna. Nu i-am zis nimic, dar m-am jurat să nu-i mai calc pragul.

Împrejurările m-au răzbunat mai repede şi mai crud decât aş fi dorit-o. Cam la un an după treaba asta, Tadeo a dat de un nou bucluc. Fata pe care a acostat-o, pe Via Maqueda, era fiica unui mafiot cu oarecare suprafaţă. Tadeo nu ştia însă acest lucru. A invitat-o la plimbare a dus-o afară din oraş şi acolo a batjocorit-o împreună cu cei doi prieteni ai săi.

Riposta a fost fulgerătoare. Trei zile după această ispravă, Tadeo şi cei doi amici au fost găsiţi ucişi pe un loc viran din împrejurimile oraşului. Înainte de a fi sugrumaţi, li se extirpaseră testiculele şi li se vârâseră căluş, în gură. Asta era pedeapsa rezervată tuturor acelora care necinsteau nevestele sau fiicele mafioţilor...

Veturia îmi umple paharul cu vin.

— Îţi mai aminteşti de vărul meu Tadeo? o întreb.

— Cum să nu? A avut o moarte îngrozitoare. Veturia îşi face semnul crucii. Şi-a dat sufletul în chinuri atât de cumplite, încât şi-a plătit toate păcatele.

— Ţi-e frică de moarte, Veturia?

— Nu mi-e frică. Dacă mi-ar fi, aş schimba lucrurile cu ceva? Las totul să meargă de la sine. Poate că mâine n-am să mai fiu în viaţă. Ei şi? Mă bucur de clipa de azi.

— Te mulţumeşti cu puţin, Veturia.

— Oamenii care se mulţumesc cu puţin sunt fericiţi. Dacă aş vrea acum să am o casă mare, şi n-aş putea să-mi împlinesc dorinţa, mi-aş amărî zilele.

Îmi golesc paharul.

— Ai dreptate, Veturia.

Bătrâna îmi zâmbeşte cu bunătate. Cred că este cam simplută. Am terminat cu masa.

— Pot să strâng? mă întrebă Veturia cu glasul ei ca molcom.

— Strânge. Am mâncat împărăteşte. Mulţumesc.

Veturia înclină din cap. În câteva clipe masa s-a eliberat de tacâmuri, de farfuriile murdare, de cuvertura albă, apretată. Mi-a

lăsat carafa cu vin şi un pahar cu picior, îmi urează noapte bună şi iese.

„Poate că mâine n-am să mai fiu în viaţă". Vorbele ei sunt oare profetice? Dacă m-aş fi mulţumit cu puţin, n-aş fi ajuns aici. Dar nici n-aş fi gustat viaţa din plin. Am trăit cu dureroasă intensitate. M-am bucurat de toate plăcerile. Dacă va fi să mor, am să plec dintre cei vii, sătul.

Mai golesc un pahar cu vin. Mă dezbrac. Veturia mi-a pregătiţi baia. Mă afund în apa caldă, moleşitoare. E atât de bine. Mă destind. Acum îmi poartă altul de grijă. Nu se poate spune că n-am avut noroc în viaţă. După moartea mamei, când mă încolţise deznădejdea, unchiul Pietro, abatele, mi-a întins o mână proteguitoare. Apoi unchiul Matteo a intervenit în viaţa mea, scoţându-mă de urechi din Pantellaria. Şi *Don* Alcessi m-a sprijinit. Şi Louis Valentine. În America, Louis Valentine a fost pentru mine un al doilea părinte. L-am pierdut tocmai când aş fi avut mai multă nevoie de el. Şi pe unchiul Pietro l-am pierdut în împrejurări asemănătoare. *Don* Ugo a murit în patul lui, înconjurat de nevastă, de copii şi nepoţi. Un sfârşit liniştit, de care au parte puţini mafioţi. Dintre toţi oamenii care şi-au întins cu bunăvoinţă mâna asupra mea, numai unchiul Matteo se mai află în viaţă. A intervenit în momentul cel mai critic. Mă scoate din mlaştină în clipa în care noroiul mi-a ajuns la gură. Acum pot să dorm liniştit.

Ies din baie. Pe jumătate adormit, mă şterg cu prosopul moale care miroase a lavandă. Şi cearşafurile şi perna miros a lavandă.

Ce-ar fi să telefonez Veronicăi?

Nu e prea târziu. Cred că nu i-a ajuns încă la ureche veste morţii Corinei. Nu. N-am să-i telefonez. Mi-e somn. Mi-e tare somn. Mă cufund într-o beznă moale, de puf. Stele căzătoare cu cozi albe, verzui, roşiatice, străbat noaptea, dezvăluindu-şi cozile de păun. Alte stele ţâşnesc de jos în sus, geyzere luminoase, focuri de artificii multicolore... Culori, culori, culori... Chipuri omeneşti cu contururi nedesluşite... Văzute prin oglinda unei ape, joacă, tremură, se tulbură, dispar... Cine să fie?... Un dovleac, sau luna, mă priveşte cu ochii lui *Don* Caló... Câtă ură varsă ochii lui *Don* Caló... Sunt verzi şi aruncă scântei... Scântei aruncă şi Vezuviul. Unchiul Matteo îşi întinde braţele spre culmile muntelui... Ce braţe lungi are... Cu mâinile făcute pâlnie, vrea să pună căluş vulcanului... Cine va fi mai tare? Vezuviul sau unchiul Matteo?... *Don* Caló râde... Îi aud glasul dogit... Râde şi Veronica... Din nările ei ţâşnesc şuvoaie de fum.

Stranie mai e Veronica! A luat înfăţişarea damei din patul lui Ercole... Ercole s-a ridicat din bălăriile în care a zăcut până acum. E vesel. Râde şi el... Ce farsă straşnică, Nino!... Noi suntem cei mai buni prieteni... Păzea!... Vin să te iau, Nino, fereşte-te!... Ercole râde, râde cu hohote, arătându-şi dinţii albi, strălucitori. Dinţii îi cresc lungi, colţi de crocodil, de hipopotam, de elefant... Un şarpe se strecoară spre mine... Îl lovesc în cap cu colţul de elefant... Şarpele se răsuceşte şfichiuind aerul cu coada-i de foc... Colţi de elefant... Corina!... Corina!... Nu bea vinul!... Nu, nu-l bea!... Aşteaptă-mă!... Te aştept, dragule... Am telegrafiat mamei... Mă va aştepta şi ea, două zile... şi doamna Wong mă aşteaptă... Mă aşteaptă Ingrid, mă aşteaptă Nocera, mă aşteaptă Mary... Pe Corina o aşteaptă cu toţii? Sau pe mine mă aşteaptă?... Mă cheamă... şi Tadeo mă cheamă... Ţine ceva în gură... Ce ţine?... Ah, da, bananele verzi, despuiate... Din banane ies femei goale, ispititoare, tentante... Fug după ele... Vreau să le îmbrăţişez... Aşteptaţi-mă... Bine, te aşteptăm!... Glasul lui Ingrid îmi sună în ureche... Te aştept, Nino... Mă mângâie pe păr... O puşcă mitralieră scuipă foc... tat-tat-tat-tat-tat...

Sar în capul oaselor.

Cineva ciocăneşte în uşă.

E ziuă. Soarele bate în ferestre.

— Intră!

Se deschide uşa. Unchiul Mateo apare în prag. Poartă un costum bleu marine la două rânduri, foarte frumos croit. Părul alb are onduleuri mari. E bărbierit proaspăt.

— Bună dimineaţa, ai dormit bine, Nino?

— Bună dimineaţa, unchiule Matteo. Datorită dumitale, am dormit fără griji. Ca un prunc.

— Mă bucur.

Unchiul Matteo trage un scaun la picioarele patului şi se aşază picior peste picior.

— Îţi aduc o veste, Nino. Am rupt toate punţile cu *Don* Caló.

— Cum se poate?

— Azi noapte, continuă unchiul Matteo, magazinul lui Spiridone a ars până în temelii. Iar secretarul meu, care se afla la Palermo, a fost găsit strangulat în camera sa de la hotel. *Don* Caló mi-a dat un dublu avertisment. Aşteaptă acum reacţia mea.

— Şi? îl întreb cu sufletul la gură.

— N-am de gând să capitulez. Se uită la ceasul său de mână. Nouă, rosteşte el. Aştept veşti de la Palermo. Îmbracă-te. Mă găseşti

jos. Luăm micul dejun împreună.

Unchiul Matteo îmi zâmbeşte, se ridică de pe scaun şi părăseşte camera, calm, ca un preot în timpul slujbei religioase. Sunt uluit. Unchiul Matteo a îndrăznit să-l înfrunte pe *Don* Caló Castiglione! Cine şi-ar fi închipuit una ca asta!

Mă bărbieresc la repezeală. Ce explicație are rebeliunea unchiului Matteo? A făcut-o pentru mine? N-aş crede. Unchiul Matteo este extrem de calculat. Îşi pregăteşte loviturile cu minuțiozitatea unui şahist angajat într-o partidă de campionat mondial. Mai mult ca sigur că de multă vreme plănuia să-şi ia libertatea de acțiune față de Palermo. Eu n-am fost decât picătura de apă care a făcut să se reverse paharul. Sau poate şi mai puțin. Pretextul pe care-l căuta unchiul Matteo spre a se scutura de tutela lui *Don* Caló.

Îmi fac toaleta şi cobor la parter. Unchiul Matteo mă aşteaptă în sufragerie citind ziarele de dimineață. Veturia a servit micul dejun. Lapte, ciocolată, frişcă, ouă, şuncă, unt, dulceață, prăjituri. Unchiul Matteo a fost întotdeauna un sibarit. La apariția mea, împătureşte ziarele şi le aşază pe masă, la dreapta sa.

— Bietul Spiridone, exclamă el, în vreme ce îşi toarnă laptele aburind în ceaşcă. Prostănacul ăsta plăteşte oalele sparte. *Don* Caló i-a incendiat magazinul, închipuindu-şi că voi resimți din plin lovitura. Ar fi trebuit să ştie că puțin mă sinchisesc de Spiridone şi de scumpa lui jumătate. Pierderea secretarului meu e altceva...

Îmi torn şi eu lapte.

— Aştept să obțin Roma la telefon, continuă unchiul Matteo. Aş pune pariu că la ora asta şi *Don* Caló a cerut Roma.

I-am înțeles planul. Vrea să obțină sprijinul mărimilor din Capitală. Şi unchiul Matteo are oamenii lui.

— În vreme ce dormeai, am lucrat, îmi spune zâmbindu-mi pe deasupra laptelui, peste care a turnat pulbere de ciocolată.

Telefonul zbârnâie. Aparatul e instalat pe o măsuță la îndemâna lui. Unchiul Matteo duce fără grabă receptorul la ureche.

— *Pronto*!... Cine? Ah, tu eşti Angelo!...

Îmi face semn cu mâna.

— Palermo, îmi explică el, îndepărtând o clipă receptorul.

Continuă convorbirea telefonică.

— Berzele să-şi ia zborul!... Cuiburile rămân pustii?... Foarte bine!... Dacă ai nevoie de câteva lăzi cu sticle de şampanie... În regulă. Îți trimit... Păunul şi-a pierdut penele?... Iată o veste bună. Să-i trimiți o coroană din partea mea. Nu! Două să fie. De trandafiri,

Cei mai scumpi... Aştept veşti...

Unchiul Matteo aşază telefonul în furcă... Îşi freacă încântat mâinile. Ard de nerăbdare să-l întreb pentru cine sunt coroanele. Dar mă abțin. Unchiul Matteo a folosit un limbaj cifrat. Desigur spre a nu fi înțeles de cei care ar fi ispitiți să-i intercepteze convorbirile telefonice. Dacă va voi să-mi explice înțelesul adevărat, cu atât mai bine.

— Bietul Enzo! rosteşte el cu afectată tristețe. Cine ar fi crezut! Până mai ieri era plin de viață şi de sănătate.

— Care Enzo? Întreb.

— Enzo Gualda. Mâna dreapta a lui *Don* Caló. A murit, sărmanul. Acum o jumătate de oră. Fiatul lui îl aştepta ca de obicei în fața casei, spre a-l duce la birou, când s-a apropiat de maşină a văzut pe secretarul său stând cu capul rezemat de volan. Intrigat a deschis portiera. În aceeaşi clipă maşina a sărit în aer, făcându-l bucăți. Polițiştii veniți la fața locului i-au găsit creierii lipiți de peretele casei. Resturile secretarului atârnau într-un pom din apropiere. Eh, Dumnezeu să-l ierte.

Îşi muie cornul rumenit în lapte.

— Ce amărât trebuie să fie *Don* Caló! Am să-i trimit o telegramă de condoleanțe.

Am înțeles. Unchiul Matteo răzbunase asasinarea secretarului său. Surprinzător era faptul că ostilitățile se angajaseră cu asemenea violență, într-un timp atât de scurt. Am impresia că *Don* Caló la ora asta a şi uitat de existența mea.

Unchiul Matteo îşi soarbe tacticos cafeaua cu lapte. Îl recunosc în calmul cu care face față situației. *Don* Caló este în permanență înconjurat de un numeros stat major. Dă ordine, se agită, ascultă încruntat rapoartele subalternilor, răspunde personal la apelurile telefonice. Unchiul Matteo stă singur. Nu-şi cheamă colaboratorii decât în cazuri extreme. Dirijează totul de la distanță. E atâta linişte în casă, încât n-ai crede că în clipa asta s-a angajat într-o bătălie pe viață şi pe moarte.

— Ai să lucrezi cu mine, nu-i aşa?

— Sunt omul dumitale, unchiule Matteo.

Față de situația pe care am avut-o odinioară în Statele Unite, e o degradare să lucrez sub ordinele unei piese de 90 provinciale, chiar dacă această piesă este unchiul meu. Dacă țin seama de faptul că omul ăsta m-a scăpat de la moarte şi că datorită lui îmi pot reface o situație în Mafie, considerentele de fals amor propriu nu-şi mai au

rostul.

De ieri şi până azi, situaţia s-a răsturnat în favoarea mea. Evident, criza nu s-a rezolvat încă. Încleştarea dintre unchiul Matteo şi *Don* Caló se află abia la începuturile ei. Războaiele acestea din sânul Mafiei au urmări imprevizibile. Rebeliunea unchiului Matteo nu reprezintă un fenomen rarisim. Şi în Sicilia şi în Statele Unite, bătălia, pentru putere în sânul Mafiei a prilejuit lupte intestine sângeroase. Învinşii n-au întâlnit cruţare!

Aparent, rebeliunea unchiului Matteo s-a produs într-un moment nepotrivit. „Onorata Familie" siciliană face obiectul unor asalturi înverşunate din partea duşmanilor ei. Campaniile în presă, atacurile de la tribuna camerei deputaţilor, ostilitatea opiniei publice, silesc justiţia şi forţele de represiune ale Statului să-şi înteţească activitatea împotriva mafioţilor. Tocmai acum când „Onorata Familie" ar trebui să aştepte cu capul în ţărână trecerea furtunii, unchiul Matteo a dezlănţuit atacul împotriva lui *Don* Caló. În realitate, lovitura lui nu s-a produs în contratimp. Şefii Mafiei îl vor sili pe *Don* Caló să nu treacă la represalii şi să accepte sciziunea, tocmai spre a nu spori vâlva, şi aşa destul de mare. Unchiul Matteo nu e prost. Mie, cel puţin, subtilitatea acestei strategii şi tactici nu-mi scapă.

Unchiul Matteo şi-a terminat micul dejun.

— Să trecem în birou, îmi spune.

Îşi strânge tacticos nodul cravatei, îşi trece mâna prin părul alb frumos ondulat, apoi se îndreaptă spre cabinetul de lucru. Îl urmez.

Acolo îl aşteaptă colaboratorii săi apropiaţi. Cinci la număr. Cunosc dintre ei numai pe Falcone Turinetti, mâna dreaptă a unchiului Matteo, şi pe Manolo Puddu, unul dintre locotenenţii lui. Falcone e tânăr şi foarte elegant, însă ochii lui te îngheaţă. Puddu are mutra şi gesturile unui măcelar în haine de duminică. Cred că este un perfect executant, dar că n-ar fi în stare să ia hotărâri de unul singur. Ceilalţi trei au înfăţişare de burghezi liniştiţi. Primul e masiv. Un ochi cată aiurea, derutându-te. Nu-ţi poţi da seama dacă te priveşte pe tine, sau fixează alt punct. Al doilea e slab, uscat. Mâinile i se agită continuu, derulând un şirag de chihlimbar. Al treilea e mai vârstnic. Ţine ochii pe jumătate închişi. Ai zice că dormitează.

— Pe Falcone şi pe Manolo îi cunoşti, îmi spune unchiul Matteo. Iată şi pe Luca Buo, îmi arată el pe saşiu. Luca Buo, Franco Liguoro, căruia îi mai spunem şi călugărul, fiindcă nu se lipseşte nici în somn de mătăniile lui, şi Niccardo Albrile, veteranul, alcătuiesc grupul meu de consilieri. Prieteni, se întoarce el către colaboratorii săi, pe Nino

Bellocampo nepotul meu, nu mai e nevoie să vi-l prezint. Mă îndoiesc că vreunul din voi să nu-i cunoască faima.

Falcone, Puddu şi Liguoro îmi zâmbesc. Înapoia zâmbetului lor desluşesc o ostilitate pe care reuşesc anevoie să şi-o ascundă. Luca Buo, saşiul, e impenetrabil. Albrile, veteranul, abia clatină din cap.

Îmi dau seama că cel puțin primilor trei nu le convine prezența mea. Sunt convinşi că voi câştiga un ascendent puternic asupra unchiului Matteo, lăsându-i în umbră.

— Falcone, glăsuieşte unchiul Matteo, în noaptea asta fabrica de bomboane a lui Nero Sirigu trebuie să sară în aer.

— Nero Sirigu? mormăie întrebător Luca Buo, saşiul. Nero Sirigu e cumnatul lui *Don* Caló.

— Nu-mi spui o noutate.

— Mânia lui *Don* Caló n-o să mai cunoască margini, *Don* Matteo.

— Asta şi vreau, Luca.

— Îşi va revărsa toată urgia asupra noastră.

— Caló e mai primejdios calm decât mânios. La mânie săvârşeşte greşeli. Aştept să facă un pas greşit.

— Noi suntem puțini şi ei sunt mulți, intervine Riccardo Albrile, deschizând un ochi.

— Ți-e frică, Riccardo? îl priveşte de sus unchiul Matteo.

— N-am spus asta, se apără Albrile, vădit indispus de riposta şefului său.

Liguoro îşi prefiră calm mătăniile.

— Ai dat de veste „amicilor" de la Roma?

— Am dat. Luigi Mazzacuo a plecat de dimineață cu avionul, la Roma.

— N-ai primit încă nici un răspuns?

— E încă prea devreme, Franco.

— *Don* Caló are amici puternici la Roma, zice Buo saşiul.

— Şi eu am „amici" puternici, răspunde unchiul Matteo.

Manolo Puddu izbeşte cu pumnul în masă.

— Destul! se răsteşte el la Buo, la Liguoro şi la Albrile, Nu vă e ruşine să discutați măsurile lui *Don* Matteo? Cui nu-i place să o spună verde. Am eu grijă să-i bag mințile în cap.

Puddu a mârâit aşa cum mârâie un câine ciobănesc, când i se pare că stăpânul lui e amenințat de primejdii.

Buo îl priveşte neliniştit cu ochiul sănătos. Cu celălalt ochi mă priveşte pe mine.

— Nimeni nu vrea răul lui *Don* Matteo, încercă Falcone să-l

liniştească.

Falcone e diplomat. Ştie că Puddu ar fi în stare să ucidă şi pe maică-sa, dacă i-ar cere-o unchiul Matteo.

Albrile lasă în jos pleoapa ridicată, asemenea unui crocodil care se prăjeşte alene la soare.

— Nu punem în discuţie hotărârile lui *Don* Matteo. explică el. Ne sfătuim. Ştii bine că ne aşteaptă o luptă grea.

— *Don* Matteo e capabil să judece pentru noi toţi. Noi nu avem altceva de făcut decât să-i executăm poruncile, stăruie Puddu, fără să se clintească de pe poziţie.

Unchiul Matteo îl priveşte cu bunăvoinţă. Ştie că Puddu îi este mai devotat decât toţi ceilalţi mafioţi de sub comanda sa.

— Lasă, Manolo, îi vorbeşte el blând. Oamenii au unele nedumeriri. E bine să-i lămuresc. Se întoarce spre ceilalţi. Şi acum destul cu discuţiile. Începând din clipa aceasta suntem în stare de război. Ştiţi fiecare ce aveţi de făcut. Deviza noastră e limpede: Loveşte ca să nu fii lovit.

Oaspeţii unchiului Matteo se ridică de pe scaun.

— Fiecare la postul lui, le mai spune el. Tu mai rămâi, Manolo.

Buo iese primul, urmat de Liguoro, de Albrile şi de Falcone, care încheie coloana.

— Ascultă, Manolo, îi vorbeşte unchiul Matteo, după ce s-a închis uşa. Doi oameni de nădejde să asigure paza nepotului meu, zi şi noapte. Ai înţeles?

— Înţeles, stăpâne.

— Tu nu te dezlipeşti de mine.

— Prea bine, stăpâne.

— Poţi pleca, Manolo.

Manolo iese, bombându-şi marţial pieptul. Unchiul Matteo îşi aprinde o ţigară.

— I-ai văzut? În afară de Manolo Puddu, toţi sunt nişte laşi. La câştig se înghesuie... la ananghie, se îmbrâncesc ca să rămână mai la urmă. În sfârşit. Ăştia sunt oamenii. Mafioţi sau nemafioţi.

Rămâne câteva clipe adâncit în gânduri. Se trezeşte din reverie şi îmi vorbeşte.

— Dacă vrei să ieşi în oraş, poţi s-o faci. Ţi-am mai spus. În Trapani autoritatea lui *Don* Caló Castiglione a încetat să mai existe. Ca atare, a încetat şi urmărirea ta. Acum du-te şi lasă-mă să lucrez. Dacă am nevoie de tine te chem.

— Mulţumesc, unchiule Matteo, îi spun, apoi ies din birou în

vârful picioarelor.

Deşi poziția mea în Mafia a fost în trecut mult mai înaltă decât a lui, mă simt în prezența sa intimidat, ca şi când aş fi fost copilul de altădată.

Mă înapoiez în sufragerie şi mă servesc din dulapul-bar cu un coniac franțuzesc. În colecția de băuturi a unchiului Matteo nu găseşti whisky.

Simțământul acesta de siguranță, de linişte, pe care-l încerc acum, după aproape trei zile de tensiune nervoasă, este bizar. Nu-mi vine să cred că – cel puțin pentru moment – nici o primejdie nu mai planează asupra mea.

Fiindcă mă pot mişca nestingherit prin Trapani, aş putea să fug din Sicilia, cu atât mai mult cu cât libertatea de care mă bucur acum are un caracter precar. Dacă unchiul Matteo ar ieşi înfrânt din lupta în care s-a angajat, situația mea s-ar complica şi mai mult. *Don* Caló m-ar socoti vinovat de noua poziție adoptată de unchiul Matteo față de el. Şi m-ar trata ca atare. Dacă unchiul Matteo rămâne învingător, nu mi-ar rămâne să joc în Sicilia decât un rol de mâna a doua. În afara granițelor Italiei, mi-aş putea crea o situație mai frumoasă. Mai am încă relații în Germania Federală, în Franța, în Spania, în Extremul Orient. Din nefericire, porțile Statelor Unite – terenul ideal de activitate al mafioților – îmi sunt încă închise.

Aş putea să fug, dar nu o fac.

Acest simțământ ciudat care – în ciuda intereselor mele – mă împiedică să trec la acțiune, îmi aminteşte un impuls, tot atât de ciudat, care m-a determinat să acționez, într-o anumită împrejurare, deşi interesele mele mi-ar fi impus să stau de o parte.

Pe vremea aceea, maică-mea – biata de ea – trăia încă. La ultimul etaj al casei în care locuiam, închiriase câteva camere unui agent de poliție cu o droaie de copii. Nu era om rău agentul ăsta. Avea o mutră blajină, vorbea molcom şi nu se amesteca în desele scandaluri stârnite – din orice fleac – între majoritatea colocatarilor. Uniforma lui de agent al autorităților publice îl desemna din oficiu duşman al tineretului din cartier. Oamenii săraci au o ură instinctivă față de polițişti.

Îl chema Salvatore Dematteis. Noi copiii nu ştiam ce şotii să-i mai jucăm, ce mizerii să-i mai facem. Când trecea pe stradă, era întâmpinat cu ploaie de fluierături şi de invective.

— Păzea, trece Dematteis copoiul! Astupați-vă nasurile, să nu vă

înăbuşe putoarea!

Uneori ne urcam pe acoperiş, şi pândeam când ieşea din casă spre a merge la serviciu. Îl bombardam de sus cu proiectile – pietricele, sau spărturi de cărămidă – destul de mici ca să-l doară, fără a-i sparge capul.

Îi boicotam copiii, care erau siliți să se joace între ei. Când îi prindeam la înghesuială, le mai trăgeam şi câte o bătaie, de-i lăsam plini de vânătăi. Mergeam până acolo cu duşmănia, încât ajunsesem să ungem cu materii fecale uşa apartamentului său. Biata nevastă-sa trebuia să o spele în fiecare zi. O freca aprig cu apă şi săpun, până o făcea lună. A doua zi o găsea iarăşi murdară. Lua munca de la început, ocărându-ne şi blestemându-ne.

Poate că Dematteis, exasperat de mizeriile pe care i le făceam, s-ar fi mutat din mahala. Apartamentul ocupat de ei era însă încăpător şi mai ales ieftin. Diferența de chirie pe care ar fi plătit-o într-un cartier central o cheltuia cumpărând de mâncare la liota lui de plozi. Avea vreo şaisprezece la număr.

Când am văzut, noi copiii, că polițistul rezistă pe poziție, am adoptat o nouă şi foarte îndrăzneață tactică. Dematteis a început de pildă să constate că îi dispăreau lucruri din casă. Şi-a ferecat intrarea în apartament cu tot felul de broaşte şi siguranțe. Zadarnic. Dispariția obiectelor, mai mult cu valoare afectivă – fotografii înrămate, şervețele lucrate anevoie de soția sa, pahare desperecheate, şi alte fleacuri casnice – continua cu regularitate. Dematteis ajunsese să-şi acuze copiii că fură lucruri din casă şi le vând prin vecini, ca să facă rost de bani pentru dulciuri.

Într-o dimineață, când s-a trezit din somn, a constatat că i-a dispărut ceasul de pe masa de noapte. Asta l-a înnebunit literalmente. Uşa apartamentului era ferecată. Şi-a percheziționat copiii, convins fiind că printre ei se află un hoț precoce. N-a găsit nimic. A plecat exasperat la serviciu.

Nevastă-sa a opinat că o coțofană, atrasă de strălucirea ceasului, a intrat pe geam – dormeau cu ferestrele deschise căci era vară – şi l-a furat. Se mai văzuseră astfel de năzdrăvănii, în dimineața următoare, furia lui Dematteis a atins paroxismul. În zori, a găsit pe măsuța de noapte ceasul zdrobit cu ciocanul. Geamul, rotițele, capacele, erau un amestec inform de sfărâmături strălucitoare.

Afacerea asta a pus vârf. Dematteis şi-a dat seama că este ținta unor maşinații diabolice. Şi-a zis că cineva a intrat pe fereastră, dar a renunțat la această supoziție după ce a constatat că deasupra

ferestrei se afla o streaşină mult ieşită în stradă, iar faţada nu avea balcoane care să poată fi escaladate. Nu era de presupus că o fiinţă omenească era capabilă să se caţăre pe ornamentele de pe ziduri.

Disperat, Dematteis a hotărât să se mute. A dat preaviz proprietarului casei şi a început să-şi strângă boarfele.

Cu două zile înainte de mutare, s-a întâmplat nenorocirea. Unei bătrâne de la etajul trei i-a făcut explozie un „Sirius" la care-şi gătea o omletă, împroşcând cu benzină mobilele din jur, care au luat foc. Bătrâna nu se afla în acel moment lângă lampa de gătit, aşa că a scăpat cu viaţă. Incendiul, alimentat de benzină, s-a întins cu repeziciune, cuprinzând şi apartamentele învecinate şi casa scării. Lumea din clădire, alertată de zbieretele bătrânei, a apucat să evacueze etajele de sus.

Au fost anunţaţi pompierii. Nu s-au putut apropia cu maşinile de clădirea incendiată, fiindcă strada era atât de strâmtă şi de înclinată, încât numai o cărucioară de mână ar fi încăput cu greutate.

Şi-au instalat tulumbele pe balcoanele casei de peste drum şi au început să toarne apă peste etajele incendiate. Debitul tulumbelor – datorită probabil presiunii scăzute din conducte – era foarte redus.

La un moment dat, s-a auzit din apartamentul lui Dematteis un ţipăt de copil. Când fugiseră din casă, plozii poliţistului îl uitaseră pe cel mai mic dintre ei în leagăn. Mama, care se afla în piaţă după cumpărături, habar n-avea de ceea ce se petrece acasă.

Dematteis, care fusese de serviciu noaptea, se înapoia spre casă. Când a văzut nenorocirea, şi mai ales când i s-a spus că unul din copiii săi se află sus, în apartament, şi că scara nu putea fi folosită deoarece fusese cuprinsă de flăcări, a crezut că-l apucă damblaua.

În clipa aceea am intervenit eu. Nu ştiu ce m-a împins s-o fac. Sub privirile lui Dematteis, ale mulţimii de sinistraţi şi de curioşi, precum şi ale pompierilor, instalaţi ca în loji pe balcoanele de vizavi, am început să mă caţăr pe burlan în sus. Aveam experienţă, aşa că avansam cu repeziciunea unei maimuţe. Jos, mama îşi frângea mâinile, deznădăjduită.

Urcam, urcam întruna.

Am ajuns sus, la etajul al cincilea. Burlanul, destul de fragil, n-ar fi rezistat la un om în toată firea. Eram uşor, aşa că n-am întâmpinat dificultăţi. M-am strecurat în apartamentul lui Dematteis şi, pe aceeaşi cale, am pornit înapoi.

Cu un copil mic în braţe, operaţia a fost mult mai grea.

Abia după ce eu am ajuns jos, au izbutit şi pompierii să plaseze o

scară, ca un pod, de pe acoperişul casei pe care se instalaseră, până la fereastra de la etajul patru al clădirii noastre. Dar efortul acesta devenea acum inutil.

I-am predat copilul lui Dematteis, care l-a luat în braţe privindumă cu ochii umeziţi de recunoştinţă.

Şi el, şi eu ştiam acum cine îi provocase mizeriile fu-rându-i atâtea obiecte. Este adevărat că nu o făcusem cu scopul de a mi le însuşi sau de a le vinde. Eram delegatul copiilor care le luau în primire şi le distrugeau din ură împotriva lui Dematteis.

Până la urmă incendiul a fost localizat. S-au făcut reparaţii şi la scară, şi la apartamentele deteriorate de incendiu aflate la etajele trei şi patru.

Etajul lui Dematteis nu suferise stricăciuni. Totuşi, Dematteis s-a mutat din imobil, respectându-şi preavizul dat.

Salvatore Dematteis!..

Singurul poliţist la care mă gândesc cu simpatie. Sunt convins că şi sentimentele lui faţă de mine sunt reciproce...

Inactivitatea asta forţată mă macină. Mă plimb prin casa unchiului Matteo, ca fantoma tatălui lui Hamelt pe zidurile cetăţii. Am nimerit şi în bucătărie, unde am făcut conversaţie cu Veturia, şi în pivniţă, la compartimentul cu sticle de vin frumos orânduite în nisip, şi în garaj – m-am învârtit o oră în jurul maşinii unchiului Matteo, un Fiat 130. I-am examinat motorul, i-am reglat tacheţii, am verificat instalaţia electrică.

Mă uit la ceas. Timpul trece infernal de încet. Nu mi-am închipuit că aşteptarea poate fi atât de chinuitoare. Cred că prin aceleaşi torturi sufleteşti trec condamnaţii la moarte, care aşteaptă rezultatul la cererile de graţiere.

De la Roma trebuie să vină cuvântul hotărâtor. Protectorii din Roma vor tăia nodul gordian. Roma...

Cu „amicii" mari şi puternici din Capitală, cei care lucrează din umbră, trăgând sfori, ridicând obstacole nevăzute în calea autorităţilor şi a comisiilor antimafiote, am avut rareori de-a face. Nici nu i-am cunoscut vreodată pe toţi. Alcătuiesc, o camarilă misterioasă, un fel de francmasonerie cu legile şi principiile ei. Se sprijină unii pe alţii, se îmbuibă cu subvenţiile şi cadourile noastre şi dau indicaţii şefilor Mafiei siciliene, indicaţii care sunt respectate aşa după cum deciziile Curţii Supreme de justiţia sunt literă de lege pentru toate tribunalele şi pentru toate celelalte instanţe dependente.

Şeful Mafiei siciliene, un al doilea Dumnezeu în Sicilia, n-ar fi acceptat o asemenea îngrădire a puterilor sale, o asemenea dependență, de neconceput în secolul trecut, dacă transformările şi exigențele societății moderne, cu toate complexitățile ei, nu i-ar fi impus-o. Idealul mafioților de totdeauna a fost crearea unei Sicilii independente, într-o asemenea eventualitate, Palermo n-ar mai fi nevoit să primească norme de conduită de la Roma. Într-o Sicilie independentă, Mafia ar constitui „alfa" şi „omega". Ea ar dirija viața politică, economică şi socială a insulei. Sicila ar deveni un centru al tuturor piraților din zilele noastre, un punct de sprijin pentru răufăcătorii din lumea întreagă – care ar accepta bineînțeles tutela şi legile Mafiei. Până în prezent, visul acesta n-a fost încă realizat. Dar mafioții continuă să acționeze cu tenacitate. Poate că într-o zi...

Veturia intră în garaj şi îmi spune că masa de prânz este gata. Pofta de mâncare, înăbuşită până acum de preocupările şi grijile mele, scoate capul la lumină. Îmi amintesc brusc de castroanele şi cratițele cu mâncăruri savuroase şi aromate preparate de Veturia.

Fac orânduială în garaj, mă spăl pe mâini, pe față, şi mă înfățişez în sufragerie. Unchiul Matteo stă în capul mesei. În aşteptarea mea îşi citeşte jurnalele.

— Nu ți-e foame? mă întreabă. De ce ai întârziat atât?

Îi explic că am trebăluit pe la maşină.

— Nu e prea bine întreținută, îi spun. Să-ți schimbi mecanicul.

Unchiul Matteo n-are şofer. Îşi conduce singur maşina. Un mecanic i-o îngrijeşte.

— Am să-l schimb, îmi spune.

Iau şi eu un jurnal din teancul de ziare plasate pe colțul mesei. Caut ştirile din Palermo. Nimic despre cei doi mafioți pe care i-am împuşcat în fața uşii apartamentului meu. Sigur că „Onorata Familie" a făcut şi aici ordine. Opinia publică nu trebuie să ştie că la Palermo se mai moare şi altfel decât de cancer sau de infarct cardiac. Firma asta de onorabilitate pacifică pe care Mafia încearcă să şi-o agate de gât este semnificativă. „Onorata Familie" vrea să-şi schimbe metodele de lucru. Cel puțin în aparență, până se vor mai potoli spiritele.

Despre Ercole scrie foarte puțin. Dintre toți martorii interogați asupra mea, numai un agent de circulație din Trapani, mi-a dat semnalmentele exacte. Înseamnă că pe omul ăsta cu memorie fidelă trebuie să-l ocolesc.

Veturia a adus supa. Aburii apetisanți îmbălsămează sufrageria.

Unchiul Matteo împătureşte ziarul şi îl pune la o parte, îl imit. Veturia umple farfuriile cu supă. Ne aşternem pe sorbit.

— Aş vrea să-ți pun o întrebare, unchiule Matteo. Mă priveşte pe deasupra ochelarilor,

— Dă-i drumul.

— Aş vrea să ştiu dacă Pierpaolo, Claudio sau Giorgio au vorbit mai mult decât trebuie.

Unchiul Matteo soarbe o lingură de supă. Şi încă una. N-au vorbit, rosteşte el după un timp.

— Au fost siliți s-o facă?

— Au încercat să-i sileascâ, dar n-au reuşit.

— Ce s-a întâmplat cu ei?

— Au fost executați. Toți trei. Întâi Giorgio. apoi Claudio şi la urmă Pierpaolo. L-au lăsat ultimul, fiindcă l-au socotit mai slab de înger.

— Dar Ercole?

— Cu Ercole, le-ai luat-o tu înainte.

— Deci nu m-a trădat nici el. Unchiul Matteo zâmbeşte.

— Să n-ai remuşcări din cauza lui Ercole. Nu ți-era prieten. Te-a acoperit ca să-şi apere propria piele. Acum nu mai poate trăncăni. E mai bine aşa.

— Atunci cine a ciripit

— Nu ştiu precis. După câte sunt informat, totul a plecat de la un frate al lui Giorgio. La un pahar de vin, a scăpat o vorba care a ajuns unde nu trebuia. Şi cum *Don* Caló nu iartă...

Terminăm supa şi atacăm friptura. Mâncăm în linişte. Nu se aude decât zgomotul tacâmurilor lovite de farfurii şi gâlgâitul vinului turnat în pahare. Tăcerea devine apăsătoare.

— Am auzit că ți-ai petrecut vacanța pe Costa Brava, încep eu ca să spun ceva.

Se scurge un timp. Unchiul Matteo îşi taie tacticos friptura. Soarbe şi câteva înghițituri de vin.

— Ce-ai spus? mă întreabă, smulgându-se din gânduri. Repet întrebarea.

— Am stat vreo zece zile la Puerto de la Selva, îmi spune.

— Frumos?

— M-da. Un sat de pescari, cu străzi pitoreşti. Am vizitat mânăstirea San Pedro de Roda, ruinele castelului San Salvador... M-am odihnit. În fond, asta am şi căutat... M-am simțit foarte bine. La anul s-ar putea să mă duc tot acolo...

Şi-a terminat friptura. Soarbe încă puțin vin. Veturia ne serveşte

cafelele şi desertul. Prăjituri şi fructe. Unchiului Matteo îi plac fructele.

— După ce voi lua frâiele Mafiei în mână, îmi spune el deodată, mă voi strădui sî-i redau prestigiul pierdut. „Onorata Familie" trebuie să reprezinte o considerabilă forță economică şi socială. Trebuie să devenim respectabili. Să recâştigăm considerația oamenilor, încrederea lor... Îl voi înfrânge pe *Don* Caló, luptând cavalereşte. Da, da, voi purta împotriva lui un război curat...

Mă scutură un fior. Visul unchiului Matteo e utopie. Vrea să-l dărâme pe *Don* Caló, luptând cinstit! Ridicol! Ridicol şi stupid! Unchiul Matteo va pierde bătălia. Lipsa de scrupule a lui *Don* Caló reprezintă cea mai formidabilă armă în războiul care s-a deschis între el şi unchiul Matteo. Cauza unchiului meu este pierdută. Încep să cred că unchiul Matteo s-a ramolit. Că nu este decât o unealtă în mâinile lui Falcone Turinetti, ale lui Luca Buos, Riccardo Albrile şi Franco Liguoro. Dacă *Don* Caló va fi doborât, Falcone Turinetti va deveni noul şef al „Onoratei Familii". Unchiul Matteo va deține o situație onorifică sau – mai simplu – va fi suprimat. În ceea ce priveşte sentimentele lui Falcone, sunt edificat. Omul ăsta mă urăşte. Mă urăşte prin definiție.

Ştiu că unchiul Matteo nu admite să fie contrazis. Îndrăznesc totuşi să încerc a-i deschide ochii.

— Mi-ai vorbit de o luptă cavalerească. Nu crezi că te vei înfățişa într-o armură medievală şi cu o sabie pe jumătate ruginită, în fața unui adversar înarmat cu o mitralieră? Se poate vorbi azi de un război curat? În fața unui duşman pregătit să folosească orice mijloace spre a te distruge, nu poți răspunde numai cu lovituri permise. Este ca şi când te-ai urca senin pe un ring de box, deşi ştii că adversarul tău are în mănuşă o bucată de fier.

Unchiul Matteo mă priveşte cu ochii lui albaştri.

— Îmi voi face datoria față de „Onorata Familie" şi față de cei care şi-au pus nădejdea în mine.

Se ridică de la masă.

— Să-ți fie de bine, Nino.

Iese, lăsându-mă singur în sufragerie. Nici nu şi-a băut cafeaua. Mănânc un măr. Sunt foarte neliniştit. Toată afacerea asta a luat o întorsătură care nu-mi place. Unchiul Matteo e un mafiot fanatic. Dar nu are calitățile unui conducător înnăscut. În cursul discuțiilor de azi dimineață, colaboratorii lui au îndrăznit să-şi exprime părerile contrarii. Destul de voalat, dar au îndrăznit. Pe *Don* Caló Castiglione

nimeni nu are curajul să-l contrazică.

Îmi termin mărul, apoi mă urc în odaia mea. Îmi scot haina şi mă arunc pe pat. Încerc să dorm puţin, dar somnul, nu mi se lipeşte de gene. Nu-mi găsesc astâmpărul. Cred că cel mai înţelept lucru e să fug. Să fug din Trapani cât mai e timp.

Aud un ciocănit în uşă, apoi Veturia intră fără a mai aştepta invitaţia mea.

— Vă caută doi tineri, îmi spune. Sar în capul oaselor.

În urma ei au şi apărut doi inşi. Unul să tot aibă douăzeci şi cinci de ani. Are mustaţă, favoriţi negri, păr ondulat, buze cărnoase şi un obraz ce bate în arămiu. Tipul sicilianului.

— Bună ziua, *Don* Nino.

Utilizează formula „*Don*". Mă socoteşte un înalt personaj, de vreme ce mi se adresează cu atâta respect.

— Sunt Angelo Raia, continuă. Iată şi pe colegul meu Rubio Monteperta.

Rubio e foarte tânăr şi foarte blond. Nu are mai mult de nouăsprezece ani. O mutră de nordic frumos, cu totul neobişnuită în Sicilia.

— Suntem trimişi de Manolo Puddu, adăugă Angelo, care şi-a atribuit pare-se şi rolul de purtător de cuvânt ai lui Rubio. Să vă asigurăm paza.

Se leagănă când pe un picior, când pe celălalt.

— Ne pricepem în treaba asta. Vă puteţi bizui pe noi. Şi-a încheiat discursul. Blondul mă priveşte cu nedeghizată curiozitate. Ce i-o fi spus Puddu despre mine?

Băieţii ăştia sunt căzuţi ca musca în lapte. Numai grija lor n-o mai aveam. Cuvântul „pază" pe care l-a folosit nu-mi place. „De pază" face şi temnicerul. Dacă i-ar fi trimis Falcone, n-aş fi avut nici o încredere în ei. Puddu e însă devotat unchiului meu. Rămâne de văzut dacă Raia şi Monteperta nu sunt în realitate în solda lui Falcone, fără ca Puddu să-şi dea seama. De perspicacitatea gorilei acesteia mă îndoiesc foarte.

— Unde doriţi să vă aşteptăm? întreabă Raia.

— În nici un caz aici, în camera mea, îi răspund morocănos. Staţi în holul de jos, de la intrare. De altfel nici nu cred că voi avea nevoie de prezenţa voastră în seara asta.

— Puddu a dat poruncă să nu vă pierdem din ochi. Monteperta îşi răsuceşte pălăria în mâini. Pe cât e de frumos, pe atâta pare de prostănac. Sau poate că este numai timid.

— Nu eşti prea tânăr, Rubio, pentru treburile astea? îl întreb direct.

Luat prin surprindere, clipeşte des.

— Nu sunt prea tânăr, îmi răspunde. Am optsprezece ani. Se spune că sunt un neîntrecut trăgător la țintă, îmi zâmbeşte încântat de sine. Am participat la două concursuri. De fiecare dată am ieşit întâiul.

— Bravo, Rubio. Cu ce armă preferi să tragi?

— Indiferent.

— Acum ce armă ai asupra ta?

— Un Parabellum.

— Straşnic... Raia, Monteperta, cred că o să ne înțelegem bine. Instalați-vă în hol, aşa cum v-am spus.

Le ofer câte un „Chesterfield". Raia îşi aprinde o țigară. Monteperta declară că nu fumează.

Înainte de a ieşi, Raia îmi spune peste umăr.

— Aveți la dispoziție şi o maşină. Un Alfa Romeo 2000. Eu îl conduc.

Adaugă umflându-şi penele.

— Sunt cascador. M-au folosit şi în câteva filme. M-au concediat, după ce l-am făcut *knock-out* pe un şef de platou, care-mi făcea mizerii.

Au ieşit. Mă scarpin în cap. Maşina care mi s-a pus la dispoziție nu poate să-mi strice. Voi avea grijă să o schimb – la prima ocazie – cu altă maşină a Mafiei, ca să nu se mai ştie cu care din ele circul.

Mă întind iarăşi pe pat. Încerc să ațipesc. Zadarnic. Deschid ochii de-a binelea şi îmi aprind o țigară. Nu sunt un fumător convins. Fumez numai când mă apasă gândurile.

Mă uit la ceas. S-a făcut ora şapte.

Se aude din nou un ciocănit în uşă. Intră unchiul Matteo. Sar iarăşi în picioare.

— Am primit răspunsul de la Roma, îmi spune, aşezându-se pe un scaun picior peste picior.

Simt că mi se umezesc palmele,

— Am obținut o jumătate de succes, continuă el. Mi s-a recunoscut autonomia față de Palermo, dar mi s-a cerut în acelaşi timp să mă întâlnesc cu *Don* Caló. spre a stabili pe viitor un *modus-vivendi*.

Strâmb din nas. Nu-mi place formula preconizată de Roma.

— Nu eşti încântat de rezultatul obținut, îmi vorbeşte unchiul

Matteo,

— Sincer să-ți spun, nu sunt deloc încântat.

— „Amicii" din Roma pretind să fie liniște în Sicilia. Cel puțin pentru un timp. Izbucnirea unor noi frământări ne-ar face o publicitate dezastruoasă.

— Şi când trebuie să te întâlneşti cu *Don* Caló?

— În noaptea asta. Pe teren neutru. *Don* Caló a propus casa unui mafiot din Alcamo. Am refuzat acest loc. Nu-mi inspiră încredere. Am făcut o contrapropunere. Un loc deschis, sub cerul liber. De pildă, lângă ruinele din Segesta.

Zâmbesc.

— Ai rămas un incorijibil romantic, unchiule Matteo. Lumină de lună, ruine, atmosferă de conspirație...

— Mă bucură, Nino, că în ciuda încercărilor prin care ai trecut, nu ți-a pierit simțul umorului. Poate că sunt un romantic incorijibil.

— Şi *Don* Caló a acceptat contrapropunerea dumitale?

— A acceptat-o.

— Perfect. Ora?

— Miezul nopții.

— Din ce în ce mai romantic. Acum să privim chestiunea sub aspectul ei serios. Eşti convins că nu ți se întinde o cursă?

— Nu mă duc singur la întâlnire. Mă vor însoți Puddu, Falcone şi Buo. Plus patru oameni de pază. *Don* Caló va fi însoțit de acelaşi număr de inşi. Am căzut de acord asupra acestui punct.

Mă uit la fereastra pe care o împurpurează asfințitul.

— Mâine vom avea o vreme frumoasă, spun.

— Se pare că se va însenina. M-am săturat de ploile din ultima vreme.

Mă întorc spre unchiul Matteo.

— Îndată după ce se va întuneca, mă înființez la Segesta. Printre ruine. Vreau să mă conving dacă *Don* Caló este de bună credință.

— Cum?

— Dacă surprind vreo prezentă suspectă, îți dau de ştire printr-un radio-emițător portativ, ca să nu te mai prezinți la întâlnire.

— Crezi că *Don* Caló e în stare să plaseze printre ruine oameni care să tragă asupra mea?

— De ce nu? *Don* Caló nu e un sfânt.

— S-ar compromite.

— Față de cine? „Amicii" de la Roma s-ar feri să-l blameze. Acum au nevoie de liniște. *Don* Caló se va scuza pretinzând că te-a lichidat

spre a stinge un focar de rebeliune care amenința să incendieze Sicilia.

Unchiul Matteo rămâne cu privirile ațintite în gol.

— Poate că ai dreptate. Cred totuşi că-l bănuieşti pe degeaba.

— Strică o măsură de precauțiune suplimentară? îl întreb.

— Nu strică. Dar dacă *Don* Caló observă prezența la şi mă acuză că am avut intenția să-l asasinez?

— Dacă trimite oameni în ruine, în ciuda acordului încheiat cu dumneata, înseamnă că este de rea credință, în cazul ăsta sunteți chit.

— Bine, Nino. Faci cum crezi că e mai bine.

Se ridică de pe scaun şi se îndreaptă spre uşă. Se opreşte cu mâna pe clanță.

— Una din condițiile armistițiului va fi absolvirea ta de orice vină, Nino.

— Mulțumesc, unchiule Matteo.

Mă uit la ceas.

— Peste o jumătate de oră plec la Calatafini, îi spun. Vreau să ajung la Segesta îndată după căderea nopții. Te rog să mi-l trimiți pe Puddu. Să stabilesc împreună cu el modalitatea contactului pe care va trebui să-l păstrăm în permanență.

Unchiul Matteo înclină din cap, apoi iese. Îndată ce rămân singur, respir adânc. Acțiunea îmi prieşte. Mă regenerează. Inactivitatea mă imbecilizase. Trăiască lupta!

Perspectiva prezenței mele în ruine îmi sugerează idei năstrușnice. De ce nu l-aş curăța eu pe *Don* Calò? I-aş plăti cu aceeaşi monedă.

Peste zece minute apare Pudu. Îmi spune că unchiul Matteo se va duce la întâlnire cu Fiatul său, fiind însoțit de el, Puddu, şi de doi oameni, din gardă. Va fi urmat de maşina lui Falcone, care va asista de asemenea la discuțiile cu *Don* Caló. Falcone va veni împreună cu Liguoro şi cu alți doi oameni de pază.

Am stabilit cu Puddu să păstrăm legătura printr-un aparat de emisie-recepție. Din ruinele de la Segesta, unde mă voi strecura împreună cu Angelo Raia şi cu blondul Rubio Monteperta, îl voi ține la curent cu tot ce se întâmplă. Dacă observ ceva care nu-mi place, îl anunț pe Puddu, astfel ca unchiul Matteo să se înapoieze imediat la Trapani. Am stabilit în amănunt ceea ce convenisem de altfel şi cu unchiul Matteo ceva mai înainte.

Încântat de planul meu, îmi vestesc oamenii să se pregătească de drum. Angelo şi Rubio sunt încântați de misiunea încredințată. Îşi

închipuie că este vorba de un simplu filaj în ruinele de la Segesta. Nu le-am spus că personajul filat va fi însuşi *Don* Caló. Ar fi însemnat să le tai suflul. Şi nu am interesul să-i timorez. Executanţii mărunţi trebuie să ştie cât mai puţin. O lege elementară.

Ne urcăm tustrei în Alfa Romeo şi pornim la drum. S-a întunecat. O dată cu lăsatul serii s-au aşternut şi norii. Sub mâna expertă a lui Angelo Raia, automobilul zboară. Angelo nu s-a lăudat, atribuindu-şi talente de cascador. Ia curbele pe două roţi, trece la milimetru printre maşini, face depăşiri riscate, în sfârşit conduce cu atâta temeritate, încât sunt tot timpul cu sufletul la gură. Trecem în trombă prin Calatafini, apoi încetinim tempoul. Un vânt stârnit pe neaşteptate a dat iama prin nori, destrămându-i, lăsând luna să-şi strecoare timid razele spre pământ.

Pe stânga şoselei a apărut Muntele Barbaro. Silueta lui se distinge anevoie. Pe versantul dinspre nord, ruinele oraşului Segesta zac măcinate de intemperii şi de timpul care se scurge inexorabil. Cotim la stânga, pe drumul care duce spre ruine. Trecem peste râuleţul Lo Scamandro, depăşim casa pazniculuí, cufundată în întuneric, şi garăm maşina într-o văgăună, în apropiere de templu.

Coloanele lui cenuşii, deşi obosite de mileniile care s-au rostogolit peste ele, îşi ridică mândru culmile, încercând parcă să sfideze timpul. Coborâm din maşină şi ne apropiem de colonada singuratică. Scrutez împrejurimile. Muntele e golaş ca un gât de găină jumulită de pene. Lipsa vegetaţiei e suplinită de stâncile după care te poţi ascunde uşor. Nu aprind lampa de buzunar ca să nu-mi trădez prezenţa. Luna luminează de altfel acceptabil muntele.

Inspectăm ruinele templului. Nu găsim nimic care să ne trezească bănuielile. Să fie oare *Don* Caló de bună credinţă? Nu-mi vine să cred. Trebuie totuşi să mă înclin în faţa evidenţei.

Vântul şuieră printre coloane. O bufniţă, deranjată de prezenţa noastră, trece ca o umbră, fâlfâindu-şi mătăsos aripile. Alta ţipă jalnic. Vremea s-a răcit mult. Îmi ridic gulerul trench-coatului.

Raia îşi aprinde o ţigară şi fumează molcom, ascunzând vârful aprins sub mâna făcută căuş. Avem mult de aşteptat, dar nu ne plictisim. Suntem cu ochii în patru.

La ora unsprezece şi jumătate, aparatul de emisie-recepţie face apel.

— Ei, cum e vremea pe acolo? mă întreabă Puddu.

Mă uit încă o dată în jur. Nu se vede nici o mişcare.

— Senin, îi răspund.

— Bine. În clipa asta plecăm şi noi din Trapani. Falcone ne urmează.

— Rămâneți în permanență pe recepție, îi recomand lui Puddu.

Aud glasul unchiului Matteo.

— Ai văzut, Nino, te-ai alarmat zadarnic.

Râde.

— Nu e timpul pierdut, îi răspund.

— Pe acolo, nimic?

— Până acum, nici o mişcare. Dacă am ceva nou, te anunț.

Raia şi-a aprins încă o țigară. Aşteptarea devine tot mai încordată. Rubio nu pierde din ochi drumul care ne leagă de şosea.

Minutele trec. Nu mai simt nici frigul. Mă uit la ceas. S-a făcut douăsprezece fără un sfert.

— O maşină! Mă vesteşte Rubio. Şi încă una.

Mă uit şi eu într-acolo. Într-adevăr, au apărut două automobile cu farurile aprinse. Nu-şi ascund prezența. Să fie *Don* Caló care soseşte cuminte la întâlnire? Sunt oare gorilele lui, care vin cu gândul să-i întindă o cursă unchiului Matteo? În clipa asta nu pot încă să-mi dau seama.

Cele două maşini au oprit cam la o sută de metri de templu. Coboară opt inşi, printre care un individ gros ca un pachiderm. Recunosc silueta lui *Don* Caló.

Sunt perplex. Are realmente de gând *Don* Caló să-şi respecte angajamentul luat față de Roma şi față de unchiul Matteo?

Îl chem pe Puddu.

— A venit *Don* Caló cu suita.

— Bravo, răspunde unchiul Matteo. Ne apropiem şi noi de Calatafini.

Deodată aud un scârțâit lung de frâne, ca şi când o maşină lansată cu peste o sută de kilometri pe oră e nevoită să oprească brusc.

— Ce e cu căruța asta în mijlocul drumului? exclamă Puddu.

— Mare minune că n-am intrat în ea, rosteşte un glas. Probabil şoferul.

Aparatul lui Puddu a rămas pe emisie, aşa că pot să aud tot ce se petrece acolo.

— Dați-o la o parte! porunceşte unchiul Matteo.

Aud două portiere deschizându-se.

În aceeaşi clipă, o răpăială ca de grindină pe un acoperiş de metal vibrează în aparat.

— Înapoi! urlă unchiul Matteo. Înap...

Glasul i s-a curmat. Mai aud un geamăt şi iarăşi răpăiala de grindină. Nu mai am nici o îndoială. Acolo se trage cu mitralierele. La ora asta unchiul Matteo nu mai există printre cei vii. Mi-am încleştat dinţii cu atâta furie, încât mă dor fălcile.

— L-au ucis! exclamă Rubio.

Răpăiala mitralierelor a încetat.

Nu m-am înşelat. *Don* Caló i-a întins o cursă şi l-a curăţat. Mai am o singură nedumerire. Dacă *Don* Caló ştia că unchiul Matteo trebuia să fie ucis la intrarea în Calatafini, de ce s-a mai ostenit să vină la întâlnire?

Pentru orice eventualitate, îmi pregătesc pistoalele. N-am de gând să-l las nepedepsit.

— Ce facem? mă întreabă Rubio.

— Fiţi gata de luptă, le poruncesc.

Adevărul e că sunt încă năucit. N-am fost pregătit pentru ceea ce a urmat.

În aparat aud zgomotul unei maşini care opreşte frânând brusc. Zgomot de portiere trântite, apoi glasul lui Falcone. Îl recunosc dintr-o mie, căci e uşor gâjâit.

— I-aţi lichidat pe toţi?

— Toţi, răspunde o voce de bas.

— Daţi căruţa la o parte, să putem trece mai departe. Mai repede. Să-l anunţ pe *Don* Caló că l-am scăpat de *Don* Matteo di Girolamo. Acum poate să aibă toată încrederea în mine. Haidem, Franco!

Aud ropot de paşi, zgomot de portiere trântite şi huruit de motor...

Trebuie să reacţionez. Dar cum? Nu ştiu, în primul rând, ce atitudine vor adopta Angelo şi Rubio, acum după ce au aflat că Puddu, şeful lor direct, a păşit în lumea dreptţilor. Vor trece în tabăra lui Falcone, noul soare-răsare?

Singur nu mă pot lupta şi împotriva lui *Don* Caló, şi împotriva lui Falcone, care trebuie să sosească dintr-un moment într-altul.

Angelo Raia, care a tăcut până acum, buimăcit de avalanşa de evenimente, îşi revine cel dintâi. Scapă o înjurătură cumplită.

— Să-i căsăpim pe toţi! scrâşneşte. Manolo Puddu e unchiul meu. Trebuie să-l răzbun.

— Sunt alături de tine, Angelo, zice Rubio. Ce avem de făcut *Don* Nino?

Mi-a vorbit cu un calm de luptător încercat. Băiatul ăsta va ajunge departe, dacă bineînţeles nu-i va găuri cineva pielea pe parcurs. În

clipa de față am un punct câştigat. Ştiu că mă pot bizui pe Angelo Raia şi pe Rubio Monteperta.

Răzbunarea trece – momentan – pe planul doi. Ca să-l curăț pe Falcone, trebuie să am în primul rând mâinile libere. Şi mâinile mele vor fi legate atâta vreme cât va trăi *Don* Caló. *Don* Caló este omul pe care trebuie să-l suprim. Cu urmaşul lui voi putea sta de vorbă şi eventual cădea la un compromis.

Don Caló şi oamenii lui se află pe teren deschis. Maşinile ar fi singurul obstacol în calea tirului nostru. Coloanele templului nostru. Coloanele templului în care ne adăpostim ar constitui un baraj eficient în calea focului duşmanilor noştri.

Trag piedica pistolului şi îl ridic ochindu-l pe *Don* Caló. Sunt un bun țintaş. Noaptea şi distanța mă stânjenesc serios.

— Eu deschid focul, şoptesc lui Angelo şi lui Rubio. N-aveți teamă. Deşi sunt opt la număr, îi putem înjumătăți din primele focuri. De Falcone şi de oamenii lui vom avea grijă la timpul potrivit. Avem sorți de izbândă dacă îi atacăm pe pachete.

Don Caló este în dreptul catarii pistolului meu. Îi văd capul mătăhălos. Ai zice că este o focă imensă, cocoțată pe două picioare.

Trag. Bubuitura răsună în vale, stârnind ecouri. *Don* Caló se clatină. Doi inşi sar să-l sprijine. Aproape simultan pistoalele însoțitorilor mei scuipă foc.

Un om al lui *Don* Caló cade şi rămâne nemişcat. Altul se lasă în genunchi, apoi se ridică clătinându-se. Tipii care l-au sprijinit pe *Don* Caló îl împing într-o maşină. Ceilalți încep să tragă asupra noastră. Şi-au dat seama că agresorii lor se adăpostesc după coloanele templului. Se încinge un duel activ. Maşina lui *Don* Caló se pune în mişcare. Sare ca o capră pe terenul accidentat. Scapă de puțin să nu se răstoarne. Se angajează pe drumeag, îndreptându-se cu mare viteză spre şosea.

Patru oameni, dintre care unul rănit, au rămas să le acopere retragerea. Schimbul de focuri dintre aceştia şi noi continuă cu violență. Sunt înfuriat că nu l-am lichidat pe *Don* Caló. Nu-mi dau seama cât de grav l-am rănit.

Dinspre şosea se apropie o maşină cu farurile aprinse. Desigur, Falcone. Cele două automobile, a lui Caló şi a lui Falcone, se apropie una de alta ca nişte uriaşi gândaci. Când să se încrucişeze, maşina care venea dinspre şosea este învăluită brusc într-o flacără violetă, care o spulberă într-un bubuit infernal.

Automobilul lui *Don* Caló se îndepărtează, dispărând după un cot

al drumului.

Explicația exploziei e simplă. Oamenii lui *Don* Caló, închipuindu-şi că sunt prinşi între două focuri, au aruncat o grenadă în maşina lui Falcone, aruncând-o în aer. Asta m-a făcut să înțeleg că Falcone a lucrat pe cont propriu.

Indivizii care au acoperit retragerea lui *Don* Caló mai trag câteva focuri asupra noastră, apoi se urcă în propria lor maşină. În clipa în care pune mâna pe clanța portierei, altul cade trăsnit. Maşina porneşte şi în curând dispare la rândul ei pe drumeagul cotit.

Am rămas singur cu Angelo şi cu Rubio. Angelo are ochii în lacrimi. Îşi plânge unchiul. Rubio exaltă.

— Cel puțin unuia i-am venit eu de hac.

— Eşti un foarte bun țintaş, Rubio, îl laud.

Ieşim din ruinele templului. Trecem pe lângă cei doi morți, la care Angelo Raia nici nu se uită. Privirile lui sunt ațintite asupra mormanului de fiare calcinate, care au mai rămas din automobilul lui Falcone.

— S-o ştergem, strig eu. Zgomotul împuşcăturilor va atrage pe carabinierii din Calatafini. Vino-ți în fire, Angelo, mă adresez eu lui Raia, înşfăcându-l de umăr şi smucindu-l cu putere.

Îşi revine şi bâiguie:

— Da, da, să plecăm... să plecăm.

Alergăm la maşina care ne aştepta în văgăună. Sărim în ea şi o întindem la drum. Trecem pe lângă maşina arsă şi pe lângă cabina cufundată în întuneric a paznicului ruinelor. Lipseşte de acasă, sau schimbul de focuri l-a determinat să stea zăvorât în locuința sa?

Nu-mi fac o problemă din asta. Gonim zănatec. Ieşim în sfârşit în şoseaua care duce la Alcamo. Cotim spre Alcamo, lăsând în urmă Segesta şi Calatafini. În noaptea asta trebuie să ajung la Cefalu. Am acolo un om al meu.

Străbatem Alcamo şi la ieşirea din oraş îi spun lui Angelo să oprească. Mulțumesc lui Angelo şi lui Raia pentru frumoasa lor purtare.

— Nu mă mai întorc la Trapani, le spun. Nu mai am ce căuta acolo. Am altă țintă. Dacă vreți să mă urmați, sunt gata să vă iau cu mine. Aventurile n-au să vă lipsească. Vă previn însă că am plecat la un drum greu. La capătul lui ne aşteaptă mulți bani, femei frumoase, automobile de mare lux şi o viață de neîntrerupt huzur. N-ar fi însă exclus să ne poticnim înainte de a ne atinge ținta. Riscurile meseriei. Dacă vreți să rămâneți aici, sau să vă las la Palermo, n-am de

asemenea nimic împotrivă. Hotărâți-vă. Repede.

Angelo Raia suspină.

— Îmi pare rău că trebuie să vă părăsesc. M-am simțit bine cu dumneavoastră. La Trapani am nevastă şi copii. Mă întorc la ei. De ucigaşii unchiului Manolo nu mă tem. *Don* Falcone, e mort, iar de ceilalți – dacă îmi vor căuta râcă – ştiu să mă apăr.

Se întoarce spre prietenul său.

— Mergi cu mine, Rubio?

Rubio îl priveşte lung. Se uită la mine, apoi iarăşi la Angelo.

— Rămân cu *Don* Nino, zice. La Trapani n-am decât o mătuşă bătrână cu care nu o duc prea bine. Va fi încântată să scape de mine.

— Bine, Rubio, răspunde Angelo Raia, coborând din maşină.

Înainte de a închide portiera în urma lui, ne salută.

— Drum bun. Şi morților noştri să le fie țărâna uşoară.

— Să le fie, răspundem eu şi Rubio.

Raia îşi duce mâna la şapcă, apoi o porneşte încet spre Alcamo.

— Ştii să conduci, Rubio? îl întreb pe tânărul meu tovarăş de drum.

— Ştiu. La volan nu sunt atât de priceput ca la tragerea la țintă, dar mă descurc.

— Bravo, Rubio. Treci în locul lui Angelo.

Flăcăul se instalează la volan. Demarează uns.

Mă uit la ceas. S-a făcut ora unu fără douăzeci şi cinci. Multe s-au mai întâmplat în ultimele două ore. În clipa de față sunt iarăşi un fugar asupra căruia s-a pus preț. În noaptea asta am să fiu mai liber în mişcări. *Don* Caló are alte treburi, decât să-şi mobilizeze toate forțele pe urmele mele. Masacrarea unchiului Matteo şi a oamenilor săi, aruncarea în aer a maşinii lui Falcone, lupta de la Segesta, propria sa rănire au să-i dea serios de lucru.

Mâine, după ce se va mai degaja din acest păienjeniş se va năpusti iarăşi asupra mea. Pentru *Don* Caló am fost întotdeauna infinit mai primejdios decât unchiul Matteo.

De data asta nu mai sunt un simplu fugar. Am datoria să-l răzbun pe unchiul Matteo. *Don* Caló a reuşit să mă exaspereze. Pe viitor voi răspunde la lovituri.

Mai înainte de toate trebuie să ies din Sicilia, din acest imperiu în care *Don* Caló a reuşit să-şi impună autoritatea. Mai târziu, după ce îmi voi reface forțele, mă voi înapoia în propriul lui bârlog şi îl voi strivi ca pe un vierme. Ah, dulce e răzbunarea! Dar până atunci se va mai scurge timp.

— În noaptea asta trebuie să ajungem la Cefalu, Rubio.

— Într-o oră şi jumătate – cel mai târziu – suntem la Cefalu, *Don* Nino.

— Aş vrea să ajungem acolo teferi, îi zâmbesc.

Rubio îşi scutură buclele blonde şi râde.

— Teferi ajungem, *Don* Nino. Teferi.

Maşina goneşte pe şosea. Bietul unchi Matteo. Era un om foarte punctual. Cred că întâlnirea de la Segesta este singura la care nu s-a prezentat la ora fixată. Şi eu am avut o dată o astfel de întâlnire cu Nocera, la Calcutta...

Mă aflam de mai bine de şase luni în India. Relaţiile mele cu Nocera se deteriorau pe zi ce trece. Într-o noapte, un tip a încercat să mă împuşte în timp ce intram într-un tripou de pe Chowringhee. Am avut atunci un noroc porcesc. Renunţasem la pieptarul antiglonţ deoarece ţinea cald. Purtam însă un brâu violet, asortat cu smokingul meu albastru antracit. Glonţul ţintise pântecele. A deviat însă datorită unei tabachere de aur masiv pe care o ţineam într-un buzunărel al brâului, provocându-mi o rană superficială. Tipul s-a topit în mulţime. Aş fi putut să jur că atentatul fusese pus la cale de Nocera. N-am avut însă probe care să-mi confirme bănuielile.

Nocera mă ura şi era natural să fie aşa. Nu ar fi ajuns el şeful unei atât de vaste reţele de traficanţi de aur şi de stupefiante, dacă nu ar fi fost înzestrat cu însuşiri deosebite. Printre altele, avea şi un miros foarte fin. De la prima noastră întâlnire îşi dăduse seama că îl suspectez. Fusese jocul meu prea transparent, sau conştiinţa trădării pe care o punea la cale îl făcea să vadă în orice emisar al Mafiei siciliene un ins pus să-l spioneze? Cert este că de la sosirea mea în India îmi pusese tot felul de piedici, în îndeplinirea misiunilor mele. Atât misiunea mărturisită cât şi cea secretă.

În ciuda obstrucţiilor, nu mi-a fost greu să descopăr firul manevrelor sale subterane. Nocera voia să se rupă de Mafia siciliană şi să se alipească altei organizaţii similare, care i-ar fi oferit beneficii mai mari şi posibilităţi de extindere a afacerilor. Poate că s-ar fi rupt de mai multă vreme de Palermo, dacă nu i-ar fi sosit de aici aurul de care avea nevoie pentru a-şi procura stupefiantele. Trebuie să recunosc. Reţeaua lui era bine organizată. În limita puterilor mele, îi sporisem eficienţa. Tocmai această activitate fructuoasă trezise şi interesul altora. Nocera primise astfel de oferte de colaborare din partea „Cosei Nostra" americane şi din partea Doamnei Wong. „Cosa

Nostra" îmi făcuse şi mie unele avansuri prin Armstrong. Nu dădusem însă un răspuns, fiindcă nu ştiam dacă acest Armstrong nu era un agent provocator.

Aparent relaţiile mele cu Nocera erau pline de prietenie. Ne pândeam însă reciproc. Fiecare vâna greşelile celuilalt. La momentul oportun aveam să lichidăm socotelile într-un chip care nu îngăduia decât un singur supravieţuitor. În ceea ce mă priveşte eram hotărât să supravieţuiesc lui Nocera.

Într-o dimineaţă m-a chemat în cabinetul său de lucru.

— Nino, am o treabă serioasă pentru tine. Trebuie să dai o raită până la Macao.

Am înţeles că voia să mă îndepărteze de Calcuta. Nu aveam însă motive să-l refuz.

— Ce trebuie să fac acolo? l-am întrebat cu prefăcut interes.

— Să-l contactezi pe Kuo Tse, proprietarul tripoului „Evantaiul Liliachiu". Mi se pare că l-ai cunoscut.

— Da. Odată, la Hong Kong.

— I-am acontat lui Kuo Tse un transport de haşiş. Trebuia să mi-l livreze la începutul acestei luni, dar n-a făcut-o. Aş vrea să stai de vorbă cu el. Să-l convingi să nu se joace.

Misiunea avea un miros suspect. Este adevărat că ne aflam în relaţii de afaceri cu Kuo Tse. N-ar fi fost imposibil ca motivele invocate de Nocera să fie reale. Ceva însă îmi spunea că mi se întinde o cursă. De ce natură? Rămânea să mă lămuresc singur.

A doua zi de dimineaţă am expediat un telex cifrat la Palermo. Îl încunoştinţam pe *Don* Ugo Alcesi de manevrele lui Nocera.

Dimineaţa la 7, am decolat cu un Boeing, de pe aeroportul Dum Dum din Calcutta; am făcut o escală, de aproape o oră la Bangkok, iar la ora 15 am debarcat pe aeroportul Kai Tak din Hong Kong. Eram însoţit de Saki şi de doi oameni din garda mea personală. Inşi verificaţi, pe care-i plăteam princiar spre a-i feri de tentaţii venite din afară. Am reţinut camere la hotelul Mandarin – din principiu trag la cele mai respectabile şi selecte hoteluri – apoi m-am îmbarcat pe primul vapor cu destinaţia Macao.

Călătoriile pe mare m-au încântat întotdeauna. Navigaţia printre insule, de la Hong Kong la Macao, prezintă un farmec suplimentar prin pitorescul peisajului şi mai ales prin furnicarul de jonci, sampane, bărci şi de tot felul de nave cu aburi – începând cu vetustele vase cu zbaturi şi terminând cu ultramodernele pacheboturi rapide – care se îmbulzesc mai vârtos decât automobilele pe o mare

arteră de circulație.

Drumul până la Macao a durat exact trei ore şi jumătate. Nu debarcam pentru întâia oară în această colonie portugheză care a supraviețuit prin nu ştiu ce minune unui imens imperiu colonial. Macao m-a captivat întotdeauna prin patina sa de străvechi oraş iberic, peste care chinezii şi-au impus pecetea lor atât de vie, de colorată, încât au reuşit să dea acestui oraş o înfățişare carnavalescă, de continuă sărbătoare.

M-am instalat într-un hotel arhaic, cu aspect de palat decrepit, am luat cina la un restaurant modest, din apropierea ruinelor bisericii Sao Paolo, unde m-am delectat cu o foarte gustoasă supă de rechin, iar pe înserat, m-am înființat la „Evantaiul Liliachiu", însoțit – bineînțeles – de oamenii mei de pază. „Eventaiul Liliachiu" era unul din nenumăratele tripouri care împânzesc oraşul, furnizându-i de altfel cele mai substanțiale venituri. Fusesem informat că jocurile de noroc nu constituiau unica atracție a localului, şi că amatorii de îmbrățişări tarifate şi de droguri îşi puteau satisface dorințele la orice oră din zi şi din noapte.

La intrare, o firmă luminoasă de neon înfățişa un evantai imens, care strălucea luându-ți ochii. În tripou era o lume de abia îți trăgea sufletul. În jurul meselor lungi se înghesuiau fanaticii jocului „Fan Tan", în majoritate marinari, prostituate, inşi fără căpătâi, muncitori din port, coolies, atraşi nu atât de perspectiva unor câştiguri uşoare – până la urmă foarte puțini erau acei care nu plecau decavați –, cât de emoțiile puternice, aproape voluptuoase provocate de fluctuațiile hazardului.

Ca să nu se amestece cu vulgul, jucătorii cu stare, printre care se agitau prostituate de lux, stăteau la etaj, în jurul unor balcoane plasate deasupra meselor. De acolo de sus, băieți de serviciu lăsau cu nişte coşulețe prinse cu sfoară sumele pontate pe mesele de dedesubt. Jocul se desfăşura într-un ritm drăcesc. Se câştigau şi se pierdeau sume fabuloase.

M-am învârtit prin local, spre a mă familiariza cu distribuția încăperilor şi cu ieşirile pe care le-aş fi putut folosi în cazul că evenimentele ar fi luat o întorsătură nedorită.

Am agățat un crupier.

— Du-mă la stăpânul tău, i-am spus. Am să-i vorbesc.

M-a privit bănuitor.

— Pe cine să anunț?

— Nu te îngriji de asta. Spune-i doar că îl caută un prieten din

Calcutta. Ai să-i faci o bucurie atât de mare încât are să te sărute pe amândoi obrajii.

A ridicat din umeri.

— Bine. Aşteptaţi o clipă.

A dispărut printr-o uşă acoperită cu o perdea grea. După circa două minute şi-a făcut din nou apariţia.

— Mr. Kuo a plecat în oraş acum un sfert de oră. Puteţi vorbi cu altcineva. Poftiţi după mine.

L-am urmat fără comentarii. Am străbătut un coridor lung şi am intrat într-o încăpere minusculă mobilată în stil chinezesc. Saki şi cei doi cerberi ai mei nu se dezlipeau de mine. La o masă de lac, dominată de o lampă cu abajur rotund ca o minge, stătea o femeie tânără, subţire, cu trăsături ciudate, euro-asiatice. Chipul ei exotic nu era lipsit de farmec. Să tot fi avut douăzeci şi cinci de ani. Purta o tunică de mătase verde, cu nasturi de diamant, ce-i mula perfect corpul. S-a ridicat de la masă, şi mi s-a adresat cu glas melodios.

— Mr. Kuo lipseşte pentru moment. Cu ce vă pot servi?

— Am să discut cu dumnealui câteva chestiuni mai delicate...

Tânăra femeie mi-a zâmbit.

— Vă asigur că Mr. Kuo nu are secrete faţă de mine. Suntem asociaţi. Numele meu este May Chenn. Mi se mai spune şi „Floare de Lotus".

— Regret, Miss Chenn, sunt însă lucruri pe care numai Mr. Kuo le cunoaşte...

— Credeţi? mi-a zâmbit ea. Sunteţi foarte discret. În sfârşit, faceţi cum credeţi că e mai bine. Vă propun să treceţi pe aici în altă zi, când îl veţi găsi probabil pe Mr. Kuo.

— Am să revin mâine dimineaţă.

— Cum doriţi.

Am salutat-o, pregătindu-mă să mă retrag.

— Un moment, mi-a spus ea, agitând un clopoţel. După o perdea a ţâşnit o fată cu breton, ochi bridaţi şi tunică albastră.

— Pregăteşte o mică gustare pentru domnii în salonul auriu.

S-a întors spre mine.

— Sper că nu veţi refuza a ne cinsti casa, acceptând un pahar cu şampanie.

Am fost ispitit s-o refuz. Am vrut să văd însă unde va ajunge. Expresia uşor ironică a ochilor ei mă intriga. Fata cu breton s-a topit. Miss Chenn ne-a oferit ţigări havane foarte scumpe, apoi ne-a rugat să o urmăm. Am străbătut iarăşi câteva coridoare, am urcat o scară,

am coborât alta şi am pătruns într-o sală de proporţii modeste, dar cu pereţii îmbrăcaţi în lac auriu. Mobile chinezeşti de o autentică valoare, suluri de mătase cu desene fine, în peniţă, covoare de mătase şi lampadare de porţelan decorau încăperea. Pe o masă lungă şi joasă, înconjurată de taburete mici, ne aştepta o gustare mai mult decât copioasă. Ni s-a servit şampanie, whisky şi coniac franţuzesc. Câteva chinezoaice, foarte tinere şi foarte drăguţe, au venit să ne distreze.

Eu am preferat compania domnişoarei Chenn. Plăcut surprinsă de preferinţa pe care i-am arătat-o, s-a comportat ca o desăvârşită gazdă. Mica agapă s-a prelungit două ore. Înainte de plecare, amfitrioana m-a poftit să revin a doua zi de dimineaţă, spre a sta de vorbă cu asociatul ei. Am plecat, folosind – potrivit indicaţiilor domnişoarei Chenn – altă ieşire, care răspundea într-o stradă laterală.

În noaptea aceea m-am culcat bine dispus. Aş putea spune chiar că am binecuvântat lipsa lui Mr. Kuo.

În dimineaţa următoare m-am prezentat din nou la „Evantaiul Liliachiu". Deşi mai erau două ore până la prânz, tripoul gemea de clienţi. Un servitor ne-a condus în acelaşi birou în care fusesem primiţi cu o seară înainte, Ne-a întâmpinat Mr. Kuo, un chinez mititel şi foarte tânăr, care râdea şi cu ochii, şi cu nasul, şi cu gura. A apărut şi Miss Chenn.

— Nu s-ar putea să stăm de vorbă fără martori? m-a întrebat Mr. Kuo, aruncând o privire peste umăr spre oamenii mei de pază. În timp ce noi vom discuta chestiunile care ne interesează, însoţitorii dumneavoastră se vor delecta cu câte un pahar de whisky în camera alăturată.

Propunerea nu era lipsită de sens. Am acceptat-o. Eram bine înarmat, aşa că nu mă temeam de vreo surpriză.

Îndată ce am rămas singur cu Mr. Kuo şi cu Miss Chenn, m-am aşezat pe un scaun, picior peste picior.

— Cred că ştii ce vânt mă aduce, Mr. Kuo?

— Ştiu, Mr. Bellocampo, mi-a răspuns.

— Pot să vorbesc de faţă cu Miss Chenn?

— Desigur.

Am derulat banda aşa cum îmi indicase Nocera. I-am reproşat încălcarea angajamentului luat faţă de Nocera, şi am încheiat pretinzându-i să-mi fixeze o dată foarte apropiată, înlăuntrul căreia să-şi onoreze obligaţiile.

Miss Chenn a râs.

— Să discutăm cu cărțile pe masă, Mr. Bellocampo.

— Evident, am replicat demn şi bățos.

— Dacă există unele obligații între noi şi Mr. Nocera, a reluat ea, debitorul este Mr. Nocera. Am făcut această precizare ca să ştiți pe ce teren ne aflăm.

I-am zâmbit cu superioritate.

— Sunteți sigură?

— Sunt foarte sigură. Este adevărat că ne luasem şi noi o obligație față de Mr. Nocera. Să vă suprimăm la ieşirea dumneavoastră de la „Evantaiul Liliachiu".

Am avut impresia că-şi bate joc de mine.

— Ce înseamnă povestea asta?

— Nu e o poveste ci trista realitate. Colegul dumneavoastră, Mr. Nocera, ne-a cerut să vă asigurăm o călătorie promptă în lumea umbrelor. În ultimul moment am hotărât să nu-i mai satisfacem dorința şi să vă lăsăm a vă bucura în continuare de privilegiul unei existențe printre muritorii de rând.

Amuțisem.

— Cred că glumiți, am bâiguit.

— Nu glumesc deloc, a adăugat Miss Chenn.

Mr. Kuo stătea nemişcat ca un Budha. Se mărginea să-mi zâmbească binevoitor.

— Aseară, a reluat Miss Chenn, v-am invitat să folosiți altă ieşire. Ieşirea pe care în mod normal ar fi trebuit să o folosiți spre a părăsi „Evantaiul Liliachiu" era păzită de un bețivan înarmat cu un brici. Trebuia să provoace o busculadă şi să vă secționeze carotida. Intervenția oamenilor dumneavoastră ar fi fost tardivă.

Glasul amfitrioanei suna sincer.

— Mr. Nocera ne datorează un milion de dolari. A pretins că nu-şi poate onora această obligație deoarece prezența dumneavoastră îi încurcă socotelile.

Femeia asta tânără vorbea cu un calm uluitor. Dacă juca teatru, apoi era o actriță desăvârşită. Începusem să cred că nu mințea.

Mr. Kuo mi-a oferit o havană. La atât s-a rezumat participarea lui la discuție.

— Vă veți mira poate, Mr. Bellocampo, de ce vă vorbesc atât de deschis. O fac pentru că vreau să vă câştig de partea noastră, a continuat Miss Chenn. Mr. Nocera trata şi cu noi, şi cu un reprezentat al „Cosei Nostra", şi cu un grup de levantini. Lipsa

aceasta de sinceritate este agravată de faptul că s-a îndatorat cu mulți bani față de organizația din care Mr. Kuo şi cu mine facem parte.

Nu mai ştiam ce să cred.

— Nu vă cerem un răspuns imediat, Mr. Bellocampo. Am fi absurzi dacă v-am pretinde aşa ceva. Ştim că aveți nevoie să analizați la rece datele problemei şi să judecați îndelung, înainte de a lua o hotărâre definitivă. Dacă treceți de partea noastră, vă asigurăm triplarea beneficiilor. Ceva mai mult, vă înscăunăm în locul lui Nocera. Destul pentru azi, Mr. Bellocampo. Credeți că patruzeci şi opt de ore v-ar fi de ajuns spre a ne da un răspuns?

— Am să reflectez asupra propunerii dumneavoastră i-am răspuns. Nu ştiu dacă patruzeci şi opt de ore...

— Bine, fixați dumneavoastră termenul, a adăugat Miss Chenn. N-ar trebui să depăşiți însă un număr rezonabil de zile fiindcă i-ați da de bănuit lui Nocera. Dacă nu cădem de acord, sunteți liber să vă înapoiați la Calcutta. Suntem siguri că nu veți comunica discuția noastră lui Nocera, fiindcă v-ați complica şi mai mult situația. Ştiindu-se descoperit, va face tot posibilul ca să scape de prezența dumneavoastră. Şi nu i-ar fi prea greu. Noi v-am asigura o pază discretă şi eficientă. Mai eficientă decât a pistolarilor dumneavoastră, care au întipărită pe frunte pecetea de gorile.

I-am mulțumit pentru încrederea acordată şi am plecat la hotel. Toată noaptea m-am frământat, cântărind argumentele pro şi contra. Oferta lui Miss Chenn era ispititoare. Nu mă îndurăm totuşi să dau cu piciorul Mafiei siciliene, care făcuse dintr-un biet orfan un om important, cu un masiv cont în bancă şi cu imense posibilități în viitor.

A doua zi m-am înfățişat la „Evantaiul Liliachiu".

— Regret, Miss Chenn, că trebuie să vă dau un răspuns negativ. Nu sunt încă pregătit să fac gestul pe care mi l-ați cerut.

Mi-a surâs prietenește, aproape cu afecțiune.

— Prima frază m-a întristat. A doua zi îmi dă speranțe.

Mr. Kuo era de față. Zâmbea şi el.

— Mai e o piedică, am adăugat. În afară de dovada de prietenie pe care mi-ați dat-o, nu ştiu nimic despre dumneavoastră.

Adevărul este că aveam unele bănuieli. Miss Chenn şi Mr. Kuo făceau parte din organizația faimoasă Mrs. Wong, de care-mi vorbise Armstrong. Nu ştiam încă cât de tare era această organizație şi cât de vaste erau ramificațiile ei... Nu aveam de gând să-mi limitez

activitatea în Extremul Orient.

— Ce răspuns îi dau lui Nocera? l-am întrebat pe Mr. Kuo.

A replicat cântând cuvintele.

— Nu mi-am putut îndeplini obligaţia fiindcă era condiţionată de executarea obligaţiilor sale faţă de noi. Cunoaşteţi deviza europeană: „Ce-mi dai, să-ţi dau?".

Am părăsit Macao foarte încântat de cunoştinţa mea cu Miss Chenn. Evident, Miss Chenn era un personaj mult mai puternic decât Mr. Kuo. În prezenţa ei, acest omuleţ aproape că nici nu exista. Ştiam că la Macao aveam prieteni. Mai bine zis, oameni dispuşi să-mi devină prieteni. E reconfortant gândul că poţi găsi oricând undeva un sprijin. Simţeam instinctiv că o câştigasem pe Miss Chenn.

Când am intrat în biroul din Calcutta al lui Nocera, acesta m-a privit cu ochi rotunzi, ca şi când i-ar fi apărut în faţă o stafie. I-am repetat mesajul încredinţat de Mr. Kuo. Nocera a început să-l înjure şi să-l ameninţe. Izbea cu pumnii în masă, i se umflaseră vinele de la gât, şi împroşca stropi de salivă pe hârtiile de pe birou.

— Am să-l învăţ eu minte pe acest galben puturos. Am să-l desfiinţez. Am să-i arunc în aer şandramaua.

În ciuda exploziei lui de mânie, regizată pentru galerie, mi-am dat imediat seama că era speriat. Refuzul lui Kuo de a mă suprima era semnificativ. Pe de altă parte, Nocera mă privea acum nu numai cu ostilitate dar şi cu îndoială. Ce aflasem eu despre această afacere? Nu cumva Mr. Kuo făcuse unele indiscreţii voite? Dacă obţinusem unele informaţii în legătură cu tratativele purtate între Nocera şi organizaţia Doamnei Wong, nu aveam de gând să le transmit la Palermo? Nocera era pe punctul de a trăda Mafia. Atâta vreme cât nu va încheia un pact formal cu viitorii lui aliaţi, care să-l apere cu toate forţele lor, poziţia lui rămânea şubredă. Trebuia deci să lucreze repede, şi mai ales să scape de mine, singurul om care-i surprinsese jocul.

Două săptămâni după această discuţie, mi-am făcut de lucru la Macao. Simţeam nevoia să o văd pe Miss Cheen. Era un imbold mai puternic decât raţiunea.

Vizita mea la „Evantaiul Liliachiu" i-a făcut vizibil plăcere. Mi-a oferit un supeu imperial în camera aurie. Nu eram decât noi doi. Pe oamenii mei de gardă îi lăsasem în sălile de jos. Mr. Kuo mi-a şoptit că va face ca aşteptarea să le pară cât mai scurtă. Cum? Dăruindu-le pentru o noapte câte o adolescentă din colecţia de animatoare ale „Evantaiului Liliachiu".

— Nu ştiu dacă am să rămân aici toată noaptea, i-am răspuns.

— Dacă ai să doreşti a-ţi grăbi plecarea, Mr. Bellocampo, va fi de ajuns un semn şi oamenii dumitale vor fi prezenți la datorie.

Contrar previziunilor mele, în noaptea aceea am rămas la „Evantaiul Liliachiu". N-a fost nevoie să-mi chem oamenii decât în zori, când am plecat la hotel după un neuitat turnir de dragoste petrecut în compania lui May Chenn.

Mi-am prelungit o săptămână şederea mea la Macao. Mă îndrăgostisem ca un şcolar de May Chenn. Şi ea mă iubea. Mi se dăruise cu o simplitate care evoca inocența relațiilor amoroase ale primilor oameni din Paradis.

La Calcutta, Nocera m-a întâmpinat cu un zâmbet rău.

— Ai cam început să-ți neglijezi îndatoririle, Nino. Trebuia să supraveghezi intrarea în India a transportului de aur expediat din Bangkok de Francesco Pecoraro. Ai preferat să te plimbi la Hong Kong şi la Macao. În lipsa dumitale, transportul de aur a căzut în mâinile poliției indiene. Îmi pare rău, Nino, dar va trebui să raportez acest lucru la Palermo.

Riposta mea l-a descumpănit.

— Eşti sigur că a căzut în mâinile indienilor?

S-a înroşit ca o guşă de curcan.

— Ce vrei să insinuezi?

— Se poate să fi căzut. Dar numai o infimă parte. Restul a ajuns în alte mâini. Ştii, Adolfo, de multă vreme urmăresc manevrele suspecte ale unora din oamenii tăi. Sunt pe punctul de a-mi formula unele concluzii defavorabile ție. N-ar fi exclus să le semnalez şefilor noştri din Palermo.

Din roşu, Nocera s-a făcut verde.

— Spion! Spion infect! Ăsta a fost rolul tău de la începutul începutului.

— Foloseşti un cuvânt cam tare, scumpul meu Adolfo. Înseamnă că spionez dacă apăr interesele „Onoratei Familii"?

S-a ridicat de pe scaun.

— Ai făcut afirmații grave, Nino, în legătură cu transportul de aur de la Bangkok. Va trebui să le dovedeşti.

Am mințit.

— Am dovezi, Adolfo. Suficiente ca să te arunce în aer.

M-a străfulgerat cu privirile.

— Din clipa asta orice colaborare între noi devine imposibilă. Rolul dumitale, aici, în India, a încetat. Poți să te înapoiezi la Palermo şi să raportezi acolo, prin viu grai, tot ce pofteşti.

I-am râs în nas.

— Te supraestimezi, Adolfo, dacă-ți închipui că îți voi executa ordinele. Mă aflu aci din însărcinarea „Onoratei Familii" şi aici rămân până voi fi chemat tot de către cei care m-au trimis. E limpede?

Nocera a scrâşnit furios.

— În cadrul organizației mele nu mai ai ce căuta. Dacă vrei să rămâi în India, n-ai decât. Consecințele te privesc.

— Organizația ta? Nu înțeleg acest termen, Nocera. Organizația aceasta constituie o ramificație a „Onoratei Familii". În sânul ei am aceleaşi drepturi ca şi tine. Şi nu înțeleg să renunț la ele. Discuția aceasta a început să-mi displacă, Adolfo Nocera. Mi-ai vorbit de anumite consecințe pe care aş putea să le sufăr. Ia aminte. Şi reversul medaliei este posibil.

Mi-am luat pălăria şi fără să-l mai salut am părăsit biroul, trântind uşa.

Mi-am dat perfect de bine seama că din acel moment criza era deschisă, cu toate implicațiile ei. Armistițiul dintre mine şi Nocera încetase. Ne aflam în stare de război. Eram sigur că Nocera va face tot ce-i va sta în putință spre a mă dărâma. Va folosi toată gama de arme, începând cu informările la centru şi terminând cu încercările de asasinat. Trebuia să lucrez şi eu. Primul meu drum a fost la telex. Am expediat un mesaj cifrat lui *Don* Ugo Alcesi, protectorul meu. I-am raportat tot ce ştiam despre Nocera, având grijă să adaug şi unele floricele, care să-i înnebunească pe granguriі de la Palermo.

În cursul aceleiaşi zile, am primit de la *Don* Ugo un mesaj care m-a pus pe gânduri. Redactat de asemenea în limbaj cifrat, mesajul îmi confirma primirea probelor pe care le furnizasem anterior împotriva lui Nocera – probe din nefericire incomplete, dar susceptibile să germineze îndoieli serioase asupra activității acestuia. Pe de altă parte, *Don* Ugo mă povățuia să acționez cu multă judecată, şi dacă se poate să ajung la un nou armistițiu cu Nocera, deoarece acesta se bucura de protecția naşului său *Don* Mariano Schillaci, unul dintre cei mai apropiați colaboratori ai lui *Don* Caló Castiglione, şeful „Onoratei Familii". *Don* Mariano, prevenit de Nocera, mă înnegrise în ochii lui *Don* Caló, care nu luase măsuri disciplinare împotriva mea decât datorită intervenției hotărâte a lui *Don* Ugo.

Părea că vânturi favorabile începeau să bată pentru Nocera. Ştiam că *Don* Mariano era un personaj de prim rang şi că în cercurile înalte ale Mafiei era considerat urmaşul lui *Don* Caló.

În cadrul politicii mele de demascare a lui Nocera, acționam şi pe

cale internă. Saki, pe care-l câştigasem trup şi suflet datorită unor cadouri frumoase, intrase în grațiile secretarei personale a lui Nocera. Prin intermediul acesteia, nu numai că avea acces la corespondența patronului, dar pusese mâna şi pe cifrul acestuia. În ultimul său mesaj către Palermo, Nocera mă încondeia serios, atribuindu-mi nu numai toată vina pentru pierderea transportului de aur intrat în India via Bangkok, dar şi formulând acuzații abile în legătură cu unele încercări ale mele de a intra în legătură cu organizația Doamnei Wong. Cu alte cuvinte, punea în spinarea mea toate nelegiuirile lui. Într-un răspuns din Palermo, *Don* Mariano îl asigura de tot sprijinul său şi îl informa că se înfățişase lui *Don* Caló şi îl pusese în curent cu toate manoperele mele. Îl mai încunoştința că aveam un protector puternic în persoana lui *Don* Ugo, dar că în curând cauza lui Nocera va triumfa.

Trebuia deci să lucrez repede. Nu vream să risc ca *Don* Ugo să fie covârşit de argumentele lui *Don* Mariano.

În acel timp, relațiile mele cu Nocera se înveninaseră la culme. Nu ne mai vorbeam, iar colaboratorii lui apropiați refuzau să mai lucreze cu mine. Îmi creasem şi eu partizani în organizație. Nocera îşi făcuse mulți duşmani datorită aroganței şi favoritismului arătat față de câțiva inşi, cu ajutorul cărora îşi executa operațiile marginale, atât de păgubitoare Mafiei.

O întâmplare nenorocită avea să grăbească deznodământul acestei afaceri. Un telex din Palermo, semnat de Alessandro della Rocca, unul din secretarii lui *Don* Caló, care-mi arăta o simpatie deosebită şi cu care colaborasem fructuos într-o serie de afaceri, mi-a vestit moartea lui *Don* Ugo, în urma unui fulgerător infarct cardiac.

Cam la câteva ore după acest telex, secretara lui Nocera a recepționat un mesaj cifrat de la Palermo, prin care *Don* Mariano îl autoriza pe Nocera să mă expedieze la Palermo, unde aveam să fiu judecat de tribunalul Mafiei pentru pretinsele mele malversații. Dacă refuzam să răspund acestei somații, Nocera era liber să folosească împotriva mea mijloace extreme, mergând până la suprimarea mea fizică.

Spre marele meu noroc, Nocera se afla în acel timp la Hong Kong. Aveam indicii că negocia o colaborare cu agenții lui Armstrong, făcând totodată tatonări şi pe lângă Doamna Wong. O ruptură între el şi Mafia devenise inevitabilă, îşi însuşise sume atât de mari din fondurile destinate „Onoratei Familii", încât n-ar fi putut să le acopere nici în cinci ani de activitate cinstită. Ce făcuse cu banii, nu

ştiu. Îi depusese la băncile din Elveția? Îi cheltuise cu femeile? Îi pierduse la cărți? Pentru moment chestiunea aceasta era secundară. Esențial era să-l suprim pe Nocera înainte de a mă suprima el pe mine. Trebuia să-mi joc atuurile de care dispuneam. După moartea lui Nocera nu-mi va fi greu să-i scotocesc prin hârtii şi să adun toate probele care să mă absolve de toate învinuirile nedrepte ce mi se aduceau şi să stabilească în acelaşi timp, fără tăgadă, vina lui Nocera.

L-am expediat deci pe Saki şi pe alți trei oameni ai mei, cu misiunea precisă de a instala o maşină infernală pe avionul personal al lui Nocera. Nocera trebuia să dispară. Operația era grea şi implica riscuri serioase. Aeroporturile erau straşnic supravegheate. Este adevărat că avionul lui Nocera nu prezenta pentru autoritățile din Hong Kong aceeaşi importanță ca avioanele de călători cu o sută şi mai bine de locuri, vizate în special de atentatorii politici.

Nocera dispunea de un „Cesna" pe care i-l pusese la dispoziție însăşi Doamna Wong, în epoca în care plănuiau o colaborare strânsă în dauna Mafiei siciliene.

După plecarea lui Saki şi a oamenilor săi la Hong Kong, am pus la punct planul de invadare a birourilor lui Nocera. Eram sigur că îşi lăsase acolo oameni, cu consemnul de a mă împiedica să ajung la hârtiile lui.

În aşteptarea rezultatului, mă instalasem în barul hotelului meu, spre a fi văzut de cât mai multă lume, şi cu cel mai placid aer, degustam cocktailurile preparate de Rocco, barmanul, un tip jovial cu care întrețineam adeseori conversații despre timp şi despre rafinata artă a mixturilor alcoolice. În câteva rânduri, Rocco îmi furnizase partenere tinere şi drăguțe, foarte complezente pe tărâm amoros.

Seara, m-am retras în camera mea, însoțit de o apetisantă stewardesă suedeză – aveam o adevărată slăbiciune pentru nordice – care ar fi putut depune oricând mărturie că îmi petrecusem noaptea în compania ei. A doua zi de dimineață m-am înființat iarăşi la bar.

Ziua întreagă şi noaptea care a urmat, n-am părăsit hotelul. Aşteptarea aceasta îmi măcina nervii. Nu aveam însă altceva de făcut, decât să-mi rumeg gândurile, în fața unui cocktail căruia nici nu-i mai simțeam gustul.

A treia zi de dimineață, pe când mă aflam la bar, am fost chemat la telefon. Saki mă înştiința că achiziționase statueta de jad care mă interesa – asta însemna că plasase bomba la bordul avionului – şi că,

după ce-şi va încheia şi celelalte treburi, se va înapoia la Calcutta. Prin „celelalte treburi", înțelegea supravegherea avionului Cesna până avea să se ridice de pe sol, avându-l pe Nocera la bord.

Am respirat adânc. Începusem să mă uşurez sufleteşte. Triumful meu se profila la orizont.

Peste două ore am primit un nou apel telefonic din partea lui Saki.

— V-am expediat statueta prin poştă acum zece minute.

Semnificația acestui apel era limpede. Avionul lui Nocera se ridicase de pe sol. Bomba avea să explodeze numai când avionul va atinge altitudinea de o mie cinci sute de metri.

Am golit cu poftă ultimul pahar de cocktail. Primisem în sfârşit marea veste pe care o aşteptam de atâta vreme. Nu îmi făceam griji în privința maşinii infernale. Acestea erau simple şi funcționau fără greş. Acum nu mai rămânea decât să-mi adun oamenii şi să iau cu asalt birourile lui Nocera. Ştiam că voi întâmpina rezistență, dar mai ştiam că rezistența nu va fi puternică, dacă se va afla că Nocera a murit într-un accident de avion.

Mă pregăteam să părăsesc barul, când un groom mi-a anunțat un nou apel telefonic. Saki voia să-mi anunțe explozia avionului? Am intrat în cabină. La celălalt capăt al firului am auzit glasul lui Mr. Kuo. Vorbea cântat aşa cum îi era felul. M-a salutat, folosind formule de politețe complicate şi meşteşugite, apoi a intrat în subiect.

— Am o veste bună pentru dumneata, Mr. Bellocampo. Miss Chenn e în drum spre Calcutta. Îl însoțeşte pe Mr. Nocera, care a fost silit să accepte toate condițiile noastre, inclusiv trecerea dumitale în fruntea societății de export pe care a condus-o până acum. Pe viitor, Mr. Nocera va rămâne consilierul dumitale. Te asigur că nu vei mai avea nici o neplăcere din partea lui. Absolut nici una.

Am simțit că se învârteşte cu mine nu numai cabina telefonică ci şi întregul hotel.

— Mr. Kuo, am răcnit, cheamă prin radio avionul lui Nocera şi cere-i să aterizeze imediat. Repet, să aterizeze numaidecât!

— Nu înțeleg, Mr. Bellocampo...

— Fă ce-ți spun, şi nu mai cere lămuriri. La revedere, Mr. Kuo.

Am trântit telefonul în furcă. Mi-am şters cu batista broboanele de sudoare care-mi acoperiseră fruntea. Nu concepeam să fiu asasinul involuntar al lui May Chenn. Al singurei femei pe care o iubisem cu adevărat.

Poate că la ora aceea avionul explodase. La ancheta care trebuia să urmeze, aveam să fiu interogat asupra rolului meu în această

afacere. Intervenția mea insolită pe lângă Mr. Kuo evidenția faptul că dețineam unele informații. De ce nu le dezvăluisem la timp? Era firesc să fiu considerat autorul moral al atentatului. Mă expuneam unor complicații incalculabile, ca să previu moartea femeii pe care o iubeam. Deşi aveam convingerea că încercările mele erau tardive, am chemat la telefon şi turnul de control al aeroportului din Hong Kong... M-am identificat, apoi le-am cerut să ordone coborârea imediată la sol a avionului lui Nocera. Am motivat cererea mea afirmând că primisem un denunț anonim în legătură cu o încercare de a se arunca în aer aeronava colegului meu Adolfo Nocera. Cei de pe turnul de control mi-au făgăduit că vor depune toate eforturile spre a contacta avionul în chestiune.

Peste o oră am telefonat din nou la Hong Kong. Mi s-a răspuns că nu s-a reuşit încă a se stabili legătura prin radio cu avionul indicat de mine.

Nu mai aveam nici îndoială. Dezastrul era consumat. Scăpasem de un rival, dar o ucisesem pe May Chenn.

Avionul Cesna al lui Nocera n-a mai ajuns niciodată la Calcutta. A dispărut undeva deasupra mării...

Rubio conduce corect. Nu depăşeşte viteza regulamentară, îmi place prudența lui. Cu un astfel de şofer nu risc să intru în conflict cu polițiştii de la circulație. La ora asta trebuie să fie mare forfoteală la Segesta. Carabinieri, fotografi, medicul legist, vreun procuror trezit din somn în miez de noapte, spre a face lumină într-o nouă răfuială între mafioți. La concluzia aceasta vor ajunge autoritățile. Mâine jurnalele vor anunța cu titluri de o şchioapă masacrul de la Segesta. Bietul unchi Matteo! Va avea parte de acea publicitate monstră de care s-a ferit toată viața. Un bun mafiot, spunea el, trebuie să treacă mai neobservat decât o pasăre de noapte. În legătură cu asta, mi-a mărturisit o dată că în toată viața lui nu şi-a făcut fotografii decât pentru actele de identitate. Acum îi vor fotografia cadavrul sub toate unghiurile. Chipul lui, pe care moartea şi-a aşternut pecetea, va apare în toate jurnalele. Şi presa străină îi va cita numele. Îşi dorea un sfârşit paşnic, asemenea morții lui *Don* Ugo. Dar n-a avut parte de aşa ceva.

Dintre toate rudele mele, nu mai trăieşte decât mătuşa Zenobia. Când mătuşa Zenobia îşi va da ultimul suflu, se va termina şi cu neamul Di Girolamo. În ceea ce mă priveşte, încep să cred că o voi preceda în mormânt. Nu folosesc vorbe mari. De la o vreme mă

urmăreşte un ghinion feroce. Faptul că am scăpat până acum de duşmanii mei nu reprezintă decât o prelungire a agoniei.

Iată că am început să cad în cel mai negru pesimism. Bizară e şi firea omenească! Câteodată sunt atât de abătut, încât îmi vine să-mi trag un glonte în cap. Apoi, fără veste, trec în extrema cealaltă. Optimismul irupe, debordează, înecând amărăciunea sub un val de exuberanţă trandafirie.

— Singurul meu vis e să am o maşină frumoasă! exclamă Rubio, tulburându-mi gândurile.

Întorc privirile spre el. Ochii îi strălucesc. Şi chipul îi străluceşte. Îi disting bine faţa în lumina cadranelor de la bord. Obrazul reflectă gândurile-i lăuntrice. I-am vorbit de maşini frumoase, Rubio s-a şi văzut la volanul unei limuzine americane de comandă, cu doisprezece cilindri şi cu patru sute de cai putere.

— De câte ori zăresc pe stradă un automobil frumos şi mare, mă opresc şi-l urmăresc cu privirile. Îmi place Fordul Thunderbird, îmi spune. Şi Pontiacul Bonneville, şi Chryslerul Imperial, şi Mercedesul 600...

Hm! Adoră maşinile mari. Mă uit la el şi mă văd pe mine la vârsta lui. Şi eu mă dădeam în vânt după maşinile lungi şi luxoase.

— Aş fi în stare să fac orice, ca să am un astfel de automobil, adăugă el.

Sunt convins că nu minte. Ar fi capabil să şi ucidă. Mi-a şi demonstrat că poate s-o facă.

— Dumneavoastră aţi avut astfel de maşini? mă întreabă.

— Am avut, Rubio. Da, da, am avut şi un Lincoln Continental. Ai văzut vreodată un Lincoln Continental?

— N-am văzut, îmi răspunde cu regret.

— Nu e de mirare, îi spun. La noi, numai preşedintele republicii se plimbă cu o astfel de maşină. Şi asta la ocaziile mari.

— Era frumoasă? mă întreabă timid.

E gata să se extazieze în faţa descrierii pe care o aşteaptă cu nerăbdare. De ce să nu-i fac plăcere, stimulându-i fantezia.

— Frumoasă e puţin zis. Închipuieşte-ţi o limuzină lungă şi grea, ale cărei alămuri o fac să strălucească orbitor. Un Lincoln Continental este un vis pe roate, o frântură de paradis coborâtă pe pământ, o expresie materializată a Dumnezeirii!

— Ce frumos! exclamă Rubio.

— Când te plimbi cu un Lincoln Continental, lumea de pe stradă te priveşte cu ochi mari, plini de admiraţie. N-ai să crezi, Rubio, toţi

se opresc ca în fața unei procesiuni. Dacă ai să fii băiat dezgheţat, ai să ai şi tu o astfel de limuzină.

— Credeți?

— Sunt sigur.

— Şi cu Lincolnul acela ce-ați făcut?

— L-am lăsat în America. Era greu să-l aduc până aici.

— Ce păcat! suspină Rubio. Eu nu m-aş fi despărțit de el. Aş fi mâncat, aş fi dormit înăuntru.

De ce încerc să-l epatez? De ce îl las să creadă că toți gangsterii duc un trai de lux şi de huzur? Eu am avut o vilă superbă la Los Angeles şi o casă somptuoasă la New York. Dar câți din lumea noastră se bucură de acest privilegiu? Majoritatea gangsterilor duc un trai precar, ascunzându-se ziua şi ieşind la aer noaptea, ca huhurezii. Alții sunt încântați că se pot bucura de o publicitate răsunătoare, ca Bonnie şi Clyde. Jefuiesc o bancă, se bălăcesc în dolari, dar cu ce preț? După un an, doi sau trei, de belşug, ajung la Sing-Sing sau nimeresc pe scaunul electric. Este adevărat că până atunci poartă cămăşi de mătase, costume de comandă care-i costă 150 de lire sterline, butoni de diamante, joacă poker pe mize fantastice, cumpără prostituate de lux, aruncă bani în dreapta şi în stânga... Deodată, ghearele legii se abat asupra lor... Îi vezi la procese, purtându-şi spaima ca pe o povară grea, deşi fac paradă de calm şi nepăsare... Avocații îi jumulesc de ultimele economii... Femeile îi părăsesc, lepădându-se de ei, cu teamă... Apoi cavalerii aceştia fără armură zac în celule, blestemând societatea care i-a îngropat sub zidurile închisorii. Fac planuri de evadare şi visează să-şi recâştige libertatea pierdută... Când pedeapsa se încheie, o iau de la capăt, fiindcă nu ştiu să muncească. Hm! De ce nu-i spun lui Rubio aceste adevăruri? De ce nu încerc să-i deschid ochii? De ce?... Cred că aş face-o pe degeaba. Şi-ar închipui că sunt gelos pe tinerețea lui, pe viitorul care-i deschide brațe primitoare. Că sunt un lup moralist, un om sfârşit, bun doar să-mi trăiesc restul zilelor hăituit de poliție sau încolțit de mizerie. Dacă aş încerca să-i vorbesc, m-ar asculta politicos, căci în ochii lui am încă un mare prestigiu. Mi-ar uita însă poveștele. Se spune că filmele şi romanele polițiste exercită o influență nefastă asupra tineretului. Crime şi criminali au existat şi pe vremea Curții Miracolelor şi în umbra faraonilor. Se zice că sunt oameni născuți să ucidă, aşa cum rechinii sau tigrii sunt născuți să ucidă. Citeam într-o carte că un om de ştiință preconizează anumite tratamente glandulare, care ar putea stârpi

instinctul crimei. Poate că şi Rubio are porniri spre crimă. Automobilele, luxul, femeile, viaţa uşoară nu sunt decât pretexte, în realitate simte nevoia să ucidă. Şi nu o face gratuit, fiindcă numai un nebun ucide doar pentru plăcerea exclusivă de a ucide. Rubio şi cei de o seamă cu el caută să obţină un profit de pe urma crimei. Asemenea prostituatelor care se vând pentru bani. E absurd să se spună că îşi pun corpul la mezat numai din nevoie. În realitate, simt o plăcere morbidă să se înjosească, să se supună tuturor masculilor, oricât ar fi ei de respingători. Sufletul omenesc are ascunzişuri inaccesibile filozofilor sau oamenilor de ştiinţă.

— Conca d'Oro! exclamă Rubio cu încântare.

Pe băiatul ăsta toate îl încântă. Acum, după plecarea lui Angelo Raia, care-şi atribuise rolul de purtător de cuvânt al amândurora, Rubio şi-a găsit subit glasul. Vorbeşte, se minunează, îşi exteriorizează gândurile, este gata să lege o conversaţie.

— Frumoasă e Conca d'Oro, repetă el, contemplând oraşul Palermo desfăşurat ca un brâu de stele de-a lungul golfului, între înălţimile munţilor Pellegrino şi Grifone. Grifone depăşeşte cu puţin 800 de metri, iar Pellegrino abia atinge 600. În copilărie, pentru mine, care nu mai văzusem alte masive muntoase, Pellegrino şi Grifone îmi păreau mai formidabile decât lanţul Himalaya. M-am căţărat adeseori pe Pellegrino. Mă urcam la Cruce sau la Semafor, şi de acolo priveam ore întregi marea, sau oraşul Palermo, având convingerea că am săvârşit o mare ispravă, comparabilă cu ascensiunea celor mai înalte piscuri din lume.

Bizar. Rubio a ales pentru a intra în Palermo acelaşi drum pe care eu îl folosisem la plecare. Coborâm serpentinele de la Scala şi trecem pe lângă văgăuna în care am aruncat stârvul lui Ercole. Locul ăsta nu-mi face nici o impresie. Ercole merita să moară. Am scăpat lumea de un ticălos.

Am revenit în oraşul pe care l-am părăsit înspăimântat acum trei zile. De data asta frica nu-mi mai încinge ca un cerc de fier pieptul. Respir în voie. Sunt gata să înfrunt întreaga Mafie, să-l sfidez pe *Don* Caló în vizuina lui. Ah, nu-i sfătuiesc pe mafioţi să-mi iasă acum în cale. Dacă le-aş vedea mutrele ameninţătoare, aş dezlănţui un măcel în mijlocul oraşului, cum nu s-a mai văzut de pe vremea vesprelor siciliene.

Ca să ies în şoseaua ce duce la Cefalu de-a lungul ţărmului, trebuie să străbat oraşul Palermo. Nu o iau pe străzi lăturalnice. Intru pe Via Volturno, trec pe lângă Teatro Massino – inima oraşului

–, o cotesc la dreapta pe cea mai importantă arteră, – Via Maqueda – apoi la stânga pe Via Lincoln. Ieri n-aş fi conceput acest marş prin Palermo. Azi îl execut fără umbră de teamă. Oraşul e adormit. Câte o maşină trece cu mare viteză pe străzile goale. Măturărese ridică nori de praf în Piazza Garibaldi. Ocolim parcul la Flora şi ieşim în şoseaua care duce spre Cefalu.

S-a făcut ora unu şi un sfert. Am străbătut oraşul fără nici un incident. Dacă ar şti *Don* Caló că am trecut prin Palermo fără să fiu deranjat, l-ar lovi apoplexia.

Pe stânga şoselei, marea, acoperită cu o plasă de argint, îşi desfăşoară valurile de-a lungul ţărmului. Nu le aud foşnetul fiindcă le acoperă susurul motorului.

Lăsăm pe stânga muntele Grifone. Trecem prin Romagnolo şi Bandite. Drumul acesta îmi aminteşte de numeroasele mele plimbări cu maşina, în compania a tot felul de dame. Da, da, am avut întotdeauna trecere la femei. Nu pot să mă plâng. Îmi amintesc de Lolita...

Nu! Nu mă mai las răpit de reverii. Acum trebuie să mă concentrez.asupra evadării mele din insulă. Nimic nu mă mai reţine în Sicilia. Nici măcar unchiul Matteo. Băiatul ăsta de lingă mine nu-mi este o povară. În compania lui, singurătatea nu mai îmi pare atât de grea. Rubio e capabil să se devoteze. Îl simt. Nu strică să am un astfel de om lângă mine. La ora actuală e singurul meu prieten. Aproape că îmi inspiră afecţiune. Are o naivitate, o prospeţime, care mă înduioşează.

Trecem prin Bagheria, cu vilele ei luxoase. În Baghe-ria intenţionam odinioară să-mi construiesc o vilă în stil neogrec. Mă inspirau ruinele elenistico-romane de la Solunto. De atunci mi-am schimbat preferinţele. În umbra coloanelor ciuntite de la Solunto, am făcut dragoste cu Lolita. Am aşternut pe jos propriul meu *trench-coat*...

— De ce îmi vine mereu în minte Lolita?

Intrăm în Termini Imerese. Imaginea Lolitei dispare, acoperită de imaginea şi mai vie a Corinei. Biata Corina! Trecem pe lângă motelul care a văzut-o murind. Dacă spiritul supravieţuieşte rămăşiţelor pământeşti, Corina mă însoţeşte în drumul meu spre Cefalu.

Încerc să mi-o închipui stând pe bancheta din urmă. Nu-mi vorbeşte. Dar e prezentă. Îi aud respiraţia. Mă străduiesc să nu întorc capul, ca să prelungesc această senzaţie stranie. Poate că nu e o simplă impresie înşelătoare. Poate că... Mă răzvrătesc împotriva

propriei mele complezențe de a cocheta cu morții... Ce rost are să-i evoc tocmai acum... Hm! Corina!... Câtă încredere a avut în mine fata asta!...

— În zece minute suntem la Cefalu, zice Rubio,

Masivul calcaros care domină portul Cefalu îşi ridică spre cer silueta greoaie, alburie, învăluită în ploaia feerică a razelor lunii. La picioarele ei, oraşul nou cu blocuri pretenţioase, dar jalnic de monotone, sclipeşte prin zeci de lampadare. Ceva mai departe, oraşul vechi îşi desfăşoară contururile pitoreşti. Cele două turnuri cenuşii ale catedralei se înalță îndrăzneț din noianul de acoperişuri. E lumină ca în plină zi. Indiscreția lunii a început să mă supere. Întunericul e mai propice fugarilor.

Casa lui Gervasi Volpe e rezemată de poalele masivului calcaros. Ajungem până la ea urcând pe o uliță strâmtă şi întortocheată, strivită între clădiri înalte, cu ferestre puține, straşnic zăbrelite. Casa lui Volpe nu se deosebeşte cu nimic de cele din jur. Construită din piatră, cu un balcon deasupra uşii ferecate de la intrare, are aspectul unei minuscule fortărețe.

Oprim. Cobor şi izbesc în uşă cu un ciocan de fier forjat. Aştept aproape cinci minute. Am răbdare. Aud în dosul uşii nişte paşi târşiți. Se deschide o ferestruică săpată în tăblia uşii.

— Cine este?

— Bellocampo. Nino Bellocampo, şoptesc.

— Un moment, *Don* Nino.

Am recunoscut vocea Silvanei Volpe, soția lui Gervasi.

Uşa grea se deschide scârțâind. Silvana apare în prag. E grasă, brună şi surâzătoare. Poartă un halat ponosit care-i evidențiază rotunjimile masive.

— Volpe e acasă?

— A plecat la pescuit, îmi răspunde, arătându-şi dinții albi şi sănătoşi. Ştiți cum e treaba.

Sigur că ştiu.

Pescuitul e un paravan pentru operațiile de contra-bandă pe care Volpe le face cu destul succes.

— Poftiți înăuntru, mă îmbie.

— Mai sunt cu cineva, îi spun.

— Să poftească şi dumnealui! Avem loc berechet.

Silvana Volpe e foarte primitoare.

— Pot să-mi bag maşina în curte? Dacă o las în drum, împiedic circulația.

Îi zâmbesc, ca şi când aş fi făcut o glumă bună.

— Un moment, să deschid poarta mare.

Silvana deplasează cu uşurinţă canaturile masive ale porţii mari. Are muşchi de luptător de circ. Rubio bagă maşina, în curte. Nu e un cascador ca Raia, dar are tot timpul să devină.

După ce garăm maşina în curte, intrăm în casă. Camerele de locuit sunt la etaj. Parterul e ocupat de o fostă prăvălie, transformată în depozit, precum şi de un atelier de reparaţii, legat de îndeletnicirile profesionale ale lui Volpe.

Silvana ne invită în sufragerie.

— O gustare?

— N-ar strica, îi răspund. Mă încearcă o foame...

— Îmi plac grozav musafirii care nu fac fasoane, zice Silvana.

Ne aduce măsline, brânză, plăcinte cu carne, un pui rece, şi fructe. Rubio înfulecă lacom ca un căpcăun. Îl imit. Mâncăm şi bem pe săturate.

— Când se înapoiază Volpe? o întreb.

— Spre seară.

— Bun. Până atunci poţi să ne dai adăpost?

— Desigur. *Don* Nino e prietenul nostru. Nici nu ştiţi ce frumos vorbeşte Gervi despre dumneata. „*Don* Nino este un nobil adevărat".

După ce lichidăm „supeul", ne retragem la culcare. Silvana mi-a oferit camera fiului ei, plecat la învăţătură în nordul Italiei. De ce l-o fi trimis tocmai acolo, nu ştiu. Pe Rubio l-a instalat în camera de musafiri.

Înainte de a mă culca, mă uit pe pereţi. Tot felui de poze cu artişti de cinema şi cu nuduri în poziţii lascive. Apoi afişe colorate – gen pop –, iar pe un perete, un fel de blazon de catifea, cam de un metru pătrat, cu tot felul de insigne sportive. Cărţi – nici una. Pe un, raft zac maldăre de reviste. Săptămânale de film şi periodice cu fotografii pornografice. Băiatul ăsta promite: Nu se poate spune că nu e consecvent în preferinţele sale.

Silvana şi Gervasi au o droaie de copii. Vreo cincisprezece, dacă mai ţin bine minte. Şase au plecat să-şi facă rosturi la Roma, la Messina şi la Palermo. Contrabanda lui Gervasi nu e îndeajuns de prosperă ca să ocupe întreaga familie. Lui Gervasi i-am făcut pe vremuri un mare serviciu. Poliţia îl înhăţase. Îl aşteptau câţiva ani de închisoare. Cunoşteam pe atunci câţiva funcţionari superiori. I-am pus în mişcare. Gervasi a ieşit din încurcătură mai alb ca neaua. Păţania nu l-a cuminţit. L-a făcut însă mai prudent. Înainte se angaja

orbeşte în orice afacere susceptibilă să-i aducă bani. Acum alege. Câştigă mai puțin, dar doarme liniştit. Evident, meseria lui nu e lipsită de primejdii. Dar cu grijă sporită poți să le eviți. Totul e să nu te lăcomeşti. Aş putea să spun acelaşi lucru despre mine?... Eu m-am lăcomit întotdeauna... De-asta am şi ajuns aici.

Deşi sunt obosit, nu reuşesc să adorm. Gândurile mă țin treaz. Liniştea din casa asta mă tulbură mai vârtos decât duduitul unui tren. De la început trebuia să vin la Gervasi Volpe. L-aş fi scutit şi pe unchiul Matteo de ceea ce a urmat. Sau mai ştii? Poate că unchiul Matteo şi-ar fi urmat propriul destin.

Cobor din pat şi deschid fereastra, care priveşte spre masivul calcaros. Am senzația că stânca vrea să se prăvale peste ruine. Mă învârtesc prin cameră. Aş bea ceva, dar nu vreau să o trezesc pe Silvana. Cred că în clipa asta doarme. Când ai atâția copii, pe care trebuie să-i îngrijeşti, să-i speli, să le dai de mâncare, să-i îmbraci, să le faci educație şi pe deasupra să duci în spinare şi întreaga gospodărie, aştepți somnul ca pe o mană cerească.

Pe raft, deasupra revistelor văd un radio cu tranzistori. Un aparat ieftin de mare serie. Funcționează? Bateriile nu sunt descărcate? Învârtesc butoanele. Aparatul scoate un cârâit de găină strangulată, apoi începe să cânte. Cam răguşit, dar tot e mai bine decât nimic. Cântă Franck Sinatra. Ultima oară l-am ascultat la un concert, în Las Vegas. Mă întind pe pat, cu fața în sus şi încerc să ațipesc, legănat de muzică. Deasupra mea, pe pereți, printre fotografiile cu nuduri, se află o tipesă care seamănă grozav cu Ingrid. Acelaşi păr blond, lăsat pe umeri, acelaşi corp subțire de manechin, aceeaşi suplețe felină...

Parcă o văd prăjindu-se la soare, într-un *chaise-lon-gue* pe balconul acelei vile încântătoare de pe Isola Bella. Lacul Maggiore oglindea mirific văzduhul albastru. Un vânticel molcom cobora dinspre Monte Leone, încrețind pe alocuri învelişul apelor. Închiriasem o vilă pe tot timpul verii. Alesesem Isola Bella, acest minunat giuvaer din grupul insulelor Borromee, pentru splendoarea, dar mai ales pentru liniştea aceea ireală, de catifea, care îți creează o ambianță de vis.

Închiriasem şi o barcă cu motor, cu care făceam dese plimbări până la Locarno, Cannobio, Pallanza sau Stresa. Împleteam agrementul cu interesele profesionale. Lago Maggiore prezenta pentru noi un mare avantaj. Apele lui scaldă şi țărmuri italieneşti, şi țărmuri

elveţiene. Locarno, de pildă, se află în Elveţia. Iar la Locarno îşi petrecea invariabil week-endul un cunoscut bancher din Berna, pe nume Erich Hoffman.

Spre deosebire de tipul clasic de bancher, durduliu cu ceafă în etaje, degete grase, încărcate cu inele şi burtă ornată cu un greu şi strălucitor lanţ de ceas, Hoffman era suplu, blond şi foarte tânăr. Avea mai degrabă aspectul unui campion de ski, decât al unui om de afaceri.

La acest tânăr – mai precis la secretele lui – trebuia să ajung neapărat. În banca sa, îşi depusese câteva zeci de milioane de dolari – sub un nume de împrumut – unul dintre corifeii Mafiei americane, Cicci Cuddetta. Numărul acestor conturi trebuia să-l aflu eu. Se spune că secretul bancar helvetic este cel mai bine păzit. Este un adevăr. Nici F.B.I.-ul nu a reuşit să-i pătrundă tainele. Cu ajutorul lui Ingrid, voiam să obţin ceea ce nimeni nu obţinuse până atunci.

Planul meu era simplu. De vreme ce Ingrid reuşise să incendieze inima atâtor bătrâni – pe care vârsta ar fi trebuit să-i blindeze împotriva tentaţiilor carnale –, cu atât mai vârtos va izbuti să prindă în mreje pe un ins cu sânge tânăr, gata oricând să se înfierbânte sub văpaia privirilor ei.

Erich Hoffman avea reputaţia unui om singuratec, care evita pe cât posibil frecventarea cercurilor mondene, din care prin definiţie ar fi trebuit să facă parte. Deşi mă străduisem să mă informez asupra gusturilor şi înclinărilor sale, nu reuşisem să aflu mare lucru. Ştiam doar că îşi petrecea timpul liber plimbându-se cu avionul său personal, ori cu maşina lui de sport, un Lamborghini Espada. Dar marea lui pasiune rămânea skiul nautic.

Ingrid era tipul de femeie susceptibilă să răspundă celor mai variate preferinţe ale bărbaţilor. Sânii ei frumos conturaţi, puşi în valoare de corsajul unor toalete de o feminitate exuberantă, puteau să satisfacă pe amatorii de forme planturoase, rubensiene. Dacă erau prinşi în teaca unei rochii foarte tinereşti, care le ascundea abil relieful, împlineau gusturile amatorilor de forme plate.

Ca să preîntâmpine eventualele capricii cromatice ale tânărului bancher, Ingrid îşi pregătise o amplă colecţie de peruci, care îi îngăduiau să treacă de la blondul argintiu, la negrul spaniol cu reflexe albastre.

După ce am socotit pregătirile încheiate, am deschis asediul. În fiecare dimineaţă făceam lungi plimbări pe lac cu barca cu motor, frecventând în special porţiunea elveţiană. Uneori dădeam câte o

raită până la Locarno, având grijă s-o expun pe Ingrid în cele mai avantajoase poze.

Vila lui Hoffman era situată pe malul lacului, într-o poziție minunată, la nord de Locarno. Debarcaderul privat al vilei rămânea însă pustiu, spre marea noastră dezolare... Într-o sâmbătă de dimineață, am plecat în croazieră mai devreme ca de obicei. Poate că tânărul nostru bancher prefera exhibițiile sportive matinale. De data aceea am nimerit-o. L-am întâlnit străbătând vijelios apele, pe skiurile lui, tras de o foarte puternică şalupă. Avea o alură atât de mândră, respira atâta forță, atâta vigoare, încât a cucerit-o pe Ingrid din primul moment.

— N-are să-mi fie greu să-mi joc rolul de îndrăgostită, mi-a zâmbit ea încântată de perspectiva aventurii cu Erich.

Deşi nu eram îndrăgostit de Ingrid, am simțit o vagă împunsătură de gelozie.

— Te rog să nu intri prea adânc în pielea personajului, i-am replicat. Nu uita, suntem aici în interes de afaceri.

Ingrid arbora o perucă blondă şi un ansamblu vestimentar care-i sublinia voluptuos rotunjimile. Eu stăteam cuminte la volanul bărcii cu motor, afectând ținuta unui demn şi eficient mecanic.

Am trecut pe lângă tânărul Hoffman, care nu ne-a acordat nici o atenție. Eşecul acesta nu ne-a descurajat. A doua zi, odată cu răsăritul soarelui, am ieşit din nou pe lac. Ingrid se împodobise cu o perucă brună, cu breton, gen „Cleopatra, regina Egiptului”.

Ca şi în ajun, rezultatul a fost nul. Ingrid era vexată. De obicei, făcea victime de la prima vedere.

Luni nu l-am mai văzut pe skiurile lui acvatice. Se înapoiase probabil la Berna, unde îl aştepta o nouă săptămână de lucru. Sâmbăta următoare l-am zărit iarăşi brăzdând valurile, ca un zeu al apelor. Ingrid îşi pusese o perucă roşie foc, care îi dădea înfățişarea unei vampe gen „Hollywood”. Pentru prima dată am văzut-o manifestând o oarecare nervozitate. Începuse să-şi piardă încrederea în puterea ei de seducție? Eu îmi vedeam corect şi impasibil de treburile mele, aşa cum i se cuvine unui mecanic stilat.

Peruca roşie a avut efectul scontat. Tânărul ne-a aruncat o privire fugitivă şi s-a îndepărtat, lăsând în urmă – asemenea unei comete – o trenă de spumă. Ne-a ocolit, a revenit în preajma noastră, apoi l-am pierdut din vedere.

— De azi înainte rămâi roşcovană, i-am spus lui Ingrid. Am impresia că l-ai dat gata.

Duminică l-am aşteptat zadarnic pe lac. Spre marea noastră surprindere, l-am regăsit pe skiurile lui luni, la început de săptămână.

— Victorie, Ingrid! am felicitat-o. Peştişorul a muşcat momeala.

Două săptămâni mai târziu schimbam saluturi cu tânărul reprezentant al lumii bancare helvetice. Ingrid şi cu mine nu ne grăbeam să speculăm acest succes. Ştiam că bancherii sunt suspicioşi, şi nu voiam să stricăm totul printr-o mişcare bruscă.

Într-o dimineaţă, Erich Hoffman a luat o voltă prea în scurt şi a căzut în apă. Cum noi ne aflam în apropiere ne-am oferit să-l luăm în barca noastră cu motor. A acceptat imediat. Până să se înapoieze ambarcaţiunea lui, s-a şi urcat într-a noastră. Nu am lungit plimbarea, ca să nu-i dăm de bănuit. L-am dus la debarcaderul vilei sale. Ne-a mulţumit cu efuziune. La despărţire, a sărutat galant mâna lui Ingrid, iar mie mi-a strecurat un bacşiş gras.

— În curând junele ne va cădea în plasă, i-am spus roşcatei mele complice.

S-au mai scurs două săptămâni. Volta scurtă s-a repetat. Erich a ajuns iarăşi în barca noastră. De data aceea renunţase la rezerva care caracterizase prima noastră întâlnire. Vorbea degajat, cu acea familiaritate amabilă a oamenilor de stirpe nobilă şi cu educaţie aleasă, care se adaptează cu uşurinţă oricărei companii.

A invitat-o pe Ingrid la un cocktail servit pe terasa vilei sale. Eu am rămas la debarcader. Un valet cu alură britanică mi-a adus o sticlă de whisky şi două pachete cu ţigări fine. După cum mi-a relatat Ingrid mai târziu, Erich s-a comportat cu o politeţe desăvârşită. Spre deosebire de clienţii ei obişnuiţi, care după primul pahar de alcool îşi luau nasul la purtare, Erich aproape că a intimidat-o cu manierele lui alese.

Relaţiile acestea deveneau din ce în ce mai cordiale. Întâlnirile pe lac nu mai erau întâmplătoare. Într-o duminică, în ajunul plecării lui Erich la Berna, Ingrid i-a lansat o invitaţie pentru sâmbăta următoare. El a acceptat numaidecât. Apoi ne-am luat rămas bun.

Sosise în sfârşit momentul hotărâtor. În previziunea acestui eveniment, am început să fac pregătiri febrile. Am împănat cu microfoane dormitorul, buduarul şi salonaşul lui Ingrid. N-am uitat nici camera de baie. Unii clienţi aveau predilecţie pentru camera de baie, care le stimula pare-se instinctele amoroase. Am făcut o repetiţie generală cu Ingrid. I-am indicat locurile în care vocea lui Erich putea fi înregistrată în cele mai bune condiţii. N-am instalat

aparate de fotografiat ascunse, fiindcă tânărul acesta nu era însurat şi n-am fi realizat nimic imortalizându-l în poziţii supărătoare doar pentru familiştii care vor să-şi păstreze intactă liniştea conjugală şi onorabilitatea în societate.

În seara fixată, Erich Hoffman a acostat punctual în micul debarcader al vilei noastre din Isola Bella. Fiindcă nu era însoţit, am rămas să-i păzesc barca. În realitate, absentam spre a îngădui lui Ingrid să-şi seducă oaspetele, fără ca acesta să se socotească stingherit de eventuali martori.

Două ore a rămas Erich în *tête à tête* cu Ingrid. După plecarea lui, am ascultat pe banda de magnetofon – din pură curiozitate – conversaţia pe care o purtaseră. Totul s-a desfşurat în limitele unei curtenii desăvârşite. S-a vorbit despre tot felul de banalităţi. Tânărul bancher nu s-a lăsat antrenat în efuziuni sentimentele şi nici în destăinuiri susceptibile să fie utilizate mai târziu în scopuri lucrative.

După ce s-a îmbarcat, a pornit spre Locarno. M-am întors furios în casă.

— Acum ştiu de ce ai eşuat, i-am spus eu lui Ingrid. Nu merg până acolo cu devotamentul faţă de Mafia încât să te suplinesc, când clientela manifestă gusturi oarecum bizare. În cazul ăsta socotesc misiunea mea încheiată.

Şi pentru ca Ingrid să nu-şi piardă antrenamentul, l-am suplinit eu pe Erich, fără să ţin seama de microfoanele instalate prin toate colţurile casei...

Ingrid... Erich... Isola Bella...

Şalupa descrie arabescuri de spumă pe învelişul albastru al lui Lago Maggiore... Prova sparge apele albastre. Şi cerul e albastru, albaştri sunt şi munţii ce-şi înalţă crestele în zare... Simfonie de albastru... Totul e albastru... Albastru... Albastru...

Cântecul cocoşilor mă trezeşte din somn. Cobor din pat şi deschid fereastra. În odaie pătrunde un aer proaspăt şi rece. Mă vâr iarăşi sub păturile groase şi în mai puţin de un minut călătoresc în lumea viselor... Vise tulburi... Somn agitat..

Un bocănit repetat în poartă mă trezeşte din nou la realitate. Cine bate atât de insistent? Câinele din curte latră furios. Mă uit la ceas. S-a făcut zece. În odaia în care mă aflu, lumina soarelui nu pătrunde. Stânca ridică un paravan cenuşiu care te sufocă...

— Gervasi Volpe! aud un glas autoritar. Gervasi Volpe! Hei, nu e

nimeni acasă?...

— Îndată, îndată! răsună glasul Silvanei.

Papucii ei clămpănesc pe pardoseala de piatră a curții. Zăvoarele trase clănțăne metalic.

— Unde ți-e bărbatul? îl caută *Signor Capitano*.

— Dumnezeule, dar pentru ce? Bărbatul meu e om cinstit. Săptămâna trecută l-ați ținut două zile la post... Nu e frumos ce faceți, *Signor Carabiniere*. Gervasi nu-şi mai vede capul de atâta muncă, şi dumneavoastră îl sâcâiți toată ziua...

Izbucneşte într-un plâns hohotit, destinat să moaie inima carabinierilor.

— Ho! Mai încet, că nu l-am omorât! zbiară reprezentantul autorității.

S-au adunat la poartă şi copiii Silvanei. Scâncesc. Unul începe să urle. Câinele latră tot mai îndârjit.

— Ați băgat spaima în copii, protestează Silvana. Şi câinii vă ştiu de frică.

— Unde e Gervasi? întreabă insul.

— Nu ştiu. De unde vrei să ştiu? Credeți că eu sunt una din cicălitoarele alea care-şi bat toată ziua soțul la cap? Unde te duci, Gervasi? De unde vii, Gervasi? Ce-ai făcut, Gervasi? Ce ai de gând, Gervasi?

— Bine, bine, bine! exclamă exasperat agentul forței publice. Taci odată, că nu ți-am omorât bărbatul. Te-am întrebat unde e? Atâta. Şi te-ai pornit ca o moară... Nu e? Am plecat. Bună ziua.

— Bună ziua, răspunde Silvana, şi închide cu zgomot poarta.

Copiii nu se mai smiorcăie. A tăcut şi clinele. Peste zece minute Silvana îmi bate la uşă.

— Pofteşte, îi strig.

Silvana intră cu o tavă pe care fumegă o ceaşcă mare cu lapte şi o bucată respectabilă de pâine.

— Dacă nu-i iei repede, ți se urcă în cap, îmi explică ea în vreme ce orânduieşte tava pe noptieră. Ptiu! Ăştia nu-ți dau o clipă de răgaz. Mă tem să nu fie tot chestia cu țigările alea de contrabandă... I-am dat şi băiatului o cană de lapte, îmi explică. Fiindcă veni vorba de țigări, nu vreți un pachet de Chesterfield, *Don* Nino?

— Nu ți-e frică să ții în casă țigări americane, *Signora* Silvana?

— Frică? De cine să-mi fi frică? De tonții ăştia? Avem o ascunzătoare pe care nici dracul n-ar dibui-o.

Îmi aduce țigările făgăduite, apoi pleacă bombănind împotriva

abuzurilor autorității.

Am rămas iarăşi singur. Lipsa de acasă a lui Volpe îmi încurcă treburile, căci dă timp oamenilor lui *Don* Caló să-şi vină în fire. Numi rămâne însă altceva de făcut decât să aştept.

Îmi beau laptele, mă îmbrac şi cobor în curte. Copiii s-au adunat în jurul meu. Mă iubesc, fiindcă ori de câte ori am trecut pe la Volpe, le-am adus jucării şi dulciuri. De data asta am sosit nepregătit. Numai la jucării nu mi-a font gândul. Copiii mă privesc cu reproş. Sunt dezamăgiți. Ca să-i înveselesc, bag mâna în buzunar şi le împart câteva sute de lire. I-am înseninat. Se mai învârtesc în jurul meu apoi pleacă la treburile lor.

N-a rămas lângă mine decât câinele. Un dulău ciobănesc, cu paie în blană. Am impresia că şi el mă priveşte cu reproş. Are nişte ochi blânzi, prietenoşi... Pe cât de prietenos e dulăul ăsta, pe atât de arțăgoasă era javra baronesei di Ravona...

În mahalaua noastră cu case vechi şi dărăpănate, se afla un palat. Palatul baronesei di Ravona. Era palat numai cu numele. Zidurile, jupuite de tencuială, păreau roase de o eczemă uscată, ferestrele nespălate ani de-a rândul, acoperişul desfundat, fațada cu ornamente ciuntite îi dădeau înfățişarea unei ruine. Baroneasa di Ravona era tot atât de bătrână şi de decrepită ca şi palatul ei. Noi copiii ne întrebam dacă a sărit peste suta de ani. Era scundă, pungită ca o smochină uscată şi atât de încovoiată, încât bărbia îi ajungea la nivelul buricului. Purta pălării cu tot felul de pene, dantele, mărgele şi nenumărate lănțişoare, broşe şi alte nimicuri. Mergea anevoie, sprijinindu-se într-un baston de abanos cu măciulie de fildeş. În tot palatul nu locuia, în afară de baroneasă, decât un servitor, atât de bătrân încât ai fi zis că moartea îl uitase printre cei vii, şi o bucătăreasă chioară şi grasă, cu un neg păros în bărbie, peste care buza de jos se răsfrângea vânătă, străduindu-se să-l acopere.

Palatul mai avea un locatar. L-am lăsat la urmă, fiindcă noi copiii îl socoteam cel mai important. Îl chema Baldassare, dar noi îi ziceam Irod. De ce Irod? N-aş putea spune. Era pechinez. Toată ziua lătra. Lătra cu atâta înverşunare, încât îl îneca furia. Baroneasa şi slugile ei mâncau numai iaurt şi pâine, Irod se detecta cu tot ce se găsea mai bun la măcelăria din colț. Muşchi de vițel, şuncă, piept de curcan şi la desert prăjituri cu cremă de ciocolată. Dacă nu aveau cremă de ciocolată, le respingea cu indignare.

Odată Irod s-a pierdut. Deznădăjduită de dispariția javrei, baroneasa se văita de răsuna palatul. Slugile ei au răscolit mahalaua în căutarea cățelului. Zadarnic. Când a văzut că Irod rămâne definitiv pierdut, baroneasa a dat un anunț la ziar, oferind o recompensă uriaşă – sau cel puțin aşa mi se părea – celui care îi va readuce pechinezul.

Spre minunarea mahalalei, într-o seară un vagabond şi-a făcut apariția cu Irod în brațe. Baroneasa l-a primit ca pe un Dumnezeu. Pe lângă recompensă, i-a dăruit şi nişte haine de-ale răposatului baron. Din nenorocire, hainele erau atât de putrede încât s-au rupt în fâşii în vreme ce vagabondul încerca să le îmbrace.

Fiindcă Irod se întorsese din escapada lui slab, jigărit, murdar, cu scaieți în blană şi cu coada jumulită, baroneasa l-a pus pe cură de îngrăşare. În mai puțin de-o lună, Irod s-a rotunjit la loc. Îşi recăpătase glasul şi se făcuse mai rău decât înainte.

Pe vremea aceea, ziarele erau împănate cu reportaje senzaționale asupra unor răpiri de persoane, săvârşite de bandiții din Sardinia. Persoanele răpite erau eliberate numai în schimbul unor sume astronomice.

Isprăvile astea ne-au sugerat o idee. De ce nu l-am răpi pe noi pe Irod? Am cere un preț ridicat pentru răscumpărarea lui. Cu banii ăştia, ne-am asigura dulciurile pe un an. Ştiam că baroneasa, îndeobşte foarte zgârcită, e dispusă să accepte orice sacrificii pentru cățelul ei.

Am făcut deci cu toții un plan de bătaie. Aflasem că baroneasa suferea de puternice crize de reumatism, care o țintuiau în pat zile întregi. În asemenea cazuri, bucătăreasa chioară ieşea cu Irod la plimbare. Doctorul veterinar recomandase javrei plimbări zilnice, spre a-i păstra forma şi sănătatea. Bucătăreasa era nu numai chioară dar şi pe jumătate surdă. Din cauza grăsimii, se deplasa greu. Abia îşi târa picioarele, iar efortul ăsta o făcea să gâfâie ca o locomotivă.

Cu baroneasa nu ne încumetam să avem de-a face. Era vioaie ca o maimuță, şi cred că ar fi fost în stare să alerge după noi până ne-ar fi prins, dacă i-am fi furat cățelul, în timp ce se plimba prin oraş. Am aşteptat să se îmbolnăvească. Era toamnă şi ploua în fiecare zi. Ploaia şi umezeala erau cei mai buni aliați ai reumatismului baronesei. Tustrele o dădeau gata pe bătrâna scorpie.

Am pândit până când am văzut-o pe bucătăreasă ieşind cu Irod la plimbare. Îl trăgea de o lesă din piele împletită. Javra lătra cu înverşunare pe toată lumea. Această împrejurare avea să ne

servească. Unul din noi s-a apropiat pe la spate de bucătăreasă, şi cu un brici, furat de la taică-său, a tăiat lesa cățelului. Irod, care intuise primejdia, lătra furios şi se repezea să-l muşte. Bucătăreasa nu i-a luat în seamă lătrăturile, care atunci aveau semnificația unui semnal de alarmă, fiindcă Irod lătra îndeobşte şi cu rost şi fără rost. Un alt băiat l-a luat pe cățel în brațe, în ciuda zvârcolelilor acestuia, şi dus a fost.

Abia mai târziu s-a dezmeticit bucătăreasa, când n-a mai auzit lătrăturile javrei. Când a văzut că nu i-a rămas în urmă decât o bucată de lesă, a început să se vaite. Se învârtea anevoie pe loc, bălăbănindu-şi brațele ca orbii care caută un punct, de sprijin. Când a văzut că nu mai e nimic de făcut, s-a înapoiat acasă.

Băiatul a dus cățelul într-o pivniță adâncă, săpată sub ruinele unei case din fundul curții noastre. Acolo Irod putea să latre până la răguşeală, fără să-l audă cineva. Ne-am adunat toți copiii în pivniță şi am hotărât să aşteptăm desfăşurarea evenimentelor. Ştiam să anunțul în jurnal pentru regăsirea lui Irod nu va întârzia.

S-a scurs o zi, s-au scurs două, s-au scurs trei. În ziare nu apărea nimic. Eram îngrijorați. Subzistența cățelului o făceam anevoie. Familiile noastre erau foarte sărace. Mâncarea era pregătită cu măsură şi consumată până la ultima bucățică. În condițiile astea, trebuia să furăm carne de la măcelar, ca să-i asigurăm hrana lui Irod. Şi asta implica primejdii. Zilele treceau una după alta, fără să se întâmple ceva.

Am început atunci să dăm târcoale palatului baronesei. Să vedem cum stau lucrurile. Într-un târziu am aflat adevărul. Baroneasa era grav bolnavă. Când auzise de pierderea lui Irod, o lovise apoplexia. Zăcea de atunci între viață şi moarte. Toate rudele veniseră spre a se convinge dacă bătrâna mai avea de trăit. Începuseră deja să facă inventarul obiectelor din casă. Cui îi mai ardea de cățel?

Noi copiii eram furioşi. Făcusem o afacere proastă. Unul dintre noi propusese să-l dăm pe Irod la hingheri. Să scăpăm astfel de o gură în plus, care ne dădea mult de furcă. Altul a venit cu o idee mai simplă. Să-i tragem una în cap javrei şi să o aruncăm apoi pe un loc viran din apropiere. Irod protesta, lătrându-i cu disperare. Se îneca de atâta lătrat. Numai la mine cățelul ăsta se uita cu nişte ochi rugători, omeneşti, care încetul cu încetul au început să mă înduioşeze.

Am opinat să-l ducem baronesei.

— Fără să căpătăm recompensa? a obiectat Aldo pistruiatul. Nici vorbă.

Propunerea mea n-a obținut adeziunea unanimă pe care o aşteptam.

— Am o idee! a zbierat Nardi, burtosul. Să-l tăiem, să-i jupuim blana şi să-l vindem drept miel!

Am scuipat scârbit.

— Are ăsta aer de miel, idiotule! l-am apostrofat. Te ia lumea la goană.

— Atunci să-l omorâm! a stăruit Riri, arapul.

Fiindcă nu am reuşit să cădem de acord, am amânat luarea unei hotărâri pe a doua zi.

În noaptea aceea am dormit mizerabil. Îl visam pe Irod înghesuit printre alte javre, în cuşca hingherilor, ori rumenit la proțap, deasupra jărateculuí. M-am trezit din somn leoarcă de năduşeală. Soarele nu răsărise încă. Cerul începuse să se lumineze. Avea o culoare liliachie de toată frumusețea. M-am îmbrăcat în tăcere şi, neobservat de mama, care călca în bucătărie nişte rufe, am ieşit tiptil din casă. Ştiam că nesocoteam consemnul pe care noi, copiii din bandă, ne luasem legământ să-l respectăm cu strictețe. Dar ochii rugători ai pechinezului mă dăduseră gata.

Am alergat direct lă pivniță, l-am scos pe Irod de acolo şi am luat-o la picior spre palatul baronesei. Eram sigur că la ora aceea nu mă voi întâlni cu nici un băiat care să-mi reproşeze trădarea.

Am bătut la intrarea palatului. După un timp care mi s-a părut nesfârşit de lung, s-a ivit bucătăreasa. Irod scheuna şi dădea din coadă.

— L-am găsit pe stradă! am spus cu grabă şi l-am pus bucătăresei în brațe.

Am şters-o fără să mai aştept vreun cuvânt de mulțumire. M-am întors acasă, m-am dezbrăcat şi m-am vârât iarăşi între cearşafuri. Am dormit până la nouă fără vise.

Dimineața, după ce mi-am băut ceaiul, am coborât în pivniță, unde toți copiii se adunau zi de zi, spre a vedea cum o mai duce Irod. Lipsa cățelului era comentată în fel şi chip. Pe fețele tuturor citeam o expresie de uşurare.

— Sigur că unul din noi a uitat uşa deschisă şi javra şi-a luat valea, a zis Aldo.

— Barem de-ar ajunge la el acasă, a adăugat Riri.

— Păcat că nu l-am vândut drept miel, a suspinat Nardi.

Înapoierea lui Irod la palat a rezolvat în chip neaşteptat criza. Baroneasa, fericită că şi-a regăsit comoara, s-a vindecat. Rudele,

dezamăgite că moştenirea întârzia să le revină, s-au întors pe la casele lor. Şi Irod şi baroneasa au mai trăit ani mulţi. Erau încă în viaţă când bunicul m-a luat la el acasă...

Mă joc cu dulăul lui Volpe. Încântat de acest tratament, câinele dă din coadă şi face tot felul de giumbuşlucuri.

— Ai să iei purici, îmi strigă din uşa bucătăriei Silvana.

Copiii se joacă în ţărână, fără să mă deranjeze.

Mă simt foarte bine în casa asta. Aici nu ţi se pun întrebări. Şi cei mari, şi cei mici ştiu să-şi ţină gura, Rareori se pronunţă nume. Gervasi Volpe şi-a convins familia că şi zidurile au urechi. Ocupaţia lui cere o discreţie absolută. Copiii săi au învăţat să-şi ţină gura. Nu vor scoate o vorbă despre mine sau despre Rubio. Iar Silvana, spre deosebire de suratele ei, ştie să păstreze o taină.

Şi Rubio a ieşit în curte. Stăm la soare şi facem conversaţie. Mai bine zis, Rubio vorbeşte şi eu îl ascult. Îmi vorbeşte despre copilăria lui, care nu s-a deosebit mult de a mea, despre visurile lui aproape identice cu ale mele, despre automobile, care reprezintă idealul vieţii lui.

Dimineaţă asta calmă şi însorită îmi destinde nervii. Nu mă mai gândesc la nimic. Mă bucur de liniştea din jur, de giumbuşlucurile dulăului care-şi manifestă vizibil prietenia, de căldura plăcută a soarelui, de compania reconfortantă a lui Rubio. Băiatul ăsta cu chip de nordic a început să mă înduioşeze, aşa cum m-a înduioşat odinioară Irod.

Aş vrea să-i pot dărui o maşină frumoasă. Un Pontillac Bonneville, lung cât un vagon de dormit. I-aş face o bucurie nemaipomenită. Ar vedea în mine un zeu... De ce nu m-a cunoscut pe vremea când eram un mare „boss”? Pe atunci însă, nu i-aş fi dat nici o importanţă. Acum ne leagă propria noastră nimicnicie. Am căzut amândoi la acelaşi nivel. La ora actuală nu avem aici un rost pe lume. Suntem nişte bieţi fugari. El e mai bogat în speranţe decât mine. Poate fiindcă e mai tânăr. Eu am avut tot timpul să mi le tocesc.

S-a făcut ora unu. Înainte de a ne aşeza la masă, a-pare şi Gervasi Volpe. Când mă vede, se bucură din tot sufletul. Omul ăsta nu uită serviciile pe care i le-ai făcut cândva. Afară de asta, ştie că nu mă scumpesc la bani. Şi Gervasi are întotdeauna nevoie de bani. Întreţine guri multe. De aceea face şi contrabandă.

Mâncăm cu poftă supa de peşte, peşte rasol şi peşte prăjit. Silvana e o bucătăreasă neîntrecută. Cred că şi-ar găsi uşor angajament la

cele mai mari restaurante din Palermo.

După masă ies cu Gervasi în curte. Îi spun ca am neapărată nevoie de o barcă cu motor.

Gervasi clatină din cap, plin de înțelegere. Ştie despre ce e vorba. Cred că are unele relații cu Mafia, deşi nu vrea să o recunoască. Îi făgăduiesc o recompensă generoasă.

— Ştiu eu că nu eşti zgârcit, îmi zâmbeşte. Fii liniştit. La noapte facem treabă. Plec chiar acum să pregătesc barca.

Gervasi îşi ia pălăria şi pleacă. Straşnic om e Gervasi. Nu-i plac vorbele. Acționează cum trebuie şi când trebuie. Situația mea pare să se limpezească. S-ar zice că Rubio îmi poartă noroc.

Mă retrag în odaia mea şi mă întind pe pat. Nu-mi arde de dormit, dar trebuie să-mi omor timpul într-un fel. Fiindcă somnul nu vrea să vină, iau o revistă de cinema din vraful de pe raft şi încep să o răsfoiesc. Filmele şi actorii m-au fascinat întotdeauna. De ce nu m-am făcut şi eu actor de cinema? Se spune că aş fi frumos. Deşi am trecut de prima tinerețe, am încă mare succes la femei. Lolita îmi spunea că sunt înzestrat cu un magnetism căruia nu i se poate rezista. Lolita... Nici nu mai îmi amintesc cum o chema în realitate. Îi spuneam Lolita, fiindcă îmi evoca unul din personajele feminine ale lui Nabokov. N-avea decât paisprezece ani, deşi se lăuda că are optsprezece. Adevărata ei vârstă n-am aflat-o decât mai târziu... Lolita... Am cunoscut-o la Acapulco... Era mai frumoasă, decât Veronica. Mai frumoasă şi decât Corina. Pe Lolita însă n-am iubit-o niciodată. Era prea dezlănțuită, prea voluntară, prea fantastă... Lolita îmi spunea că ar fi trebuit să mă fac actor de cinema...

Aud o bătaie în uşă. Deschid. Intră Gervasi.

— Am aranjat treaba. La noapte ne luăm zborul. L-am lăsat pe ajutorul meu – Pietro, mi se pare că-l cunoşti – să facă plinul de benzină. I-am spus că plecăm la pescuit.

Se uită la ceasul său de buzunar, o ceapă prinsă cu lanț gros de argint de o butonieră a vestei. Gervasi e foarte mândru de lanțul său. Spune că îl are de la stră-străbunicul său, care a luptat sub steagul lui Garibaldi.

— La nouă precis ridicăm ancora.

„Ridicarea ancorei" e o figură de stil. Barca lui Gervasi stă de obicei legată la țărm, lângă alte bărci, în portul vechi.

— Până atunci să jucăm table, îmi propune.

Accept. Trecem în salon. Casa lui Gervasi are o încăpere cu acest nume pretențios. Silvana a încărcat-o cu cele mai frumoase mobile

din casă, cu vase de flori, şervețele de dantelă, scoarțe lucrate de mână şi litografii colorate, care înfățişează scene din Othelo şi din Hamlet. La loc de cinste se află portretul lui Garibaldi. Fotografii cu membri ai familiei, răposați sau în viață, atârnă pe toți pereții. Majoritatea înfățişează perechi de tineri însurăței. Mirese şi gineri, țepeni ca nişte păpuşi cu schelet de sârmă. Silvana ne prepară cafele.

Jucăm table. Rubio face pe chibițul. Chiuie de bucurie ori de câte ori am zaruri bune. Băiatul ăsta ține sincer la mine.

În timpul jocului, Gervasi îmi spune că treburile nu prea îi merg. Nu îmi furnizează amănunte şi nici nu i le cer. Silvana i-a spus că l-au căutat carabinierii.

— De la o vreme, oamenii ăştia nu mai îmi dau pace şi pe degeaba. Nu m-au prins cu nimic. Au găsit însă țigări americane la un pantofar cam sărac cu duhul. Pantofarul nu le-a spus de unde le are. De atunci carabinierii fac mizerii la toți acei pe care-i bănuiesc că s-ar îndeletnici cu contrabanda de țigări. Pe mine m-au chemat la post de nu ştiu câte ori. Şi pe Pietro l-au chemat. Bineînțeles, n-am scos nici o vorbă. Nici eu şi nici Pietro. Carabinierii au jurat că n-au să se lase până n-au să pună mâna pe contrabandişti. În sfârşit, cum e, nu e bine.

Gervasi are un noroc porcesc. Scoate dublele ca la comandă. Totuşi scorul e destul de echilibrat. Silvana ne tratează cu rachiu şi cu prăjiturele de casă. Straşnică gospodină, Silvana. Rachiul e foarte bun, dar nu ne întrecem cu băutura. La noapte trebuie să avem capul limpede. Şi Rubio bea cu socoteală. Îmi place din ce în ce mai mult băiatul ăsta.

Înserarea ne prinde jucând table.

Silvana intră în odaie.

— Destul cu tablele. Vă aşteaptă masa.

Primesc cu bucurie vestea. Mi s-a făcut iarăşi foame. Talentele culinare ale Silvanei sunt o chezăşie a excelentei cine care ne aşteaptă. Ne aşezăm în jurul mesei, iarăşi peşte. Dar cât de minunat pregătit. Ne delectăm cu o saramură apetisantă, când bătăi puternice zguduie iarăşi poarta.

Silvana tresare.

— Carabinierii!

Gervasi suspină.

— Tocmai în seara asta s-au găsit...

Silvana a ieşit la poartă.

— A venit acasă Gervasi Volpe?

— Să vedeți...

— Nu încerca să ne duci cu vorba. Vrei să-l căutăm noi, cameră cu cameră?

Gervasi se ridică de la masă.

— Mă duc eu la ei, îmi spune. Nu trebuie să te găsească aici. Dacă mă iau la post, să ştii că Pietro te aşteaptă la nouă, în portul vechi. Ştie ce are de făcut, *Arrividerci, Don* Nino.

Mângâie pe creştet pe cel mai nevârstnic dintre copii, apoi iese în curte.

— Ce vreți cu mine? întreabă.

— O să afli la post, Gervasi Volpe. Urmează-ne. Silvana vociferează, aşa cum ar vocifera orice italiancă în împrejurări asemănătoare.

— Îmi luați bărbatul pe sus, blestemaților! Nu v-ar mai răbda Dumnezeu! Îmi lăsați copiii fără tată. N-ai şi dumneata copii, *Signor carabiniere*? N-ai o mamă? Ah, nu mai e de trăit în țara asta. O să ne luăm lumea în cap. O să plecăm în America, în Patagonia, în orice colț de pământ, oricât de urgisit de Dumnezeu. Aici în Sicilia nu mai avem loc, oameni răi şi fără suflet ce sunteți...

Între timp poarta s-a închis cu zgomot, Silvana se întoarce bătăioasă, în salon.

— L-au luat, tâlharii. Dar vine el înapoi. N-am grijă. Gervasi cade în picioare ca pisica.

Copiii îşi văd de saramură. Nu i-a zguduit prea rău arestarea tatălui. Sunt obişnuiți cu asemenea scene. Ştiu că absența lui nu are să se prelungească. Mâine, poimâine, Gervasi are să se întoarcă triumfător acasă. Are să mângâie copiii pe creştet, şi are să se aşeze la masă.

— Iar i-am dus, Silvana! Le-am pus o barbă de cinci coți. Credeau că mă dau gata. Dar şi-au găsit! Unul e Gervasi! Adu supa, Silvana!

Silvana râde.

— Şmecher e Gervasi al meu! Carabinerii ştiu că nu-i pot veni de hac. Dar îl ridică din când în când, aşa, ca să nu se spună că stau cu mâinile în sân. Să vă aduc rasolul!

Dispare în bucătărie.

Rubio se scarpină în cap. În concepția lui o arestare are semnificația unei tragedii. Optimismul Silvanei îl nedumereşte.

Şi eu sunt oarecum uluit. Tragedia pare să se transforme în comedie, chiar şi pentru mine. Mă întreb de ce n-am venit de la început la Gervasi. Acum aş fi fost în Germania Federală sau în

Elveția. Regretele tardive sunt inutile.

Mă uit la ceas. Peste patruzeci şi cinci de minute va fi ora nouă. Poate că am mâncat prea mult şi prea repede, căci a început să mă doară stomacul. Un doctor mi-a spus, nu de mult, că sunt predispus la ulcer. Va trebui să iau măsuri de prevedere. Nu-mi pot îngădui să mă îmbolnăvesc. Cel puțin până voi ieşi din Sicilia. Tăietura de la mână e aproape vindecată. Bine că nu mai trebuie să am şi grija ei.

Ca să-mi mai treacă timpul, mă bărbieresc. Practice sunt maşinile de ras electrice cu baterii. Te scutesc de multă bătaie de cap. Rubio mă priveşte cu admirație.

— Mâine pe vremea asta sper să fiu la Roma, îi spun. Ai fost vreodată la Roma?

— Nu. N-am ieşit niciodată din Sicilia, îmi răspunde. Am fost însă şi la Messina, şi la Syracusa, şi la Taormina. L-am însoțit de două ori pe *Don* Matteo.

— Roma e minunată. Nu există pe lume ceva mai frumos decât fântânile din Roma.

Mă uit la ceas.

— E timpul să plecăm. Până la port nu facem cu maşina mai mult de trei minute.

Aş fi putut să plec pe jos, dar e mai prudent să am la îndemână un mijloc rapid de locomoție. Ne luăm rămas bun de la Silvana, care ne oferă o sacoşă cu mâncare pentru drum. Gestul ei m-a mişcat. O sărut pe obraji, frățeşte.

— Treci la volan, Rubio.

Nu aşteaptă să-l invit a doua oară. E încântat că pornim în marea aventură. Noaptea ne înghite. Străzile sunt pustii. Câte o pisică aferată trece prin fața farurilor maşinii. În mai puțin de două minute suntem în port. Barca cu motor a lui Gervasi ne aşteaptă cuminte între două ambarcații. O văd de departe, fiindcă luna plină luminează puternic peisajul. Îl văd şi pe Pietro. Ne aşteaptă stând jos, rezemat de o bornă. Picoteşte.

Coborâm din maşină şi ne îndreptăm în grabă spre Pietro. Îl ating pe umăr.

— Haide, Pietro, trezirea. Să nu ne pierdem vremea. Stă cu capul plecat, sprijinindu-şi bărbia în piept. Nu se mişcă. Îl apuc de păr, îi ridic capul. În frunte are o gaură mică, cu margini însângerate. Am înțeles. L-au împuşcat.

— La barcă, Rubio, îi şoptesc.

Alergăm într-acolo. Mă opresc pe muchia cheiului. Barca e pe

jumătate plină cu apă şi se scufundă. Încet. Înjur printre dinți.

— Înapoi la maşină, Rubio.

Aud un pocnet discret şi şuierul unui zgomot la ureche. S-a tras cu amortizor de zgomot.

— La pământ, Rubio.

Mă arunc cu burta pe lespezile reci ale cheiului. Simultan aud încă un pocnet. Am văzut de unde s-a tras. Şi Rubio s-a aruncat pe sol, lângă mine.

— M-au lovit, îmi şopteşte.

Şi el a văzut umbra, ascunsă în parte după nişte butoaie de metal. Scoate pistolul şi trage. Umbra se clatină şi cade.

— L-am curățat, zice Rubio.

— Repede, la maşină, îi poruncesc.

— Nu pot, îmi răspunde.

Îl înşfac, îi trag brațul pe după grumaz şi, purtându-l pe sus, alerg spre maşină.

Se trage iarăşi asupra noastră. Îl simt pe Rubio cum tresare, se încordează şi se lasă moale. Mă tem că l-au lovit a doua oară. Gloanțele destinate mie. Corpul lui mi-a fost pavăză. Îl urc pe bancheta din spate, apoi mă arunc la volan. Țâşnesc din loc ca din puşcă, în vreme ce două găuri minuscule apar în parbriz. În mai puțin de cincisprezece secunde am lăsat portul, departe, în urmă. Străbat oraşul cu mare viteză şi ies în şoseaua care duce spre Messina. Mă uit prin retrovizor. Nu ne urmăreşte nimeni. Mai merg încă zece minute şi după ce socotesc că am destul spațiu liber în jur, astfel încât să nu fiu luat prin surprindere, opresc. Trec pe bancheta din urmă. Rubio stă rezemat pe-o parte, cu capul sprijinit de spătarul banchetei. Răsuflă greu. Un fir de sânge i se scurge din colțul gurii, prelingându-se pe bărbie.

Îi pun mâna pe umăr. Deschide ochii şi îmi zâmbeşte.

— Mă tem că n-am să mai apuc să mă plimb vreodată cu un Lincoln…

Sughite.

— Şi nici n-am să privesc fântânile Romei…

Am văzut mulți oameni murind în preajma mea. Dar nici unul din aceştia nu m-au tulburat cum mă tulbură acum Rubio. Ştiu că nu mai are mult de trăit. Cunosc bine semnele. Firul de sânge, simptom al unor leziuni interne, apoi sughițurile… Razele lunii i se încurcă în firele de păr blond. Deşi s-a făcut frig, broboane de sudoare i-au împăienjenit fruntea.

— Mă arde, şopteşte. Mă arde un fier roşu...

Ceva mai sus de inimă, cămaşa i s-a îmbibat de sânge. Cred că a fost lovit şi în spate. În vreme ce-l căram spre maşină.

— Mă arde! suspină el, încleştându-şi şi descleştându-şi mâna pe banchetă.

Băiatul ăsta a avut încredere în mine. Acum culege roadele acestei încrederi. Deodată sângele începe să-mi clocotească în vine. Din străfundurile fiinţei mele se ridică, se umflă, răbufneşte o furie dementă. Moartea Corinei, moartea unchiului Matteo nu m-au zguduit aşa cum mă cutremură agonia lui Rubio. Deşi mi-erau mai apropiaţi sufleteşte decât băiatul ăsta, nu i-am văzut murind. În creier mi s-a înfipt ca un piron o hotărâre care n-a avut nevoie de mult timp spre a îmbrăca o formă inexorabilă. *Don* Caló trebuie să plătească uciderea Corinei şi a unchiului Matteo, suferinţele lui Rubio şi moartea care nu va întârzia să-i îngheţe buzele.

Don Caló m-a subestimat. Trebuie să ştie că din vânat pot să devin vânător. Trebuia să-şi dea seama că situaţiile se pot răsturna şi că, dacă n-a reuşit să mă facă şah mat de la primele mişcări, riscă serios să-l pun cu spatele la zid. Acum nu mai îmi pasă dacă am să mor. Înainte însă de a-mi da sfârşitul, îmi voi plăti poliţele. Cu vârf şi îndesat. Cred că fanaticii care sunt gata să se jertfească pentru a ucide pe un duşman al cauzei lor încearcă exact simţămintele mele de acum. Asupra mea coboară brusc o linişte adâncă. Din clipa asta nu mai mi-e permis să mă agit. Voi acţiona ca un ordinator, ca un automat lipsit cu desăvârşire de slăbiciunile umane. Trebuie să ucid. Şi voi ucide. Am reuşit să-mi stăpânesc tumultul lăuntric.

— Să nu-ţi fie teamă, Rubio? Te duc la un doctor, în câteva zile te pune pe picioare! Îţi garantez!

Niciodată n-am minţit cu o inimă mai uşoară.

Rubio închide ochii, face o schimă de durere, apoi îi deschide iarăşi. Reuşeşte să articuleze.

— O să ne plimbăm cu un Lincoln?...

— Cu un Lincoln, care are să fie al tău. Ţi-o jur!..

Îmi scot *trench-coat*-ul, îl fac sul şi i-l pun sub cap, în chip de pernă.

— Acum mergem la un doctor. Un prieten al meu. N-are să te doară. Ai să vezi. Gândeşte-te ce are să fie după ce ai să te vindeci. Vom cutreiera împreună Italia, Elveţia, Franţa... Vom traversa oceanul...

Rubio a rămas cu ochii aţintiţi în gol. Un surâs palid s-a aşternut

pe obrazul lui livid. Şopteşte:

— O să fie atât de frumos...

— Acum să stai cuminte, îi spun. Într-un sfert de oră suntem la doctor.

Ştiu cu precizie că nici un doctor pe lume nu-l mai poate salva pe Rubio. Pe fruntea lui moartea a şi început să-şi pună amprenta. Totuşi nu abandonez lupta. Se va întâmpla, poate, o minune. Am să-l duc pe Rubio la Palermo. Acolo sunt spitale multe şi doctori buni. Fac o încercare... poate că...

Trec la volan. Întorc maşina şi mă îndrept spre Cefalu. Duşmanii mei ştiu că am pornit spre Messina. La ora asta s-a şi dat alarma în zona de vest a Siciliei. Cine şi-ar putea închipui că destinația mea e Palermo, văgăuna lui *Don* Caló şi a hienelor lui.

Acul vitezometrului înregistrează cifre tot mai mari.

80... 90... 100... 110... 120... 150...

Am grijă să nu-l zgudui pe Rubio. Frânez din timp la curbe, astfel încât să-i evit trepidațiile şi smuciturile inerente.

Trec prin Cefalu, ținând luminile stinse, ca să nu las să se desluşească numărul maşinii. Văd destul de bine drumul, fiindcă cerul e senin şi luna îşi face din plin datoria, argintind asfaltul. Nu zăresc țipenie de om.

Las în urmă ultimele case ale orăşelului. Am ieşit la drum întins. Între Cefalu şi Palermo sunt circa o sută de kilometri. În mai puțin de o oră am să fiu la poarta unui spital. Numai de ar rezista Rubio până atunci...

După ce traversez Termini Imerese opresc maşina şi trec pe bancheta din urmă să văd cum se mai simte Rubio. Doarme. Mă apropii de el. Doarme... sau...

— Rubio... Rubio...

Nu-mi răspunde. Îi iau pulsul. Abia mai bate.

— Rubio, şoptesc iarăşi.

Mişcă uşor buzele... Încearcă să deschidă ochii dar nu reuşeşte... Spectacolul acesta dureros al neputinței lui îmi sfâşie sufletul. N-aş fi crezut că mai sunt capabil de asemenea simțăminte. Mi se umezesc ochii... Sunt mulți ani de când nu mi s-au mai umezit ochii.

— Rubio...

Mâna lui se mişcă uşor, încercând să zgârie bancheta.

— Încă puțin, Rubio... Încă puțin...

Mă aşez din nou la volan. Scrâşnind, pun motorul în mişcare. Demarez fin, pe nesimțite, să-l scutesc pe Rubio de suferințe... Pe cât

îmi va fi posibil...

Noaptea ne înghite iarăşi... Pe dreapta noastră, marea îşi desfăşoară imensa-i mantie împletită din argint. Un linţoliu strălucitor pe care luna i-l pregăteşte lui Rubio...

Acul vitezometrului oscilează în jurul lui 140...

În viaţa mea n-am condus cu mai multă grijă, cu mai multă încordare. Din când în când mă uit prin retrovizor la Rubio. Stă culcat pe-o parte. Sângele i se prelinge iarăşi din colţul gurii... Luna îi luminează obrazul alb, de fildeş...

Aproape fără să-mi dau seama frânez. Trec lângă Rubio. Îl privesc. Chipul i s-a înseninat. Nu mai suferă. Îi încerc pulsul. Nu mai bate. Scot din buzunar caseta maşinii de bărbierit. Capacul e prevăzut în interior cu o oglindă. Apropii oglinda de nările lui Rubio. Învelişul ei nu se mai aburează...

Îl las pe Rubio singur pe banchetă şi mă înapoiez la volan. Pornesc iarăşi la drum. Acum nu mai are rost să mă grăbesc. Înaintez încet, foarte încet. Cred că nu depăşesc zece kilometri pe oră. Mersul lent, solemn, al unui cortegiu funerar...

Îl duc pe Rubio pe ultimul lui drum.

Am intrat în Bagheria. Ca şi la Cefalu, străzile sunt goale. Opresc în dreptul primei biserici. Îi încerc uşa. O găsesc încuiată. Din lădiţa cu scule a maşinii scot o sârmă, din care meşteresc un fel de şperaclu. Descui la repezeală broasca arhaică. Intru în biserică. Paşii mei stârnesc ecouri sub bolţile cufundate în beznă. Razele lunii pătrund în mănunchiuri piezişe prin vitraliile colorate, aşternând covoraşe de lumină pe pardoseala de piatră. În stânga altarului se află o masă pentru daruri. Trag masa în mijlocul bisericii, apoi mă întorc la maşină, îl iau pe Rubio în spinare şi îl car în biserică. E atât de uşor Rubio... Se spune că datorită fenomenului morţii, cadavrele par mai grele decât sunt în realitate. Poate că rigiditatea le dă această aparenţă. Rubio e foarte uşor. Hm, nu e decât un copil...

Nu ştiu ce m-a făcut să-l car în biserica. Aş fi putut să-l las pe trepte, la intrare. Poate că încerc să mă spăl de păcate. Nu pot să uit că mi-am petrecut parte din copilărie în umbra bisericii.

Pe Rubio îl întind pe masă, cu faţa în sus. Îi încrucişez mâinile pe piept. Intru în altar şi reuşesc să dibui o cruce. Mă înapoiez la Rubio şi îi vâr crucea între degete.

În pronaos se află o masă cu lumânări, pentru dreptcredincioşi. Iau lumânările şi le înfig în sfeşnice. Apoi le aprind. Am aprins zeci de lumânări. Biserica străluceşte de lumină. În jurul cadavrului lui

Rubio flăcăruile aurii se împletesc într-o cunună de văpăi. În schimbul lumânărilor cu care am împodobit sfeşnicele, las un teanc gros de lire. Destul ca să plătesc şi lumânările, şi slujba religioasă, şi un cor. Corurile bisericeşti mi-au plăcut întotdeauna. Le ascultam transportat. Aveam impresia că se deschideau porțile raiului şi că un stol de îngeri cânta pentru mine.

Mă mai uit o dată la Rubio. Moartea nu i-a schimonosit chipul. Ai zice că doarme. Pe buze îi pluteşte un zâmbet, ca şi când ar visa ceva frumos. Poate că lui Rubio i s-au deschis porțile paradisului. Se îndreaptă transfigurat spre ele. Viziune de care eu nu mă pot bucura, fiindcă păstrez încă suflul vieții...

Îmi fac semnul crucii. Schițez o genuflexiune spre altar, apoi părăsesc biserica. Nu uit să încui uşa. Văzute din stradă, vitrourile bisericii strălucesc ca în noaptea Paştelui.

Câteva clipe mai târziu, automobilul mă poartă cu mare viteză spre Palermo. Ultima mea țintă este casa lui *Don* Caló. Vizuina lupului. Ultimul loc unde duşmanii mei s-ar gândi să mă caute. Am să cad acolo ca un trăznet din cer senin. Şi cu aceleaşi efecte.

Sunt convins că la ora asta *Don* Calò este încă în viață, împuşcătura mea nu a reuşit să-l expedieze pe lumea cealaltă. Dacă *Don* Caló ar fi murit, urmaşul său ar fi avut alte preocupări decât să mă urmărească pe mine. Agresiunea de la Cefalu nu face decât să confirme această ipoteză. Dacă *Don* Caló este rănit, i se vor da îngrijiri la locuința sa. Are destui bani şi destulă putere spre a-şi amenaja în vila lui de pe povârnişul de la Bellolampo un sanatoriu propriu, cu personalul medical şi auxiliar corespunzător.

Lupta care se profilează la orizont îmi creează o stare de exaltare pe care recenta moarte a lui Rubio, a unchiului Matteo şi a Corinei mi-o stimulează până la paroxism.

Aproape că îmi vine să cânt. Un marş războinic care să preamărească victoria sau moartea. Aceeaşi stare sufletească am încercat-o după asasinarea lui *Don* Louis Valentine. *Don* Louis Valentine, omul care mi-a îngăduit să urc cele mai înalte trepte în ierarhia „Cosei Nostra" americane...

Parcă îl văd. Mijlociu de statură, rubicond, cu obraji trandafirii ca burta unui purcel de lapte, cu ochi albaştri, limpezi ca apele mării. Seninătatea ochilor lui te-ar fi făcut să crezi că ai de-a face cu un sfânt spiritualizat de meditațiile-i profunde, dedicate salvării şi purificării sufletelor întinate de păcate. Avea gesturi onctuoase de

înalt prelat, deprins să întindă mâna sa albă spre a fi sărutată de drept-credincioşi. Şi vorbirea lui avea un debit calm, lent, mângâietor. Ascultându-l, îţi puteai lesne închipui că urmăreşti o predică plină de înţelepciune şi căldură, ce pogoară asupra ta din înălţimea unui amvon.

Don Louis Valentine nu fusese înconjurat întotdeauna de această aură de imaculată respectabilitate. Îşi începuse cariera pe vremea prohibiţiei, făcând contrabandă de alcool, sub ordinele lui Big Jim Colossimo. Când steaua lui Colossimo a început să pălească, eclipsată de strălucirea tot mai vie a lui Al Capone, Louis Valentine a trecut în tabăra acestui nou soare-răsare al lumii interlope din Chicago. Cu tenacitate de cârtiţă, şi-a făcut loc spre culmile organizaţiei. Şi-a înlăturat rivalii unul după altul, folosindu-se de toată gama de mijloace permise şi nepermise. Mai ales nepermise. Într-o zi „Cosa Nostra" s-a trezit cu Louis Valentine la cârmă. Personalităţi cu înalt prestigiu în organizaţie, care se războiseră crunt pentru şefie, s-au văzut împinse pe linia moartă de manevrele machiavelice ale acestui rotofei cu înfăţişare şi maniere de cleric. Când şi-au dat seama că fuseseră jucaţi, au încercat să-şi unească forţele împotriva intrusului. Era prea târziu. Unii au muşcat ţărâna. Cumineţii, cei rămaşi în viaţă au plecat steagul, acceptând ocârmuirea lui Valentine, noul şef al „Cosei Nostra".

Louis Valentine era un mafiot de modă nouă. Lui însuşi îi plăcea să se definească astfel. Socotea că era violenţelor, a crimelor, a spargerilor de bănci, a jafurilor de trenuri, a răpirilor, a răfuielilor sângeroase s-a încheiat. Mafia trebuia să îmbrace o haină nouă, de o gravă respectabilitate. Autoritatea ei urma să se impună pe cale paşnică. La violenţe nu trebuia să se recurgă decât în ultimă instanţă, aşa după cum în societatea hipercivilizată de azi războiul devine un mijloc de rezolvare al conflictelor la care se apelează numai în cazuri extreme. Adevărul e că în ciuda principiilor propovăduite de Louis Valentine, violenţele în rândurile Mafiei subzistau, având acelaşi caracter endemic pe care războiul între naţiuni îl păstrează pe plan politic. Aparent însă „Cosa Nostra" părea a fi adoptat o linie de conduită conformă directivelor lui. Casele de prostituţie, pariurile, traficul de stupefiante, loteriile clandestine, tripourile, traficul de influenţă, controlul sindicatelor căpătaseră aspectul unor afaceri comerciale tratate în cel mai pur stil capitalist.

Şeful suprem al Mafiei şi căpeteniile de „consorterii" – tagme organizate pe baze regionale sau legate de o anumită categorie de

afaceri – trebuiau feriți de orice contacte care i-ar fi putut compromite, astfel ca reputația lor să rămână neatinsă. Îndeplinirea strictă a acestei condiții îi ferea de mânia justiției şi le îngăduia să intervină cu toate forțele în sprijinul mafioților din subordine, căzuți – prin jocul împrejurărilor – pe mâna autorităților respective.

Louis Valentine s-a ataşat repede de mine. I-a plăcut cum i-am adus la picioare întreaga rețea de stupefiante şi aur, după dispariția lui Nocera, şi modul cum am ştiut să mă descurc într-o serie de afaceri spinoase, în care un tip mai slab de înger decât mine şi-ar fi lăsat lesne pielea.

Adevărul este că trecerea mea în rândurile „Cosei Nostra" americane fusese oarecum forțată. Liberul meu arbitru nu jucase un rol hotăritor. Moartea lui Nocera mă pusese în conflict cu Mafia siciliană, iar dispariția lui May Chenn făcuse ca o prelungire a şederii mele în Extremul Orient să devină extrem de riscată. Doamna Wong avea o memorie tenace. Tentaculele răzbunării ei mă puteau ajunge şi la Calcutta, şi la Hong Kong, şi la Macao. Pentru Doamna Wong eu rămâneăm unicul autor al dispariției lui May Chenn. De Mafia siciliană mă despărțisem oarecum onorabil. După moartea lui Nocera, expediasem la Palermo probe scrise care dovedeau fără posibilitate de tăgadă jocul său dublu. Schillaci n-avea să-mi ierte niciodată demascarea şi suprimarea protejatului său, cu atât mai mult cu cât dezvăluirea activității subterane a lui Nocera îi ştirbise oarecum influența în Mafia.

Afectând o virtuoasă indignare față de suspiciunile care planaseră atâta vreme asupra mea, cerusem în scris lui *Don* Caló să mă desărcineze din toate funcțiile mele şi să trimită la Calcutta un alt personaj care să-l înlocuiască pe Nocera. Procedeul nu era tocmai corect. Odată intrat în Mafie, mafiot rămâi până la moarte. Eu adoptasem o cale lăturalnică. Nu-mi afirmasem dorința de a mă retrage efectiv din Mafie, ceea ce nici nu ar fi fost posibil, ci îmi exprimasem dorința de a beneficia de un fel de concediu. Neregularitatea consta în faptul că îmi luasem libertatea de acțiune fără să fi aşteptat aprobarea lui *Don* Caló. Când am plecat de la Calcutta cu destinația San Francisco, am avut grijă să iau cu mine listele nominale – cifrate bineînțeles – ale celor mai importanți traficanți de stupefiante şi de aur din India, Pakistan, Iran, Turcia, Liban şi Siria, care aveau să lucreze ulterior cu mine. Succesorului lui Nocera – un oarecare Domenico Geloso – i-am lăsat doar o rețea descompletată, în care nu mai activau decât un număr infim de

comparşi lipsiţi de anvergură. Scurt timp după ce a preluat puterea, Domenico Geloso şi principalii lui colaboratori au şi fost arestaţi. Nu s-a aflat nici până azi cine i-a dat peste cap. Un timp s-a vorbit de intervenţia ocultă a Doamnei Wong, care ar fi urmărit să scape de concurenţa Mafiei siciliene. La Palermo, Schillaci a lansat zvonul că eu n-aş fi fost străin de căderea lui Geloso. N-a putut să furnizeze însă niciodată probe în justificarea tezei lui.

Ceva mai târziu, am fost somat de „Onorata Familie" să mă înfăţişez la Palermo spre a da socoteală de tot ce s-a întâmplat în legătură cu organizaţia lui Nocera, până la plecarea mea la San Francisco. Pe atunci însă ajunsesem un mare grangure în „Cosa Nostra", aşa că am pus la bătaie o fantastică gamă de influenţe, care au avut darul să domolească mânia lui *Don* Caló. Nu ştiu dacă puţinele explicaţii furnizate de mine l-au convins. Important însă e faptul că s-a declarat satisfăcut.

Louis Valentine m-a apreciat pentru calităţile mele de mafiot, dar mai ales pentru faptul că eram susceptibil să îndeplinesc condiţiile pretinse de el mafioţilor de tip nou. Aveam o înfăţişare care nu-mi trăda adevăratele îndeletniciri. Păream un tânăr om de afaceri, cu o ţinută extrem de sobră şi de corectă. Louis Valentine îmi spunea că aveam o anumită distincţie, urmă a originii mele nobile. Spre a-mi da lustrul unui desăvârşit om de lume, mi-a angajat profesori de dicţiune şi specialişti în diferite domenii, care să-mi dezvolte bagajul de cunoştinţe. Camarazii mei din Mafie, mai puţini capabili să reziste unui astfel de program, care pe lângă activitatea profesională impunea şi o intensă, obositoare şi continuă pregătire pe tărâmul culturii generale, mă priveau cu nedeghizată invidie. Ascensiunea mea lentă dar sigură, şi mai cu seamă stima de care mă bucuram în ochii lui *Don* Louis, prinsese să indispună chiar pe unele căpetenii de „consorterii", care începuseră să vadă în mine pe unul din eventualii urmaşi ai şefului suprem.

Cel mai grăitor semn de simpatie şi încredere din partea lui Louis Valentine – semn care avea să-mi stârnească mari duşmănii printre rivalii mei din sânul „Cosei Nostra" – s-a materializat într-o invitaţie pe care acesta mi-a lansat-o în prezenţa câtorva căpetenii mafiote, după o conferinţă în legătură cu dezvoltarea traficului de stupefiante în universităţile americane.

— Mâine seară, Nino, eşti invitatul meu la cină. La ora opt precis, îmi vei face plăcerea să te înfăţişezi la reşedinţa mea din Long Island. Ţinută de rigoare. De preferinţă smoking alb.

Am schițat un zâmbet oarecum stingherit.

— Să nu-mi spui că n-ai smoking alb, m-a privit el cu severitate. Dacă aceasta este realitatea, să te duci chiar în după-amiaza aceasta la croitorul meu – secretarul meu îți va da adresa – şi-i vei cere să-ți confecționeze în douăzeci şi patru de ore un smoking alb. Totodată îi vei comanda un set de costume pentru toate ocaziile. Începând cu un ansamblu de polo şi terminând cu un frac albastru.

M-am executat. Poruncile lui Louis Valentine nu permiteau amânare. El mi-a deschis gustul pentru închegarea unei garderobe complete. Multe costume – cum e cel de polo, de pildă – n-am apucat să le îmbrac vreodată. Eram prea acaparat de treburi ca să mă pot ocupa intensiv şi de sport.

În seara următoare, m-am înfățişat la adresa indicată. Louis Valentine locuia într-o vilă superbă pe țărmul oceanului. Cu o maşină bună puteai parcurge într-o oră drumul de la New York până la reşedința şefului suprem al Mafiei americane. Clădirea era înconjurată de un parc magnific. Louis Valentine m-a primit într-un *living-room* vast, cu o splendidă piscină îmbrăcată în marmură verde. Imense uşi de sticlă culisante erau deschise spre ocean.

Sosirea mea a fost anunțată de un majordom britanic scorțos şi măreț, care cred că servise până atunci numai în case de duci şi de marchizi. Louis Valentine era singur. Stătea într-un larg fotoliu îmbrăcat în piele de vițel şi fuma o havană. M-a întâmpinat cu o cordială strângere de mână.

— Stai jos, m-a poftit. Doreşti o havană, sau preferi țigări?

— Havanele sunt cam tari pentru mine, i-am răspuns.

A făcut un semn majordomului care s-a şi înfățişat cu o casetă de argint, bogat sculptată, în care erau etalate felurite sorturi de țigări americane şi străine. Am ales o Rothmans King Size, pe care servitorul mi-a aprins-o cu o brichetă de aur masiv. Apoi s-a evaporat. Am aruncat o privire admirativă asupra casetei.

— Superbă! am exclamat.

— Benvenuto Cellini! Originală! a replicat cu mândrie Louis Valentine. Cu certificat! a zâmbit. Certificat autentic, Nino! Mă pricep în treaba asta. Au trecut prin mâna mea atâtea certificate false cu aparență de autenticitate, încât am ajuns să le deosebesc mai vârtos decât un expert autorizat. Şi semnăturile bune le deosebesc de cele mai puțin bune. Experții de artă se clasează pe categorii. Incoruptibilii, coruptibilii care-şi prețuiesc scump complicitatea, coruptibilii ieftini şi escrocii de rând. Ai să te familiarizezi şi tu cu

fauna asta, Nino. De pe urma unui tablou de Picasso abil falsificat poți câştiga mai mult decât de pe urma a zece case de toleranță într-o lună întreagă. Am să te educ, astfel încât să poți evolua şi pe tărâmul acesta.

Vorbea alegându-şi cu grijă cuvintele. Privindu-l, ai fi putut să crezi că este un foarte luminat şi pasionat colecționar de tablouri.

— Nu te ispiteşte un cocktail?

S-a îndreptat spre barul amenajat într-un colț al *living-room*-ului. Pe polițele de sticlă, luminate abil pe dedesubt, se înşiruiau zeci de flacoane cu etichete viu colorate. Louis Valentine era foarte mândru de jucăria asta, pe care şi-o făurise spre a fi în ton cu moda. Ştiam că nu-i prea plăceau băuturile tari. Un pahar cu whisky înjumătățit cu sifon îi ajungea o seară întreagă.

În seara aceea mi-a preparat un cocktail după toate regulile artei. Cred că studiase şi experimentase nenumărate rețete spre a ajunge la perfecțiunea pe care şi-o însuşise cu silința-i caracteristică.

Am băut câte un cocktail delicios, apoi a mai pregătit un rând. Eram uimit de alura sa mondenă.

— Înainte de masă un cocktail bun este indispensabil! a declarat el sentențios.

Am golit şi al doilea pahar.

— Încă unul? m-a îmbiat Louis Valentine.

— Dacă se poate!... Minunate mixturi!...

Voiam să-i fac plăcere. Exclamația mea l-a încântat.

— Am să te învăț şi pe tine să le prepari. Nu e mare lucru! Îți trebuie doar puțin fler, ca în orice afacere. Dacă nu eşti înzestrat cu o doză de fler, poți să-ți iei adio...

A lăsat fraza neterminată. Cele trei cocktailuri l-au amețit uşor. A suspinat adânc.

— Am învățat să prepar cocktailurile astea pentru desfătarea mea şi a doi sau trei prieteni care-mi intră în casă.

M-a măsurat din cap până în picioare, examinându-mi critic smokingul alb. El purta un impecabil smoking *havane*.

— Nu-ți vine rău! a rostit după un timp. Croitorul acesta are mână de artist. Dragă Nino, te felicit! Ai căpătat aerul unui tânăr bancher, de familie bună, în drum spre Yaht-Club.

A pufăit de câteva ori din havană.

— Casa aceasta nu este decât un punct de tranzit. Ție am să-ți deschid porțile celor mai exclusive cluburi. Am bani destui să cumpăr adeziunile celor mai scorțoşi membri. Eu n-aş putea să le frecventez.

Sunt prea deochiat. Nimeni nu vrea, şi nici nu poate să uite că am lucrat odinioară sub ordinele lui Al Capone. Tu încă eşti un necunoscut. Nu va fi greu să-ți creez o reputație ireproşabilă. Îți pregătesc o ocupație de fațadă, care să-ți permită să intri cu fruntea sus în cele mai aristocratice şi rigide saloane.

Şi-a tamponat cu batista de mătase fruntea asudată.

— Ştii cât mă costă casa aceasta, Nino?... Un milion de dolari. Şi mobilierul încă pe atât. Nu pun la socoteală tablourile şi obiectele de artă, care ar putea figura în Muzeul Guggenheim. Numai ce vezi în odaia asta se ridică la peste douăzeci de milioane de dolari. Şi pentru ce atâta cheltuială? Pentru mine şi pentru propria-mi familie, alcătuită din nevastă, fiica şi fiul meu. Pentru oamenii pe care-i pot pofti aici, nu merită să mă ostenesc. Tablourile nu i-ar interesa decât în măsura în care pot fi transformate în bani. Numai băuturile acestea i-ar atrage. Iar oamenii pe care aş vrea eu să-i poftesc, n-ar catadixi ei să mă onoreze cu prezența lor. Cred că m-ai înțeles, Nino...

Am înclinat din cap în semn de încuviințare. Destăinuirile lui Louis Valentine îmi creau o stare de jenă. Îmi dezvăluise singura slăbiciune a armurii lui. De ce?

— Fiului şi fiicei mele vreau să le făuresc altă viață. Nimeni să nu se ruşineze a le intra în casă. Pe fiica mea aş vrea s-o mărit cu un senator, cu un profesor universitar sau cu un savant. Dar nu se poate. Care dintre aceştia m-ar accepta ca socru? N-aş putea aspira – în cel mai fericit caz – decât la vreun tânăr de familie bună, ruinat şi cu tare fizice şi morale, care l-ar face impropriu unei căsnicii fericite. Şi pe fiica mea nu vreau s-o nenorocesc! Nici să o mărit cu un om de teapa mea nu vreau! Mă gândesc să-i fac un rost şi nu găsesc o soluție potrivită. În seara aceasta ai s-o cunoşti. Nu are decât paisprezece ani, dar îi dai lesne optsprezece. Italiencele au sânge cald. Sunt nubile de timpuriu.

Louis Valentine ridică paharul de cristal, golit pe jumătate, şi privi în lumina candelabrului de Murano băutura chihlimbarie, cu irizări purpurii. Sorbi încă puțin cocktail.

— Presimt că fiica mea are să-mi facă multe griji. E la vârsta primejdioasă. N-aş vrea să se nenorocească, aruncându-se de gâtul primului venit.

Mă privi lung.

— M-am gândit la tine, Nino. Să ieşi cu ea la plimbare. Să-i înfățişezi lumea în adevărata ei lumină. Să-i deschizi ochii, să-i arăți

că oamenii sunt interesați, prefăcuți, răi. Sunt convins că tu ai să-i câştigi încrederea. Poate că nu-ți dai seama. Dar tu eşti un gentleman, Nino. Adeseori mi-am spus că locul tău nu este printre noi... Viața te-a făcut şi pe tine lup. Urli o dată cu ceilalți lupi. Dar eşti un lup albinos. Te deosebeşti de cei pe care-i consideri semenii tăi...

Îmi zâmbi cu prietenie.

— Am de gând să fac din tine un om, Nino. Te voi feri de contacte susceptibile să te compromită. Poate că într-o zi îți voi preda sceptrul... Numai de tine depinde, Nino, să-mi dovedeşti că nu m-am înşelat acordându-ți încrederea.

În aceeaşi clipă, majordomul şi-a făcut o apariție solemnă, de cioclu.

— Masa este servită, Sir.

Louis Valentine a clătinat din cap.

— Să trecem în sufragerie, Nino. Să te prezint familiei Valentine...

În seara aceea am cunoscut-o pe Lolita...

Strălucirea luminilor din Palermo se confundă cu strălucirea mării. Apele au o fosforescență feerică. Culmea este că găsesc timp să admir peisajul. Frumusețea şi luminozitatea naturii sunt – cred – unele din cauzele care ne leagă de viață. Întunericul ne repugnă. Imaginația populară identifică moartea cu bezna totală, eternă, indestructibilă. Dacă morții ar fi lăsați să putrezească pe culmi de munte, în bătaia razelor soarelui, poate că crepusculul vieții nu ne-ar înspăimânta atât de mult. Aşa procedau Pieile Roşii. E preferabil să ştii că vei servi drept hrană vulturilor care săgetează văzduhul luminos, decât viermilor colcăitori din adâncurile negre ale pământului. Străbat străzile oraşului adormit. Trebuie să traversez întreg Palermo, ca să ajung la reşedința lui *Don* Caló. Casa lui *Don* Caló e situată pe înălțimile de la Bellolampo. Omul ăsta a transformat un colț arid de munte într-un minuscul paradis. Ferestrele clădirii privesc spre Conca d'Oro, îmbrățişând într-o vastă perspectivă oraşul şi golful Palermo. Are gust *Don* Caló! Gust şi bani. Dacă ar şti că la ora aceasta mă pregătesc să-l privez pe veci de paradisul său de la Bellolampo, expediindu-l în adâncurile regatului lui Hades, şi-ar lua măsuri de apărare. Nici nu bănuieşte însă că îl pândesc, aşa cum un şarpe îşi pândeşte prada. Momentul în care îl voi lovi se apropie. Se apropie, inexorabil. Trec pe lângă Stazione Lolli, străbat cartierul Perpignano şi ies din oraş, îndreptându-mă

spre înălțimile care înconjoară ca un amfiteatru Conca d'Oro. Şoseaua urcă în serpentină pe versantul muntelui. Trec pe lângă văgăuna în care am abandonat cadavrul lui Ercole. Bietul Ercole! Şi-a meritat soarta. Nu mă trădase încă, dar n-ar fi întârziat s-o facă. Am prevenit un gest.

Maşina s-a angajat pe serpentinele poleite de razele lunii. Peisajul e magnific. S-ar zice că natura mi se înfățişează dinadins sub aspectele ei cele mai încântătoare, spre a-mi anunța astfel ce comori de frumusețe voi pierde, când oamenii lui *Don* Caló vor reuşi să mă lichideze.

În definitiv, de ce să mă las copleşit de gânduri triste! Am altceva mai bun de făcut. Moartea e în ordinea firească a lucrurilor. Mai devreme sau mai târziu, cu voie sau fără voie, tot acolo trebuie să ajungem. Filozofie ieftină, dar care ascunde un mare adevăr.

Casa lui *Don* Caló apare după o cotitură a şoselei. Albă, ca un palat de argint şi ascunsă în parte de pilcurile arbuştilor. Un drum particular, şerpuit, duce până la clădire. Un indicator anunță: „Accesul pe acest drum este interzis".

Trec mai departe şi opresc abia după vreo cinci sute de metri. Caut din ochi, în dreapta şoselei, un loc în care să-mi ascund maşina. O strecor la adăpostul unui desiş de vegetație sălbatică. O plasez astfel încât – la nevoie – să o pot scoate repede în şosea.

Mă îndrept pe jos spre vilă, tăind de-a dreptul râpele repezi. Planul meu e simplu. Voi intra în grădina vilei, sărind gardul de sârmă care o înconjoară. Gardul este înecat în vegetație. *Don* Caló nu s-a înconjurat cu tot felul de sisteme electronice de apărare, aşa ca în romanele lui James Bond. Prestigiul său de şef al Mafiei siciliene îl apără de intruşi. Ce hoț ar îndrăzni să pătrundă în vila lui *Don* Caló? Dacă ar săvârşi o asemenea imprudență, şi-ai urca în cap toată Mafia. E binecunoscut sfârşitul tragic al lui Saroyan, acel hoț tânăr şi de mică anvergură, care a cutezat să intre prin efracție în vila surorii marelui *boss* marsiliez Mémé Barzini, spre a fura nişte bijuterii. Urmărit îndelung şi identificat de oamenii lui Barzini, a fost silit să restituie bijuteriile furate. Nemulțumit totuşi de acest final, Mémé Barzini a ordonat asasinarea lui.

Don Caló este păzit şi de o gardă personală. Doi oameni înarmați fac cu schimbul din şase în şase ore, asigurând astfel în permanență o supraveghere atentă a clădirii. Prezența lor nu şi-a dovedit încă utilitatea. Rivalii lui *Don* Caló sunt la pământ. De când a preluat conducerea Mafiei, nimeni nu a îndrăznit să-i conteste supremația.

Unchiul Matteo nu a încercat decât să obțină o oarecare autonomie. Sfârşitul rebeliunii lui este cunoscut.

Escaladarea gardului nu constituie o problemă. Mă apropii de vilă, strecurându-mă printre arbuştii decorativi. Un supliment de precauție. Oamenii din gardă joacă îndeobşte poker în vestibulul vilei, iar portarul picoteşte pe un scaun. Cunosc aceste obiceiuri, căci am vizitat adeseori vila lui *Don* Caló când relațiile noastre erau normale. Cordiale n-au fost ele niciodată. *Don* Caló s-a temut întotdeauna de mine.

Servitorii locuiesc într-o aripă a vilei. O ocolesc cu grijă. Ferestrele cu rame de fier cromat ale clădirii sunt cufundate în întuneric. Numai intrarea este viu luminată. Desigur că la ora asta toată lumea doarme. Am identificat ferestrele, mari cât peretele, de la dormitorul lui *Don* Caló. Pe sub draperiile trase nu se strecoară nici o geană de lumină. Voi pătrunde în salon, folosindu-mă de ferestrele din stânga. Cu ajutorul unui levier forțez una din uşile-ferestre. Deşi am lucrat cu multă grijă, n-am putut evita țăcănitul încuietorii care a cedat. Rămân câteva clipe nemişcat, în alertă. Nu mi-ar conveni să am o ciocnire cu oamenii din vestibul. Ar însemna să se dea alarma, ceea ce mi-ar compromite planul. *Don* Caló trebuie luat prin surprindere.

Uşa culisantă se deplasează uns. Suficient spre a-mi permite să mă strecor în salon. Linişte. Luna luminează din plin încăperea cu tapete şi covoare vişinii. Ocolesc mobilele grele şi mă îndrept spre uşa care răspunde în coridor. N-am întâmpinat până acum nici o dificultate. Uşa e descuiată. O deschid cu grijă. Coridorul e luminat slab de o plafonieră de onix. Paşii mei nu fac zgomot pe mocheta portocalie. În vila lui *Don* Caló te întâmpină o ambianță de lux şi opulență. În aer pluteşte un miros uşor de lavandă. Cred că instalația de climatizare răspândeşte miresme.

Uşa dormitorului lui *Don* Caló este închisă. Scot pistolul din hamul de sub haină, apoi apăs uşor clanța. Uşa se deschide fără nici o dificultate. Strecor mâna spre întrerupătorul de lumină. În clipa în care aprind plafonierele, împing cu putere uşa şi dau navală în dormitor.

Surpriza penibilă pe care i-o pregătisem lui *Don* Caló se transformă într-o surpriză penibilă pentru mine. Dormitorul este gol, iar patul – nedesfăcut. Cred că ăsta e şi motivul pentru care am putut pătrunde atât de uşor în vilă. Îmi închipui că oamenii de pază dorm fără grijă, ca şi personalul de serviciu.

Mă simt oarecum ridicol, ca un erou don-quijottesc după o ispravă

ratată. Din fericire nu-mi lipseşte simţul umorului. Râd fără zgomot.

Mă munceşte totuşi o întrebare. Unde este *Don* Caló? Poate că este rănit grav şi se află internat la vreun sanatoriu particular.

Unde? Asta e întrebarea. Trebuie să-i dau de urmă. Voi găsi un mijloc. Mai întâi să părăsesc vila. Sting lumina şi ies în coridorul cu mochetă portocalie. Ce bine mi-ar fi fi prins un somn în patul lui *Don* Caló!

Deodată mâna mi se încleştează pe patul pistolului. Am auzit zgomotul metalic al unei clanţe, apoi uşa din capătul coridorului se deschide. Abia am avut timp să mă lipesc de perete şi să îndrept gura pistolului spre uşă. În prag apare Cleveland, majordomul britanic al lui *Don* Caló. *Don* Caló, ca şi Louis Valentine, are preferinţă pentru personalul de serviciu din ţara Albionului. Cleveland poartă un halat de mătase şi o bonetă de lână albastră cu pampon alb. Chiar şi în ţinuta asta nocturnă are un aer demn.

Când mă vede rămâne siderat. Ochii i s-au mărit de spaimă.

— Dumneavoastră, *Don* Nino?

M-a recunoscut imediat, deşi am pălăria trasă adânc pe ochi şi gulerul *trench-coat*-ului ridicat. Bietul Cleveland! Când mi-a rostit numele, şi-a semnat sentinţa de moarte. *Don* Caló nu trebuia să ştie că l-am căutat în propria lui văgăună. Altfel îşi va lua măsuri de apărare, reducându-mi la zero şansele de a pune mâna pe el.

Cleveland tremură. Atitudinea lui demnă a lăsat locul unei expresii de groază, care i-a rotunjit ochii. Ştie, desigur, că sunt urmărit de *Don* Caló, şi presupune, pe drept cuvânt, că nu am intrat aici în miez de noapte spre a face o vizită protocolară.

— Unde e *Don* Caló? îl întreb printre dinţi.

— A plecat aseară, bolboroseşte Cleveland.

— Încotro?

— Nu ştiu, *Sir*.

— Caută să-ţi aminteşti, Cleveland, rostesc ameninţător.

— Vă jur că nu ştiu, *Sir*.

— N-ai observat? E rănit?

Majordomul ezită.

— Vorbeşte, Cleveland! îi poruncesc.

— Se pare că a avut un accident, bâiguie servitorul. Doctorul Tommasi i-a pansat umărul. Nimic grav, *Sir*.

Ochii lui cată instinctiv spre butonul soneriei. Înţeleg ce urmăreşte. Îl las să înceapă a-şi materializa intenţia, spre a-mi acorda circumstanţe atenuante. În clipa în care mâna lui se apropie

fulgerător de sonerie, trag. Surdina pistolului meu înăbuşe zgomotul celor trei detunături. Braţul lui Cleveland rămâne o clipă suspendat în aer. Pe halatul lui de mătase apar trei maci. Cleveland se răsuceşte încet, apoi se prăbuşeşte dintr-odată pe mocheta portocalie.

Îmi pare rău că a trebuit să-l ucid. N-am avut altă alternativă. În cursul războaielor pier multe victime nevinovate. Şi eu mă aflu în război cu *Don* Caló. Cleveland a avut ghinion să-mi iasă în cale într-un moment nepotrivit. Va fi bănuit vreodată Cleveland că îşi va da ultimul suflu pe mocheta portocalie a unei vile din Sicilia? Soarta l-a purtat prin atâtea colţuri de lume, făcându-l să eşueze tocmai aici. Bietul Cleveland!

Sting lumina de pe culoar şi părăsesc clădirea pe aceeaşi cale pe care am intrat. În mai puţin de zece minute mă aflu la volanul maşinii mele. Ies în şosea şi fac drumul întors spre Palermo.

Vizita mea la vila lui *Don* Caló s-a dovedit inutilă. A mai şi trebuit să ucid un om nevinovat. Aşa se întâmplă când lucrezi pripit. Nu mi-era îngăduit să acţionez fără să-mi fi preparat bine lovitura. Moartea lui Rubio, intervenită curând după suprimarea unchiului Matteo, mă exasperase. La violenţă am vrut să răspund cu violenţă. Înfruntând orice riscuri. Rezultatul? Nul!

Pe viitor, lovitura asta în apă să-mi fie lecţie. Acum nu voi mai lăsa nimic la voia întâmplării. Dacă aş fi fost mai bătrân, aş fi spus că am început să mă ramolesc. Că am săvârşit imprudenţe datorită sclerozei. La vârsta mea, asemenea scuze nu ţin.

Trebuie să profit de faptul că prezenţa mea la Palermo nu este cunoscută încă de oamenii Mafiei şi să acţionez în consecinţă. Cum să dau de urmele lui *Don* Caló! Cine mi-ar putea furniza indicii. Evident numai inşi din imediata lui apropiere. Oamenii care se bucură de încrederea lui şi care îi cunosc deplasările. Cine sunt aceştia? Lucio Carmello, şeful gărzii personale a lui *Don* Caló, cumnatul Nero Sirigu şi Mariano Schillaci, mâna dreaptă a marelui boss şi protectorul lui Nocera.

Dacă *Don* Caló lipseşte din Palermo, este – fără îndoială – însoţit de Lucio Carmello. La Carmello trebuie să renunţ. Nero Sirigu locuieşte cu familia într-o vilă de pe Foro Umberto I. N-aş putea să-l iau pe sus fără să se dea alarma. Iar ca să-l pândesc până va ieşi pe stradă neânsoţit – nu am timp. Schillaci e burlac. În lipsa lui *Don* Caló din Palermo, el girează conducerea „Onoratei Familii". Îi cunosc adresa – locuieşte într-o casă veche pe Via Merlo, în apropiere de biserica San Francesco d'Assisi.

Nu va fi greu să ajung la Schillaci. N-are decât o singură servitoare. O bătrână de peste şaptezeci de ani. Un edec, moştenit din tată în fiu. Schillaci e un conservator. Nu numai în ceea ce priveşte personalul de serviciu, ci şi în modul de a se îmbrăca. Poartă numai costume negre, şi nu se dezlipeşte de umbrelă nici când umblă cu automobilul. Circulă zvonul că în mânerul umbrelei s-ar afla un şiş.

Am intrat iarăşi în Palermo. Circul prin oraşul ăsta cu nepăsare, ca în vremurile bune. Acum sunt iarăşi calm. Primejdios de calm. Îmi cunosc temperamentul.

Pe servitoarea lui Schillaci trebuie s-o neutralizez fără să-i fac vreun rău. Noi, mafioţii, nu ne atingem de femei. Aş fi preferat ca Schillaci să aibă în serviciul său un bărbat sau doi. Cu ăştia m-aş fi descurcat altfel. Ca şi cu Cleveland! Tipul servitorului rasat... Hm! Ce alură avea şi Cleveland! De câte ori îl vedeam pe Clevedand, îmi revenea în minte mutra severă şi distantă a lui Celestin, valetul contelui Amedeo di Galatone-Fucino...

Celestin, ca şi Cleveland, avea aerul unui ambasador sau al unui cardinal. Cu toate astea, era una dintre cele mai neruşinate canalii pe care le-am cunoscut vreodată. Contactul cu Celestin m-a învăţat să nu acord nici un credit aparenţelor. Se spune că ochii sunt oglinda sufletului. Dacă te-ai fi călăuzit după acest dicton, ai fi putut să crezi că Celestin este cel mai cinstit om din lume. Avea o privire de o limpezime şi de o bunătate incomensurabile.

Când mi-a deschis pentru întâia oară uşa locuinţei stăpânului său, am fost ispitit să-mi scot pălăria şi să mătur cu ea pardoseala, într-un salut adânc, ca pe vremea muşchetarilor.

Eram invitaţii contelui de Galatone-Fucino, pe care Giulio, fiul lui Louis Valentine, îl cunoscuse la cursele de cai de la Lexington. Ca şi Lolita, Giulio era un tânăr sofisticat, cu gusturi rafinate şi extrem de costisitoare. Tatăl său îl crescuse ca pe un prinţ. Giulio şi Lolita nu ştiuseră vreodată ce înseamnă o dorinţă nesatisfăcută. Obţineau tot ce voiau. Cred că dacă le-ar fi venit fantezia să ceară o turmă de elefanţi, prea îngăduitorul lor părinte ar fi fost în stare să organizeze o expediţie în Africa sau India pentru a-şi procura animalele cerute. Problema instalării lor în America şi-ar fi pus-o mai târziu.

Ca şi Lolita, Giulio era un băiat de o frumuseţe nefirească. La optsprezece ani, succesele lui feminine se numărau cu zecile. Şi adolescentele, şi matroanele i se ofereau cu neobrăzare. Cu o simplă privire, aruncată pe sub genele-i lungi şi mătăsoase, sfărâma cele

mai severe virtuți. Lolita era replica sa feminină. În prezența ei, bărbații înnebuneau literalmente.

Făceam pe cavalerul servant al Lolitei de aproximativ şase luni. Şi pe mine mă tulburase Lolita. Dar rezistasem ferm pe poziție. Nu înțelegeam să-mi compromit situația în „Cosa Nostra" făcând un gest necugetat, care ar fi riscat să-l indispună pe Louis Valentine. Bănuiam că acesta cocheta cu ideea de a-mi oferi într-o zi mâna fetei. Nu voiam să anticipez însă această alianță matrimonială, făcând Lolitei avansuri susceptibile a fi defavorabil interpretate de Louis Valentine. Omului acesta nu-i plăcea să i se forțeze mâna. Îi lăsam inițiativa, cu atât mai mult cu cât îmi arăta o încredere şi o simpatie crescânde. Aşteptam deci să bată ceasul şi pentru mine. Nu era nevoie să dau limbile înainte.

Era pe la începutul lui februarie. Serbasem Crăciunul la New York împreună cu Louis Valentine şi cu familia sa. Imediat după Anul nou, plecasem cu Lolita şi cu Giulio la Miami Beach. Copiii aceştia nu-şi desmințeau rasa meridională. Urau zăpada şi frigul. Iernile şi le petreceau invariabil în zonele calde ale emisferei occidentale. California, Florida, Mexicco le plăceau cu deosebire. Cutreieraseră şi Coasta de Azur franceză, şi Italia Centrală şi de Sud, cu excepția Siciliei. Louis Valentine, bun cunoscător al moravurilor siciliene, se temea să nu i se răpească odraslele.

La Miami Beach aveam de gând să rămânem până la sfârşitul lui martie. Louis Valentine îmi încredințase paza şi îngrijirea copiilor săi. Nu-i putuse însoți în Florida, fiindcă era reținut de treburi spinoase în nordul Statelor Unite. Soția sa, o italiancă ştearsă şi timidă – exemplar extrem de rar, căci italiencele sunt îndeobşte furtunoase şi cu sânge foarte fierbinte – se afla internată într-un sanatoriu din New York. Suferea de o hepatită rebelă.

N-aş putea spune că îmi plăcea rolul de dădacă al copiilor lui Louis Valentine. Şi Giulio şi Lolita erau imposibili. Aveau un caracter atât de dificil, încât l-ar fi exasperat şi pe Sfântul Stelian, protectorul copiilor. Câteodată îmi venea să-i bat. Făceam eforturi ca să mă stăpânesc.

Ocupam un apartament de mare lux la hotelul Boca Raton. Deşi vremea era minunată, în cele patru săptămâni de când ne aflam la Miami, nu făcusem o zi de plajă, fiindcă toată noaptea ne-o petreceam cutreierând dancingurile, barurile şi tripourile. Giulio ieşea din casă înainte de lăsatul soarelui numai când aveau loc alergări de cai spectaculoase la Hialeah Park, hipodromul *fashionable*

din Miami.

La Hialeah Park l-am cunoscut pe contele Amedeo di Galatone-Fucino. Contele ăsta mi-a trezit din primele clipe antipatie. Ai fi zis că e un tip desprins dintr-un jurnal de modă masculină. Era de o eleganță ireproşabilă. Avea un profil clasic, ca într-o camee antică.

Giulio îl reîntâlnea cu plăcere. La Lexington jucaseră împreună sume mari, pariind pe favoriții turfului. Bilanțul se încheiase dezastruos. Giulio pierduse peste o sută de mii de dolari. Când aflase de isprava fiului său iubit, *Don* Louis Valentine se făcuse foc. Îi trecuse însă repede. Dacă Giulio era cheltuitor, trăsătura aceasta nu putea fi imputată decât educației primite.

Fizicul contelui făcu ravagii în sufletul Lolitei. Mi-am dat imediat seama că se îndrăgostise de individul acesta cu înfățişare de model. Seara am cinat tuspatru la Regency, apoi am început *la tournée des Grands Ducs*. Am luat lichiorurile la Crown, am dansat la Saxony şi la Casablanca, am asistat la spectacolul de la barul Americano şi am încheiat noaptea destupând câteva sticla cu şampanie la Sherry Frontenac.

Ne-am înapoiat la hotel o dată cu răsăritul soarelui.

— Ce părere ai, Nino, de prietenul meu Amedeo? m-a întrebat Giulio, înainte de a ne retrage la culcare. Nu e formidabil?

— Să-ți spun drept, nu m-a entuziasmat deloc, am replicat acru. Cred că în afară de cursele de cai, de partidele de polo şi de regatele de yahturi, habar nu are ce se mai întâmplă pe lume.

— Eşti gelos pe Amedeo, a chicotit Lolita bătând din palme.

— Gelos pe maimuțoiul ăsta pomădat şi spilcuit ca o damă?!? am exclamat jignit de această bănuială.

Adevărul este că Lolita îmi intuise sentimentele. Eram realmente gelos.

— Este în orice caz mai agreabil decât tine, a reluat Lolita atacul. Nu îi e gândul numai la afaceri.

— Afacerile vă asigură luxul din jur, i-am ripostat.

— Nu eşti decât un mic burghez setos de parvenire, a declarat cu ifos Lolita. Amedeo ştie să-şi piardă cu eleganță timpul...

— Şi timpul, şi banii, am replicat sec. În ritmul în care cheltuieşte, are să ajungă în curând pe paie.

— Crezi că numai tata şi cu tine aveți parale cu toptanul? După toate aparențele, şi Amedeo are. Dar spre deosebire de voi, ştie să cheltuiască. Da, da, numai nobilii autentici ştiu să cheltuiască fără să-şi facă mereu socoteli peste socoteli.

— Mulți nobili autentici ai cunoscut tu, Lolita? am întrebat-o înțepat.

— Destul ca să-i deosebesc de tine şi de tata. De-ajuns cu morala. Plec la culcare.

Giulio râdea eu poftă.

— Cu Lolita nu o scoți la capăt, Nino. Va trebui să-ți facem şi ție educația. Lasă-te în seama noastră! Nu vei avea decât de câştigat.

Am bolborosit ceva neînțeles printre dinți, apoi m-am retras în camera mea. Eram tare nemulțumit. Îmi venea să-i las baltă pe copiii lui Louis Valentine şi să mă înapoiez la New York. După o matură chibzuință, am renunțat la aceste gânduri. Evoluția mea în sânul Mafiei înscria o linie ascendentă, care grație noului meu protector şi propriei mele abilități n-ar fi fost exclus să mă catapulteze într-o zi în vârful „Cosei Nostra". Trebuia deci să las lucrurile să-şi urmeze cursul lor normal.

În zilele următoare, contele a devenit parte componentă a grupului nostru. Îi vedeam mutra şi la cursele de cai, şi prin dancinguri, şi în jurul meselor verzi, şi la pescuit nocturn... Începuse să mă obsedeze.

Într-o seară ne-a invitat la vila sa de pe malul oceanului. Clădirea, de o somptuozitate mirifică, împletea ultra-modernismul cu elemente spaniole arhaice. Combinația aceasta, aparent hibridă, nu era lipsită de bun gust. Mobilierul şi tablourile vădeau un rafinament indiscutabil.

Majordomul, pe nume Celestin, era în ton cu casa. M-a impresionat cu aerul său măreț şi în acelaşi timp de o nobilă solicitudine.

Mai erau de față şi alți invitați. Am recunoscut printre ei câteva celebrități ale lumii filmului şi ale teatrului. Într-un salon cu tapete de mătase vişinie se jucau cărți pe sume fabuloase. Am observat că amfitrionul era un jucător de înaltă clasă. Mânuia cărțile cu o eleganță şi o nepăsare cu adevărat aristocratice.

Într-alt salon, cu uşile-ferestre larg deschise spre ocean, se dansa cu frenezie. Lolita mi-a oferit un tango şi un blues. Celelalte dansuri le-a rezervat lui Amedeo.

Giulio se răsfăța în mijlocul câtorva femei acoperite cu bijuterii, care se întreceau să-l îmbie.

Dezgustat de această atmosferă, m-am instalat la bar. Restul nopții am pendulat între cocktailurile servite pe tejghea şi mesele de *chemin-de-fer*. În zori m-am ridicat de la joc cu buzunarele doldora de dolari.

Ne-am înapoiat la hotel când soarele se cățăra deja pe cer...

Şederea noastră la Miami se apropia de sfârşit. În ajunul plecării la New York, contele a oferit în cinstea noastră o petrecere monstră. Ne aflam la cină, când Celestini m-a anunțat onctuos că sunt chemat la telefon. Am trecut într-un salonaş alăturat, fiindcă în sufragerie era o larmă indescriptibilă.

— Lolita mi-a scris că petreceți împărăteşte, am auzit de la celălalt capăt al firului vocea jovială a lui Louis Valentine. V-am căutat la hotel, dar mi s-a spus că am să vă găsesc la vila contelui di Galatone-Fucino. Mi-au dat şi numărul vilei. Ce fel de om e contele acesta, Nino?

I-am explicat că nu mi-a făcut o impresie grozavă.

— Cred că e unul din acei feciori de bani gata care risipesc până la ultimul cent averea paternă. Sau poate un aventurier cu blazon...

Louis Valentine a izbucnit în râs.

— Mi se pare că eşti gelos pe conte, a rostit, repetând aproape cuvânt cu cuvânt replica Lolitei. Trebuie să recunoşti că Giulio şi Lolita au gust. Mă întreb numai ce are să spună contele când are să mă cunoască...

Am desluşit în glasul lui o umbră de teamă. Cum va reacționa nobilul Amedeo di Galatone-Fucino când va afla că Lolita este fiica unui gangster notoriu?

— Va puteți amâna înapoierea la New York, a continuat Louis Valentine. Aici e o vreme cumplită. Furtuni cu zăpadă şi un frig îngrozitor. Întreabă pe Lolita şi pe Giulio. Nu le-ar plăcea o croazieră de câteva săptămâni prin Marea Caraibilor? Vă trimit yahtul meu. Îl puteți invita şi pe conte.

A adăugat după o scurtă pauză.

— Să fii bun cu copiii, Nino. Eu i-am cam răsfățat. În câteva zile yahtul meu va sosi la Miami.

Am înțeles planul bietului tată. Încerca să prelungească pe cât posibil, contactul odraslelor sale cu un membru al înaltei aristocrații italiene. Poate că Lolita va avea norocul să ajungă contesă di Galatone-Fucino. S-ar putea o bucurie mai mare? Eforturile lui Louis Valentine ar fi fost încununate de cea mai strălucită victorie. Intrarea copiilor săi în nobilimea Italiei. După Lolita, poate că şi Giulio se va căsători cu o contesă.

Convorbirea s-a încheiat într-o notă falsă. Louis Valentine ştia că îmi hrănise unele iluzii, pe care avea să mi le sfărâme o eventuală alianță matrimonială între fiica sa şi contele di Galatone-Fucino.

— Vom avea în curând mult de lucru împreună, Nino, a declarat cu expansivitate Louis Valentine, înainte de a încheia convorbirea.

Îmi aurea pilula.

În zilele următoare Lolita a început să iasă în oraş în tovărăşia contelui. Nu mi-a mai cerut nici mie şi nici lui Giulio să o însoţim. Nu m-am opus. Faţă de cele discutate cu tatăl ei, nu avea rost să mai ridic obiecţii.

Yahtul n-a mai apucat să ajungă la Miami. În largul portului Charleston s-a ciocnit cu un petrolier, suferind grave avarii.

În locul yahtului a sosit la Miami mama copiilor, care între timp se vindecase de hepatită. Timida şi ştearsă Aglae Valentine avea să preia sarcina supravegherii Lolitei şi a lui Giulio. Eu am primit dispoziţie să mă prezint de urgenţă la New York spre a căpăta noi şi importante însărcinări. Pretextul nu mă putea înşela.

Înainte de a pleca din Miami, am făcut o vizită şefului unei agenţii private de detectivi. În schimbul unui onorariu gras, şi-a luat obligaţia să facă investiţii cât mai complete asupra contelui di Galatone-Fucino. Aş fi putut să apelez la serviciile reţelei de mafioţi din Florida, dar nu voiam să-i amestec în această chestiune delicată. Aveam unele îndoieli asupra onorabilităţii tânărului nobil italian. Nimic precis. Doar un vag miros. Îmi spuneam uneori că bănuielile mele sunt datorate geloziei. Că cel mai înţelept lucru ar fi să renunţ şi să socotesc definitiv încheiat acest capitol.

La New York, Louis Valentine m-a primit cu toată afecţiunea. Mi-am dat seama că omul acesta ţinea sincer la mine. Dar că preferase să aibă pe un conte drept ginere. Nu puteam să-l condamn pentru asta.

Louis Valentine mi-a încredinţat o sarcină importantă. Reorganizarea reţelei de tripouri din sudul Statelor Unite. Trebuia să acord o atenţie specială caselor de joc din Las Vegas.

Două luni încheiate ocupaţia aceasta m-a absorbit, precumpănind orice alte chestiuni. Aproape că uitasem şi de Lolita, şi de contele ei. Într-o zi când m-am înapoiat la locuinţa mea din New York, după o scurtă călătorie cu avionul până la Reno, am găsit pe birou un plic din partea agenţiei de detectivi din Miami. L-am deschis cu interes. Nu credeam că voi găsi înăuntru mare lucru. Realitatea însă depăşea cele mai extravagante aşteptări.

Mi se aducea la cunoştinţă că ultimul conte di Galatone-Fucino decedase la Napoli în 1884. Individul care se dădea actualmente drept conte di Galatone-Fucino nu era decât un aventurier pe nume

Gaetano Corelli, care îşi făcuse o tristă glorie de trişor prin staţiunile balneare şi climaterice din Europa Centrală. Urmărit de poliţiile din Italia, Austria, Germania Federală şi Elveţia, se refugiase în Statele Unite, sub un nume de împrumut. La Baltimore cunoscuse pe un oarecare Charles Mercier, alias Georges Vanel, alias Robert Golding, urmărit de Interpol pentru o serie de escrocherii de mare anvergură. În clipa de faţă, Charles Mercier juca, pare-se, rolul de majordom al falsului conte di Galatone-Fucino.

Nu sunt om rău. Nenorocirea altuia nu m-a bucurat niciodată. Am încercat totuşi o vagă satisfacţie la gândul că omul care mă luxase nu era decât un răufăcător de rând. Louis Valentine căpăta o lecţie dureroasă, dar într-o oarecare măsură bine meritată. Îmi părea rău că eram vestitorul unor ştiri proaste. Nu trebuia să pierd însă nici o clipă.

Deşi era târziu, mi-am scos maşina din garaj şi am pornit spre reşedinţa lui Louis Valentine din Long Is-land. Aveam pe atunci un Lincoln Continental care-mi permitea să depăşesc uşor două sute de kilometri pe oră. La acea oră înaintată, autostrada era liberă. Am avut norocul să nu mă întâlnesc cu agenţi de circulaţie care să-mi dreseze procese-verbale de contravenţie, răpindu-mi din timp.

Curând după miezul-nopţii am ajuns la destinaţie. La ferestrele camerei de lucru a lui Louis Valentine, era lumină. Oamenii care făceau de pază m-au lăsat să intru la marele patron. Ştiau că mă bucuram de încrederea acestuia.

L-am găsit pe Louis Valentine în pijama şi în halat de mătase, citindu-şi corespondenţa, la birou. Avea la îndemână un pahar cu şampanie, în care îşi muia din când în când buzele. Când m-a văzut că apar în prag, mi-a ieşit în întâmpinare întinzându-mi braţele.

— Ai de-a face cu un tată ferict, Nino. În clipa asta am primit o scrisoare de la Aglae, care m-a anunţat că Amedeo di Galatone-Fucino i-a cerut oficial mâna Lolitei. Aglae i-a mulţumit pentru această cinste, dar s-a scuzat că nu-i poate da un răspuns afirmativ decât după ce va obţine şi încuviinţarea mea. Ei, ce zici, Nino? Eu mi-am ridicat copiii, şi acum mă ridică ei pe mine. Iată-mă şi socru de conte! Ah, cum am să mă mai umflu în pene! Fica mea Lolita, contesă di Galatone-Fucino... Ce frumos sună!... Pregăteam tocmai răspunsul meu scris. Aştept felicitările tale, Nino! Eşti primul care ai acest privilegiu...

Strălucea de fericire. Nu-şi găsea astâmpărul.

— Să ciocnim o cupă de şampanie, Nino...

Am scos încet scrisoarea din buzunarul dinăuntru al hainei şi i-am întins-o.

— Vă rog să o citiți, *Don* Louis.

Am pus-o pe biroul său.

— Permiteți-mi să mă retrag, *Don* Louis.

Nu voiam să fiu martorul prăbuşirii visurilor sale. Ştiam că orgoliul lui va suferi o lovitură cumplită. Că se va simți umilit, batjocorit...

A luat scrisoarea şi a început s-o parcurgă cu privirile, N-am aşteptat să-i citesc în ochi deziluzia, suferința.

Am ieşit fără zgomot... Ştiam că este mai bine aşa...

O maşină încărcată cu cheflii iese cu mare viteză de pe Via San Agostino, tăindu-mi drumul. Frânez brusc, spre a evita o ciocnire. Cântând şi chiuind, noctambulii îmi dau cu tifla, apoi cotesc pe Via Maqueda, luându-mi înainte. Conducătorul nu e sigur pe volan. Aproape că merge în zigzag. O roată din spate fulează – probabil că a izbit-o de un trotuar – făcând maşina să joace din coadă, ca o rață.

Caut să-i depăşesc, dar nu reuşesc. Îmi taie sistematic drumul. Au poftă de joacă. Micşorez viteza spre a-i lăsa să se îndepărteze. Micşorează şi ei viteza. Tot timpul fac un vesel vacarm, dornici parcă să trezească din somn întreg oraşul. Unul din noctumbuli se uită la mine prin geamul din spate. Râzând, îmi arată o sticlă de şampanie, din care trage o duşcă. Mă întreabă prin semne dacă nu vreau şi eu să beau. Tot prin semne îi răspund că e prea târziu, arătându-i ceasul şi înclinând apoi lateral capul pe mâna făcută – pentru o secundă – pernă.

Deodată maşina chefliilor descrie o voltă scurtă şi intră cu zgomot de tablă îndoită în stâlpul unui lampadar. Din fericire ciocnirea nu a fost prea violentă. Chefliii îşi întețesc chiotele.

Opresc la câțiva milimetri în spatele maşinii accidentate. Din puțin am scăpat să nu le boțesc şi eu portbagajul. Noctambulii coboară clătinându-se din automobilul care şi-a încheiat definitiv cursa. Vânturându-şi brațele prin aer, îmi cer să-i iau cu mine. Unul din ei pune mâna pe clanța portierei din dreapta. Asta îmi mai lipsea! Fac un foarte hotărât marşarier, silind pe noctambul să-şi ia mâna de pe clanță, apoi pornesc din nou înainte, descriind o curbă largă, pe partea stânga a străzii, spre a-i evita pe cheflii, care rămân în urmă dezamăgiți.

Bine că am scăpat de ei. Incidentul ăsta comic m-a destins. Ceva

mai departe, opresc la o staţie de benzină. Vreau să fac plinul. Va trebui să evit pe cât posibil să iau benzină când Schillaci se va afla la bordul maşinii mele. S-ar putea să fie recunoscut. Şi asta nu m-ar aranja deloc.

În vreme ce pompistul umple rezervorul maşinii, îmi zic că n-ar fi rău să am şi o canistră cu benzină, suplimentară, pentru orice eventualitate. Deschid portbagajul în căutarea unei canistre. Văd însă înăuntru două puşti mitraliere, trei pistoale, câteva cutii de carton cu muniţia respectivă şi două perechi de cătuşe. Armament suficient să rezişti unui asediu în regulă. Închid la repezeală portbagajul, trăgând cu ochiul spre pompist. Nu cumva i-a zărit şi el conţinutul?

Pompistul îşi vede liniştit de treabă. Renunţ la canistră. Achit costul benzinei şi plec spre locuinţa lui Schillaci. În mai puţin de cinci minute, opresc în faţa intrării casei lui. O clădire veche, cu un singur etaj, înghesuită între două case înalte, puţin arătoase, cu mulţi locatari, judecând după rufele spălate, atârnate la uscat pe balcoane.

Sun la uşa lui Schillaci. Aştept cu răbdare. Ştiu că nu voi întâmpina dificultăţi. Schillaci – spre deosebire de *Don* Caló – nu are gardă personală şi duce un trai modest şi cât se poate de şters. Numai iniţiaţii cunosc marea lui influenţă asupra lui *Don* Caló. Dacă l-ai vedea pe stradă, ai zice că e un profesoraş oarecare, rezervat, taciturn, preocupat numai de studiile şi lucrările sale de specialitate.

Uşa se deschide şi nasul lui Mariano Schillaci apare circumspect. Respir uşurat. Bine că nu mi-a ieşit în întâmpinare femeia de servicu.

— Cine e? întreabă Schillaci.

O tuse tabagică îi încheie vorbele. Nu-mi poate distinge trăsăturile, fiindcă am pălăria trasă pe ochi, iar strada e întunecoasă.

Îmi iau avânt şi împing cu putere uşa, repezindu-l pe Schillaci de-a-ndăratelea până în zidul opus intrării.

— Ce, ce, ce?!?! bâiguie el, sugrumat de surprindere şi de indignare.

Închid uşa în urma mea.

— Nu mă mai cunoşti, *Don* Mariano? Sunt eu, Nino Bellocampo. Prietenul dumitale.

Cască gura, vrea să scoată un răspuns, dar cuvintele refuză să iasă. Mă priveşte înspăimântat. Lui Schillaci îi repugnă violenţele. Sfătuit de acesta, *Don* Caló a suprimat mulţi oameni. Mariano Schillaci n-a fost însă direct implicat în nici unul din asasinate.

Preferă să dirijeze din umbră. Corifeii din Mafia l-au poreclit „eminența cenuşie a lui *Don* Caló”. Sunt convins că *Don* Caló i-a cerut sfatul înainte de a ordona exterminarea mea.

— Pun pariu că nu te aşteptai la această vizită, *Don* Mariano.

Schillaci e verde. Se bâlbâie.

— Adevărat, nu mă aşteptam. Eşti totuşi bine venit.

Laşitatea lui mă îngrețoşează. *Don* Caló, cu toate defectele lui, are curaj. E un adversar primejdios, dar se luptă pe față. Schillaci îmi aminteşte un şobolan infect, care nu se simte bine decât în întunericul împuțit din dosul pubelelor cu gunoaie. Pijamaua şi halatul îi subliniază slăbiciunea scheletică.

— Am nevoie de serviciile dumitale, *Don* Mariano, îi spun zâmbind.

— Îți stau la dispoziție, *Don* Nino.

Deşi sunt mult mai tânăr decât el, mi se adresează folosind titulatura de *Don*, care implică o deosebită considerație față de cel căruia i-o atribui. Schillaci nu uită că în America am, fost un boss de prima mărime. Frica îi sporeşte respectul.

— Pofteşte în salon, *Don* Nino.

— Regret că trebuie să te refuz, *Don* Mariano. Timpul meu e drămuit. În noaptea asta am multe de făcut. Dumneata îmi poți da o mână de ajutor.

— Dacă stă în putința mea, *Don* Nino...

— Trebuie să stea, *Don* Mariano. Vreau să ajung la *Don* Caló. Am să-i vorbesc.

— Pe *Don* Caló îl poți găsi în locuința sa...

Probabil expresia ochilor mei s-a înăsprit, căci Schillaci îşi duce instinctiv mâna la gulerul pijamalei, care i se pare prea strâmt. Îl pleznesc peste față. Urmele degetelor mele i s-au întipărit pe obraz. Se lipeşte pe perete.

— Nu înțeleg, *Don* Nino, bolboroseşte înspăimântat.

— Te îmbraci şi mergi cu mine la *Don* Caló. Ştii prea bine că lipseşte de acasă. Şi mai ştii şi unde poate fi găsit...

— Ți-o jur, *Don* Nino...

Îl pleznesc a doua oară. Țeasta i se izbeşte de perete, făcând un zgomot surd.

— Dacă în noaptea asta nu ajung la *Don* Caló, îți făgăduiesc solemn, Schillaci, că nu vei măi apuca viu răsăritul soarelui. Te vei întâlni în iad cu amicul tău Nocera. Şi lui tot eu i-am făcut de petrecanie.

Spaima i-a tăiat respirația. Începe să sughițe. Un sughiț nervos,

care se repetă, fără a-i mai da pace. Se uită în ochii mei, cu aerul nenorocit al unui câine bătut. Şi-a dat desigur seama că nu glumesc. Ştie că trebuie să-mi execute porunca.

— Să mă îmbrac, îmi spune.

— Cât mai repede, îi răspund.

Îl urmez în dormitor. Asist la toaleta lui. Când îşi scoate pijamaua, îi văd pieptul uscat, peste care pielea atârnă ca o pânză de sac îmi face literalmente scârbă dar nu-l pierd din ochi. Nu-l las să se reculeagă, să schiţeze un gest de împotrivire...

Se îmbracă încet. Îi activez mişcările, pocnindu-l cu palma peste ceafă. Schillaci îmi aminteşte scena din dormitorul lui Ercole. Situaţia este oarecum similară, cu o deosebire. Ercole încerca să mă joace, folosind o viclenie rudimentară. Schillaci manifestă însă o frică abjectă. Tremură ca un jeleu.

Cu gesturi nesigure îşi înnoadă cravata, apoi îşi îmbracă haina. Poartă un costum negru, de o croială severă, îşi ia pălăria şi pardesiul.

— Sunt gata, murmură într-un suflu.

— Unde mergem? îl întreb.

— La Caltanissetta.

— Ca caută *Don* Caló la Caltanissetta?

— Are o întâlnire cu un „amic" de la Roma.

— De ce tocmai la Caltanissetta?

— „Amicul" e invitat la o vânătoare de un prieten al său. Întâlnirea cu *Don* Caló va fi – cum se spune – întâmplătoare.

— Când a plecat din Palermo?

— Abia aseară. Era aşteptat la Caltanissetta încă de ieri de dimineaţă. Şi-a amânat plecarea cu câteva ore, fiindcă a avut nevoie de unele îngrijiri medicale.

Am ciulit urechile. Mă interesa acest amănunt.

— Îngrijiri medicale? Pentru care motiv?

— Îşi curăţa un pistol. N-a observat că un glonte se afla pe ţeava. A apăsat pe trăgaci şi...

— Şi?...

— S-a rănit singur. În umăr.

Motivarea e abilă, dar eu ştiu mai bine cum stau lucrurile. *Don* Caló nu vrea să se afle că a fost de faţă la masacrul de la Segesta. Înseamnă că până la ora actuală Schillaci nu a aflat că şi eu am fost prezent acolo.

Când să ieşim din odaie, a zbârnâit telefonul. Schillaci se uită la

aparat, apoi la mine.

— Ce fac? Răspund? mă întreabă. Dacă nu răspund vor intra la bănuieli.

Schillaci vrea oare să-mi întindă o cursă? Telefonul sună strident. Fără să se oprească.

— Răspunde! îi poruncesc. Dar dacă scapi vreo vorbă, îți găuresc pielea.

I-am îngăduit să vorbească fiindcă telefonul este prevăzut cu o cască suplimentară, aşa că pot urmări discuția fără să fiu tras pe sfoară.

— I-am pierdut urma, *Don* Mariano, se aude un glas de la celălalt capăt al firului. A fost văzut ieşind din Cefalu la bordul unui Alfa Romeo, cu direcția Finale. N-a ajuns însă la Finale şi nici nu a luat-o la dreapta spre Castelbuono. Ce facem?

Schillaci mă priveşte cu teamă, îi citesc panica oglindită în ochi, fiindcă i-am înțeles rolul jucat în urmărirea mea. Se uită la mine întrebător. Aşteaptă indicațiile mele.

Îi şoptesc.

— Palermo.

— S-ar putea să se fi înapoiat spre Palermo, le răspunde Schillaci. Căutați-l între Cefalu şi Palermo.

— Bine. Vă țin în curent.

— Da, răspunde Schillaci.

Îi fac un imperios semn negativ. Dacă i se va telefona şi se va vedea că nu răspunde, se vor isca bănuieli. Şi eu am nevoie de timp. Un avans de cel puțin şase ore mi-e absolut necesar. Schillaci m-a înțeles.

— Nu mă mai deranjați până mâine dimineață. Sunt foarte obosit. Vreau să mă odihnesc.

Închide telefonul.

Îl privesc zâmbind ironic.

— Te-ai ramolit, Schillaci. Ar trebui să te retragi. Mă cauți la Finale şi la Castelbuno, iar eu îți bat la uşă. *Don* Caló va fi foarte nemulțumit de ineficiența dumitale. Odinioară îți ajungeau tentaculele până în India. Ar fi cazul să laşi locul tinerilor.

Mă priveşte întunecat.

— Să mergem, *Don* Nino.

Ieşim în stradă. Schillaci închide cu grijă uşa în urma lui. Ne îndreptăm spre Alfa Romeo.

— Nu crezi că ar fi mai bine să folosim maşina mea? îmi spune.

Automobilul dumitale a fost reperat. Riscăm să ne pomenim cu o rafală de mitralieră...

— Ți-e frică de moarte, *Don* Mariano.

— Sunt prudent, îmi răspunde.

Argumentele lui nu sunt lipsite de înțelepciune. Sigur că până la ora actuală, semnalmentele maşinii mele au fost difuzate în întreaga Sicilie. Aş prefera un automobil care să nu fie al lui Schillaci. Dar nu am de ales.

— Fie, îi răspund. Mergem cu maşina dumitale.

Sub directa şi imediata mea supraveghere, Schillaci scoate dintr-un garaj amenajat în corpul clădirii un Fiat 130. Se pricepe la maşini omul ăsta.

Mut arsenalul din Alfa Romeo în Fiat. Îl plasez pe Schillaci pe bancheta din față, alături de locul conducătorului, îl leg cu cătuşele de mânerul fixat deasupra seifului de bord. Mafioții, care recurg adeseori la viteze mari şi la adevărate exhibiții automobilistice spre a ieşi din încurcături, îşi instalează îndeobşte asemenea mânere, de care se pot prinde la nevoie. Pentru ei nu sunt preferabile centurile de siguranță, în general mai greu de manevrat. Poziția lui Schillaci, cu mâinile agățate de bord, nu e tocmai comodă. Dar nu protestează.

Ne angajăm pe şoseaua care duce spre Cefalu, dar înainte de a ajunge la Bagheria, o luăm la dreapta spre Misilmeri. Până la Caltanissetta avem de parcurs 170 de kilometri. În maximum două ore suntem la destinație. Şoseaua e liberă, luna luminează din plin, iar motorul trage minunat.

Traversăm Misilmeri şi ne apropiem de Bolognetta fără să fi schimbat o vorbă. Tensiunea din atmosferă şi tăcerea ne apasă pe amândoi. Schillaci deschide vorba.

— Mă întristasem adineauri când mi-ai spus că m-am ramolit. Acum mi-a trecut. Îmi dau seama că ai glumit. Dacă nu te-ai fi temut de mine, nu mi-ai fi pus cătuşe.

Nu e prost bătrânul. Încearcă să mă ambiționeze. Numai că nu şi-a găsit omul.

— Totuşi, dacă stau şi mă gândesc, continuă Schillaci, la vârsta mea – şaizeci şi cinci de ani – e normal să mă ramolesc. Mai trist e pentru dumneata. Nu ştiu dacă ai împlinit patruzeci de ani. Eşti mult mai tânăr decât mine. Cu toate astea, de câțiva ani încoace ai făcut numai gafe. Şi plecarea dumitale din America, *Don* Nino, tot unor gafe se datoreşte. Trebuie să-ți fac o mărturisire. Te-am apreciat întotdeauna. Da, da! Să nu mă priveşti cu neîncredere. Asta e

realitatea. Încă de pe vremea când lucrai în India, mi-am dat seama de posibilitățile dumitale. În afacerea cu Nocera te-ai descurcat admirabil. Mi-ai dejucat ițele țesute în jurul dumitale, spre a-ți paraliza mişcările. Ai reuşit să-l scoți din luptă pe Nocera, care nu era un novice. Încă de pe atunci am vrut să te înfiez – ca să folosesc o expresie plastică. Dar te-ai pripit. Ai trecut la americani cu întreaga rețea pe care eu – cu sprijinul lui Nocera – m-am străduit ani de zile s-o pun pe picioare. Ai renunțat la mama noastră Sicilia, pentru dolarii americani. Puteam să uităm acest lucru? Mai târziu, când ai fost silit să părăseşti America, ți-ai întors privirile iarăşi spre noi. Aici ți-ai căutat refugiul. Noi am şters totul cu buretele. Dar gafele au continuat. Dacă toți membrii „Onoratei Familii" ar proceda aşa, unde am ajunge? Toată organizația noastră, cu adâncul ei trecut istoric, s-ar prăbuşi ca un castel din cărți de joc. Forța noastră stă în disciplina noastră. Mă întreb cum dumneata – care ai fost o căpetenie în Mafie – n-ai înțeles acest lucru? Ca să se dezvolte bine, porumbul se copileşte.

Tonul fals patern al lui Schillaci nu reuşeşte să mă înşele. Ah, nu!... N-am făcut gafe. Am avut de câteva ori ghinion. Eşecurile mele din ultimii ani nu s-au datorat nepriceperii, ori lipsei mele de abilitate. În Las Vegas, de pildă, am fost învins fiindcă am avut de-a face cu un adversar mult mai puternic... Iar cei din Mafia m-au lăsat descoperit...

Când am pus piciorul pentru întâia oară în Las Vegas, eram un personaj de seamă cu un remarcabil palmares de succese, înregistrate într-un timp relativ scurt. Ajunsesem mâna dreaptă a lui Louis Valentine şi în culise, circula zvonul că voi deveni în curând ginerele său, ceea ce nu era departe de adevăr. Louis Valentine îmi încredințase câteva misiuni spectaculoase, spre a mă impune în ochii căpeteniilor „Cosei Nostra". Las Vegas trebuia să reprezinte un punct culminant în cariera mea. Îndată ce aveam să mă impun în lumea cazinourilor, din Nevada, Louis Valentine plănuia să mă declare moştenitorul său prezumtiv.

În 1946, Las Vegas constituia o modestă aglomerare de clădiri gen „western" în jurul unei gări tot atât de modeste. Zece ani mai târziu, târguşorul adormit din inima Nevadei exploda la viață, extinzându-se ca ciuperca unei bombe atomice, orbind cu strălucirea ei nu numai sud-vestul Statelor Unite, ci şi lumea întreagă. Într-un termen record, Las Vegas a umbrit faima tuturor oraşelor care şi-au durat gloria în

jurul cazinourilor cu jocuri de noroc. Nisa, Monte Carlo, Spa, Macao, San Remo nu se bucură nici pe departe de prestigiul cu adevărat miraculos al oraşului Las Vegas.

În Las Vegas, câştigul propriu-zis trece pe planul doi. Oamenii vin să guste senzaţiile tari prilejuite de jocurile de hazard, indiferent de rezultatul lor. Dacă realizează câştiguri, cu atât mai bine. În realitate, nimeni nu s-a îmbogăţit de pe urma jocurilor de noroc. Fenomenul invers se petrece însă în mod curent.

În schimbul dolarilor, Las Vegas oferă pe lângă maşinile mecanice de joc, cele mai somptuoase hoteluri, cele mai cristaline piscine, cele mai frumoase femei, cele mai feerice spectacole, cele mai luxoase cluburi, cea mai încântătoare ambianţă...

Dacă în timpul zilei, Las Vegas reprezintă o oază paradisiacă în mijlocul deşertului – în timpul nopţii este o apoteoză de lumină şi culoare, o erupţie vulcanică de neon, argon, cripton, xenon, o imensă văpaie rece, care împurpurează văzduhul nocturn, un fanatic joc de artificii, turnat în tiparele reclamelor orbitoare...

Se spune că Las Vegas este oraşul superlativelor. Nu se exagerează. Broadway, acea superbă „cale lactee" a New York-ului, nu este cu nimic superior faimosului „strip" din Las Vegas...

Sosisem însoţit de Lolita şi de Giulio, care ardeau de nerăbdare să joace câteva mii de dolari la ruletă sau la pokerul automat. Până atunci, Louis Valentine nu le îngăduise să calce în această Sodomă a lumii americane, spre a nu le strecura în sânge virusul pasiunii pentru jocurile de hazard. Penibila aventură sentimentală a Lolitei cu contele Amedeo di Galatone-Fucino şi zvonurile ce-i ajunseră la ureche, în legătură cu tainica înclinare spre droguri şi spre unele perversiuni sexuale ale lui Giulio îi risipiseră ultimele iluzii pe care le mai păstra asupra purităţii sufleteşti a copiilor săi. O călătorie la Las Vegas nu mai prezenta pentru ei nici un pericol. Louis Valentine ajunsese la concluzia că pokerul automat era în orice caz mai puţin pernicios fiului său decât celelalte porniri ale sale.

Păţania cu Galatone-Fucino, alias Gaetano Corelli, îl lecuise şi de visul alianţelor matrimoniale aristocratice. Într-o seară mă chemase la locuinţa sa din Long Island şi, după ce ne instalasem în jurul unei mese încărcate cu sticle de whisky, coniac şi şampanie – ca şi când ar fi căutat în alcool uitarea supărărilor şi cuvinte cât mai convingătoare pentru mine – făcuse „mea culpa" faţă de un trecut pe care voia să-l dăm împreună uitării, şi îmi oferise oficial mâna Lolitei. Acceptasem, fiindcă un refuz m-ar fi expus unei rupturi cu un om pe

care-l stimam îndeosebi. Poate că profilul meu moral – dacă se poate vorbi de aşa ceva – a ieşit oarecum şifonat din această afacere. Acceptam să devin paravanul cinstei unei fete care mersese atât de departe cu primul ei logodnic, încât fusese nevoie să se facă apel la serviciile unui doctor ginecolog cu o largă experienţă în domeniul înlăturării urmelor supărătoare ale unor experienţe amoroase avansate până la ultimele lor consecinţe.

Relaţiile mele cu Lolita erau oarecum bizare. Nu putea fi vorba de iubire. Eu îi cunoşteam trecutul, iar ea aflase condiţiile în care acceptasem să-i devin soţ. Logodna noastră era rezultatul unui compromis, care prin însăşi ambiguitatea sa excludea orice sentimente sincere de dragoste.

— Iubirea vine o dată cu timpul, folosea Louis Valentine un dicton răsuflat.

În fond, poate că avea dreptate. Sunt, cred, unele cazuri când acest principiu îşi găseşte aplicarea. Lolita avea impresia că mă lăsasem cumpărat. Această situaţie crea între noi o stare de tensiune uşor de înţeles. Şi ea şi eu eram irascibili. În asemenea condiţii era natural ca relaţiile noastre să îmbrace uneori forme explozive, fireşti doar în acele căsnicii înăcrite, în care interesele şi nu dragostea au prezidat la închegarea lor. Încercam o adevărată voluptate să ne împroşcăm cu insulte. Evitam bineînţeles asemenea excese verbale în prezenţa lui Louis Valentine, care în realitate ne inspira – şi Lolitei şi mie – un vag şi impecabil simţământ de teamă. Noi îl cunoşteam pe *Don* Louis în cadrul relaţiilor afectuoase, de familie, dar ştiam că omul acesta bun şi onctuos avea la activul său crime, care nu atestau un caracter tocmai pacific. Avusesem ocazia să-l vedem într-una din puţinele sale crize de mânie, când i se adusese, de pildă, la cunoştinţă că Jo Minelli, un membru influent al „Cosei Nostra", participase la un hold-up asupra unei camionete blindate, care transporta lingouri de aur ale unei bănci din Kansas City. Minelli fusese prins datorită unui denunţ, şi eliberat pe cauţiune. În cursul cercetărilor, fusese adusă pe tapet activitatea Mafiei. Louis Valentine, care voia să spele de orice bănuieli activitatea acestei organizaţii, convocase consiliul suprem al „Cosei Nostra" şi după o filipică furibundă împotriva lui Minelli, terminase, ameninţând cu fulgerele sale pe toţi acei care ar fi tentaţi să urmeze exemplul acestui inconştient.

Douăzeci şi patru de ore după acea şedinţă, cadavrul lui Minelli, ciuruit de gloanţe, fusese găsit pe un loc viran din periferia oraşului.

O dată cu dispariția lui Minelli, nu-şi mai avea rațiune nici teama că acesta ar putea să facă poliției unele destăinuiri susceptibile să creeze neplăceri Mafiei...

Misiunea mea la Las Vegas, deşi importantă, nu implica primejdii şi nici nu promitea complicații supărătoare.

Există un elogiu care spune că planurile cele mai bine gândite sunt adeseori răsturnate de împrejurări cu totul imprevizibile. Aşa mi s-a întâmplat şi mie.

În Las Vegas, Mafia impusese controlul asupra unui mare număr de cazinouri şi hoteluri. Vizita mea în acest oraş avea drept scop consolidarea şi extinderea autorității „Cosei Nostra" asupra tuturor caselor de joc. Operația nu implica dificultăți insurmontabile. Las Vegas era un teren propice activității noastre. Din nenorocire, la câteva zile după sosirea mea în această localitate, afacerea a luat o întorsătură foarte neplăcută, datorită intervenției unui miliardar, John Hastings, căruia îi intrase în cap să ajungă stăpânul necontestat al oraşului Las Vegas. Lupta dintre el şi „Cosa Nostra" avea să ia în curând proporții epice, speculate cu voluptate de ziarele şi revistele din lumea întreagă. N-am să mă refer la această formidabilă încercare de forțe, decât în măsura în care mi-a afectat negativ propria-mi carieră.

Descinsesem la „Coronas", unul din cele mai mari hoteluri din Las Vegas. Mi se rezervaseră trei apartamente. Unul pentru Lolita, celălalt pentru Giulio şi ultimul pentru mine. Louis Valentine dorise să apar în postura unui foarte onorabil şi prosper om de afaceri. Împreună cu Lolita şi cu fratele ei, frecventam cele mai somptuoase localuri de distracție fără să ținem seama de cheltuieli. În epoca aceea aveam un Rolls Royce Phantom, care până şi în ambianța de lux dezlănțuit de la Las Vegas reuşea să stârnească senzație. Printre picături îmi făceam treburile potrivit instrucțiunilor primite din partea lui *Don* Louis.

Purtam în acea vreme discuțiuni neobişnuit de spinoase cu Arthur Ottis, proprietarul complexului „Copacabana". Mr. Ottis refuza să se lase convins că protecția noastră i-ar servi interesele. Spre a nu crea fricțiuni dăunătoare reputației Mafiei, Louis Valentine ar fi fost dispus să achiziționeze întregul complex pe un preț convenabil. Nu eram autorizat să exercit presiuni asupra lui Ottis decât în cazul că s-ar fi arătat recalcitrant oricărui aranjament acceptabil nouă.

Jacky Dickinson, proprietarul hotelului şi cazinoului „Coronas" intrase de mult în orbita „Cosei Nostra".

Prezența lui John Hasting în Las Vegas, care coincidea cu a mea, îmi crea o enervare inexplicabilă. Poate că instinctele mele ancestrale, trezite şi ascuțite de primejdiile pe care le întâmpinam zilnic, mă preveneau să-mi sporesc vigilența. Oamenii Mafiei, care împănau Las Vegas, nu-mi semnalaseră nimic suspect. Surpriza mea avea să fie deci cu atât mai penibilă.

Într-o noapte, după ce am asistat la un foarte reuşit spectacol de muzic-hall la „Stardust", am hotărât să fac o vizită lui Arthur Ottis. Discuțiile noastre ajunseseră într-un stadiu înaintat. Părea că eforturile mele aveau să fie încoronate de succes, spre satisfacția lui Louis Valentine şi spre exasperarea rivalilor mei din „Cosa Nostra".

Purtam în noaptea aceea – ca şi Giulio un smoking roşu cardinal, care crea un cadru frapant toaletei de lame argintiu şi capei de chincilla a Lolitei. Amănuntele astea mi-au rămas gravate în minte. Eram într-o excepțională stare de spirit. Spectacolul mă dispuse, iar şampania roşie, import, cu care stropisem supeul, îmi accentua euforia.

Când am oprit Rolls Royce-ul în față, la Copacabana, am remarcat că portarul care s-a repezit să deschidă portiera maşinii avea o mutră nouă. Sunt înzestrat cu un foarte viu spirit de observație, indispensabil ocupațiilor mele.

Am dat o raită prin sălile de joc. La mesele verzi, sute de mii de dolari treceau dintr-o mână în alta, dijmuiți la fiecare donă de caniota lacomă. Era evident că beneficiile cazinoului înregistrau o curbă constant ascendentă.

Am lăsat pe Lolita şi pe Giulio la ruletă, şi m-am îndreptat spre biorul lui Ottis. În fața uşii acestuia se afla un zăplan cu nasul cârmit spre stânga. Profesiunea de boxer îi era înscrisă pe chip.

— Pe cine căutați?

— Vreau să vorbesc cu patronul.

— Nu ştiu dacă are să vă poată primi. E foarte ocupat. Pe cine să anunț?

— Nino Bellocampo, am rostit sec. Simțeam, că încep să-mi pierd răbdarea.

Zăplanul a dispărut în biroul lui Ottis, iar după circa două minute, care mi-au părut iritant de lungi, a revenit.

— Poftiți înăuntru, m-a invitat, privindu-mă cu o insolență greu de digerat.

Mi-am făgăduit să-l concediez de îndată ce voi deveni stăpânul „Copacabanei". Am intrat în birou. Spre surprinderea mea, la masa

de lucru se afla o mutră nouă.

— Bună seara. Vreau să stau de vorbă cu Mr. Ottis. Fii bun, te rog, şi cheamă-l încoace.

Insul nici nu s-a deranjat să-mi răspundă la salut. M-a privit de sus, ca şi gorila de la uşă.

— Eu sunt noul director. Aveţi vreo reclamaţie? Am început să văd roşu.

— Este nevoie să-ţi repet?. Pe Mr. Ottis îl vreau.

— Căutaţi-l atunci la New York. Acolo îl puteţi găsi.

— Ascultă, tinere, am replicat, nu-mi place să mi se vorbească pe tonul ăsta. Dacă vrei, pot să te învăţ să fii mai respectuos.

A făcut o schimă obraznică.

— Serios?

S-a ridicat de pe fotoliul său. Abia atunci am remarcat că, asemenea zăplanului de la uşă, avea peste doi metri.

— Dacă, vreţi să vă lămuresc, am s-o fac şi pe asta, a rostit ironic, deşi comportarea dumneavoastră m-ar îndritui să vă poftesc afară.

N-am avut timp să reacţionez, proptindu-i un pumn în bărbie căci fraza pe care a rostit-o în continuare m-a lăsat fără glas.

— Mr. Ottis nu mai este proprietarul „Copacabanei". Nu sunt obligat să vă furnizez numele noului proprietar. Şi fiindcă sunt extrem de ocupat, vă rog să...

Nu l-am mai lăsat să termine. Pumnul meu a ţâşnit ca din praştie, ţintindu-i bărbia. Noul director al Copacabanei a făcut o voltă de-a-ndăratelea, aterizând dincolo de fotoliu, pe covorul pufos. Zgomotul l-a atras şi pe zăplanul de la uşă.

N-am să uit niciodată lupta aceea scurtă, dar extrem de violentă cu cei doi indivizi. I-am răpus, dar cu preţul unei buze despicate şi a doi dinţi din faţă. Când m-am înapoiat în sala de joc, plastronul de dantelă al cămăşii mele era mânjit de sânge. Tamponându-mi cu batista buza sângerândă, am poftit pe Lolita şi pe Giulio să mă urmeze. Lumea din jurul meselor verzi se uita la mine ca la o arătare.

Turbat de furie, că fusesem jucat, am părăsit „Copacabana". În maşină am explicat pe scurt Lolitei şi fratelui ei, incidentul în care participasem. Aveam de gând să dau în aceeaşi noapte un telex cifrat lui Louis Valentine spre a-i comunica cele întâmplate şi a-i cere instrucţiuni. Evenimentele de la „Copacabana" mă depăşeau. Nu puteam trece la represalii înainte de a obţine aprobarea lui *Don* Louis, cu atât mai mult cu cât cunoşteam oroarea lui de o publicitate care nu putea decât dăuna „Cosei Nostra".

La „Coronas”, unde venisem să mă schimb, mă aştepta o nouă surpriză. Funcționarul de la recepție, un tinerel pe care nu-l mai văzusem până atunci, îmi înmână cheia apartamentului zâmbindu-mi cu exagerată politețe:

— Mr. Bellocampo, regret că trebuie să vă dau o veste proastă. Apartamentele ocupate de dumneavoastră şi de însoțitorii dumneavoastră urmează a fi renovate. V-am rămâne recunoscători dacă ați binevoi să părăsiți hotelul în cursul zilei de mâine. Bineînțeles, dumneavoastră veți fixa ora...

Cred că dacă tavanul mi s-ar fi prăvălit în creştet, n-aş fi încercat o surpriză mai neplăcută. O clipă, am fost ispitit să-i stâlcesc mutra cu o directă, dar m-am abținut. Holl-ul era plin de noctambuli. Gestul meu ar fi stârnit un scandal cu urmări incalculabile.

— Procedeul acesta e oarecum, ciudat, am ripostat cu înghețată linişte. Nu mai vorbesc de lipsa lui de eleganță...

— Regret, Mr. Bellocampo, a rostit tinerelul cu diplomatică amabilitate. Nu am făcut decât să vă transmit dispozițiunile noii direcții.

Am înregistrat lovitura. Mi se comunica şi de data asta – şi pe cale ocolită – că şi „Coronas” schimbase de stăpân. Eşecul misiunii mele la Las Vegas era deplin.

În aceeaşi noapte am trimis uni telex la Long Island. Am primit răspunsul în mai puțin de un sfert de oră. Louis Valentine îmi ordona să mă înapoiez cu primul avion la New York. Bineînțeles, Lolita şi Giulio aveau să mă însoțească. Prezența lor nu mai era oportună în Las Vegas. Față de noua întorsătură pe care riscau să o ia evenimentele, odraslele lui Louis Valentine trebuiau să dispară din Nevada.

A doua zi de dimineață, pe aeroport, am avut umilința să aflu din gura hamalului ce-mi căra valizele, vestea pe care mafioții mei nu fuseseră în stare să mi-o furnizeze.

— Se spune că Mr. John Hastings vrea să facă din Las Vegas cel mai important centru din această zonă a Statelor Unite. Nu ştiu dacă ați auzit că a cumpărat cinci hoteluri deodată. Fără ca nimeni să prindă de veste. Aşa om zic şi eu!...

— Ai făcut multe greşeli, *Don* Nino. Şi greşelile se plătesc.

Schillaci suspină, apoi îşi pleacă încet capul, lăsând bărbia să i se proptească în piept. Pare să-l toropească somnul. Stă nemişcat. Liniştea lui îmi dă de gândit. E atât de mare contrastul între spaima

pe care i-o citeam în ochi, între agitația febrilă de acasă şi imobilitatea lui de acum, încât încep să mă întreb dacă atunci nu a jucat teatru. Schillaci e un vulpoi bătrân. N-ar fi dobândit actuala-i poziție în Mafie dacă n-ar fi dat dovadă de viclenie, de îndrăzneală, de sânge rece şi de acea absență totală de scrupule, indispensabilă unui mafiot care se respectă.

Luna s-a acoperit de nori. A început iarăşi să plouă. Pe şosea s-a făcut mâzgă. Sunt nevoit să micşorez viteza. Nu cred că voi reuşi să ajung la Caltanissetta înainte de a se crăpa de ziuă.

Sunt obosit. Foarte obosit. Mi se închid ochii. Motorul toarce, şoseaua se avântă sub roțile maşinii, ploaia cade pe ferestre. Monotonia aceasta mă amorțeşte. Îmi dau scama că dacă mai continui să merg, risc să intru într-un şanț.

Opresc în dreptul unei fântâni. Cobor din maşină, mă spăl bine pe ochi şi pe ceafă, apoi fac câteva mişcări de înviorare. Ridic fața spre cer şi aspir adânc aerul curat. Picături reci de apă îmi cad pe frunte. Am reuşit să izgonesc somnul.

Mă instalez iarăşi la volan. Las geamul din stânga deschis. Schillaci se cutremură, înfiorat de frig, dar nu se plânge. Mă priveşte cu coada ochiului. Ce i-o fi trecând acum prin minte lui *Don* Mariano Schillaci?

Cerul prinde să se lumineze spre răsărit. Norii groşi şi zdrențuiți sunt de un cenuşiu murdar. Ce minunată a fost vremea ieri!

Dau drumul la radio. Cad peste ştirile de la prima oră. Se vorbeşte despre masacrele de la Calatafini şi Segesta. „Răfuieli între bande", comentează crainicul. „Poliția îşi continuă cercetările... Arestări iminente... Autoritățile au intrat în posesia unor indicii importante"... Vorbăria goală a reporterilor care vor să spună ceva, fără să ştie nimic...

Trecem prin Mussomeli. Şoseaua nu e deloc faimoasă. Nu pot să depăşesc optzeci de kilometri pe oră. Schillaci tace ca un peşte. Mă studiază, privindu-mă pieziş, pe sub sprâncene. Ce-o fi punând la cale? Întrebarea asta trebuia să mi-o pun mai de mult. Dacă îndoielile îmi par justificate, nu am decât să fac drumul întors. Aş ieşi în şoseaua care coboară spre Agrigento şi de acolo aş lua-o de-a lungul coastei sudice a Siciliei, prin Licate, Gela şi Vittoria, spre Siracuza. Aş putea să aleg ruta care taie centrul insulei, ieşind direct la Messina.

Oricare din aceste variante m-ar îndepărta de *Don* Caló. Şi eu trebuie să ajung la *Don* Caló. E o idee fixă.

— La Caltanissetta, *Don* Caló nu e singur, rosteşte Schillaci care mi-a desluşit parcă gândurile.

Refuz să-i răspund. Bătrânul e dezamăgit de lipsa de efect a vorbelor lui.

— Ce te faci dacă *Don* Caló nu pune nici un preț pe pielea mea? revine iarăşi la atac. Dacă *Don* Carlo mă sacrifică spre a pune mâna pe dumneata? Nu te temi că în calitate de ostatec nu reprezint mare lucru?

Afectează o îngrijorare bine jucată. Vrea să-mi sugereze că îl înfricoşează perspectiva ciocnirii mele cu *Don* Caló, subliniind indirect că acesta se află la Caltanissetta. Aluziile lui sunt bine calculate. Nu-mi dă răgaz să judec situația. Nu vrea să fac drumul întors. Nici o grijă! Am să fiu foarte atent. N-am să mă las lovit prin surprindere. Sunt pregătit pentru orice eventualitate. Dacă aş da înapoi, *Don* Caló, Schilllaci şi oamenii lor ar face mare haz pe seama mea. M-ar acuza de laşitate. Parcă-l văd pe *Don* Caló săltându-şi burta într-un râset plin de ironie.

— Când a fost să dea ochii cu mine, s-a dezumflat ca un balon găurit. Fricosul!

Schillaci şi-a atins scopul Merg înainte. Riscurile nu sunt însă numai ale mele. Dacă a încercat să mă înşele, îl plâng anticipat.

Intrăm în Caltanissetta. Când trecem prin Piazza Garibaldi, cerul e atât de jos, încât norii se agață de clopotnițele Domului. Viale Regina Margherita, cu clădirile ei masive şi rare, este pustie.

— Casa lui *Don* Franco Albertazzi e afară din oraş, spune Schillaci în vreme ce mă dirijează prin oraşul mort.

Străbatem o mahala tristă şi ieşim iarăşi la câmp. Casa lui Franco Albertazzi stă singuratecă în mijlocul unui peisaj arid, opresiv. Pare o cetate în miniatură. Ziduri puternice, jupuite pe alocuri de tencuială, ferestre cu grilaje. Un balcon cu parapet împodobit cu sculpturi deasupra intrării. O clădire mohorâtă, respingătoare ca o temniță.

Un bătrân cocoşat deschide porțile de la intrare. Pătrundem într-o curte interioară, în care se mai află o maşină. Un Fiat 125 negru. Bătrânul ne priveşte cu mirare. Semn bun. Înseamnă că nu eram aşteptați.

Desprind cătuşele lui Schillaci de bara de la bord, apoi i le pun iarăşi la mâini. Nu-i las libertate în mişcări. Pe lângă pistoalele mele, îmi iau o mitralieră şi îmi încarc buzunarele cu muniție, înfig gura mitralierei în şalele lui Schillaci şi îi ordon să coboare. Se execută, sub privirile uluite ale bătrânului.

Sunt surprins că nu văd nici maşinile şi nici oamenii din garda lui *Don* Caló.

— Nu văd nici o mişcară. *Don* Mariano, îi spun.

— Mă mir şi eu, îmi răspunde. Trebuia să fie aici. Să nu fi intervenit vreo complicație. Rana de la umăr... poate... Să nu se fi înrăutățit.

— Şi „amicul" de la Roma?

— Trebuie să sosească în cursul zilei...

Explicațiile îmi par trase de păr.

— Să intrăm în casă, propune Schillaci. Gazda o să ne lămurească.

Traversăm un vestibul, străbatem câteva coridoare pustii şi intrăm într-o încăpere cu ferestre înguste. E atât de întunecoasă, încât abia disting mobilele din jur. Înfig şi mai adânc gura țevii în vertebrele lui Schillacci.

Dintr-un fotoliu se ridică un ins scheletic, de vreo şaizeci de ani, cu şuvițe de păr negru întinse peste chelia lucioasă. Aduce vag cu defunctul comedian Toto.

— Eh, ce-i cu dumneata, Mariano?

Bătrânul are un glas subțire, de babă şi un debit sacadat.

— S-a răzgândit Dan Caló şi te-a trimis pe tine? Să nu se simtă jignit „amicul" de la Roma.

Don Franco Albertazzi are înfățişarea tipică a unui bătrân ajuns în ultimul grad de ramolisment.

— Nu văd eu bine? rosteşte piţigăiat. Ce e cu cătuşele alea? Faci antrenament pentru închisoare?... Şi dumnealui cine e? Ți-ai schimbat băieții?... Ascunde, fiule, tunul ăla, că nu suntem pe vremea fasciştilor!

Îl poftesc să stea pe o canapea, împreună cu Schillacci. Apoi îi leg unul de altul cu cătuşele.

— Ce mai e şi asta? se miră Albertazzi. La mine în casă?

— Gura! îl reped.

— Eh, cine eşti de cutezi să-mi dai porunci?

Bătrânul servitor stă ca o bufniță lângă canapea şi mă priveşte cu ochi rotunzi. Cred că e sărac cu duhul. Nu-l pierd din ochi. Nu vreau să am surprize.

— Afară de voi mai e cineva în casă? îl întreb pe amfitrion.

Albertazzi ripostează supărat.

— Eh, nu vreau să-ți spun! Ce-o să-mi faci? Am rezistat eu torturilor haidamacilor lui Mussolini. Crezi că mă sperii? Am mai

văzut mucoşi ca tine făcând pe grozavii!

Enervarea îl face să scape un şuierat. Scena îmi pare comică, deşi situaţia în care mă aflu nu e deloc plăcută. Sunt intrigat. La sperietoarea asta bătrână vine un „amic de la, Roma" spre a negocia cu *Don* Caló? Neverosimil! Mă temeam că mi se întinde o cursă. Cursa asta pare acum să se materializeze. Simt primejdia în aer. Instinctele nu m-au înşelat niciodată.

Renunţ să mai cer explicaţii celor doi inşi care mă privesc cu ostilitate. Deschid una câte una toate uşile care răspund în această încăpere. Una din ele face legătura cu un fel de cămară, încărcată cu mobile. Are o singură ferestruică zăbrelită, plasată aproape de tavan. Aici am să-i închid pe cei trei, apoi am să cercetez casa din pod până în pivniţă.

Îmi pun planul în aplicare. Trioul mi-a ghicit intenţiile. Slabi şi cocârjaţi ca nişte bâtlani jumuliţi de pene, intră – la porunca mea – în cămara cu mobile vechi. Îi încui de două ori pe dinafară, iau cheia în buzunar şi plec în explorare.

Cu mitraliera în poziţie de tragere, trec din cameră în cameră. Casa e realmente goală. În bucătărie arde focul, într-un ibric fierbe cafea. A ajuns pe fund şi răspândeşte un miros pătrunzător de ars. Ies în curtea interioară. Are două porţi. Una – cea dinspre sud – răspunde în şosea. Cealaltă – orientată spre nord – face comunicaţie cu un drum de ţară, care se pierde în depărtare. O ramură a acestui drum ocoleşte casa şi iese de asemenea în şoseaua principală.

Închid porţile şi le zăvorăsc. Mă întorc la trioul de bătrâni şi îi scot din cămară. Îi poftesc să se aşeze iarăşi pe canapea.

Schillaci e calm. Albertazzi se tot uită la ceasul de bronz de pe masa lui de lucru. Din când în când trage cu urechea spre fereastră. Bătrânii îmi pregătesc ceva. În ochii Iui Albertazzi desluşesc un licăr de ironie foarte lucidă. Omul ăsta cu mutră de clovn nu este atât de ramolit pe cât pare.

Aud de afară zgomot de motoare. Dintr-un salt, sunt la fereastră. Trei automobile prăpădite apar pe şosea, în dreptul casei. Coboară nişte tipi cu şepci adâncite pe ochi, îmbrăcaţi în negru şi înarmaţi cu puşti retezate şi cu mitraliere. Se adună şi fac un mic conciliabul.

Am înţeles. De cursa de care m-am temut n-am scăpat. M-am dat singur pe mâna duşmanilor mei. Întâlnirea lui *Don* Caló cu „amicul" de la Roma n-a fost decât o poveste. Schillaci nu a urmărit decât să mă atragă în casa asta. Şi a reuşit. Totuşi, situaţia mea nu e atât de disperată pe cât s-ar crede. Îi am pe Schillaci şi pe Albertazzi ostateci.

Bănuiesc că şi Albertazzi e un personaj influent.

Deodată îi aud glasul. Un glas ferm, care nu mai tremură.

— Ei tinere, nu crezi că ar fi mai bine să te predai? întorc capul spre el.

— Aţi lucrat abil.

— Îmi pare bine că recunoşti, răspunde Albertazzi. Te sfătuiesc să desfaci cătuşele astea. Mă jenează.

— Bag de seamă că v-am subestimat, le spun. Cum ai făcut, *Don* Mariano, să-ţi anunţi prietenul?

Schillaci răspunde cu afectată modestie.

— Eh, metode prăfuite. Nimic senzaţional. Bătrâna mea servitoare s-a uitat prin gaura cheii şi a auzit toată conversaţia noastră. Restul... cred că l-ai înţeles... Ai intrat singur în gura lupului. Ce-şi face omul cu mâna lui...

— Uiţi un lucru, *Don* Mariano, îi răspund. Dumneata şi cu amicul dumitale sunteţi încă în mâna mea. Cu un atu atât de puternic la dispoziţie, numai un prost ar pierde partida. Cum vă închipuiţi că aş ceda fără luptă? Iar dacă n-aş mai avea şanse de scăpare credeţi că aţi mai scăpa voi cu viaţă? Înainte de a-mi zbura creierii, vă expediez pe voi în paradis, ca să-mi anunţaţi sosirea.

— Eşti un adversar primejdios! exclamă Albertazzi în batjocură.

— *Don* Nino nu glumeşte, intervine Schillaci, suspinând.

Ni se adresează împăciuitor:

— Mă tem că de data asta partida se va încheia cu o remiză. Îţi fac o propunere. Îţi îngădui şă pleci.

— Câtă mărinimie! Şi cum vei proceda?

Dau poruncă oamenilor să te lase să treci. Îţi pun maşina mea la dispoziţie.

— Propunerea îmi surâde, îi răspund.

Deschid fereastra. Am observat un om care se apropie de intrarea casei. Trag o salvă de avertisment la picioarele lui. Sare în aer ca un iepure apoi se îndepărtează în fugă, adăpostindu-se după o maşină.

— Oamenii dumitale sunt cam nărăvaşi, *Don* Franco, îi vorbesc lui Albertazzi.

— Lasă-mă să le vorbesc, propune Schillaci. Să aranjez lucrurile.

— Poftim, îi zic.

— Nu ne scoţi cătuşele?

— V-aţi săturat să fiţi fraţi siamezi? îi întreb.

— Cum doreşti, *Don* Nino.

Trăgându-l după el pe Albertazzi, Schillaci ajunge la fereastră. De

sus, le strigă oamenilor.

— Îl lăsați pe *Don* Nino Bellocampo să treacă nevătămat. Asta e porunca mea. Ați înțeles?

— Înțeles, se aude de jos un glas.

— Toată lumea a înțeles?

— Toată, repetă mai multe voci în cor.

— *Don* Nino va folosi automobilul meu, un Fiat 135 negru.

Schillaci se întoarce spre mine.

— Ai drumul liber, *Don* Nino.

— Mulțumesc, *Don* Mariano. Sper că mă veți conduce până jos.

— Este neapărat necesar?

— Prefer să fiu însoțit până la maşină.

Împreună cu Albertazzi şi cu bătrânul servitor, mă procedează până în curtea interioară. Ținându-i sub amenințarea mitralierei, deschid porțile larg. Descui apoi cătuşele. Albertazzi îşi degajează mâna şi începe să-şi frece încheietura amorțită. Schillaci e impasibil.

— Treci, te rog, la volanul maşinii dumitale, *Don* Mariano, îl poftesc politicos.

Schillaci tresare.

— Nu înțeleg!

— Să-ți explic! Dumneata ai să ieşi cu prima maşină. Ca să-mi deschizi drumul. Eu te urmez cu a doua maşină.

— Nu mă întrebi şi pe mine dacă sunt de acord să-mi iei maşina? mă întrebă cu impertinență Albertazzi.

— Nu te întreb, ripostez tăios.

Albertazzi nu mai insistă. Schilacci în schimb e palid.

— Să-mi anunț oamenii că vor trece două maşini. Îmi spune. Altfel riscăm să-i derutăm.

— Nu-i nimic.

— N-a fost vorba aşa, *Don* Nino,

— Urcă-te în maşină, îi poruncesc.

Întăresc vorbele, amenințându-l cu mitraliera. Descumpănit mă priveşte în ochi. Îşi dă seama că nu mă joc. Ştie că dacă nu-mi va executa ordinul, nu va mai apuca viu minutul următor. Crispat, se urcă la volan.

— Dă-i drumul, rostesc cu duritate.

Fiatul porneşte, se angajează pe sub portalul sudic şi se îndreaptă cu viteză spre şosea. Rafale de mitralieră îl întâmpină. Maşina virează brusc, apoi capotează. Rafalele continuă să o potopească, găurind-o ca pe un ciur. Mi-l închipui pe Schillaci zvârcolindu-se spasmodic

înăuntru sub impactul gloanțelor. Bietul *Don* Mariano Schillaci! A căzut în propriul său laț.

Râd sardonic şi mă întorc spre Albertazzi. Bătrânul prieten al lui Schillacci s-a făcut pământiu.

— Acum plecăm şi noi, îi spun. Cu maşina dumitale, *Don* Franco. Sus!

Se execută fără să crâcnească. De data asta spaima lui nu mai este trucată. Îşi dă seama,că pentru el nu mai există scăpare, decât dacă va juca aşa cum îi cer. Ne instalăm în Fiatul 125. Demarez cu maximum de viteză. Mă angajez prin portalul nordic, ocolesc casa şi ies în şosea. Zăresc prin retrovizor Fiatul 130 răsturnat şi oameni în jur, apoi îi pierd din vedere.

Nu mi-e teamă că se vor lua după noi. Maşinile lor arhaice nu s-ar putea ține după Fiatul acesta de ultimul tip, nervos şi rapid ca o gazelă. Pericolul vine din altă parte. După ce vor constata că l-au curățat în locul meu pe Schillaci, vor da alarma. După moartea omului său de încredere, *Don* Caló se va năpusti asupra mea cu furie sporită. Îşi va mobiliza toate forțele spre a mă suprima cât mai repede. Contraofensiva mea îl va pune pe gânduri. Se va teme că ar putea împărtăşi soarta lui Schillaci.

Albertazzi stă pe banchetă, lângă mine şi îşi frământă nervos mâinile. Nu i-am pus cătuşele. Nici nu este necesar. Omul ăsta nu e pe măsura lui Schillaci. Nu va ridica mâna asupra mea. Îşi dă seama că n-ar avea nici o şansă să mă răpună. Ar putea de pildă să pună mâna pe volan. Față de viteza cu care circulăm, o cât de mică răsucire necontrolată a volanului spre dreapta sau spre stânga ne-ar arunca în şanț. Dar Albertazzi nu e la vârsta eroismelor. Bătrânii se cramponează cu disperare de viață. Poate fiindcă o simt cum le scapă zilnic printre degete. Tinerii ştiu că vor muri, dar nu le vine să creadă că şi lor li se va întâmpla aşa ceva vreodată. Sfârşitul se estompează pentru ei într-o negură pierdută în depărtări practic intangibile.

Moartea lui Mariano Schillaci m-a umplut de scârbă. După acest ultim succes ar fi fost firesc să mă scald într-o mare de euforie. Încă o dată am fost mai tare decât Mafia. Cu toate astea simt o nemărginită greață. Greață față de Schillaci, de *Don* Caló, de „Onorata Familie", de zvârcolelile ei spre a-şi păstra o putere pe care este pe punctul de a o pierde, greață față de mine, față de viața pe care o duc.

Mă uit cu coada ochiului la Albertazzi. Colțul buzelor îi tresare într-un tic nervos pe care nu şi-l poate stăpâni, aşa cum nu-şi poate

stăpâni nici tremurul mâinilor. Şi-a pierdut toată îndrăzneala afişată la el acasă. Acum nu mai joacă teatru. Se întreabă, desigur, cât îi mai va fi dat să trăiască.

Frânez. Maşina se opreşte atât de brusc, încât Albertazzi, împins de inerție, se izbeşte cu fruntea de bordul maşinii. Pielea i-a pleznit aproape de tâmpla stângă şi sângele a început să-i curgă în două fire sinuoase până la minusculul gard viu al sprâncenei stâng. Îşi duce instinctiv mâna la frunte, apoi îşi priveşte degetele mânjite de sânge. Un gest firesc pe care-l fac mai toți răniții.

— Am să mă infectez, rosteşte aproape fără voie.

Îmi vine să râd. Moartea îi pluteşte deasupra capului, şi el se gândeşte că are să i se infecteze zgârietura. Ciudate ființe mai sunt şi oamenii!

— N-ai nişte spirt? mă întreabă.

— N-am. Coboară! Ai să te duci pe jos până la Canicatti. Nu mai e mult până acolo. Ai să găseşti o farmacie.

Fruntea i se încreţeşte, chinuită de o întrebare care nu-şi găseşte explicația.

— Mă laşi să cobor?

— Da.

O expresie de neîncredere îi apare în ochi.

— Mă laşi să cobor, apoi ai să tragi în mine. Cunosc procedeul.

— Dacă aş vrea să te curăț, aş putea s-o fac şi aici, în maşină. Crezi că mă tem să nu pătez de sânge pernele banchetei?

— Nu cobor! rosteşte cu o încăpățânare senilă.

Îl înspăimântă perspectiva morții. Frica îi dă curajul să mă înfrunte.

— Bătrân caraghios! rostesc eu, deschizând portiera din partea lui. Îl apuc de umăr, şi îl împing fără menajamente afară din maşină.

Când se vede pe asfalt, în ploaie, se uită la cer, la pă-mânt, apoi la mine. Groaza i-a rotunjit ochii. Aşteaptă să scot un pistol şi să-l trăsnesc între ochi.

Nu ştiu ce mă face să prelungesc această aşteptare. Cred că Albertazzi îşi trăieşte cele mai cumplite clipe din viața lui. Refuză să creadă că i-aş putea da libertatea. Fiindcă el, în condiții similare, nu mi-ar fi dat-o.

Demarez. Maşina porneşte încet. L-am lăsat singur cu ploaia. Îl privesc prin oglinda retrovizoare. Stă în picioare, înlemnit, şi se uită după maşină. Ce s-o fi petrecând acum în capul lui?

I-am dat drumul fiindcă prezența lui m-ar fi stingherit. Franco

Albertazzi, ostatec, nu mi-ar fi fost de nici un folos. *Don* Caló nici nu s-ar fi gândit să pună viața bătrânului în cumpănă cu a mea. Cred că la ora asta *Don* Caló ar fi în stare să sacrifice o sută de mafioți – în cap cu Franco Albertazzi – numai să pună mâna pe mine.

Am ajuns în Enna. De aici şoseaua se desparte în două. Ramura din stânga duce prin Agira, Regaibuto, Adrano şi Paterno, spre Catania. Cea din dreapta sfârşeşte tot la Catania, dar străbate o regiune mai puțin populată, în care probabilitatea unor întâlniri nedorite ar fi minimă.

Este, oarecum ciudat că în momentele astea de tensiune îmi vin în minte astfel de nimicuri. Mi s-a mai întâmplat însă de multe ori. Creierul caută o diversiune, spre a se elibera pentru câteva clipe de povara gândurilor negre. Are nevoie din când în când de o vacanță. Vacanța s-a încheiat, căci imaginea lui *Don* Caló îmi apare brusc în fața ochilor.

Încercarea mea ratată de a-l ucide, soldată că moartea lui Schillaci, nu reprezintă totuşi o înfrângere. Am provocat lichidarea unui om care m-a deservit sistematic în ultimii ani. La hotărârea lui *Don* Caló şi a tribunalului „Onoratei Familii" de a mă condamna la moarte, Schillaci şi-a adus desigur o serioasă contribuție. Regret un singur lucru. Sfârşitul lui a fost atât de năprasnic şi de rapid, încât nu a avut timp să regrete greşelile trecutului. A pierit secerat de gloanțele destinate mie. Cred totuşi că în scurta lui călătorie cu maşina de la portalul casei lui Albertazzi şi până la şosea, l-a sugrumat spaima. Ştia că mafioții primiseră instrucțiuni să tragă asupra mea şi că acum soarta se întorsese împotriva lui. A sperat poate să se facă recunoscut şi să împiedice cu un semn declanşarea focului. Ploaia, vremea închisă nu le-au permis însă oamenilor, ascunşi după automobilele lor vetuste, să-i desluşească trăsăturile. Au fost siguri că la volanul Fiatului se afla Nino Bellocampo, care trebuia ucis cu orice preț. Au tras. Au tras cu îndârjire rafale de mitraliere. Ce senzație a încercat oare Schillaci când l-au potopit plumbii?... Înşelăciunea nu i-a servit.

Cum să dau de *Don* Caló? De la cine să mă informez? Lupta dintre mine şi *Don* Caló a luat acum aspectul unei probe contra cronometru – dacă mi-e permis să folosesc acest termen tehnic. Izbânda este a aceluia care va acționa mai repede. Sunt sigur că la ora asta *Don* Caló ştie că am trecut la contraofensivă. Moartea majordomului şi a lui Mariano Schillaci nu l-au lăsat indiferent. A avut norocul să nu se afle acasă, când am reuşit să pătrund în locuința sa. A avut a doua

oară noroc, când m-am lăsat înşelat de Schillaci. Îl va avea şi a treia oară?

În acțiunea pe care a pornit-o împotriva mea este ajutat de toate forțele de represiune ale „Onoratei Familii Eu sunt singur. Pe de o parte, această împrejurare mă serveşte. Pare paradoxal, dar asta e realitatea. Mă pot deplasa cu rapiditate, scăpându-le relativ uşor de sub supraveghere. Aplic principiile războiului de guerillă, lovind acolo unde duşmanul nu se aşteaptă şi dispărând îndată după executarea acțiunii. Dacă aş avea zece oameni hotărâți, care să lucreze concertat în mai multe puncte ale insulei, aş termina repede cu *Don* Caló.

Mă fulgeră o idee. Soluțiile simple sunt cele mai bune. Şi eu nu am ales soluția cea mai simplă când am dat buzna peste Schillaci. Trebuia să fi telefonat la locuința lui *Don* Caló. Poate că încercarea n-ar fi dat greş. Am să folosesc un telefon interurban automat, astfel ca telefonista să nu-l poată anunța că este cerut dintr-o localitate anume. Şi am să mă folosesc de numele unui „amic" din Roma. *Don* Caló vă răspunde personal, sau în cazul lipsei sale, mi se va spune unde să-l găsesc. Are destui secretari care răspund la telefon în locul lui.

Dar pentru asta trebuie să ajung la Catania sau la Messina. În zona de est a insulei, Mafia are rădăcini mai puțin adânci. În oraşele de pe coasta răsăriteană mă voi putea mişca mai liber. Păcat că nu ştiu să mă deghizez. Nici ochelarii negri nu-i mai pot folosi. Pe vremea asta întunecată, ochelarii de soare ar atrage atenția. Dacă m-aş fi aflat în America, aş fi apelat la serviciile unui chirurg estetician, care mi-ar fi schimbat fizionomia. Aici, în Sicilia, o asemenea soluție e de domeniul fanteziei.

Poate că în această ultimă fază a luptei dintre mine şi *Don* Caló, hazardul va fi de partea mea. Este adevărat că în ultimii ani, norocul m-a părăsit. Mi-a mers tot mai rău. Nu a fost o prăbuşire bruscă, ci o rostogolire, lentă, cu întreruperi. Cea mai teribilă lovitură am suferit-o însă prin pierderea lui Louis Valentine, omul care voia să mă ridice pe culmile puterii...

Mă aflam la Acapulco, faimoasa stațiune balneară de pe coasta de vest a Mexicului, când am aflat de dispariția lui Louis Valentine. Părăsise clădirea în care erau instalate birourile sale din New York şi plecase pe jos spre hotelul Piaza, unde avea o întâlnire cu un prieten al său. N-a mai ajuns însă niciodată la destinație. S-a topit pur şi simplu în aer. Din clipa în care a ieşit în stradă, după ce a oferit

portarului o havană – cum îi era obiceiul – nimeni nu l-a mai văzut.

Cum era şi firesc, volatilizarea asta a făcut mare senzaţie. Membrii „Cosei Nostra" – mari şi mici – au intrat în fierbere. Şi poliţia s-a amestecat, deschizând ample cercetări, care n-au dus însă la nici un rezultat.

Îndată ce mi s-a adus la cunoştinţă dispariţia lui Louis Valentine, m-am urcat în primul avion cu destinaţia New York. În vreme ce avionul survola munţii sălbatici ai Mexicului, am avut tot timpul să reflectez asupra noii situaţii create prin intempestiva ieşire din scenă a protectorului meu. Era evident că mă aşteptau încercări grele. Louis Valentine avea mulţi duşmani, care nu văzuseră cu ochi buni rapida mea ascensiune. În ultima vreme, Louis Valentine suferise o serie de înfrângeri care-i ştirbiseră serios autoritatea.

În anii douăzeci, anii prohibiţiei şi ai charlestonului, Al Capone părea de neînvins. Chicago se afla la picioarele lui. Poliţişti şi oameni politici veroşi îi acceptau subsidiile. Un singur om, agentul federal Eliot Ness, a reuşit să-l doboare, realizând un tur de forţă pe care nimeni nu l-ar fi socotit posibil. Cu o tenacitate de bull-dog a săpat prima breşă în citadela aparent inexpugnabilă a lui Capone. Pe urmele lui au dat năvală agenţii fiscului. Într-un timp record, marele Al Capone, invincibilul Al Capone, a fost doborât de pe piedestalul său şi târât într-o celulă cu ferestre zăbrelite din închisoarea Alcatraz.

Louis Valentine retrăise peripeţiile care precedaseră dezastrul lui Capone. Doi oameni se ţinuseră de capul lui, exasperându-l cu atacurile lor repetate şi din ce în ce mai puternice. Primul era Mariano Rambella, din Narcotic Bureau, iar al doilea – Giorgio Schiarelli, inspector-şef în Interpol. Ca şi „Incoruptibilii" din detaşamentul lui Ness, Rambella şi Schiarelli rezistaseră tuturor încercărilor lui Louis Valentine de a-i mitui. Căpeteniile „Cosei Nostra" intraseră în panică. Rambella şi Schiarelli contribuiseră hotărâtor la distrugerea plantaţiilor de mac din jungla braziliană şi a celor de marijuana din Mexic. Tot ei, în colaborare cu poliţia şi funcţionarii de vamă americani, strangulaseră în mare măsură importul de stupefiante în Statele Unite, dezorganizând reţeaua de traficanţi de droguri dirijată de „Cosa Nostra". Tone de marijuana şi de heroină fuseseră depistate, capturate şi distruse de autorităţi. Mafia înregistrase pierderi uriaşe. După ce mijloacele de corupţie se dovediseră ineficace, câteva căpetenii ale „Cosei Nostra" propuseseră suprimarea primejdioşilor adversari. Louis Valentine se împotrivea

acestei măsuri extreme.

— Opinia publică este şi aşa destul de înverşunată împotriva noastră. Asasinarea lui Rambella şi a lui Schiarelli – dacă ar reuşi – ar stârni o indignare generală, care s-ar traduce prin noi măsuri luate împotriva noastră.

Louis Valentine, care în tinerețe mânuise cu dezinvoltură pistolul şi mitraliera, exterminându-şi fără ezitare duşmanii, prefera acum mijloace de luptă mai puțin spectaculoase, dar – credea el – mai eficace şi mai potrivite vremurilor actuale.

Tactica lui Louis Valentine nu fusese în cele din urmă adoptată de corifeii „Cosei Nostra". Dar duşmanii săi din sânul Mafiei nu dezarmaseră. Dispariția lui Louisi Valentine era evident opera acestora. Cine ar fi putut însă dovedi acest lucru?

La New York am fost întâmpinat pe aeroport de Lolita, de Giulio şi de cei doi secretari personali ai lui Louis Valentine. Lolita avea ochii plânşi. Paloarea îi sporea frumusețea. Giulio era pierit. Abia mai putea vorbi. M-au poftit să mă stabilesc provizoriu în vila lor de la Long Island. La New York viața mea ar fi primejduită. După dispariția lui Louis Valentine, vechile răfuieli – ținute până atunci în frâu – răbufniseră cu violență. Camillo Magnani, şeful rețelei de traficanți de stupefiante din New York, şi Jo Frankfurter, unul din corifeii organizației care se ocupa cu loteriile clandestine din zona de Est a Statelor Unite, fuseseră împuşcați în ultimele douăzeci şi patru de ore. Şi Magnani, şi Frankfurter erau oamenii lui *Don* Louis. Era de presupus că şi alți partizani ai fostului şef al Mafiei americane le vor împărtăşi soarta.

— Cu câteva zile înainte de dispariție, Mr. Valentine a avut un conciliabul cu un grup de căpetenii, mi-a explicat Ed Fox, primul său secretar. Cu acest prilej a pus pe tapet chestiunea unei eventuale succesiuni. Cred că Mr. Valentine bănuia că zilele îi sunt primejduite. Voia să evite luptele intestine, inerente unui interegn. După discuții lungi, numele dumneavoastră a fost reținut de toți cei prezenți. Dacă socotiți necesar, Mr. Bellocampo, îi putem convoca neîntârziat la vilă. Trebuie să lucrăm rapid. Să nu le dăm timp celor ostili nouă să impună alt candidat.

Ce simplu ar fi fost dacă Louis Valentine ar fi reuşit să definitiveze – înainte de a muri – desemnarea mea ca succesor la conducerea Mafiei. Şansele mele de reuşită erau acum mult mai reduse. Trecusem pe lângă noroc.

Consiliul căpeteniilor cuprindea şapte persoane. Tony Fontana,

Francesco Scaparone, Bug Weintraub, Riky Moran, Tobey Warbrouk, Aurelio Bassola şi Jim Marchessi. Toţi îşi câştigaseră gloria, activând în domenii mai mult sau mai puţin înrudite: proxenetismul, stupefiantele, pariurile, tripourile clandestine, controlul sindicatelor, spargerile de bănci, răpirile şi alte operaţii mai mărunte dar tot atât de profitabile. În ultimii ani Louis Valentine reuşise să imprime activităţii organizaţiei pecetea unei onorabilităţi de faţadă. Violenţele, crimele, acţiunile brutale, în conflict strigător cu legea, erau pe cât posibil evitate. Acum se lucra după metode ştiinţifice. Oamenii Mafiei pătrundeau treptat în întreprinderi şi în instituţii, asigurându-şi un control ocult asupra pârghiilor de comandă. Corupţia rămânea cea mai eficace armă. Corupţia face mai puţin zgomot decât mitralierele şi rezultatele obţinute sunt infinit superioare,

Fontana şi Scaparone erau partizanii lui Louis Valentine. Nu fuseseră potrivnici desemnării mele ca succesor al lui *Don* Louis, fiindcă şi-ar fi păstrat şi sporit toate avantajele şi privilegiile obţinute graţie lui. Weintraub, Bassola şi Marchessi erau neutri. Moran şi Warbrouk se socoteau îndreptăţiţi să preia – fiecare în parte – conducerea Mafiei. Moran era partizanul metodelor ştiinţifice, Warbrouk – al mijloacelor dure, violente. Argumentele lui nu păreau lipsite de temei. În ultimii ani se ridicaseră câteva bande independente, care începuseră să concureze făţiş Mafia. Fiindcă nu mai aveau a se teme de un război deschis – cunoşteau principiile lui Louis Valentine – acţionau cu tot mai multă îndrăzneală, acaparând domenii care într-o vreme fuseseră apanajul exclusiv al „Cosei Nostra". Traficul de stupefiante nu mai era de multă vreme un monopol al Mafiei. Acelaşi lucru se întâmpla şi cu pariurile ilicite şi cu tripourile clandestine.

A doua zi după sosirea mea la New York, am avut o întrevedere cu Fontana şi cu Scaparone. Traiul bun şi calmul birourilor somptuoase făcuseră din ei nişte indivizi durdulii, comozi, cu tabieturi de pensionari. Amândoi s-au declarat dispuşi să-mi susţină candidatura, dar îi timora opoziţia violentă a lui Warbrouk, care – credeau ei – n-ar fi fost străin de lichidarea lui Camillo Magnani şi a lui Jo Frankfurter. Erau de acord că organizaţia trebuia să-şi aleagă neîntârziat un şef, căci altfel risca să se fărâmiţeze într-o ciupercărie de bande mărunte, aşa cum fusese situaţia înainte de constituirea marelui sindicat al crimei, din iniţiativa lui Johnny Torrio. Erau categoric împotriva înscăunării lui Warbrouk la conducerea Mafiei. Mă preferau pe mine oricărui alt candidat, deoarece eram omul lui

Louis Valentine şi pe deasupra aveam frumoase state de serviciu.

Neutrii, în cap cu Weintraub, înclinau spre o conducere colectivă. Şi ei se temeau de excesele lui Warbrouk.

Scaparone şi Weintraub – purtătorii de cuvânt ai celor două grupuri ostile lui Warbrouk – au luat iniţiativa convocării unei reuniuni secrete a căpeteniilor Mafiei, care să găsească o soluţie viabilă, acum după dispariţia lui Louis Valentine. După lungi negocieri, au ajuns la concluzia ca discuţiile să aibă loc la Phoenix, în Arizona. Era un teren neutru, care convenea tuturor părţilor în cauză. La această reuniune aveau să participe şi alte personaje de seamă din sânul „Cosei Nostra".

Pentru a-mi întări şi mai mult poziţia, Fontana, Scaparone şi Ed Fox m-au sfătuit să mă însor cu Lolita. În calitatea mea de ginere al răposatului Louis Valentine, aş fi putut vorbi cu autoritate sporită.

Eram logodit cu Lolita de aproape doi ani. Nu ne căsătorisem încă fiindcă era minoră. Acest impediment nu mai exista. Cu o săptămână înainte de dispariţia lui Louis Valentine, Lolita împlinise optsprezece ani.

Mrs. Valentine cât şi răposatul ei soţ îşi exprimaseră adeseori dorinţa ca nunta fiicei lor să se desfăşoare într-o atmosferă de fast principar. Italienii au mania să îmbrace într-o pompă şi într-o strălucire cât mai mari ceremoniile nupţiale şi mortuare. Mrs. Valentine a stăruit să mă mut definitiv în vila de la Long Island. Ţinea să aibă în preajma ei şi a copiilor un om de nădejde, care să-i ferească de surprize neplăcute.

Puteam să fac acest pas cu atât mai vârtos cu cât în cursul anului precedent întreprinsesem o lungă călătorie în Europa, împreună cu Lolita şi cu fratele ei. Vizitasem cu acest prilej Franţa, Anglia, Germania Federală, Spania şi Italia. În Sicilia, pământul de baştină al lui Louis Valentine, stătusem aproape două luni. Cutreierasem insula în lung şi în lat, uimind lumea cu un Ford „Schelby-Cobra" cu număr american. Şederea mea în vila din Long Island nu putea trezi deci comentarii răuvoitoare la adresa Lolitei.

Mrs. Valentine, Lolita şi Giulio mă împuterniciseră să mă ocup de administrarea bunurilor lui Louis Valentine.

În „Cosa Nostra" situaţia mea era bizară. Deşi nu aveam o responsabilitate precisă, mă bucuram încă de un oarecare prestigiu, datorită faptului că fusesem atâta vreme mâna dreaptă a lui *Don* Louis. Mi se încredinţaseră numeroase misiuni, dar după insuccesul de la Las Vegas, Louise Valentine preferase să mă ţină în rezervă.

Bunele lui intenții se întorceau acum împotriva mea. Neavând un loc precis în spațiu, nu prinsesem rădăcini, nu îmi creasem un suport, o organizație proprie, pe care să o pot folosi în lupta pentru putere. Nu-mi rămânea decât să le manevrez pe unele căpetenii ale Mafiei împotriva celorlalte – joc de basculă cu puține şanse de izbândă, dacă nu dispui şi de o forță reală, care să te impună în cazul că manevrele de culise dau greş.

Consfătuirea de la Phoenix fusese fixată la sfârşitul lui aprilie. Cu două săptămâni înainte, trebuia să aibă loc nunta. Ne aflam la începutul lui martie. Îmi făceam socoteala că în viitoarele patruzeci de zile voi avea destul timp să trag sforile, astfel ca la Phoenix să-mi consolidez situația.

Warbrouk, un vulpoi isteț şi viclean, şi-a dat seama că timpul lucra în favoarea mea. Ca să preîntâmpine o manevră care l-ar fi putut dezavantaja, a trimis un ultimatum consiliului căpeteniilor, pretinzând imediata convocare a consfătuirii. În caz contrar, se va retrage din organizație o dată cu Riky Moran.

Împanicați, dornici să evite o sciziune care ar fi slăbit forțele organizației, ceilalți şefi mafioți au acceptat formula lui Warbrouk. În ultima duminică a lunii martie, a rămas să ne întâlnim la Phoenix. Nu-mi plăcea cum evoluau lucrurile, dar nu mă puteam împotrivi.

Mi-am luat rămas bun de la Lolita, de la Giulio şi de la Mrs. Valentine, şi în aceeaşi dimineață am plecat la drum. Dacă aş fi fost într-o stare de spirit mai puțin agitată, aş fi gustat din plin călătoria cu avionul de la New York la Phoenix. Am părăsit în plină iarnă coasta Atlanticului, ca peste câteva ore să survolez deserturile arse de soare ale Arizonei. Am aterizat la Phoenix aproape de ora prânzului. La aeroport mă aştepta Scaparone. Era îngrijorat. Frământările actuale din sânul Mafiei americane nu-i prevesteau nimic bun. Era convins că Warbrouk va încerca să dea o lovitură, înscăunându-se cu forța şef al „Cosei Nostra".

Reuniunea urma să aibă loc în casa unui mafiot de seamă din Arizona, Dicky Ralston, cunoscut pentru politica de echilibru pe care se străduise s-o păstreze în sânul organizației. Vila, imensă şi foarte luxoasă, fusese construită pe Desert Cove Avenue, în apropiere de Paradise Park. Când am sosit la destinație, majoritatea corifeilor convocați la consfătuire sosiseră deja. Ne aştepta un adevărat banchet, cu multă şampanie, menită să dezghețe atmosfera şi să creeze o ambianță de înțelegere şi armonie. În fața vilei erau parcate tot felul de maşini, unele mai luxoase decât celelalte. Toți mafioții

sosiți la consfătuire ținuseră să se prezinte cât mai bine. Se spune că nevasta şi maşina sunt firma bărbatului. Soțiile nu erau de față, dar automobilele demonstrau din plin opulența proprietarilor.

În timp ce ne aflam la masă şi ascultam un toast al gazdei în cinstea oaspeților, a pătruns în sufragerie un tânăr care făcea de pază în fața casei. Congestionat la față, a rostit gâtuit de emoție;

— Poliția! Casa este înconjurată de poliție!

Stupoarea şi panica iscată printre căpetenii este imposibil de descris. Până şi cei mai bătăioşi renunțaseră la atitudinea lor de bravadă. Se priveau uluiți, întrebându-se cine i-a trădat. În ceea ce mă priveşte, nu-mi pierdusem firea. Activitatea mea în Statele Unite fusese destul de redusă. Mă uitam cu dispreț la aceşti tipi cuprinşi de spaimă, care alergau de colo până colo ca şoarecii prinşi în cursă.

Uşa sufrageriei s-a deschis deodată şi în încăpere a irupt un mare număr de polițişti în uniformă şi agenți în costume civile. Am remarcat în primele rânduri pe Mariano Rambella, a cărui fotografie o văzusem în ziare în legătură cu acțiunea lui de stârpire a traficului de stupefiante.

— Frumoasă colecție de prieteni, Ralston, s-a adresat gazdei un căpitan de poliție. Toată grangurimea crimei organizate. De data asta ți s-a înfundat. Sunt curios să văd cum ai să explici prezența acestor indivizi în casa dumitale.

— N-am de gând să vorbesc decât în prezența avocatului meu, a rostit Ralston cu forțată demnitate. Înainte de toate, țin să protestez față de această violare a drepturilor cele mai elementare. N-am auzit că n-ai voie să-ți inviți cunoscuții la o agapă prietenească. În ceea ce priveşte crimele de care vorbiți dumneavoastră, nu am nici un fel de cunoştință. Dacă există criminali printre noi – ceea ce mă îndoiesc foarte – justiția are să-şi spună cuvântul. Din clipa aceasta nu mai am nimic de spus. Gura mea va rămâne închisă.

— Poate că noaptea pe care ai s-o petreci la poliție are să te îndemne la sentimente mai bune.

Mariano Rambella stătea de o parte şi ne privea critic. Era însoțit de Schiarelli, inspectorul-şef din Interpol. Rambella avea o privire aspră, stăruitoare, care te pătrundea ca razele X. Îți dădea senzația că e în stare să-ți citească gândurile.

Înconjurați de polițişti, corifeii mafioți se încolonaseră – de voie, de nevoie – şi erau conduşi spre ieşire. Cu excepția lui Warbrouk, care-şi păstrase neştirbită aroganța, ceilalți arătau ca o turmă de vite speriate, duse la abator. Erau de-a dreptul jalnici. Eu nu mă

încadrasem, încă în coloană.

— Ce aştepţi? m-a repezit căpitanul de poliţie. Ia-o din loc!

— De ce? am replicat. Nu am nimic să-mi reproşez.

— Pe noi ne-ai întrebat ce părere avem? a ripostat căpitanul. Haide! Mişcă! O să stăm mai târziu de vorbă. Nici o grijă! Avem tot timpul!

Noaptea aceea mi-am petrecut-o la poliţie, într-o celulă cu ferestre zăbrelite. Împreună cu mine se mai afla un vagabond foarte vorbăreţ, care încerca să mă tragă de limbă. Cunoşteam trucurile poliţiei, aşa că nu am rostit nici un cuvânt compromiţător. Când m-au chemat ia interogator eram calm, destins. Ştiam că nu au nimic a-mi imputa.

M-au împins într-o cameră mică, văruită, fără ferestre. M-au poftit să stau pe un scaun, în faţa unei lămpi electrice extrem de puternice, care mă lumina din plin, orbindu-mă. Am putut să-mi dau totuşi seama că în jurul meu se aflau mulţi oameni. L-am zărit şi pe Rambella, Nu mă scăpa din ochi.

Întrebările au început să se abată grindină asupra mea.

Răspundeam liniştit, alegând cuvintele. Cred că i-am înnebunit cu debitul meu domol. După trei ore de duel verbal, au încheiat interogatoriul.

— De data asta ai scăpat uşor, a intervenit Rambella, adresându-mi-se direct pentru întâia oară. Am însă ochii pe tine. Mă interesează cu deosebire activitatea ta de la Calcutta şi Hong-Kong.

Nici n-am clipit, deşi lovitura era directă. În sfârşit, am fost eliberat. În aceeaşi zi însă, am fost anunţat că se hotărâse expulzarea mea din Statele Unite. Visul meu de a deveni şeful Mafiei americane se năruia, Douăzeci şi patru de ore mai târziu mă îmbarcam pe avionul care avea să mă ducă în Europa. Lolita şi Giulio mi-au trimis o lungă telegramă în care îşi exprimau părerea de rău fiindcă eram silit să părăsesc definitiv America. Căsătoria mea cu Lolita a fost – bineînţeles – amânată *sine die*. Familia Valentine avea nevoie de un om care să le apere interesele în Statele Unite. Eu nu le mai puteam fi de nici un folos. Mi-am lăsat la New York maşina. Bogata colecţie de costume pe care mi-o înjghebasem între timp mi-a expediat-o ulterior în Europa Giulio.

Lolifa mi-a scris de câteva ori de la New York. I-am răspuns cu regularitate. Treptat, schimbul nostru de scrisori s-a rărit, apoi a încetat cu desăvârşire.

Pe atunci eram potopit de griji. Nu mai aveam timp să plâng pe ruinele trecutului. La Londra, unde mă stabilisem temporar, lucrurile

nu mergeau tocmai bine. Ghinionul continua să mă urmărească. Cu ghinionul nu te poți lupta. Se ține de tine ca lepra...

Ajung la Catania după trei ore de mers. Distanța de 106 kilometri dintre Enna şi Catania aş fi putut s-o străbat în mai puțin de un ceas. Sunt însă istovit. Abia reuşesc să-mi țin ochii deschişi. Am luat o hotărâre eroică. Noaptea asta am să mi-o petrec într-o cameră de hotel. Simt nevoia unui pat bun şi moale, în care să mă cufund ca într-un aşternut de vată. Sunt atât de obosit încât mi-a pierit şi foamea.

Mă opresc la o cofetărie şi beau două cafele tari, care mă mai înviorează. Merg apoi la poştă. Obțin o convorbire interurbană cu Palermo. Telefonul lui *Don* Caló sună. Aştept cu răbdare. După câteva zbârnâituri, îmi răspunde un glas pe care-l recunosc. Este unul din secretarii lui *Don* Caló.

— Vreau să vorbesc cu *Don* Caló Castiglione.

— Cine întreabă?

— Salvatore Cavalcanti.

Am folosit numele unui „amic" din Roma. Dacă-mi răspunde *Don* Caló, închid telefonul. Mi-e de-ajuns să ştiu unde îl pot găsi.

Vocea secretarului devine brusc deferentă. Cunoaşte reputația lui Salvatore Cavalcanti.

— Regret, *Signor* Cavalcanti. *Don* Caló Castiglione nu se află momentan la Palermo.

— Cum pot să dau de el? Am o chestiune urgentă...

— Încercați la Siracusa. A plecat să-şi vadă familia. Cunoaşteți, cred, numărul telefonului de la Siracusa.

Nu-l cunoşteam, dar asta nu avea nici o importanță.. Obținusem informația de care aveam nevoie.

— Am numărul. Mulțumesc. Bună ziua.

— Bună ziua. *Signor* Cavalcanti.

Am închis aparatul. Îmi vine să fluier de bucurie. Siracusa se află la circa şaizeci de kilometri de Catania. Ies în stradă şi privesc în dreapta şi în stânga. Lumea numai timp de mine nu are. Umblă zgribulită şi indispusă de ploaia şi de frigul care s-a lăsat. Urâtă e iarna în Sicilia.

Intru în primul magazin cu articole de voiaj şi îmi cumpăr o valiză. Mă înapoiez la maşină. Vâr în valiză mitraliera şi muniția de rezervă. Trebuia să mă debarasez de Fiatul lui Albertazzi. Caut un punct mai retras unde să-l parchez. Găsesc pe o stradă lăturalnică un loc ideal

între două maşini de acelaşi tip. Las Fiatul în plata Domnului. Nici nu-l încui. Nu mă interesează dacă va fi furat.

Cu valiza în mână, plec spre centru. Oraşul îndeobşte atât de însorit, arată acum lugubru. În Piazza del Duomo, şiroaie de apă se scurg pe spinarea elefantului imortalizat în piatră deasupra fântânii ce-i poartă numele. Ies în Via Stesicoro Etnee. Deşi în plină zi, cerul e atât de întunecat încât în vitrine sunt aprinse luminile. Aici, la Catania, mă simt în largul meu. Intru într-un garaj cu maşini de închiriat. Aleg un Fiat 1800 destul de bine îngrijit. Mă legitimez cu paşaportul american, ceea ce face să-mi crească serios prestigiul. Dolarii americani au mare trecere în Sicilia.

La Palermo n-aş fi îndrăznit să iau o maşină cu chirie. Aici, în Catania, domneşte altă atmosferă. Intru la un bufet expres şi îmi cumpăr tot ce găsesc mai bun. După ce mă satur, mă urc la volan şi plec spre Siracusa.

Şoseaua şerpuieşte paralel cu marea. Peisajul ar fi minunat, dacă ploaia nu l-ar întuneca, estompându-i contururile. Pe aici m-am plimbat o dată cu Lolita. Soarele scălda în aur şi cerul, şi marea, şi pământul. Am impresia că toate astea s-au petrecut într-o epocă imemorială.

Ciudat! Nu mai simt oboseala. Masa îmbelşugată mi-a restaurat forţele. Aş fi putut să trag maşina undeva, pe vreun drumeag lăturalnic, şi acolo să dorm un ceas sau două. Dar aş risca să-l pierd pe *Don* Caló. Şi asta nu trebuie să se întâmple. Sunt uimitor de lucid şi de treaz. Poate că ura, setea de răzbunare m-au trezit din somnolenţă.

Sunt îndrăgostit de Siracusa. Oraşul ăsta, a cărui vârstă se măsoară în milenii, m-a cucerit cu frumuseţea lui calmă, cu clădirile lui vechi şi atât de frumoase, cu marea care-l înconjoară, tot atât de albastră şi de cristalină ca şi văzduhul veşnic însorit.

Evident „veşnic însorit“ este o figură de stil, folosită cu predilecţie pe afişele bogat colorate ale societăţilor de turism. Azi, de pildă, norii plutesc deasupra Siracusei. Dar asta se întâmplă rar.

Odinioară, când entuziasmul netocit al tinereţii mă îndemna să iau legăminte pe care le credeam definitive, hotărâsem să mă stabilesc la Siracusa. Bineînţeles, după ce aş fi devenit bogat şi aş fi socotit că a sosit timpul să mă retrag din afaceri şi să mă bucur de odihnă şi de linişte, îmi făgăduisem să-mi cumpăr o casă frumoasă spre vârful peninsulei, lângă Castel. Mai târziu, târât de puhoiul frământat al sorţii, am uitat de Siracusa şi de promisiunile pe care mi le făcusem.

Când am trecut cu Lolita prin Siracusa, vechiul meu amor pentru oraşul acesta peninsular a răbufnit o clipă de sub cenuşă. Însă nu m-am mai gândit să-mi cumpăr o casă în umbra Castelului. Lolita ar fi vrut o viaţă agitată, luxoasă, plină de senzaţii tari, în ambianţa trepidantă a marilor metropole occidentale,

Cine ar fi crezut că într-o zi, aici, în Siracusa. voi da una dintre cele mai hotărâtoare lupte din viaţa mea? Mi-a intrat în cap să-l fac pe *Don* Caló să plătească pentru toate insuccesele mele din ultimii ani, pentru toate deziluziile, frământările sufleteşti şi nopţile mele nedormite.

S-ar putea spune – cu destul temei – că la ora asta sunt un om terminat. M-au năpădit iarăşi gândurile negre? Trec printr-una din acele repetate crize de pesimism, sau am intrat într-o criză finală? Poate că a sosit timpul să-mi fac bilanţul vieţii. Dacă analizez coloana „profituri", constat cu tristeţe că este mult mai săracă decât coloana „pierderi". Am gustat câteva satisfacţii intense, dar cu ce preţ? Azi, la treizeci şi ceva de ani, sunt un om sfârşit. Ce să mă mai ascund după degete? Asta e realitatea crudă, seacă, batjocoritoare. Dacă-l răpun pe *Don* Caló, va trebui să încep o nouă luptă cu Rambella şi cu Schiarelli. Şi ăştia îmi vor pielea.

Dacă aş fi urmat sfaturile unchiului Pietro, abatele sfânt, m-aş fi bucurat de o viaţă domoală, lipsită de zguduiri, dar şi de emoţii. La vârsta mea de azi mi-ar fi fost îngăduit să-mi fac planuri de viitor. Dacă n-aş fi devenit preot, mi-aş fi înjghebat o familie, aş fi avut copii, o carieră, idealuri, vise... Poate că mi-aş fi împlinit visurile. Poate că aş fi atins o vârstă venerabilă. Împovărat de ani şi de amintiri senine, m-aş fi plimbat pe străduţele de la Siracusa, gândindu-mă din când în când – fără teamă – la moartea care mă aştepta la capătul drumului...

Astăzi sunt tânăr. Sau, aparent tânăr, căci sufleteşte mă simt foarte bătrân. Aproape în fiecare clipă dau ochii eu moartea. Chiar când nu o văd, ştiu că mă pândeşte, mă adastă, dornică să mă înhaţe. A înarmat braţul lui Nocera, al lui *Don* Caló şi al atâtor rivali şi duşmani care au vrut sau vor cu tot dinadinsul să mă expedieze pe lumea cealaltă. Am fost ispitit să folosesc expresia „lumea dreptilor". Pot eu oare să râvnesc, după moarte, la o asemenea lume? Dacă bineînţeles există o astfel de lume? Dante credea în existenţa Infernului, a Purgatoriului şi a Paradisului. Uneori cred şi eu. Alteori nu. Când cred, mă cuprinde însă o spaimă surdă, pe care n-o pot defini. Coşmarurile sunt probabil eşantioane ale iadului care ne

aşteaptă. Pliante ale unei societăţi de turism, cu excursii *post mortem*, prin imperiul Doamnei cu coasa...

Destul cu gândurile astea triste. Trebuie să rămân cu picioarele pe pământ. Nu am timp şi nici nu mi-e îngăduit să mă pierd în reverii mohorâte sau vesele, dar la fel de sterile.

Am intrat în Siracusa. Străbat Corso Umberto I, această stradă dreaptă şi largă din oraşul nou – monoton şi lipsit de personalitate ca toate oraşele noi – trec peste canalul Darsena şi pătrund în oraşul vechi cu dantelăria lui de străduţe întortocheate, cu casele lui vechi sculptate parcă în fildeş, cu amintirile şi cu fantomele lui plutind invizibile prin toate colţurile oraşului.

Cunosc casa părintească a lui *Don* Caló. I-am trecut pragul, o dată, e mult de atunci, când eram protejatul lui *Don* Ugo Alcesi. *Don* Ugo mă trimisese cu un mesaj la *Don* Caló, care se afla pe atunci la Siracusa, în sânul familiei. Am cunoscut-o cu acest prilej şi pe mama lui, o femeie slăbuţă şi distinsă, pe cumnatul său, *Don* Nero Sirigu, pe cei doi fii ai lui *Don* Caló, unul adolescent, celălalt atât de mititel încât abia putea să umble, rostind cuvinte numai de el înţelese. *Don* Caló îl făcuse cu o femeie cu care trăise într-o vreme, ferindu-se de ochii lumii. De ce nu se însurase cu ea n-aş putea spune. Femeia lui *Don* Caló – ţin minte că a murit la naşterea celui de-al doilea copil – a reprezentat o enigmă pe care nimeni n-a încercat să o dezlege. Ar fi fost prea periculos. Lui *Don* Caló nu-i plăceau oamenii indiscreţi, mai ales când era vorba de viaţa lui privată. Am auzit că adolescentul de ieri ar fi azi un bărbat tânăr, foarte chipeş, dar extrem de bolnăvicios. Toată viaţa şi-o petrecuse prin sanatorii şi prin staţiunile climaterice scumpe, aşteptând o fortificare a sănătăţii. Pentru fiul mai mare al lui *Don* Caló sănătatea era un fel de *fata Morgana*, care nu se lăsa prinsă, în ciudat eforturilor celor mai renumiţi medici.

De al doilea băiat al lui *Don* Caló nu mai ştiam nimic. Cred că acum este la vârsta adolescenţei.

Vizita mea la Siracusa va provoca mari surprize acestei familii. Surprize pe care *Don* Caló mi le rezervase mie.

Opresc Fiatul în faţa unei cafenele, pe o stradă curbată ca un arc de cerc. Din locul acesta, casa lui *Don* Caló se vede perfect. Cred că are peste trei sute de ani. Stilul e composit. Influenţa Renaşterii se face bine simţită. Parter, etaj nobil, încă un etaj şi un atic. Colonete, sculpturi, grile de fier forjat, un balcon vast. În faţă staţionează două maşini.

Intru în cafenea şi mă aşez la o masă. Îmi convine fiindcă e mică

şi, la ora asta, pustie. Cafegiul şi-a modernizat-o, instalându-se în dosul unei tejghele de bar încărcate cu alămuri lucitoare. Tejgheaua nu se potriveşte deloc cu restul cafenelei, care păstrează un aer bătrânesc.

Comand o cafea dublă, foarte tare. Patronul e vorbăreț. Fiindcă nu are alți clienți şi se plictiseşte, vrea să lege o conversație cu mine. Îi răspund în monosilabe care nu mă angajează la nimic Nu vreau să-l indispun printr-o tăcere ostilă. Prefer să mi-l fac prieten. Cafeaua fumegă în ceaşcă, răspândind o aromă care mă îmbată. De aci, de la masa mea, plasată lângă vitrină, casa lui *Don* Caló se vede perfect. Pot observa pe toți cei care intră şi ies.

— Nu sunteți de pe aici, îmi spune sentențios cafegiul.

— Nu, nu sunt, îi răspund. Vin din America.

— American?

— Acolo m-am născut. Din părinți sicilieni.

— Şi părinții?

— Din Agrigento.

— Frumos, Agrigento. Am fost şi eu pe acolo.

În fața casei lui *Don* Caló se mai apropie o maşină. Un tip pe care nu-l cunosc bate la uşa de la intrare. Îi deschide un ins cu mutră de gorilă. Uşa se închide în urma lor.

— Turist, sau afaceri? mă întreabă iarăşi.

— Turist.

Cafeaua e delicioasă şi reconfortantă.

— Vă place pe aici, pe la noi?

— Nu prea. E frig şi plouă. Credeam că e soare mai mult.

— Eh, anotimpul... Iarna... Trebuia să veniți primăvara sau toamna... Vara e prea cald.

— Da?

— Da.

— În Montana de unde viu eu, e frig trei sferturi din an.

— Am şi eu un văr în America. La Dallas. Unde l-a omorât pe preşedinte.

Intră un client. Cafegiul mă părăseşte cu regret. Serveşte pe noul venit cu o cafea îndoită cu rom, apoi se întoarce la mine.

— Stați mult?

— Până mi se termină vacanța.

— Aha! Şi pe unde ați umblat?

— Peste tot.

Râde, săltându-şi abdomenul înfăşurat într-un şorț mare şi alb.

— Ştiu eu de ce nu sunteţi prea entuziasmat. V-aţi deprins cu zgârie-norii şi cu confortul american. Dar adevăratul leagăn al civilizaţiei aicea este. Istoria dumneavoastră, a americanilor, cuprinde câteva sute de ani. Trecutul Siciliei numără mii de ani de civilizaţie. Iată, numai pe strada asta sunt câteva case mai bătrâne decât Statele Unite. Casa din faţă, de pildă, are şapte sute de ani. Este leagănul familiei di Nicolosi. Cea de alături, cu scară de piatră, împodobită cu lei, are patru sute de ani. E proprietatea cardinalului Roccella. Cealaltă, cu statui între ferestre, are cinci sute de ani. A fost reşedinţa principilor di Cannicattini. Acum a trecut în stăpânirea unui negustor de brânzeturi, Nicolo Spontini...

Sunt curios să văd ce va spune când va ajunge la casa lui *Don* Caló. O omite însă, şi trece la cea imediat următoare.

— Clădirea cu turn are şi ea vreo câteva sute de ani. Este a abatelui Romacca...

— Dar casa cu balcon? îl întreb făcând pe naivul.

— Care?

— Clădirea dintre casa cu lei şi cea cu turn...

— Aha, reşedinţa familiei Castiglione... Cum spuneam, casa cu turn...

Îl întrerup iarăşi.

— Castiglione? Am mai auzit undeva numele ăsta.

— Se poate, îmi răspunde cafegiul. *Don* Caló Castiglione este un om însemnat. Casa cu turn...

— Mi se pare că e bancher, îi spun.

Cafegiul mă priveşte pieziş.

— Vă spuneam despre casa cu turn...

Se teme să vorbească de *Don* Caló. Nu insist să-l descos. Nu vreau să dau de bănuit.

Necunoscutul care a intrat în casa lui *Don* Caló iese, se urcă în maşină şi o ia din loc. Gorila care i-a deschis uşa se uită cercetător în susul şi în josul străzii, apoi dispare iarăşi în casă.

— Mai staţi mult în Siracusa? mă întreabă cafegiul.

— Depinde. Cred că mâine am să-mi iau valea.

— Aha!... Mai vreţi o cafea?

— Nu. mulţumesc. Mă duc la hotel să trag un pui de somn.

Am aflat ce voiam să aflu. Casa lui *Don* Caló este păzită, înseamnă că va trebui să neutralizez gorila – sau gorilele – care fac de gardă, înainte de a pătrunde în casă. Nu trebuie să folosesc mijloace violente, fiindcă ar însemna să atrag poliţia, ceea ce nu este de dorit.

Achit cafeaua, strâng mâna cafegiului, care mă bate prieteneşte pe umăr şi ies din prăvălie. Am un plan de acţiune. Dar pentru a-l pune în aplicare, trebuie să se întunece. Anticipez cu plăcere surpriza pe care i-o voi face lui *Don* Caló când mă va vedea ţintindu-i cu mitraliera pântecele-i revărsat.

De la prăvălie cumpăr o pungă de nylon. Îmi va folosi. Până la lăsarea nopţii trebuie să-mi omor timpul într-un fel. Cred că până în clipa de faţă, Albertazzi i-a vestit lui *Don* Caló moartea lui Schillaci şi direcţia în care m-am îndreptat. Mai cred că l-a prevenit asupra intenţiilor mele.

Aş pune rămăşag că foarte curând Siracusa va fi inundată de oamenii lui *Don* Caló. Vor colcăi ca viermii pe străzile oraşului în căutarea mea. Dacă lovitura mea nu va da rezultate în noaptea asta, mâine nu-mi va mai fi posibil s-o execut cu sorţi de izbândă.

Mă întorc cu maşina pe strada lui *Don* Caló. Mă plasez cam la două sute de metri de casa lui şi aştept. Sunt foarte atent la tot ce se petrece acolo în faţa casei.

O maşină la volanul căreia se află Lucio Carmello însoţit de doi inşi cu mutră de gangsteri trece pe lângă mine şi se opreşte în spatele automobilelor staţionate în faţa intrării. Carmello coboară, intră în clădire şi după un sfert de oră, iese. Se urcă în maşină şi dispare.

Nici urmă de *Don* Caló. Nu-l văd ieşind şi nici in-trând. Probabil că rana pe care i-am provocat-o îl sileşte să stea în repaus deplin. Astea sunt numai supoziţii. Nu am cum să le verific. Dacă aş telefona, le-aş trezi şi mai vârtos bănuielile. Mă întreb dacă secretarul l-a anunţat pe *Don* Caló că a fost căutat pe Cavalcanti, „amicul" din Roma.

Nu stau prea mult în acelaşi loc. Aş putea atrage atenţia. Pun motorul în mişcare şi dau un ocol prin oraş. Mi-am ridicat gulerul de la *trench-coat.* Îmi acoperă partea de jos a figurii, iar borul pălăriei îmi umbreşte ochii. Frigul care domneşte îmi permite să umblu bine protejat, fără să par bizar.

Mă uit la ceas. Cinci. Peste două ore se va însera. Mai am deci două ore de aşteptat. Până atunci mă plimb, fiindcă nu am altceva mai bun de făcut. Mă plimb ca să-mi treacă timpul...

Aşa mă plimbam pe străzile Londrei după expulzarea mea din Statele Unite. Bani aveam destui. Aş fi putut trăi din rente până la adânci bătrâneţe. Dar asupra mea plutea un blestem. Nu-mi găseam astâmpărul. Mă rodea inactivitatea. Asemenea narcomanilor, nu mă puteam lipsi de agitaţia vieţii de aventurier pe care o gustasem până

atunci din plin. Narcomanii ştiu că îi aşteaptă un sfârşit tragic. Cu toate astea merg orbeşte înainte. Drumul lor nu mai are întoarcere. Asemenea senzaţii şi simţăminte încercam şi eu.

Porţile Statelor Unite mi se încinseseră definitiv. În Sicilia nu eram tentat să mă întorc. Orizonturile insulei mele natale îmi păreau prea înguste.

Aş fi putut să-mi găsesc un teren de activitate în Brazilia. Aveam acolo relaţii preţioase, încă de pe vremea când lucram cu Louis Valentine. Nu-mi plăceau însă abuzurile săvârşite de cei din „Esquadrao da Morte", această organizaţie ocultă, care execută fără nici o formă de judecată spărgători, traficanţi de stupefiante, criminali, contrabandişti, gangsteri de tot soiul, vestindu-şi isprăvile cu surle şi trompete. Dacă asasinatele astea ar fi fost îndreptate numai împotriva bandelor rivale Mafiei, n-aş fi avut nici o obiecţie. Ne scuteau pe noi de asemenea operaţii. Din nefericire printre victimele lor erau şi numeroşi mafioţi. În Brazilia, oamenii noştri nu se mai puteau bucura de scutul legii, ca în alte ţări. Graţie mecanismului procedural complicat şi bogat în chichiţe uşor de exploatat de către avocaţii noştri, mulţi inşi cu bogate caziere judiciare reuşeau să scape cu faţa curată, ori cu foarte puţini ani de închisoare, deşi faptele lor erau adeseori de o extremă gravitate. În Brazilia însă, scamatoriile procedurale nu-şi mai aveau rostul. Oamenii noştri ajunseseră să ceară protecţia autorităţilor şi mai ales bisericii. Nici în Orientul Îndepărtat nu era prudent să mă aventurez. Doamna Wong nu mă dăduse uitării.

Londra rămânea însă pentru mine un teren virgin, în care m-aş fi putut dezvolta în relativă libertate. Cu poliţia britanică nu avusesem încă încurcături. Făcusem unele tatonări, în lumea tripourilor şi a turfului, dar nu întâlnisem ocazii care să merite a fi speculate.

Locuiam într-un foarte luxos hotel din West End, în care numai snobii mai aduceau o notă de originalitate, dar atmosfera aceea respectabilă mă plictisea de moarte. Foloseam hotelul numai pentru dormit. Zilele şi serile mi le petreceam aproape invariabil în Soho. Îmi plăcea ambianţa boemă şi vag interlopă din acest cartier extrem de colorat, în care sordidul şi bogăţia fac un trai atât de bun. Restaurantele şi barurile franţuzeşti, italieneşti, spaniole, nemţeşti, chinezeşti sunt frecventate de o lume foarte amestecată şi extrem de pitorească. Tipurile cele mai stranii şi mai exotice – galbeni, albi, negri, arămii – se îmbulzesc în jurul meselor mici. Toate limbile globului – fără excepţie – le poţi auzi într-o singură zi în Soho.

Dacă îți plac călătoriile, n-ai decât să intri într-un restaurant olandez. Abia i-ai călcat pragul, şi te poți crede la Haga, la Amsterdam sau în cine ştie ce orăşel chircit la umbra marelui dig. Te urci pe covorul fermecat şi aterizezi într-o tavernă chinezească. Te şi vezi la Hong Kong sau la Macao.

Culmea este că insula aceasta bizară se află cuprinsă într-un perimetru alcătuit din străzi tipic londoneze – Oxford şi Regent Streets, Shaftesbury Avenue, Charing Cross – împănate toate cu magazine de lux, teatre, hoteluri de rangul întâi...

Mă aflam într-o seară la o masă, în atmosfera îmbâc-sită de fum de țigară şi de efluvii de parfumuri ieftine a unui mic bar italienesc de pe Wardour Street. O gălăgioasă orchestră, alcătuită din patru chitare electrice, acompania pe un tânăr păros care cânta în stilul lui Giani Morandi. Chelneri italieni, cu tăvi încărcate cu băutură se strecurau printre mesele ocupate până la ultima de o clientelă foarte amestecată. Artişti îmbrăcați aiurea, derbedei cu costume țipătoare, prostituate, domni în fracuri impecabile şi tot felul de tipi cu mutre patibulare. Aş pune rămăşag că în localul ăsta se făcea un intens trafic de stupefiante, cu complicitatea patronului, un italian gras şi vesel, care-şi împletea conversația cu glume echivoce şi pipărate. Nu-mi țineau companie decât un pahar, o sticlă de Chianti şi o farfurie cu alune sărate. O tipesă, care încerca să-şi ascundă anii suplimentari sub un machiaj tineresc şi să-şi sporească farmecele, etalându-şi picioarele lungi şi destul de frumoase sub tivul de mărgele al unui mini-jupe care abia îi acopereau sexul, încercase să mă agate, dar o expediasem, spunându-i cu amabilitate că aşteptam pe cineva. Femeile astea, care nu vor să înțeleagă că au pornit pe panta îmbătrânirii, îmi produc o milă grozavă.

Scoteam tocmai din pachetul de Dunhill o țigară pe care o duceam la gură, când flacăra unei brichete mi se oferi cu solicitudine. Am ridicat ochii. Un tip cu favoriți stufoşi şi surâs amabil mă privea de sus.

— Îmi permiteți să iau loc la masa dumneavoastră? N-am să vă inoportunez cu prezența mea mai mult de zece minute.

Fără să mai aştepte răspunsul meu, s-a şi aşezat pe scaunul liber. Continua să-mi surâdă cu o prietenie pe care o dorea contagioasă. M-am întrebat dacă nu e un ins cu moravuri particulare. În curând însă am avut prilejul să-mi dau seama că mă înşelasem.

— Sosirea dumneavoastră la Londra s-a făcut remarcată, mi-a vorbit el, cu accent cockney.

— Remarcată? Mă mir!... N-am anunțat pe nimeni că voi sosi. N-am fost primit cu flori, nici cu muzica militară şi nici cu discursuri de circumstanță...

Îmi dădusem imediat seama cu cine am de-a face. L-aş fi poftit să-şi vadă urgent de drum sau i-aş fi trân-tit o directă în nasul lui drept şi cu nări fremătânde, dacă n-aş fi fost curios să văd unde vrea să ajungă. Aveam tot timpul să trec la acțiuni contondente.

— Nino Bellocampo nu are nevoie de publicitate spre a-şi face cunoscută prezența, a replicat.

L-am privit cu aparentă bunăvoință.

— Ştii ceva, tinere, nu obişnuiesc să stau de vorbă cu necunoscuți. N-ai vrea să te prezinți? Şi să-mi spui direct ce te doare?

— Îmi permiteți să-mi comand mai întâi un whisky?

— La masa mea eu comand. Depinde numai de impresia pe care ai să mi-o faci, ca să-ți ofer un whisky.

— Prea amabil. Numele meu este George Simpson. Nu vă spune nimic, nu-i aşa?... Sunt procuristul firmei „Frey, Frey and Frey".

Acum era limpede. Încă de la New York auzisem de frații Frey, care dirijau o rețea de tripouri la Londra şi în câteva oraşe mari din sudul şi vestul Angliei. Pe lângă această activitate, se ocupau şi cu prostituția clandestină. La Londra puseseră bazele unor foarte înfloritoare şi rentabile „Bilete roz şi albastre". Tineretul recrutat de ei nu depăşea niciodată vârsta de douăzeci şi unu de ani.

— Firma dumitale vrea să-mi ofere serviciile? l-am întrebat candid.

— Nu tocmai.

— Nu? Atunci, ce doreşti de la mine?

— Firma „Frey, Frey and Frey" doreşte, să ştie dacă vă aflați la Londra în calitate de turist... Sau dacă...

— ...Intenționez să mă stabilesc în oraşul dumneavoastră!?... V-am înțeles bine intențiile, nu-i aşa?... Dacă v-aş spune că sunt doar în trecere, m-ați crede?... Presupun că nu...

— Aveți talentul, Mr. Bellocampo, de a citi gândurile interlocutorilor dumneavoastră. Aveți dreptate! Nu v-am crede.

— Ca atare?

— Ca atare, v-am ruga să vă scurtați vizita la Londra. Anotimpul acesta e primejdios pentru sănătatea dumneavoastră.

— Cât eşti de bun, Mr. Simpson. Patronii dumitale îmi arată o solicitudine pentru care le sunt recunoscător. Îi rog să nu mai îmi poarte de grijă. Ştiu să mă feresc de curenții de aer, m-am vaccinat

împotriva gripei, a tifosului şi a tetanosului... Nu şi împotriva turbării. Câteodată am accese de turbare. Atunci nu mai sunt stăpân pe mine. Muşc în dreapta şi în stânga. Uite, chiar în clipa asta simt că se apropie o criză. Şterge-o repede, Mr. Simpson, ca să nu te sfâşii cu colţii... Bea-ţi whisky-ul în altă parte. E mai prudent...

Simpson s-a ridicat de la masă.

— Am să ţin seama de sfatul dumneavoastră. Doresc numai să vă atrag atenţia că firma noastră dispune de un eficient serviciu de ecarisaj. Aş fi foarte trist dacă aţi cădea pe mâna hingherilor. Ştiţi, s-ar putea să vă transforme în săpun...

— Dacă v-aţi spăla cu un astfel de săpun, şi dumneata şi patronii dumitale aţi muri otrăviţi.

— Să nu spuneţi că nu v-am prevenit, a replicat Simpson, ridicându-se fără grabă de pe scaunul său.

M-a salutat şi s-a pierdut printre clienţii localului.

Ultimatum-ul fraţilor Frey nu m-a înspăimântat. Eram deprins cu asemenea avertismente. Fraţii Frey îmi intuiseră intenţiile. Încercarea lor de a mă îndepărta din Anglia m-a îndârjit să-mi realizez planul britanic, care până atunci nu depăşise stadiul de proiect.

În seara aceea, când m-am înapoiat la hotel, unul din tinerii de la „recepţie" m-a anunţat că am fost căutat de un avocat, pe nume Dodsworth, care mă aştepta de altfel în salonul albastru. Deşi nu aveam poftă de conversaţie, m-am înfiinţat la locul anumit. Eram curios să văd dacă fraţii Frey nu-mi trimiseseră alt ambasador.

Salonul albastru era o încăpere imensă, cu pereţi de marmură azurie, în care clienţii hotelului îşi primeau vizitatorii. O uşă răspundea în barul american, unde se şi putea dansa de la o anumită oră.

La intrarea mea în salon, s-a ridicat de pe scaun un bărbat voinic, roşcovan, corect îmbrăcat.

— Mr. Bellocampo, dacă nu mă înşel, m-a întâmpinat roşcovanul.

— Exact. Dumneavoastră sunteţi avocatul Dodsworh?

— Mi-aţi reţinut bine numele, Mr. Bellocampo. Mi-am permis să vă solicit o întrevedere, într-o chestiune de afaceri.

— Mr. Dodsworth, mă aflu la Londra în calitate de turist.

— Vă rog totuşi să mă ascultaţi. N-am să vă reţin mai mult de cinci minute.

L-am poftit să ia loc şi i-am oferit o ţigară.

— Vă ascult, i-am spus, adâncindu-mă într-un fotoliu.

— Mr. Bellocampo, am să vă vorbesc direct.

— Cu atât mai bine. Ora e târzie şi mă simt cam obosit.

A tras un fum de ţigară.

— Trebuie să vă spun că reprezint interesele unui foarte important personaj, care ar dori să vă ofere posibilitatea unei colaborări rodnice într-un domeniu extrem de fertil în beneficii grase...

— Dacă afacerea e atât de bună şi de rentabilă, ce interes are să-mi ofere o participare?... Aveţi mandat să discutaţi deschis, Mr. Dodsworth? Să nu ne pierdem vremea cu tatonări...

Avocatul m-a privit în ochi, apoi a atacat pieptiş subiectul. Revelaţiile lui m-au trezit imediat din letargie.

— Reprezint pe Mr. John Tillman.

Cunoşteam reputaţia lui John Tillman, ca şi pe aceea a fraţilor Frey. Tillman fusese într-o vreme regele neîncoronat al tripourilor şi al caselor de toleranţă din Anglia. Vârsta îi tocise însă colţii. Domeniul nedisputat până atunci al bătrânului leu începuse să fie năpădit de fiare mai mari sau mai mici. Toate urmăreau să acapareze imperiul intrat în declin. Tillman dusese o luptă înverşunată cu haitele de duşmani, care îl asediau cu furie. Spre norocul său, adversarii se luaseră la harţă între ei. A putut astfel să reziste cu oarecare succes mareei de rivali care se ridicau împotriva sa din toate părţile. Cei mai periculoşi erau însă fraţii Frey, care izbutiseră să doboare pe mulţi dintre candidaţii la succesiunea lui John Tillman.

Acum bătrânul acesta decrepit, stăpân al unui imperiu şi mai decrepit, îmi oferea colaborarea. Două ore a vorbit Dodsworth, în cursul cărora mi-a zugrăvit – fără machiaje de circumstanţă – adevărata situaţie a organizaţiei lui Tillman.

— Mr. Tillman vă cunoaşte faima. Mr. Louis Valentine, care îi era prieten, i-a vorbit odată despre dumneavoastră în termeni deosebit de elogioşi. Mr. Tillman ştie că aţi părăsit America în condiţiuni oarecum neplăcute. Mai ştie că actualmente nu sunteţi angajat în nici o combinaţie care v-ar putea determina să-i respingeţi propunerea. Mr. Tillman vrea să ştie dacă aţi fi dispus să preluaţi conducerea efectivă a organizaţiei sale în schimbul unei participări la beneficii pe care o veţi fixa de comun acord. Deşi aveţi toată libertatea să acţionaţi potrivit metodelor pe care le veţi găsi mai adecvate, vă revine totuşi obligaţia să-l ţineţi la curent cu toate măsurile luate şi să-i acceptaţi directivele, atunci când va socoti necesar să vi le dea. Mr. Tillman este gata să încheie cu dumneavoastră un înscris, care să precizeze drepturile şi îndatoririle fiecărei părţi.

I-am cerut avocatului Dodsworth un termen de gândire de

douăzeci şi patru de ore. Adevărul este că voiam să-l las pe bătrânul Tillman să mai fiarbă în sosul lui. Îmi dădeam seama că situaţia sa era disperată. Altfel n-ar fi apelat la serviciile mele. Însemna că aveam să intru în război cu fraţii Frey. Perspectiva nu îmi displăcea. Dar mai întâi trebuia să ştiu de ce resurse dispunea încă bătrânul Tillman.

În seara următoare, Dodsworth s-a prezentat la întâlnire spre a-mi cere răspunsul. I-am declarat că am reflectat serios asupra propunerii ce mi s-a făcut şi că sunt dispus să accept colaborarea, sub rezerva unei analize complete şi amănunţite a întregii organizaţii Tillman.

A doua zi am avut prima întâlnire cu John Tillman, la reşedinţa sa din Mayfair. Aspectul lui era jalnic. Vârsta şi supărările îl cocoşaseră, capul îi tremura, iar picioarele, subţiri şi slabe, abia îl mai ţineau. Ochii îi scăpărau însă de viclenie. Nu acceptase să se retragă din afaceri, fiindcă – spunea el – oamenii care fac acest pas au şi început să-şi sape groapa. „Inactivitatea este cel mai mare duşman al omului", declara Tillman sentenţios.

Imperiul lui, aşa cum bănuisem, era pe cale să se prăbuşească, Tillman pierduse câteva tripouri şi case de toleranţă, care intraseră în patrimoniul fraţilor Frey. Numeroşi colaboratori îl părăsiseră, trecând în slujba duşmanului. Tillman spera ca metodele mele americane să vină de hac fraţilor Frey. Era sigur că trecerea mea în fruntea organizaţiei lui va duce automat la declanşarea unui război de exterminare cu rivalii săi.

Dacă în cursul ostilităţilor ar fi fost să cad pe baricade, cu atât mai bine. Ar fi scăpat şi de mine, şi de duşmanii săi. Nu aveam însă de gând să-i fac pe plac.

M-am înhămat la lucru cu toată energia. În primul rând, am constituit o forţă de şoc menită să răspundă cu violenţă la violenţele fraţilor Frey. Forţa aceasta de şoc era alcătuită din grupuri de commando bine pregătite şi bine înarmate. Nu mi-a trebuit mult timp ca să le pun la punct. Cu bani poţi cumpăra pe toţi mercenarii din lume. În mai puţin de treizeci de zile, eram gata de luptă. Nici fraţii Frey nu stătuseră inactivi. Nu erau însă de anvergura mea. Metodele lor de acţiune erau învechite. Fraţii Frey rămăseseră credincioşi tacticii lui Capone. Pistoale, mitraliere, asasinate în miez de noapte, răpiri, şi alte mijloace tot atât de teatrale, care trezeau atenţia poliţiei. Poliţia britanică nu era coruptă ca cea din Chicago în epoca atotputerniciei lui Capone.

Într-o noapte, frații Frey au încercat să mă suprime, instalând o bombă la bordul maşinii mele. Fiindcă mă aşteptam la asemenea reacții copilăreşti, îmi luasem măsuri de prevedere, aşa că mi-a fost uşor să le dejoc planul, într-altă noapte, au atacat un tripou de-al nostru, aruncând în sălile de joc grenade fumigene, menite să ne înspăimânte clientela. Părăsiți de jucători, am fi dat repede faliment.

Riposta mea a fost de altă natură. Într-o sâmbătă seara – am ales dinadins un sfârşit de săptămână, când afluența e mai mare şi deci supravegherea mai puțin eficace – oameni de-ai mei, dându-se drept clienți, s-au strecurat în câteva tripouri şi case de toleranță ale fraților Frey. Profitând de neatenția gazdelor, au plasat în diverse locuri – sub pernele unor fotolii, sub saltele, pe după tablouri, în w.c.-uri – pachete cu stupefiante. Asta s-a petrecut cam la un ceas după miezul nopții. Două ore mai târziu, oamenii mei s-au volatilizat. La trei şi jumătate, poliția, alertată de un denunț telefonic anonim, a făcut simultan descinderi în toate localurile indicate. Rezultatele au întrecut aşteptările mele cele mai optimiste. Tripourile şi stabilimentele vizate au fost închise, iar toți cei care le deserveau – crupieri, prostituate, chelneri, gorile, directori – s-au văzut luați pe sus şi puşi la popreală. Printre cei arestați s-a nimerit să fie şi unul din cei trei frați Frey. Stupefiantele găsite cu această ocazie aveau să-i implice pe toți într-un proces monstru, din care puțini mai puteau spera să iasă cu fața curata. Captura era de proporții spectaculoase. Frații Frey înregistraseră un Waterloo, de pe urma căruia nu aveau să-şi mai revină vreodată.

Tripourile altor bande mai mărunte au luat foc ca din întâmplare. Victime omeneşti n-au fost.

La procesul fraților Frey – căci până la urmă toți trei au fost implicați în această afacere – a apărut şi omniprezentul Mariano Rambella. Omul ăsta avea un miros formidabil. Şi-a dat imediat seama că stupefiantele găsite cu ocazia descinderii erau în cantități prea mici ca să nu permită unele suspiciuni în legătură cu proveniența lor. Bineînțeles s-a ferit să-şi dezvăluie bănuielile. Scoaterea din acțiune a fraților Frey şi condamnarea lor pe termene lungi prezenta un punct câştigat.

Din nefericire, succesul acesta l-a înnebunit pe John Tillman. În loc să fie mulțumit că scăpase de concurență şi că-şi putea jumuli clienții în linişte, s-a gândit să dea extindere afacerilor, să-şi înmulțească tripourile şi să-şi tripleze beneficiile. Dacă ar fi fost modest şi s-ar fi mulțumit cu puțin, autoritățile nu s-ar fi sesizat.

Tripouri au existat şi vor exista cât lumea. Operațiile lui trebuiau să se desfăşoare subteran, fără zgomot. Tillman le-a dat însă amploare. Victimele ruinate la mesele verzi au început să se plângă. Ziarele au pornit o campanie furibundă împotriva lui Tillman şi a mea. Când mi-am dat seama că furtuna iscată riscă să ne doboare pe amândoi, am încercat să mă retrag din afacere. Era însă prea târziu. Autoritățile intraseră deja în acțiune.

Într-o dimineață, pe când mă pregăteam să ies în oraş, m-am pomenit cu o convocare la Scotland Yard. Acolo mi s-a adus la cunoştință că împotriva mea se lansase un ordin de expulzare şi că în douăzeci şi patru de ore trebuia să părăsesc teritoriul Angliei. În aceeaşi zi mi-am făcut bagajele. Seara debarcam la Orly...

Nu mă aştepta nimeni. Numai în gări şi pe aeroporturi am regretat lipsa unei familii. În timp ce alți călători erau întâmpinați cu explozii de bucurie, eu treceam singur printre grupuri vesele, îndreptându-mă grăbit spre ieşire. Nu aduceam daruri căci nu aveam cui să le ofer...

O bufnitură puternică pe capota motorului face să tresar, cu inima la gură. Pistolul mi-a şi răsărit în mână...

Deodată încep să râd. În umbra fugară, care s-a proiectat pe parbriz, am recunoscut mingea unor copii care se jucau în apropiere, în ciuda întunericului nopții.

Prea au început să mă împresoare amintirile. Parcă aş fi îmbătrânit înainte de vreme şi aş fi pierdut capacitatea de a trăi în prezent.

Idioată chestie!... Trebuie să mă scutur de pulberea trecutului! Nu-mi folosesc la nimic regretele!...

A sosit timpul să intru în acțiune. Noaptea şi-a întins aripile negre asupra străzii. Câteva felinare descriu pe pavaj cercuri de lumină, ale căror margini se pierd în întuneric. Pe trotuare, pietoni zgribuliți trec în grabă. Cafeneaua în care mi-am petrecut câteva ore, de dimineață, este luminată *a giorno*.

În fața casei lui *Don* Caló nu se mai află decât o maşină. Caroseria reflectă felinarele aprinse. Câteva ferestre de la etajul nobil sunt luminate. Acolo se află sufrageria. Desigur că la ora asta familia e adunată în jurul mesei. Servitorii servesc cina ceremonioşi, aşa cum îi place lui *Don* Caló.

Cobor din Fiatul meu. Scot din rezervor puțină benzină, suficientă ca să umple pe jumătate punga de nylon, apoi fără grabă, ca şi când

m-aş plimba, mă îndrept spre casa lui *Don* Caló. Ţin punga de gură, nepăsător, ca şi când aş purta un pachet oarecare. Sub *trench-coat*, mitraliera este prinsă cu o curea pe după umăr. Întunericul de pe stradă nu permite să fiu recunoscut, dacă cei din casă ar pândi mişcările oamenilor care trec pe trotuar.

Merg agale. Mă încrucişez cu un bărbat vârstnic bărbos, şi cu o fată grăbită. Mă depăşeşte un tip cu gulerul ridicat şi cu nasul vârât în reverele pardesiului. Îl privesc cercetător cu coada ochiului. Nu cumva face parte din iscoadele lui *Don* Caló? Tipul trece însă de clădire şi se pierde în susul străzii. Îmi continui drumul fără să mă grăbesc.

Mă apropii de maşina din faţa casei lui *Don* Caló, mergând pe lângă rigolă. Când ajung în dreptul automobilului, las benzina din pungă să se verse sub roţi. Arunc şi punga. Sper că gestul meu a trecut neobservat. Îmi aprind o ţigară, din care trag cu putere câteva fumuri, ca să-i măresc vârful incandescent, apoi o arunc peste benzina de pe jos. Într-o secundă benzina ia foc. Mă apropii de intrarea casei şi sun.

— Arde maşina! strig eu individului care deschide uşa.

Planul meu – copilăresc de simplu – dă rezultate. Am băgat de seamă că planurile simple sunt în general cele mai reuşite. Surprins, individul iese în stradă, repezindu-se spre maşina incendiată.

— Pietro! strigă el. Stingătorul!..:

Peste câteva clipe, un alt individ iese din casă, înarmat cu un stingător, pe care-l agită spre a-l pune în stare de funcţionare. Mă întreb dacă va mai fi urmat de alţii. Aştept două clipe, apoi pe uşa rămasă deschisă mă strecor în casă. Simultan scot mitraliera de sub *trench-coat*, Vestibulul slab luminat are colţurile cufundate în penumbră. Sunt surprins că nu apar şi alţi oameni. Intru în holul cel mare. Şi acesta e luminat cu zgârcenie. O scară monumentală duce la etaj. O urc din câteva salturi.

Uşurinţa cu care am reuşit să pătrund în casă, şi mai ales camerele pustii, îmi dau serios de gândit. Nu cumva mi s-a întins o cursă?

Traversez un coridor, cu tablouri mari, înrămate cu aur. Am ajuns în dreptul uşii de la sufragerie. Trag adânc aerul în piept, apoi o deschid, repezind-o de perete. În încăperea imensă, cu stucaturi bogate, masa este servită pentru mai multe persoane. Dar scaunele sunt goale. Convivii şi o servitoare, înghesuiţi la ferestre, se uită în stradă.

Închid încet uşa. Dar zgomotul metalic al clanţei îi face pe toţi cei de la ferestre să se întoarcă brusc cu faţa spre mine. Privirile tuturor rămân aţintite asupra mitralierei mele. Îl caut din ochi pe *Don* Caló. N-o văd decât pe maică-sa – albă, plăpândă, înfricoşată –, pe Nero Sirigu – uluit, cu ochii măriţi de spaimă şi tremurând din tot corpul – , pe fiul cel mic al lui *Don* Caló – mai mult mirat decât îngrozit –, precum şi o servitoare, cu rochie neagră şi şorţ alb, scrobit.

Am înţeles! Încă o lovitură în gol! Cred că în clipa asta sunt mai consternat decât toţi cei prezenţi. Deodată simt că mă cuprinde o furie năprasnică. Doar cu preţul unui mare efort de voinţă reuşesc să mă stăpânesc şi să nu-i rad pe toţi cu o salvă de mitralieră.

Deşi aerul din cameră este rece, lui Nero Sirigu i se scurg pe frunte şiroaie de sudoare. Mama lui *Don* Caló răsuflă greu. Mă tem să nu leşine. Băiatul mă priveşte mânios. Desigur, i se pare de neconceput ca el, fiul şefului Mafiei, să stea sub ameninţarea unei mitraliere. Servitoarea a înlemnit.

Sunt surprins că până în clipa asta n-am auzit maşina explodând. Cred că cei doi indivizi au reuşit să stingă incendiul, îmi displace, căci în curând am să-i am şi pe ei pe cap.

— Unde e *Don* Caló?

Vocea mea a răsunat aspru ca o lovitură de bici. Aproape că nici eu nu mi-am recunoscut-o.

Nero Sirigu vrea să răspundă, dar nu reuşeşte. Înghite în sec, scoţând un fel de gâfâit. Bătrâna se reazemă sfârşită de glaful ferestrei.

Mă întorc spre băiat!

— Răspunde tu, pletosule!

Mă priveşte cu sfidare,

— Caută-l singur!... Şi grăbeşte-te! Acum se întorc Pietro şi Luigi!... Deşteaptă figura cu incendierea maşinii!...

Îndrăzneala flăcăiaşului mă dispune. În tensiunea pe care o resimţim cu toţii, s-a creat un respiro, care îmi serveşte şi mie, şi lor. Nimeni nu va mai fi ispitit să facă un gest necugetat. E mai uşor să tratezi cu oameni care-şi păstrează aproape intactă luciditatea şi care sunt capabili să reflecteze asupra consecinţelor generate de eventualele lor gesturi.

Nero Sirigu o ia de braţ pe bătrână şi o aşează pe un scaun.

— Nu te trebuie să te sperii, Mamina! Tânărul nu are nimic cu dumneata ori cu vreunul dintre noi... Îl caută pe Caló!

— Dar arma aceea... îndreptată spre noi, bâigui bătrână.

— Eh, ce vrei... ca să pară toată afacerea mai serioasă! intervine adolescentul privindu-mă pe sub sprâncene.

Îmi dau seama că reflectează. Reflectează intens. S-ar zice că prezența mea îl amuză. Are probabil senzația că a căzut fără veste, într-un film western.

Las arma în jos. Efectul ei inițial s-a stins. Atmosfera a devenit brusc respirabilă. N-aş putea să spun de ce, dar în clipa asta mânia mea s-a topit cu totul. Ce este vinovat tânărul ăsta de faptele tatălui său?! Cât priveşte Nero Sirigu, rolul lui în Mafia a fost întotdeauna şters. Nu are decât calitatea de a fi cumnatul lui *Don* Caló. Bătrâna şi servitoarea sunt femei şi ca atare sunt sacre în ochii oricărui mafiot.

Am brusc impresia că am devenit ridicol. Poate că realmente sunt ridicol. Ce caut aici? Dacă mi-aş fi canalizat eforturile din ultimele douăzeci şi patru de ore în scopul evadării din insulă, poate că în clipa asta m-aş fi aflat pe un vapor, undeva, departe de coastele Siciliei. S-ar părea că setea de răzbunare mi-a rătăcit mintea.

Glasul bătrânei se desprinde slab şi tremurat în tăcerea grea care s-a lăsat asupra odăii.

— Fiul meu cel mare a plecat în Elveția... la un sanatoriu... de ieri a plecat... e bolnav...

Băiatul arată telefonul de pe bufet.

— Dacă vrei să te convingi, găseşti numărul sanatoriului în agenda telefonică, de lângă aparat...

Se aud paşi grăbiți pe coridor. Mă aşez după uşă şi ridic arma. Pietro intră grăbit în odaie.

— Am stins focul, *Don* Nero!...

— Sus mâinile! îl invit, cu glas domol.

Pietro a înghețat. Se uită la mutrele celor din cameră. A înțeles că invitația nu este o glumă. Ridică încet mâinile, rămânând în aceeaşi poziție. Mă apropii de el pe la spate şi îi smulg pistolul din hamul de sub haină. Îl vâr în buzunar. După ce mă asigur că nu mai are altă armă asupra lui. Îi poruncesc:

— Treci lângă bufet!

Pietro cunoaşte consemnul. Se execută fără să crâcnească, sub privirile ironice ale băiatului.

Nu mai am ce căuta în casa asta. Lucru cel mai bun pe care-l am de făcut este să părăsesc şi eu Sicilia. În absența lui *Don* Caló îmi va fi mai uşor să mă îmbarc pe vreo navă străină.

— O să scăpați curând de mine, le spun. Plec! Dar ca să fiu sigur că oamenii lui *Don* Caló nu vor încerca să mă oprească, trebuie să

iau un ostatec.

Nero Sirigu face instinctiv un pas înapoi.

— Nu te teme, *Don* Nero. Dacă te-aş lua pe dumneata, ar însemna să te car în spinare. Abia te mai ţin picioarele, îl voi lua pe băiat. Ai să mergi cu mine, pletosule!

Băiatul zâmbeşte. Nu îi este deloc frică. Mă uit la Pietro.

— Te las în viaţă, ca să le dai de veste tuturor mafioţilor puşi să mă urmărească hotărârea mea de a-l ţine ostatec pe fiul lui *Don* Caló, până când voi părăsi insula.

Las pe masă pistolul lui Pietro şi propria mea mitralieră.

— Nu mai am nevoie de astea. De acum înainte un pistol îmi ajunge. Pietro, ia-o înainte şi spune-i lui Luigi să mă lase să trec! Haide, pletosule!

— Bine... Merg! îmi răspunde cu glas sigur. Temeritatea băiatului mă uimeşte. Indiferenţa lui în faţa primejdiei atinge inconştienţa. Se comportă de parcă l-aş fi invitat la un film.

Pietro aruncă o privire piezişă spre arma sa de pe masă, apoi cu o umbră de regret, se îndreaptă spre uşă. Îl urmez, ţinându-l pe băiat în bătaia pistolului. Străbatem coridorul cu tablouri în rame aurite, coborâm scara şi traversăm holul cel mare, îndreptându-ne spre vestibul. Paşii noştri fac să răsune dalele de marmură. În vreme ce Pietro vorbeşte lui Luigi, care se uită la mine uluit, băiatul îşi ia o canadiană din cuier.

Înainte de a ieşi din stradă, vâr pistolul în buzunar, ţinându-l însă cu gura ţevii spre şalele adolescentului. Trecem pe lângă Pietro şi pe lângă Luigi, care mă fixează cu o furie neputincioasă. Îşi dau seama că în ochii lui *Don* Caló s-au compromis definitiv. Cum ar putea acesta să le ierte răpirea fiului său, săvârşită sub nasul lor?

Sus, la etaj, aud deschizându-se o fereastră. În cadrul ei a apărut capul lui Nero Sirigu, care ne urmăreşte cu privirile. Ne îndreptăm spre Fiatul meu. Mergem fără grabă, ca să pot fi atent la tot ce se petrece în jur. Pentru moment pericolul nu este prea mare. Dansul va începe abia după ce Pietro şi Nero Sirigu vor da alarma. Ce surpriză va fi pentru toată lumea! În special pentru *Don* Caló! Sigur că şi pe el au să-l anunţe.

Cafeneaua de peste drum este luminată şi geme de tineri. Se aude şi un juke-box urlând o muzică mai bâţâită decât un vibro-masaj.

— Bine ai făcut că m-ai luat pe mine, îmi spune băiatul. Tot voiam să ies la plimbare.

Glasul lui este enervant de calm.

Ne urcăm în maşină. Nu-i pun cătuşe. Este atât de firav, încât dacă i-aş atinge una l-aş scoate imediat din circulaţie.

— Un singur lucru îţi cer, îi spun. Să stai cu mâinile sprijinite de bord. Să le văd tot timpul.

În mai puţin de trei minute am ajuns în port. Cu fiul lui *Don* Caló lângă mine nu am de ce să mă mai feresc. Am să caut un vapor care se pregăteşte de plecare. Câteva nave de mic tonaj sunt ancorate la chei. Două sunt viu luminate. Poate că am noroc să găsesc una care să plece chiar în noaptea asta. Dacă nu, îmi continui drumul cu maşina până la Catania. În portul Cataniei, traficul naval este mult mai intens. Imposibil să nu dibuiesc vreun cargobot gata de plecare. Mă aranjez uşor cu căpitanul. Cu bani cumperi orice servicii.

Garez Fiatul lângă un depozit de mărfuri,

— Coboară, pletosule! îi spun.

Se execută. Cobor şi eu, fără să-l scap din ochi, Portul e pustiu. Numai în jurul celor două nave luminate se vede oarecare agitaţie. Ne îndreptăm spre prima din ele. Un cargobot cu carcasa neagră şi cu supra-structură vopsită în alb. Are pavilion panamez. Tocmai ce-mi trebuie. Opresc pe un marinar care se învârteşte pe lângă pasarelă.

— Plecaţi? îl întreb.

— Nu ştiu intalieneşte, îmi răspunde scâlciat. Repet întrebarea în englezeşte.

— Peste o oră, zice el, scărpinându-se după ureche.

— Pot să stau de vorbă cu căpitanul?

Mă priveşte enigmatic. Îi strecor un bacşiş. Devine imediat prietenos.

— Nu e pe vas. Trebuie să vină peste vreo jumătate de oră.

— Luaţi şi pasageri? îl mai întreb.

Marinarul se uită pieziş la băiat.

— Doi?...

— Unu!

— S-ar putea. Dar...

— Bani?

— Da da. Bani.

— Unde mergeţi?

— Marsilia îţi convine?

— Da.

— Atunci vino peste o jumătate de oră.

Totul pare atât de simplu!... O jumătate de oră şi coşmarul se va încheia. Nu-mi vine să cred. Nu vreau să mă bucur prea repede...

Aşa m-am bucurat şi în ziua când am pus la cale combinaţia cu Ali Fawzi, iranianul. Mă aflam la Paris de aproape o lună. Amintirea insuccesului de la Londra mă ustura încă... Londra îmi mâncase mulţi bani. Trebuia să-mi refac capitalul.

Într-o dimineaţă însorită, mă aflam pe terasa unei cafenele în apropiere de Pantheon. Îmbulzeală, gălăgie, râsete. Atmosferă aceasta duminicală începuse să mă enerveze. Mă uitam după „garçon" ca să plătesc, când un tip arămiu, care abia se aşezase la o masă alăturată, m-a salutat, ridicându-şi pălăria de panama.

— *Bonjour, Monsieur* Bellocampo! Mă bucur că vă revăd!

I-am aruncat o privire plictisită. Nu aveam chef de vorbă. Abia atunci l-am recunoscut. Lucrasem împreună în Liban. Întâlnirea mi-a făcut plăcere.

— *Bonjour, Monsieur* Fawzi!

Ali Fawzi şi-a luat paharul cu Pernod şi a trecut la masa mea. S-a aşezat alături de mine. Am mai comandat şi eu un Pernod. Am evocat cu Fawzi clipele petrecute la Beirut. Amândoi aveam amintiri. Împreună făcusem treabă bună. Fawzi avea nenumărate legături în Iran, Siria şi Turcia. Îmi procura orice cantitate de opium, în termene uluitor de scurte.

— Vreau să mă retrag din afaceri, mi-a spus el la un moment dat. M-am săturat să stau tot timpul cu frica în sân. Ba că un transport nu a ajuns la destinaţie, ba că te pândeşte Interpolul, ba că un partener vrea să mă tragă pe sfoară, ba că rivalii vor să te împăieze. Destul cu grijile, cu emoţiile, cu frământările... Viaţa trebuie trăită... Să nu regreţi când îţi va bate ceasul că nu te-ai bucurat şi de plăcerile ei... Mi-am cumpărat şi o căsuţă la Monte-Carlo. Şase camere, trei băi, piscină... Loc berechet să-mi instalez un harem cu adolescente de toate rasele şi culorile... Înainte însă de a zice bun rămas activităţii mele de traficant de stupefiante, vreau să mai dau o ultimă lovitură.

Îi scăpărau ochii lui Fawzi. Perspectiva afacerii acesteia îl făcea să se înfioare de plăcere. Cred că Fawzi încerca o adevărată voluptate când se lansa în noi combinaţii.

— În cursul anilor, mi-am pus de o parte o mică rezervă de opiu. De colo cinci kilograme, de colo zece, de dincolo douăzeci... Am ajuns astfel la două tone de opiu...

Am rămas cu gura căscată.

— Două tone? Dar asta reprezintă o avere. Poţi inunda piaţa

americană!

— La asta m-am şi gândit. Aveam însă nevoie de un om sigur... pe care să mă pot bizui... Nu poţi scurge două tone de opiu aşa cât ai bate din palme... Transportul, prelucrarea lui, intrarea în Statele Unite, plasamentul... înţelegi ce vreau să spun... Vreau să lichidez, fiindcă operaţia a început să devină primejdioasă... Probabil că am început să îmbătrânesc. Vezi, cu dumneata, *Monsieur* Bellocampo, mi-ar plăcea să lucrez. Te cunosc, ştiu ce-ţi poate pielea, şi îţi mai cunosc corectitudinea. Da, da, ţi-o cunosc mai bine ca oricine...

După două ceasuri de discuţii şi petractări, am bătut palma. Am pus la punct una din cele mai formidabile afaceri din viaţa mea. Am băgat şi eu bani în combinaţie. Aproape trei sute de mii de dolari. Dacă reuşeam, îmi triplam capitalul angajat...

Fawzi îşi depozitase opiul în Iran, ţara lui de baştină. Ştiam că operaţia era grea şi, mai ales, comporta riscuri mari. Mirajul succesului, al câştigului enorm era mai puternic decât raţiunea.

Efectuasem un prim transport. Opiul intrat în Franţa era prelucrat în mica uzină clandestină a unui farmacist cu reputaţie impecabilă. Al doilea transport plecase de la Beirut spre Marsilia. Treburile păreau să meargă minunat. Ar fi trebuit să fiu extrem de mulţumit. Cu toate acestea nu era aşa. Mă apăsa o temere bizară, nemaiîncercată. Instinctele?... Poate. Instinctele au jucat un mare rol în viaţă mea. Aşteptam declanşarea unui dezastru... Îl aşteptam şi simţeam că se va produce. Adeseori mă mustram cu severitate. Îmi spuneam că insuccesele din ultima vreme mă făcuseră să-mi pierd curajul, că nu avea rost să mă frământ, de vreme ce operaţiile se desfăşurau într-un ritm tot atât de viu, de satisfăcător, în mai puţin de şase luni, întreaga cantitate de opiu, transformată în heroină, trebuia să ajungă pe piaţa americană. Şi eu şi Fawzi am fi fost atunci nişte oameni făcuţi...

Era la începutul verii. Mă aflam la Marsilia. Aşteptam sosirea celui de-al doilea transport de opiu. Farmacistul descoperise un procedeu nou, care micşora considerabil durata prelucrării.

Tocmai când ne aşteptam mai puţin, trăsnetul a căzut asupra noastră. Eram invitatul farmacistului la vila sa din Marsilia. Încheiasem un supeu regesc. Cu o sticlă de şampanie frapată la îndemână, urmăream împreună cu farmacistul emisiunea de televiziune. Era un program savuros, retransmis de la Moulin Rouge. În pauză s-a dat radio-jurnalul. Deodată, eu şi amfitrionul meu am

împietrit. În cadrul ştirilor din străinătate crainicul a anunțat capturarea de către poliția iraniană a unui uriaş depozit de stupefiante şi arestarea unui periculos grup de traficanți dirijat de Ali Fawzi.

Ştiam ce va urma. În Iran se votase de curând o lege care prevedea pedeapsa cu moartea pentru traficanții de stupefiante. „Cercetările poliției continuă cu asiduitate, a adăugat crainicul, în vederea capturării complicilor din străinătate".

În aceeaşi noapte mi-am făcut bagajele şi am şters-o în Elveția. Farmacistul şi-a închis uzina. Au urmat pentru mine zile cumplit de negre. Aşteptam să fiu arestat dintr-un moment într-altul.

Pe prima pagină a lui „Zürcher Zeitung" am citit într-o dimineață vestea pe care o aşteptam cu groază. Ali Fawzi fusese judecat, condamnat la pedeapsa capitală şi executat. Avusese eleganța să moară fără să-mi fi rostit numele. Dar asta nu m-a liniştit. Ştiam că Mariano Rambella continua să se ocupe de această afacere. Era de o tenacitate diabolică. Reuşise să pună mâna pe câțiva comparşi fără importanță, dar nu ajunsese până la mine...

Am părăsit Elveția şi m-am înapoiat în Sicilia, în bârlogul meu...

Nu fusese soluția cea mai fericită. Conflictul meu cu *Don* Caló avea să se aprindă...

— N-am crezut că am să ajung dădaca unui om în toată firea, rosteşte ironic pletosul, rupându-mi şirul gândurilor.

Îl privesc surprins.

— Ce-ai spus?

— Mă mai ții mult? Am început să mă plictisesc. Credeam că are să fie mai palpitant.

— Într-o oră ai şi scăpat de mine. Mai repede ca la dentist.

Pletosul râde.

— Văd că îți arde de glumă! Apropierea plecării te dispune! Nu ai impresia că te-ai speriat de fantome? Că pretinsele primejdii de care te temi nu există? Că prezența mea aici e inutilă?

Îşi scoate din buzunarul pantalonilor un pachet de „Camel" mototolit. Îşi aprinde o țigară.

— Când m-ai luat cu dumneata, am fost foarte emoționat. Mă gândeam că am să petrec o aventură pe care să o istorisesc mai târziu tuturor colegilor, umflându-mă în pene. Degeaba. M-am înşelat. Îmi pare rău că trebuie să ți-o spun. Voi mafioții sunteți nişte laşi. Dumneata, de exemplu, m-ai luat pe mine drept scut, ceilalți nu

te atacă de frică să nu mă găurească pe mine. Unii sunt laşi, iar alţii sunt proşti. Când a plecat tata în Elveţia, i-am spus să nu ne lase pe cap pe Pietro şi pe Luigi, căci sunt nişte cretini, şi până la urmă, tot eu va trebui să le port de grijă... Hm! Aţi început să ruginiţi!... Schimbaţi fie metodele, fie oamenii!... Cel mai cuminte lucru ar fi să vă faceţi oameni cinstiţi! V-aţi gândit vreodată cum o să vă descurcaţi când ordinatoarele vor lua locul slăbuţei substanţe cenuşii a poliţiştilor de azi?... Când laşitatea şi prostia voastră va trebui să se măsoare cu perspicacitatea maşinilor electronice?...

Îl las să vorbească, fiindcă tirada lui mă interesează, Nu e prost băiatul. Se pare că e mai inteligent chiar decât *Don* Caló.

— Poate că vom folosi şi noi ordinatoare, îi răspund fără convingere.

Face o schimă plină de dispreţ.

— Ca să mânuieşti un ordinator şi să-i foloseşti datele, îţi trebuie o anumită pregătire. Nu îl văd eu pe Luigi sau pe Pietro folosindu-se de avantajele electronicii. Iartă-mă, nici pe dumneata nu te văd, deşi pari ceva mai răsărit decât ceilalţi...

Pletosul vorbeşte o limbă pe care nu o înţeleg. Am citit şi eu despre conflictul dintre generaţii. Se pare că la ora actuală s-a deschis o prăpastie între tineri şi vârstnici. Şi Mafia va resimţi acest fenomen. Generaţia ordinatoarelor nu va mai fi, cred, generaţia pistoalelor şi a puştilor cu ţeava tăiată...

Marinarul se apropie de noi. Îmi face semn cu ochiul.

— Vine căpitanul, şefule! Dacă-l ungi bine... e omul dumitale...

Căpitanul, un ins spătos, cu cascheta dată pe spate şi cu vestonul deschis la toţi nasturii, se apropie cântând pe nas. Nu se clatină, dar se vede cât de colo că e băut. Are piciorul sigur al lupului de mare.

Când ajunge în dreptul pasarelei, scot din buzunar cinci sute de dolari în bancnote de câte o sută şi i le pun sub nas. Sunt adeptul vorbirii directe, al atacurilor frontale.

— Căpitane, vreau să ajung neapărat la Marsilia. Şi cum nimic nu mi se pare mai încântător decât călătoriile pe mare, m-am gândit să mă folosesc de transatlanticul dumitale...

La început, căpitanul mă priveşte clipind cu nedumerire, apoi chipul i se luminează treptat. Mintea înceţoşată de băutură prinde sensul cuvintelor mele. Culoarea bancnotelor americane face restul.

Căpitanul izbucneşte în râs.

— Ne-am înţeles. Îţi pun la dispoziţie apartamentul prezidenţial. Numai că instalaţia de climatizare s-a defectat. Dacă ai să laşi

hubloul deschis, ai toate şansele să nu te sufoci de căldură.

Pune punct ultimei fraze, înhățând bancnotele, care dispar în buzunarul vestonului. Se uită la ceas.

— În patruzeci de minute, ieşim în larg. Înainte de plecare te poftesc să bei un Scotch în cabina mea.

Mă salută ducându-şi mâna la cozorocul caschetei şi o porneşte pe pasarelă în sus.

— Nu-mi dai şi mie un bacşiş, fiindcă te-am adus până aici? mă întrebă băiatul cu impertinență.

— I-ascultă, măi pletosule, ai început să cânți fals. Şterge-o acasă! Dacă mă mai freci mult, mă tem că n-o să ne mai despărțim prieteni!

Băiatul îşi propteşte o mână în şold şi îşi înclină capul pe o parte. Seamănă cu un cocker care se miră.

— Nu zău? Ştii ce te paşte dacă plec?!

— Tocmai d-aia! Nu sunt atât de laş pe cât ți-ai închipuit. Complimente lui *Don* Caló.

Mă îndrept spre pasarelă.

— Nu vrei să te duc de mână până sus? mă întreabă iarăşi.

— N-am nevoie de dădacă. M-am făcut băiat mare. Am încă ordinatorul pe umeri... *Arrivederci*!

— Ciao!... îmi strigă din urmă, fluturându-şi mâna.

Ciudat! Mi-a devenit simpatic pletosul ăsta.

Am ajuns la pasarelă. Pun piciorul pe prima treaptă. Prima treaptă pe drumul libertății... Încep să urc...

O pasarelă identică am urcat când am plecat întâia oară din Sicilia. Era...

O lovitură ca de pumn şi o arsură cumplită între coaste. Prima detunătură e urmată de încă o arsură sub omoplat... Pasarela se învârteşte cu mine, mă izbeşte în cap... Simt pe buze fierul unei trepte şi pe limbă gustul dulceag de sânge... Se lasă beznă!... Arsuri!... Arsuri!... Detunături!... Foc de artificii... Întuneric... Cad!... Cad!... Cad!...

Sfârşit

Versiune ebook: [2.0]
Revizuită şi îmbunătățită pentru [V2.1] la 07.11.2015